

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA LINDSEY

A LOVING SCOUNDREL

A Malory Novel

Tên vô lại đáng yêu

Johanna Lindsey

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Mở đầu	
Chương I	
Chương II	
Chương III	
Chương IV	
Chương V	
Chương VI	
Chương VII	
Chương VIII	
Chương IX	
Chương X	
Chương XI	
Chương XII	
Chương XIII	
Chương XIV	
Chương XV	
Chương XVI	
Chương XVII	
Chương XVIII	
Chương XIX	
Chương XX	
Chương XXI	
Chương XXII	
Chương XXIII	
Chương XXIV	
Chương XXV	
Chương XXVI	

[Chương XXVII](#)

[Chương XXVIII](#)

[Chương XXIX](#)

[Chương XXX](#)

[Chương XXXI](#)

[Chương XXXII](#)

[Chương XXXIII](#)

[Chương XXXIV](#)

[Chương XXXV](#)

[Chương XXXVI](#)

[Chương XXXVII](#)

[Chương XXXVIII](#)

[Chương XXXIX](#)

[Chương XL](#)

[Chương XLI](#)

[Chương XLII](#)

[Chương XLIII](#)

[Chương XLI731096 >Chương XLV](#)

[Chương XLVI](#)

[Chương XLVII](#)

[Chương XLVIII](#)

[Chương XLIX](#)

[Chương L](#)

Mục lục

[Mở đầu](#)

[Chương I](#)

[Chương II](#)

[Chương III](#)

[Chương IV](#)

[Chương V](#)

[Chương VI](#)

[Chương VII](#)

[Chương VIII](#)

[Chương IX](#)

[Chương X](#)

[Chương XI](#)

[Chương XII](#)

[Chương XIII](#)

[Chương XIV](#)

[Chương XV](#)

[Chương XVI](#)

[Chương XVII](#)

[Chương XVIII](#)

[Chương XIX](#)

[Chương XX](#)

[Chương XXI](#)

[Chương XXII](#)

[Chương XXIII](#)

[Chương XXIV](#)

[Chương XXV](#)

[Chương XXVI](#)

[Chương XXVII](#)

[Chương XXVIII](#)

[Chương XXIX](#)

[Chương XXX](#)

[Chương XXXI](#)

[Chương XXXII](#)

[Chương XXXIII](#)

[Chương XXXIV](#)

[Chương XXXV](#)

[Chương XXXVI](#)

[Chương XXXVII](#)

[Chương XXXVIII](#)

[Chương XXXIX](#)

[Chương XL](#)

[Chương XLI](#)

[Chương XLII](#)

[Chương XLIII](#)

[Chương XLI731096 >Chương XLV](#)

[Chương XLVI](#)

[Chương XLVII](#)

[Chương XLVIII](#)

[Chương XLIX](#)

[Chương L](#)

[Chương LI](#)

[Chương LII](#)

Mở đầu

Con mưa không rửa trôi đi mùi hôi thối hay làm dịu đi cái nóng. Mưa có vẻ làm cả hai thứ đó trở nên tồi tệ hơn. Rác rưởi chất đống trong con hẻm - vỏ hộp, thức ăn đã thiu thối, thùng gỗ, đĩa vỡ - tất cả những thứ bỏ đi không ai còn muốn nữa. Người phụ nữ và đứa trẻ bò vào một trong những thùng gỗ to nhất bên rìa đống rác, để trốn. Đứa bé không hiểu tại sao họ lại phải trốn, nhưng nó cảm thấy được sự sợ hãi của người phụ nữ.

Nỗi sợ hãi đó, nó đã là một điều thường trực trên nét mặt người phụ nữ, trong giọng nói, qua bàn tay run rẩy nắm tay đứa bé và lôi họ từ con hẻm này qua con hẻm khác trong đêm. Họ không bao giờ di chuyển vào ban ngày, khi họ có thể bị người khác bắt gặp.

Cô Jane, người phụ nữ yêu cầu con bé gọi mình như thế. Đứa bé nghĩ nó nên phải biết cái tên đó, nhưng nó không biết. Nó cũng không biết tên mình là gì, mặc dù người phụ nữ gọi nó là bé Danny, cho nên đó chắc phải là tên nó.

Cô Jane không phải là mẹ nó. Danny đã hỏi được trả lời, "Không, tôi là vú nuôi của cô." Tuy nhiên con bé cũng chưa bao giờ hỏi vú nuôi là gì, bởi vì dường như nó nên biết từ đó. Cô Jane đã ở đó với con bé ngay từ đầu - từ lúc bắt đầu cái đoạn kí ức thực ra chỉ vồn vện có mấy ngày của nó. Con bé đã tỉnh dậy thấy mình nằm cạnh người phụ nữ trong một con hẻm cũng tương tự con hẻm này. Trên mình cả hai dính đầy máu. Từ đó họ đã chạy và trốn qua nhiều con hẻm khác nữa.

Phần lớn số máu là của cô Jane. Có một con dao cắm trên ngực và nhiều vết thương khác nhau ở những chỗ mà cô ấy bị đâm không chỉ một lần. Khi tỉnh dậy, cô Jane đã xoay sở nhổ được con dao ra. Nhưng các vết thương khác đã không được để ý tới. Mối quan tâm duy nhất của cô là đứa bé và làm thế nào để cầm máu vẫn tiếp tục rỉ ra từ phía sau đầu Danny - và mang họ đi xa khỏi nơi họ đã tỉnh dậy.

"Tại sao chúng ta phải chạy trốn?", Danny hỏi khi con bé nhận biết rõ ràng việc họ đang làm.
"Để hẩn không tìm được cô."
"Ai cơ?"

"Tôi không biết. Tôi đã nghĩ hẩn chỉ là 1 tên trộm đang trong cơn giận dữ tàn bạo nhằm không để sót lại nhân chứng nào. Nhưng giờ tôi không còn chắc chắn về điều đó nữa. Hẩn có mục đích và chủ ý quá rõ ràng trong việc tìm cô. Nhưng tôi đã đem cô ra khỏi đó an toàn và tôi sẽ giữ cô an toàn. Tôi hứa với cô là hẩn sẽ không làm cô đau nữa đâu."

"Cháu không nhớ gì về việc bị đau cả."

"Trí nhớ của cô sẽ trở lại thôi, bé Danny, đừng buồn phiền về điều đó. Mặc dù chúng ta hi vọng nó sẽ không trở lại quá sớm. Đó thực sự là một điều tốt khi nó tạm thời mất đi."

Danny không thất vọng vì đã không thể nhớ được gì trước lúc con bé nhìn thấy những vết máu. Con bé còn quá nhỏ để lo lắng về những gì có thể xảy đến tiếp theo. Sự quan tâm của nó chỉ là những gì ngay lúc đó - đói và khó chịu, và cô Jane vẫn chưa thức dậy từ giấc ngủ sâu của họ.

Cố vẻ như vú nuôi của Danny nghĩ rằng họ có thể kiếm được thứ gì đó hữu dụng từ trong đống rác xung quanh, nhưng cô ấy đã quá yếu để tìm kiếm. Họ đã chui vào cái thùng gỗ từ giữa đêm,

và cô Jane đã ngủ hết cả ngày.

Đêm lại đến và cô Jane vẫn còn đang ngủ. Danny đã lay, nhưng cô ấy không động đậy. Cô ấy lạnh và im lìm. Danny không biết nó có nghĩa là cô ấy đã chết và đó cũng là nguyên nhân của mùi hôi thối tệ nhất.

Cuối cùng Danny cũng chui ra khỏi cái thùng gỗ để tận dụng cơn mưa còn đang rơi, nhờ nước mưa rửa đi phần nào máu khô dính trên người. Con bé không thích bị bắn và rất chắc chắn là mình không hề quen bị bắn. Nó cảm thấy bối rối, biết những điều đơn giản như thế mà lại không hề có chút kí ức nào để chứng minh.

Danny cho rằng con bé có thể tìm kiếm trong đồng rác như cô Jane đã định làm, mặc dù con bé không biết là tìm cái gì, cái gì có thể được coi là "hữu dụng". Rốt cuộc con bé nhặt nhanh mấy thứ nó thích, con búp bê vải bị mất một cánh tay, một cái mũ đàn ông có thể che mưa khỏi hắt vào mắt nó, một cái đĩa họ có thể dùng để ăn, và cánh tay bị thiếu của con búp bê.

Hôm qua cô Jane đã đổi chiếc nhẫn cô ấy đang đeo lấy một ít thức ăn. Đây là lần duy nhất cô ấy đi ra ngoài vào ban ngày, quần trong chiếc khăn choàng để che đi những vết máu kinh khủng nhất.

Danny không chắc nó có thêm cái nhẫn nào nữa để trao đổi không, nó đã không để ý tìm kiếm. Có đồ ăn đã thiu trong đồng rác, nhưng cho dù con bé thấy đói, nó sẽ không động đến chúng. Không phải vì con bé biết nhiều hơn, mà vì nó không có chút khái niệm nào về sự tuyệt vọng và mùi của thức ăn thiu làm nó cảm thấy ghê tởm.

Con bé rất có thể sẽ chết đói, nằm rúc trong cái thùng gỗ bên cạnh cô Jane, kiên nhẫn chờ đợi cô ấy thức dậy. Nhưng nó nhận ra tiếng ai đó đang tìm kiếm trong đồng rác và nhìn thấy một người phụ nữ trẻ. Đó thực ra là một cô gái chưa quá mười hai tuổi, nhưng lớn hơn Danny nhiều, nên con bé lập tức đặt cô gái vào danh mục người lớn.

Con bé nói với giọng tôn trọng, tuy có chút ngập ngừng. "Chào buổi tối, thưa cô."

Nó làm cô gái giật mình. "Em làm gì ngoài mưa thế, cô bé?"

"Làm sao cô lại biết tên cháu?"

"Hử?"

"Đó là tên cháu, Bé-Danny."

Một tiếng cười khúc khích. "Là một nửa của nó thì đúng hơn, bé yêu. Em sống gần đây à?"

"Không, cháu không nghĩ vậy."

"Thế mẹ em đâu?"

"Cháu không nghĩ cháu còn có mẹ nữa." Danny bị buộc phải thừa nhận.

"Thế còn họ hàng của em, người hầu của em? Em quá xinh đẹp để bị lạc ở đây một mình. Ai đi cùng em?"

"Cô Jane à."

"A, đây rồi." Cô gái nói vui vẻ. "Thế cô ấy đi đâu rồi?"

Danny chỉ vào cái thùng gỗ phía sau nó khiến cô gái cau mày một cách nghi hoặc. Tuy vậy cô gái vẫn ngó vào trong cái thùng, nhìn gần hơn, rồi chui hẳn vào trong. Danny không muốn trở vào trong đó nữa, và nó không vào. Mùi rác ở ngoài này dễ chịu hơn nhiều.

Khi đã quay trở ra bên ngoài, cô gái hít vào một hơi thật sâu và rung mình. Cô cúi xuống ngang tầm với Danny và nở một nụ cười yếu ớt với con bé.

"Bé con tội nghiệp, cô ấy là tất cả những gì em có à?"

"Cô ấy đã ở cùng cháu khi cháu tỉnh dậy. Cả hai chúng cháu đều bị đau. Cô ấy bảo chỗ bị đau trên đầu đã làm mất trí nhớ của cháu, nhưng chúng sẽ trở lại một ngày nào đó. Kể từ đó chúng cháu vẫn lẩn trốn để người đàn ông đã làm chúng cháu đau không tìm thấy."

"Ừ, thế thì thật là tồi tệ. Chị cho rằng chị có thể đem em về nhà với chị, tuy rằng đó không thực sự là một mái nhà, chỉ là một nơi có nhiều những đứa trẻ như em, không có người thân chăm

sóc. Bọn chị làm điều tốt nhất có thể. Tất cả cùng nhau kiếm tiền, ngay cả những đứa nhỏ nhất như em. Bọn con trai đi móc túi, và bọn con gái cũng thế, cho đến khi chúng đủ lớn để kiếm tiền bằng thân thể mình. Và cứ theo cái cách mà tên khốn nạn Dagger vẫn làm thì chị cũng sẽ bắt đầu sớm thôi."

Câu cuối cùng được thốt ra với vẻ ghê t khiến Danny phải hỏi.

"Đó là một nghề xấu xa ạ?"

"Nghề tồi tệ nhất, bé yêu, chắc chắn sẽ mang đến cho em bệnh đậu mùa và một cái chết trẻ. Nhưng việc quái gì Dagger phải lo, miễn là vẫn kiếm ra tiền."

"Vậy thì cháu không muốn công việc đó đâu. Cháu sẽ ở lại đây, cảm ơn cô."

"Em không thể-" cô gái bắt đầu, rồi sửa lại, "Nghe này, chị có một ý tưởng. Chị ước mình cũng đã có thể làm thế, nhưng hồi đó chị chưa biết những gì bây giờ chị biết. Đã là quá muộn đối với chị, nhưng chưa với em - nếu bọn chúng nghĩ em là một thằng nhóc."

"Nhưng cháu là con gái."

"Chắc chắn rồi, cô bé. Nhưng chúng ta có thể kiếm cho em vài cái quần, cắt ngắn tóc em, và-" cô gái cười khúc khích, "Chúng ta không cần phải nói ra em là gì. Bọn chúng sẽ nhìn vào cái quần và chắc chắn sẽ nghĩ em là con trai. Sẽ là một trò chơi đóng giả. Nó sẽ thú vị, rồi em xem. Và nó sẽ giúp em được tự quyết định mình sẽ làm gì khi lớn lên, thay vì bị bảo rằng chỉ có một nghề duy nhất cho em, vì em là con gái. Thế đấy, có muốn thử không?"

"Cháu không nghĩ là cháu đã từng chơi trò đóng giả trước đây, nhưng cháu sẵn sàng học, thưa cô."

Cô gái đảo mắt. "Em nói chuyện quá trau trutt. Em biết cách nói nào khác không?"

Danny lại định nói "Không, cháu không nghĩ thế", nhưng thay vào đó con bé lắc đầu, xấu hổ.

"Vậy thì đừng nói gì cả, cho đến khi em có thể nói giống như chị. Chúng ta không muốn cách nói của em lôi kéo những ánh mắt đến đến em. Chị sẽ dạy em, đừng sợ."

"Cô Jane có thể đi với chúng ta khi cô ấy khỏe hơn không?"

Cô gái thở dài. "Cô ấy chết rồi. Có quá nhiều vết thương có vẻ như chưa bao giờ khô miệng. Chị đã đắp cho cô ấy chiếc khăn choàng to rồi - đừng khóc. Giờ em đã có chị chăm sóc rồi."

Chương I

Jeremy Malory đã từng đến những quán rượu tồi tàn bán thủ trước đây, nhưng cái này có lẽ là tồi tệ nhất trong số đó. Không có gì ngạc nhiên với một cái quán nằm ở bên rìa của nơi rất có thể là khu ổ chuột tệ hại nhất London. Khu vực này thuộc về bọn trộm cắp và giết người, gái điếm và những băng trẻ mồ côi nhai ranh, những kẻ không nghi ngờ gì đang lăm le trở thành thế hệ tội phạm tiếp theo của London.

Anh thực sự không dám xâm nhập vào tận trung tâm của khu vực này. Đây sẽ là một trong những việc cuối cùng gia đình có thể thấy anh làm. Nhưng cái quán này, ở rìa ngoài cùng hang ổ bọn trộm cướp, là nơi để những ai không ngờ tới tình cờ ghé vào uống vài ly, và bị móc túi, hay thậm chí ngu ngốc đến mức thuê phòng qua đêm để rồi bị lột sạch sẽ, quần áo và tất cả.

Jeremy đã trả tiền thuê một phòng. Không chỉ thế, anh còn vung tiền hào phóng mua đồ uống cho toàn bộ vài người khách trong quán và diễn màn kịch say xỉn khá đạt. Anh đã chủ tâm dựng sân khấu cho một vụ cướp - của chính mình. Nhưng đó chính là lý do Percy bạn anh ở đây - để tóm một tên trộm.

Ngạc nhiên là lần này Percy Alden lại có thể giữ mồm giữ miệng. Anh chàng này tự nhiên đã là một gã ba hoa, hơn thế nữa còn vô tâm. Sự im lặng của Percy trong chuyến đi bất thường này chứng tỏ anh chàng đang căng thẳng. Hoàn toàn có thể hiểu được. Trong khi Jeremy ở đây thoải mái như ở nhà - sinh ra và lớn lên trong một quán rượu cho đến khi tình cờ gặp được cha anh năm mười sáu tuổi - Percy là thành viên của xã hội thương lưu.

Jeremy ít nhiều đã học hỏi Percy từ khi hai người bạn thân nhất của Percy, Nicolas Eden và anh họ của Jeremy - Derek Malory, đi theo con đường lập gia đình và chịu bị trói chân. Và vì Derek đã bao bọc Jeremy khi anh và cha anh, James, quay lại London sau vụ James ly khai khỏi gia đình, cũng là tự nhiên khi Percy giờ đây coi Jeremy là đồng bạn thân thiết nhất cùng chung chí hướng hưởng thụ cuộc sống độc thân.

Jeremy không lấy thế làm phiền. Thậm chí anh còn khá thích Percy sau tám năm làm bạn với nhau. Nếu không, chắc chắn anh đã không tình nguyện giúp tháo gỡ hậu quả sự đại dột gần đây nhất của Percy - bị lừa đảo một cách hợp pháp bởi một trong những người bạn đánh bạc của Ngài Crandle trong một bữa tiệc tại gia dịp cuối tuần trước. Anh chàng đã thua 3000 bảng, cỗ xe ngựa, và không chỉ một mà đến hai vật thừa kế gia truyền. Anh chàng đã say đến mức thậm chí không thể nhớ nổi chuyện đó, cho đến khi được nghe lại toàn bộ câu chuyện vào ngày hôm sau từ một vị khách giàu lòng trắc ẩn.

Percy giống như đã bị giết, mà đúng là thế thật. Mất tiền và cỗ xe ngựa cũng là đáng cho tính cả tin của anh chàng, nhưng hai chiếc nhẫn lại là chuyện khác. Một chiếc lâu đời đến mức chính là gia huy của dòng họ; và chiếc kia, bản thân cũng tương đối đáng giá với những viên đá quý, đã được truyền lại trong gia đình Percy qua năm thế hệ. Percy đáng nhẽ sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện mang chúng ra làm vật cá cược. Anh chàng hẳn đã phải bị ép buộc, bị khích bác, hoặc bị lừa mới đem hai chiếc nhẫn ra đặt cược.

Tất cả chúng giờ thuộc về Ngài John Heddings, và Percy đã có mặt ở đó khi Heddings từ chối

bán lại hai chiếc nhẫn. Tiền hẩn không cần. Cổ xe ngựa hẩn không cần. Mấy chiếc nhẫn chắc phải được coi là chiến lợi phẩm, chứng tích cho tài đánh bạc của hẩn. Chứng tích cho tài gian lận của hẩn thì đúng hơn, nhưng Jeremy khó có thể chứng minh điều đó khi anh đã không được tận mắt chứng kiến.

Nếu Heddings là người ngay thẳng, hẩn nên bảo Percy đi ngủ thay vì tiếp tục chuốc rượu anh chàng và chấp nhận hai chiếc nhẫn làm vật đặt cược. Nếu Heddings là người ngay thẳng, hẩn nên để Percy chuộc lại cặp nhẫn. Percy thậm chí đã sẵn sàng trả cao hơn giá trị thực của chúng. Anh chàng không nghèo, sau rốt, với tài sản vừa được thừa kế sau cái chết của người cha. Nhưng Heddings không hứng thú với những việc ngay thẳng. Hẩn trở nên khó chịu với sự nài nỉ của Percy và sau cùng hoàn toàn cáu tiết, đe dọa sẽ đập Percy một trận nếu anh chàng còn tiếp tục quấy rầy hẩn. Điều đó khiến Jeremy bức mình đến mức giải pháp này. Và Percy, sau rốt, hầu như tin chắc anh chàng sẽ bị mẹ truất quyền thừa kế sau vụ này. Từ đó đến nay anh chàng vẫn tiếp tục tránh gặp mẹ, để bà không nhận thấy hai chiếc nhẫn đã biến mất khỏi ngón tay anh chàng.

Từ lúc họ rút lên căn phòng trên gác của cái quán, đã có ba vụ trộm nhằm vào họ. Cả ba đều là những nỗ lực vụng về, và sau lần cuối cùng, Percy hầu như đã hết hi vọng tìm được một tên trộm có thể thực hiện nhiệm vụ của họ. Jeremy thì lại tin tưởng hơn, ba lần trong vòng hai tiếng có nghĩa là sẽ có thêm nhiều lần nữa trước khi đêm hết.

Cánh cửa bị mở ra lần nữa. Trong phòng không có chút ánh sáng nào. Ngoài hành lang cũng tối đen. Nếu tên trộm mới này là một kẻ lành nghề, hẩn sẽ không cần ánh sáng, hẩn sẽ phải đợi đủ lâu để đôi mắt thích nghi dần với bóng tối. Tiếng bước chân, hơi quá ồn ào. Và một cây diêm lóe lên.

Jeremy thở dài, và, trong một chuyển động linh hoạt, rời khỏi chiếc ghế nơi anh vẫn ngồi canh. Anh làm việc đó khéo léo hơn cách tên trộm đã đột nhập vào phòng và bất ngờ hiện ra chặn lối hẩn. Sừng sững như một ngọn núi, dĩ nhiên trong tương quan với tên trộm thấp lùn, nhưng cũng đủ dọa tên nhãi con sợ chết khiếp. Thằng nhãi ngay lập tức chuồn theo lối nó đã vào. Jeremy đóng sập cánh cửa lại sau lưng thằng nhóc. Anh vẫn chưa nản lòng. Đêm còn sớm. Những tên trộm vẫn chưa hết hi vọng. Ngay cả trong trường hợp đó, anh chỉ cần giữ lại một tên cho đến khi chúng chịu cung cấp cho anh kẻ cừ khôi nhất.

Percy, trái lại, đã nhanh chóng từ bỏ hi vọng. Anh chàng đang ngồi trên giường, lưng dựa vào tường, kinh tởm với ý nghĩ phải chui xuống dưới mảy tấm chăn đó. Jeremy đã khẳng khái bảo anh chàng nằm xuống, để ít nhất cũng làm ra vẻ như đang ngủ. Anh chàng đã nghe theo bằng cách nằm lên trên tấm trải giường, cảm ơn rất nhiều.

"Chắc phải có cách nào dễ dàng hơn để thuê một tên trộm chứ," Percy phàn nàn. "Bọn chúng không có cái văn phòng đại diện nào cho những việc như thế này à?"

Jeremy phải cố gắng để không cười: "Kiên nhẫn đi, bạn già. Tớ đã bảo trước là vụ này có thể mất cả đêm mà."

"Đáng lẽ tớ nên mang vụ này đến nhờ cha cậu."

"Cái gì cơ?"

"Không có gì, bạn thân mến, không có gì đâu."

Jeremy lắc đầu, nhưng không nói gì thêm. Đó không thực sự là lỗi của Percy khi bắn khoản liệu Jeremy có đủ khả năng giải quyết đồng lộn xộn này một mình. Dù gì Jeremy cũng nhỏ hơn anh chàng đến chín tuổi, và Percy - người vô tâm và không có khả năng giữ kín một bí mật nào, đã chưa bao giờ ngờ đến hoàn cảnh lớn lên của Jeremy.

Sống và làm việc mười sáu năm đầu tiên của cuộc đời trong một quán rượu đã để lại cho Jeremy một vài tài năng không ngờ đến. Tinh thần thép và sức chịu đựng đến mức anh có thể đấu rượu với các bạn cho đến khi tất cả đã say mềm mà anh vẫn hầu như tỉnh táo. Một cách

chiến đấu có thể trở nên đặc biệt nguy hiểm nếu bị khiêu khích. Và khả năng sắc sảo phân biệt sự đe dọa thực sự với sự quấy rối đơn thuần.

Con đường giáo dục không chính thống của Jeremy chưa kết thúc khi cha anh phát hiện ra sự tồn tại của anh và mang anh đi theo. Không, tại thời điểm đó, James Malory đang li khai khỏi gia đình và sống cuộc đời tự do phóng túng của một gã hải tặc trên vùng biển Caribbean, hay, quý ngài hải tặc, như James thích được gọi. Và thủy thủ đoàn tạp nham của James đã chịu trách nhiệm dạy cho Jeremy thêm nhiều thứ mà một cậu bé ở tuổi đó không bao giờ nên học. Nhưng Percy không hề biết chút gì về những điều đó. Tất cả những gì anh chàng được phép nhìn thấy chỉ là bề nổi của tảng băng, một thằng nhóc đáng yêu - không còn nhóc nữa ở tuổi hai năm, nhưng vẫn quyến rũ, và đẹp trai đến nỗi Jeremy không thể bước vào một căn phòng mà không khiến tất cả phụ nữ ở đó yêu anh thêm chút nữa. Dĩ nhiên không kể những người phụ nữ trong gia đình anh. Họ đơn giản là ngưỡng mộ anh.

Jeremy đã thừa kế vẻ ngoài từ chú Anthony của anh; trên thực tế, bất kì người nào gặp Jeremy lần đầu tiên sẽ thề rằng anh là con trai của Tony hơn là của James. Giống chú anh, Jeremy cao, vớ đôi vai rộng, bụng phẳng, hông hẹp và cặp chân dài. Cả hai chú cháu đều có miệng rộng, nét quai hàm mạnh mẽ ngạo mạn, cũng như chiếc mũi ưng kiêu hãnh, làn da rám nắng sẫm màu và mái tóc đen như gỗ mun.

Nhưng đôi mắt mới là điểm đáng nói nhất, dấu hiệu của chỉ một vài người nhà Malory, màu xanh nước biển thuần khiết, mí mắt nặng trĩu, vớ sự khêu gợi không giấu diếm trong cái nhìn quyến rũ kì lạ, được đóng khung bởi hàng mi đen và cặp lông mày như được chạm khắc. Đôi mắt của dân Digan, theo như lời đồn, được truyền lại từ bà cố của Jeremy - Anastasia Stephanhoff, người mà năm ngoái gia đình vừa khám phá ra là thật sự có mang trong mình nửa dòng máu du mục. Bà đã khiến Christopher Malory, hầu tước đầu tiên của Haverston, say đắm đến mức ông đã cưới bà ngay ngày thứ hai sau khi họ gặp nhau. Nhưng đó là câu chuyện sẽ chỉ có những người trong gia đình biết.

Việc Percy muốn kéo cha của Jeremy vào vụ này là hoàn toàn dễ hiểu. Chẳng phải bạn thân nhất của anh chàng, Derek, đã thường đi thẳng đến gặp James khi vướng vào những chuyện không lấy gì làm hay ho đấy sao? Có thể Percy không biết về những ngày làm hải tặc của James, nhưng có ai lại không biết James Malory đã từng là một trong những kẻ phóng đảng khét tiếng nhất London trước khi đi theo tiếng gọi của biển cả, rằng hiếm có anh chàng nào dám đối đầu với James, trước kia hay hiện tại, dù là trên võ đài quyền anh hay ngoài bãi đấu súng.

Percy đã nằm trở lại trên giường với việc "làm ra vẻ" đang ngủ. Sau vài câu lẩm bẩm và vài lần trở mình, anh chàng sau đó hoàn toàn yên lặng trong sự đón đợi vụ đột nhập tiếp theo. Jeremy tự hỏi liệu anh có nên nói cho Percy biết việc mang vấn đề đặc biệt này đến nhờ cha anh cũng sẽ không khiến nó được giải quyết sớm hơn chút nào, rằng James đã vội vàng đến Haverston thăm người anh trai Jason, ngay sau ngày Jeremy trình diện ngôi nhà thành phố mới của anh. Anh hoàn toàn chắc chắn James đi về vùng quê một hoặc hai tuần là vì sợ Jeremy lôi đi mua sắm đồ nội thất.

Jeremy suýt nữa đã bỏ lỡ cái bóng đang di chuyển rón rén ngang qua căn phòng về phía chiếc giường. Vừa rồi anh đã không nghe thấy tiếng mở cửa, cả tiếng đóng cửa cũng không, không nghe thấy cái quái gì hết. Nếu chủ nhân căn phòng thực sự đang ngủ, như được mong đợi, họ chắc chắn sẽ không bị đánh thức bởi kẻ đột nhập này.

Jeremy mỉm cười một mình trước khi đánh que diêm của anh lên và châm vào cây nến trên chiếc bàn đặt cạnh chiếc ghế anh đang ngồi. Ánh mắt của tên trộm lập tức bị kéo về phía anh. Tuy vậy Jeremy không hề di chuyển, vẫn ngồi đó hoàn toàn thư giãn. Tên trộm sẽ không biết anh có thể di chuyển nhanh đến thế nào để ngăn hẳn chạy thoát, nếu anh cần. Nhưng tên trộm cũng không nhúc nhích, hiển nhiên đã ngạc nhiên đến đồng cứng lại vì bị tóm.

"Ồ, tớ thấy rồi." Percy ngẩng đầu lên. "Có phải chúng ta đã gặp may rồi không?"
"Tớ cũng thấy thế." Jeremy đáp. "Không hề nghe thấy hẳn. Chúng ta có anh chàng này rồi, hay cậu bé cũng có thể."
Tên trộm đang bắt đầu rũ bỏ sự ngạc nhiên và có lẽ chẳng thích thú gì với điều vừa được nghe, mình chứng bằng cái nheo mắt đầy nghi hoặc Jeremy nhận được. Anh lơ đi. Anh chú ý tìm kiếm vũ khí trước hết, nhưng không thấy tên trộm mang theo thứ gì. Dĩ nhiên Jeremy cũng có vũ khí giấu trong túi áo choàng, mỗi bên một khẩu súng, bởi vậy anh không nhìn thấy không có nghĩa là tên nhóc không có.

Cao hơn nhiều so với mấy tên vô dụng định trộm họ trước đó, tên trộm này có lẽ không quá mười lăm hoặc mười sáu tuổi, dựa vào hai bên má mềm mại. Mái tóc màu vàng tro sáng đến mức gần như màu trắng, quần tự nhiên, cắt ngắn. Một cái mũ đen méo mó đã lồi một cả vài thế kỉ. Hắn mặc một chiếc áo choàng đàn ông màu xanh tím đậm, không nghi ngờ gì là đồ ăn cắp, trông bẩn thỉu nhăn nhúm như thể thường xuyên bị nằm lên. Bên dưới là cái áo sơ mi trắng đã ngả màu với vài chỗ sờn trên cổ áo, chiếc quần màu đen ống cao ống thấp, và không mang giày. Thằng nhóc tinh quái, chẳng trách nó chưa gây ra tiếng động nào.

Rất bắt mắt đối với một tên trộm, nhưng có lẽ vì thằng nhóc hết sức đẹp trai. Và đã hoàn toàn hồi phục sau cú sốc. Jeremy biết ngay cái khoảnh khắc thằng nhóc định chuồn và trong nháy mắt đã ở đó trước nó, lưng dựa vào cánh cửa, hai tay khoanh trước ngực.

Anh nở một nụ cười lười nhác. "Cậu chưa muốn đi ngay đâu, cậu bé thần mẩn. Cậu chưa nghe đề nghị của chúng tôi mà."

Thằng nhóc lại há hốc miệng lần nữa. Có thể là do nụ cười của Jeremy, nhưng có lẽ vì tốc độ anh di chuyển để đến cánh cửa trước nó nhiều hơn. Nhưng lần này Percy đã nhận ra và cảm râm. "Khỉ thật, thằng nhóc nhìn cậu đăm đối y hệt mấy cô nàng vẫn làm. Chúng ta cần một người đàn ông, không phải một đứa trẻ."

"Tuổi tác không liên quan ở đây, bạn già," Jeremy đáp. "Cái chúng ta cần là kĩ năng, không quan trọng nó nằm trong cái giỏ nào."

Thằng nhóc lúc này đang đỏ mặt, hiển nhiên vì cảm thấy bị xúc phạm, trừng mắt với Percy trong khi lên lần đầu tiên.

"Tôi chỉ chưa bao giờ nhìn thấy tên nhà giàu nào xinh thế này thôi."

Từ "xinh" khiến Percy cười rũ. Jeremy không còn cảm thấy thú vị nữa. Kể gần đây nhất khen anh "xinh" đã vì thế mà mất vài cái răng.

"Xem ai đang nói kìa, trong khi cậu có khuôn mặt của một cô gái." Jeremy nói.

"Đúng vậy." Percy đồng ý. "Cậu nên nuôi râu quai nón, ít nhất cho đến khi giọng cậu hạ xuống một hoặc hai quãng tám."

Thằng nhóc lại đỏ mặt và lăm bằm dứt khoát. "Tôi không - chưa có râu. Tôi mới mười lăm tuổi - tôi nghĩ vậy. Tôi chỉ cao hơn so với tuổi thôi."

Jeremy có lẽ đã thấy thương hại thằng nhóc, bởi câu "Tôi nghĩ vậy" hàm ý thằng nhóc không biết chắc nó sinh năm nào, trường hợp thường thấy ở những đứa trẻ mồ côi. Nhưng anh đã cùng lúc nhận ra hai điều. Giọng thằng nhóc lúc đầu cao vút, rồi thấp dần trước khi kết thúc câu nói, như thể nó đang ở tuổi vỡ giọng của bọn con trai, lúc giọng nói bắt đầu chuyển sang tông trầm của tuổi trưởng thành. và Jeremy không nghĩ đó là sự thay đổi tự nhiên, nó nghe quá giống một sự sắp đặt.

Điều thứ hai anh nhận ra sau khi quan sát gần hơn là thằng nhóc không chỉ đẹp trai, nó rõ ràng rất đẹp. Tuy nhiên, điều tương tự cũng đúng với Jeremy ở tuổi đó, ngoại trừ vẻ đẹp của Jeremy hoàn toàn nam tính, còn vẻ đẹp của thằng nhóc này hoàn toàn nữ tính. Đôi má mướt mà, cặp môi căng mọng, cái mũi hếch nhỏ nhắn - và còn hơn thế nữa. Cằm quá mềm mại, cổ quá nhỏ, ngay cả dáng đứng cũng là sự tố cáo rõ ràng, ít nhất với một người biết rõ đàn bà như Jeremy. Dù vậy, Jeremy có thể đã không nhảy ngay đến cái kết luận anh đang có, ít nhất không quá sớm,

nếu mẹ kế của anh không từng dùng chính cách nguy trang đó khi lần đầu gặp cha anh. Muốn trở về Mỹ đến tuyệt vọng, ghi danh làm cậu bé phục vụ trên tàu của James dường như đã là giải pháp duy nhất của cô. Dĩ nhiên ngay từ đầu James đã biết cô không phải là con trai, và theo như James kể lại, cha anh đã hết sức thích thú giả vờ tin cô là một cậu bé.

Lần này Jeremy có thể sai. Đó là một khả năng mong manh. Và anh hiếm khi sai trong những vấn đề liên quan đến đàn bà. Nhưng không cần thiết phải lật tẩy cô. Bất cứ nguyên nhân nào khiến cô che giấu giới tính của mình cũng là việc riêng của cô. Và hơn nữa, họ chỉ cần duy nhất một thứ ở cô - tài năng của cô. "Mọi người gọi cậu là gì, nhóc." Jeremy hỏi. "Chẳng việc quái gì đến anh." "Tớ không nghĩ cậu ta nhận ra rằng chúng ta sắp mang đến cho cậu ta một cơ hội lớn." Percy lưu ý. "Các anh đặt bẫy-" "Không, không, hãy coi nó là cơ hội cho một việc làm," Percy chữa lại. "Một cái bẫy," tên trộm của họ khẳng định. "Và tôi không cần bất cứ cái gì các anh đề nghị." Jeremy nhướn một bên lông mày sẫm màu. "Cậu thậm chí không tò mò chút nào sao." "Không," tên trộm trả lời buồng bình. "Quá tệ. Những cái bẫy tuyệt ở chỗ - cậu không thể thoát ra trừ khi cậu được thả. Chúng tôi có giống như sả cậu ra không?" "Các anh giống như lũ mất trí chết giẫm. Các anh nghĩ tôi chỉ có một mình à? Họ sẽ đến tìm tôi nếu tôi không trở về đúng giờ đã định." "Họ?"

Câu hỏi chỉ kiểm cho Jeremy thêm một cái cau mày nữa. Anh nhún vai, không dao động. Anh không nghi ngờ việc tên trộm này hoạt động theo nhóm, cùng cái băng đã lần lượt cử từng tên một trong bọn đến trộm cướp những nhà quý tộc nhỏ không đề phòng không may mò mẫm vào lãnh địa của chúng. Nhưng anh nghi ngờ việc chúng sẽ đến tìm cô. Chúng sẽ thích thú với việc thu thập những chiếc hầu bao béo mẫm đã tắm tía được hơn là bất kì vụ giải cứu nào. Nếu bọn chúng tin rằng vụ này đã thất bại, rằng cô đã bị tóm, bị hạ gục, hay bị giết chết, chúng sẽ sớm gửi một tên khác đến. Điều này có nghĩa là họ nên thu xếp và lên đường sớm, khi bây giờ họ đã có con mồi trong tay. Vậy nên Jeremy nói một cách hòa nhã. "Ngồi xuống nào, nhóc, và tôi sẽ giải thích việc mà cậu vừa tình nguyện nhận." "Tôi không tình nguyện-" "Nhưng cậu đã. Khi cậu bước qua cánh cửa kia, chắc chắn cậu đã tình nguyện." "Nhằm phòng," tên trộm của họ cố gắng khẳng định. "Chẳng nhẽ anh chưa bao giờ tình cờ vào nhằm phòng à?" "Dĩ nhiên rồi, nhưng thường thì tôi có đi giày." Jeremy nói khô khan. Cô lại đỏ mặt và tuôn một tràng chữ thề.

Jeremy ngáp. Dù thấy thú vị với trò mèo vờn chuột này, anh không hề muốn nó kéo dài cả đêm. Và họ vẫn còn cả chặng đường dài để tới căn nhà của Heddings ở nông thôn. Anh thêm âm sắc nghiêm khắc vào giọng nói và ra lệnh: "Ngồi xuống, hoặc tôi sẽ ấn cậu vào chiếc ghế đó-" Anh không cần phải nói hết. Cô chạy đến cái ghế, gần như lao vào nó. Cô rõ ràng không dám liều để anh chạm vào cô. Anh cố ngăn một nụ cười nữa khi anh rời cánh cửa đến đứng trước mặt cô. Percy, một cách đáng kinh ngạc, thêm một chút logic vào tiến trình: "Tớ thấy chúng ta có thể giải thích trên đường đi, được không? Chúng ta có người rồi, còn lí do nào để phải lưu lại nơi kinh tởm này thêm nữa không?" "Rất đúng. Kiểm hộ tớ cái gì đó để buộc." "Hả?"

"Để trói hẩn lại. Hay là cậu vẫn chưa nhận ra là tên trộm của chúng ta đang không hề hợp tác - chưa hề?"
Đúng lúc đó tên trộm của họ liều lĩnh lao ra phía cửa.

Chương II

Jeremy đã biết trước việc này sẽ xảy ra, thêm một cố gắng nữa để thoát khỏi họ trước khi quá muộn. Anh đã nhìn thấy nó trong mắt cô ngay trước khi cô lướt qua anh. Anh di chuyển tới cánh cửa trước khi cô mở được nó, và mặc dù chỉ cần dựa vào đó để giữ cô ở bên trong, anh quyết định xác minh lại phỏng đoán của mình về giới tính của cô và vòng tay ôm quanh người cô. Anh đã đúng. Dưới cánh tay anh đích thực là bộ ngực phụ nữ, đã được quần cho phẳng xuống, nhưng không thăm lún khi anh chạm vào.

Cô không thể chỉ đứng yên và để anh khám phá bí mật của mình. Cô xoay người, và Chúa nhân từ, nó còn tuyệt hơn vì anh chưa hề có ý định buông cô ra. Điều cuối cùng anh trông đợi tối nay là một cô nàng xinh đẹp ngo ngoáy trong vòng tay. Giờ khi anh đã khẳng định đây là một cô nàng, anh càng cảm thấy thú vị hơn.

"Tôi cho rằng tôi nên kiểm tra xem cậu có mang vũ khí không," Jeremy nói, giọng trầm xuống khàn khàn. "Đúng, thực ra là tôi nên."

"Tôi không có-" cô bắt đầu phản đối, nhưng kết thúc với một tiếng thở hỗn hển khi bàn tay anh trượt qua hông cô và đặt ở đó. Thay vì vỗ vào mấy cái túi của cô để kiểm tra như đã ám chỉ, anh rà tay quanh người cô theo những vòng tròn với một cái siết nhẹ mỗi vòng. Cô mềm mại và mịn màng, và đột nhiên anh cảm thấy sự thôi thúc muốn làm gì đó hơn là chỉ cảm nhận cô bằng đôi tay; anh muốn ấn cô sát vào bụng anh, kéo cái quần lố bịch cô đang mặc xuống, lướt những ngón tay trên làn da trần của cô, và xâm nhập vào hơi ấm ướt của cô. Anh không thể ở trong tư thế nào tốt hơn cho việc đó được nữa, với hai bàn tay khum lấy cặp hông ngọt ngào của cô. Nhưng anh hầu như kiểm soát được tình hình, anh không muốn cô biết ảnh hưởng cô có thể gây ra cho anh.

"Việc đó sẽ hiệu quả chứ?" Percy hỏi, nhắc Jeremy nhớ rằng không chỉ có anh ở đây với cô gái. Thở dài, Jeremy quay trở lại với vắn đề trước mắt và mang tên trộm đến chiếc ghế, ấn cô ngồi xuống đó. Anh ngả người về phía cô, hai bàn tay chống lên thành ghế, và thì thầm, "Ở yên đây, trừ khi cậu lại muốn cảm thấy tay tôi trên khắp người cậu."

Anh suýt bật cười vì cô trở nên bất động. Nhưng ánh mắt cô ném cho anh hứa hẹn sự trả đũa. Không phải anh nghĩ cô có khả năng, mà là chắc chắn cô sẽ làm.

Anh liếc về phía sau và thấy Percy, rốt cuộc cũng tìm ra được một công dụng tốt cho tấm ga trải giường, đã xé nó ra thành những dải nhỏ giờ đang đang đưa trên tay anh chàng.

"Cái đó tốt đấy, mang lại đây cho tớ." Jeremy nói.

Anh nên để Percy xử lí nốt từ chỗ này, nhưng anh đã không. Anh cố để không chạm vào cô nhiều hơn cần thiết, anh đã thực sự cố gắng, nhưng anh là người yêu phụ nữ và không thể ngăn mình đừng chạm vào cô. Anh giữ cả hai bàn tay cô bằng một tay khi anh quần dải vải quanh cổ tay cô. Tay cô ấm, ướt vì sợ hãi. Nỗi sợ đó là tự nhiên thôi, khi mà cô không cách nào biết được họ không hề định làm hại cô. Anh có thể trấn an cô, nhưng Percy đã đúng, họ nên rời khỏi chỗ

này trước khi tên trộm tiếp theo mò đến, vậy nên lời giải thích có thể để sau.

Tiếp theo là đến dải băng bịt miệng, và anh không hề phiền chút nào khi ngả người gần hơn nữa về phía cô để buộc nó lại phía sau cổ cô. Anh hầu như chắc chắn là nên trói hai tay cô sau lưng, nhưng anh không muốn trái tim cô làm cô không thoải mái như anh đang cảm thấy. Cứ dấm anh nhận được vào bụng khi anh ngả người về phía cô hoàn toàn bất ngờ, nhưng không làm phiền anh quá nhiều vì chả có mấy sức mạnh trong đó với tư thế hiện tại của cô.

Nhưng chân cô thì chẳng đáng tin chút nào. Ngồi xuống để buộc dải vải quanh mắt cá chân của cô sẽ đặt anh vào tư thế hoàn hảo để bị đập cho ngã ngửa. Thay vì thế anh ngồi lên thành ghế và kéo cả hai chân cô lên lòng anh. Cô rít lên dưới dải băng bịt miệng, nhưng sau đó trở nên im lặng và bất động. Cô mặc quần dài và đi tất nên không có chỗ da trần nào anh có thể chạm vào. Nhưng chỉ với hai chân cô vắt ngang trên lòng cũng tác động sâu sắc đến anh, quá nhiều hơn mức cần thiết. Anh liếc xuống cô khi đã xong và sức nóng trong mắt anh khiến cô không thể nghi ngờ việc anh đã nhìn xuyên qua lớp ngực trắng của cô - nếu cô có nhìn vào mắt anh để nhận ra điều đó. Cô không nhìn anh. Cô đang cố nói lỏng dây trói cổ tay và gần như đã thành công.

Jeremy đặt tay anh lên tay cô lần nữa và nói, "Đừng. Nếu không thay vì bạn tôi, tôi sẽ là người vác cậu ra khỏi đây."

"Hả? Sao lại là tớ?" Percy phàn nàn. "Cậu khỏe hơn tớ nhiều. Tớ không ngại thừa nhận đâu. Không, khi mà đó là sự thật hiển nhiên."

Dù Jeremy rất vui lòng được vác cô gái, lúc này anh cần phải tỉnh táo. "Bởi vì một trong hai chúng ta phải đảm bảo chúng ta sẽ không gặp phải sự phản kháng nào khi mang tên nhóc này rời khỏi đây. Và vì cậu sẽ nhận nhiệm vụ đó, tớ nghi ngờ cậu cũng sẽ thích nó cũng nhiều như tớ."

"Phản kháng?" Percy nói khó khăn.

"Ba người chúng ta chính xác là sẽ không bước ra khỏi đây tay trong tay."

Đã hiểu ra vấn đề, Percy nói nhanh, "Hoàn toàn đúng. Không hiểu tớ đang nghĩ cái gì nữa. Cậu chắc chắn giỏi hơn trong việc đánh nhau rồi."

Jeremy kiềm chế để khỏi cười, Percy rõ ràng là chưa từng đánh nhau với ai trong đời.

Họ không gặp phải nhiều sự chống đối. Chỉ có người phục vụ quầy đang quanh quẩn dưới nhà, một gã khổng lồ xấu xí có thể khiến khối người khựng lại chỉ bằng một cái liếc mắt.

"Này, các anh sẽ không rời khỏi đây với cái bọc đó đâu." Hấn gầm gừ.

""Cái bọc" này đã cố trộm của chúng tôi," Jeremy cắt ngang, thử cơ hội giải quyết vấn đề một cách hòa bình.

"Rồi sao? Giết hấn đi hoặc thả hấn ra, nhưng các anh sẽ không đem hấn nộp cho cảnh vệ. Tôi sẽ không để bọn cảnh sát chõ mũi vào chỗ này."

Jeremy cố thử lần cuối, "Chúng tôi không có ý định đến gặp nhà chức trách vì chuyện này, anh bạn tốt. Và cái bọc này sẽ quay lại vào sang mai, không sút mẻ chỗ nào."

Gã đàn ông to lớn bắt đầu chạy huỳnh huých vòng qua quầy rượu để chặn lối ra của họ. "Bọn tao cai quản chỗ này. Cái gì ở đây sẽ ở lại đây, nếu mày hiểu ý tao."

Jeremy không nghĩ một cú đập dù mạnh đến đâu sẽ có tác dụng với cái đầu bự cỡ đó nên anh

đơn giản nâng một khẩu súng lên và chĩa nó vào mặt hắn. Rất hiệu quả. Gã đàn ông dang rộng hai tay và bắt đầu lùi lại.

"Anh bạn thông minh," Jeremy tiếp tục. "Bây giờ anh có thể nhận lại tên trộm của anh-"
"Hắn không phải của tôi," gã đàn ông vạm vỡ cho rằng hắn khôn ngoan khi nói thế.
"Thế nào cũng được," Jeremy đáp trên đường ra cửa. "Hắn sẽ trở về ngay sau khi chúng tôi xong với hắn."

Không có thêm nỗ lực nào nữa ngăn họ rời khỏi khi đó. Và người duy nhất họ chạm trán vào giờ này trong đêm là một người phụ nữ già say rượu, tuy nhiên vẫn còn đủ minh mẫn để tránh sang bên kia đường khi nhìn thấy họ.

Nhưng Percy rõ là đã mệt đứt hơi sau khi đi qua bốn khu phố với tên trộm trên vai. Họ đã không đỗ xe ngựa gần cái quán bởi những lí do hiển nhiên, chủ yếu bởi nó chắc chắn sẽ không còn ở đó nữa khi họ sẵn sàng rời đi. Cách đây bốn khu phố, ở một khu sáng sủa, an toàn hơi có vẻ là một địa điểm hợp lí, nhưng hơi quá xa để vác theo tên trộm của họ. Thế nên không có gì ngạc nhiên khi Percy đơn giản là ném cái bọc lên sàn xe, không lấy gì làm nhẹ nhàng - đã quá mệt để làm gì hơn.

Trèo lên sau Percy, Jeremy nhìn thấy rốt cuộc anh vẫn không thể tránh khỏi phải chạm vào cô gái, để giúp cô ngồi lên ghế. Anh đã cố gắng tránh né sự cám dỗ bằng cách để Percy vác cô. Không phải vì anh không thể mang nổi cô hay không nhìn thấy những trở ngại trên đường. Nhưng anh giao nhiệm vụ đó cho Percy vì anh đã nhận ra việc chạm vào cô tác động đến anh thế nào. Nhìn là một chuyện. Chỉ nhìn thôi không ảnh hưởng được đến một người đàn ông đã quá quen thuộc với đàn bà. Chạm vào, mặt khác, lại là quá mời gọi, và phản ứng của Jeremy trước sự mời gọi luôn ở mức trần tục nhất.

Và một sự thật đơn giản là, anh không muốn mình thêm khát cô nàng này. Cô xinh đẹp, đúng, nhưng cô là một tên trộm, chắc chắn đã được nuôi dưỡng bởi bọn cặn bã hoặc tệ hơn. Những thói quen cá nhân của cô rõ ràng thấp hơn chuẩn mực của anh đến mức không đáng xem xét đến.

Chuyện này thật không cách nào tránh được. Percy, anh chàng tội nghiệp, không nghi ngờ gì đã mệt bỏ hơi tai. Nhưng trước khi thực sự chạm vào cô gái, Jeremy kịp nhận ra cỗ xe đã đi được bao xa trong lúc anh suy xét về tình huống khó xử của mình, họ đã ra đến vùng ngoại ô, và việc ngăn phần thưởng của họ chạy trốn trở nên một vấn đề đơn giản. Vậy nên anh chỉ cần cởi trói cho cô và để cô tự tìm chỗ ngồi thoải mái trên băng ghế.

Đó là việc anh đang làm, trước hết cởi trói ở chân cô - hai bàn chân xinh xắn chết tiệt. Rồi đến đôi tay. Anh không động vào dải băng bịt miệng. Giờ cô có thể tự tháo nó ra và làm rất nhanh. Cũng nhanh như thế, cô thoi cho anh một cú đấm ngay khi cô đứng dậy khỏi sàn xe.

Anh đã không ngờ tới, mặc dù đáng lẽ anh nên, vì cô đã từng thử đấm anh trước đó. Càu nhàu và tức giận thì có thể được chờ đợi, đúng, chửi rửa tục tằn, tất nhiên, ngoại trừ việc cô cư xử như một tên đàn ông...

Cú đấm trượt, dĩ nhiên. Phản xạ của Jeremy không tồi chút nào. Nhưng mặc dù anh tránh khỏi cú đấm cô nhắm vào quai hàm anh, nắm tay cô vẫn trượt qua má và trúng vào tai anh, giờ vẫn đang nhức nhối.

Trước khi anh trả đũa cô một cách xứng đáng, Percy đã nói với giọng đặc biệt khô khan, " Nếu cậu định nghiền hắn thành cám, bạn thân mến, làm ơn hành động khẽ khàng thôi. Tớ chuẩn bị

đánh một giấc cho tới khi mình tới nơi đây."

Và khi tên trộm quay người về phía cửa, Jeremy vói tay ra tóm lấy phía sau cổ áo cô và kéo mạnh cô vào lòng anh. "Thử một lần nữa xem và cậu có thể dành vài giờ tiếp theo ngồi như thế này, " anh nói, vòng tay quanh người cô chặt đến nỗi cô không thể cự quyết.

Cô không thể thoát ra, nhưng không có nghĩa cô sẽ thôi không thử nữa. Ngộ nguây trên lòng anh, mặt khác, lại là điều tệ nhất cô nên làm. Cái tư thế quá nhạy cảm của họ gợi lên ý nghĩ đáng thém khát về những gì anh muốn làm với cô - không, sẽ làm nếu họ chỉ có một mình. Chậm rãi cởi quần áo của cô, khám phá ra cách cô che giấu bộ ngực, nhắm nháp vai cô khi anh đi vào trong cô. Chết tiệt. Nếu cô cứ tiếp tục nhấp nhô trên lòng anh thế này, anh đến phải đá Percy ra khỏi xe một lúc mất.

Cô hẳn phải nhận ra những nỗ lực của mình là vô ích cùng lúc anh nhận ra anh không thể chịu đựng cặp mông của cô ngộ nguây và nảy lên trên đùi anh thêm chút nào nữa mà không để lộ ra rõ ràng cô đã khuấy động anh đến mức nào. Cô rên lên, âm thanh với anh chứa đầy đam mê hơn là sự nản nòng và khiến anh buông ngay cô ra như phải bỏng. Chúa nhân từ, cô không nên ảnh hưởng đến anh mãnh liệt thế này. Anh cần phải kiểm soát cảm xúc của mình.

Cô lại ngã xuống sàn xe, nhưng ngay lập tức ngồi lại được vào chiếc ghế đối diện họ. Cô xốc lại hai vế áo khoác, phủi bụi bám trên quần và tránh tiếp xúc với mắt anh nhiều nhất có thể, trong lúc vẫn đề phòng đòn trả đũa Percy đã nhắc đến.

Jeremy đợi hết năm phút, đủ thời gian để anh có thể kiểm soát ham muốn của mình và hi vọng nó sẽ không lộ ra trong giọng nói. Cuối cùng anh duỗi thẳng hai chân, ngả người về sau, khoanh tay trước ngực và nói, "Thư giãn đi nhóc. Chúng tôi sẽ không làm hại cậu đâu. Cậu chuẩn bị giúp chúng tôi một việc và đồng thời cũng làm giàu cho bản thân cậu. Đáng nhận lời quá, phải không?"

"Nhận lời để các anh đưa tôi trở lại."

"Đấy không phải là một lựa chọn. Chúng tôi đã rất khó khăn mới có được cậu."

"Anh nên có sự đồng ý của tôi trước - quý ngài."

Cái danh hiệu được thêm vào đầy khinh bỉ sau một thoáng suy nghĩ.

Cô đang quắc mắt nhìn anh, khi giờ cô đã tương đối chắc chắn anh sẽ không bóp cổ cô. Anh đã cố không giấu đôi mắt cô quá gần, hi vọng ánh nến tù mù trong quán rượu đã đánh lừa anh. Nhưng ánh đèn sáng sủa trong xe và khoảng cách ngắn ngủi giữa họ đã đập tan hi vọng của anh. Đôi mắt cô đơn giản là phi thường và làm tăng thêm sắc đẹp của cô lên gấp mười lần. Chúng màu tím, sắc tím sẫm lộng lẫy, và là sự đối lập sứt sứt với những búp tóc màu bạch kim của cô. Lông mi của cô dài nhưng không quá sẫm màu. Cặp lông mày cũng vậy, chỉ hơi sẫm hơn màu vàng một chút.

Anh đã thử, thực sự, để tìm ra vài nét nam tính trên gương mặt trước mắt, nhưng chúng đơn giản không có ở đó. Anh thắc mắc không hiểu làm sao mọi người có thể nhầm cô là con trai. Đến cả Percy cũng hoàn toàn tin cô là một thằng nhóc, dẫu là một thằng nhóc "xinh xắn". Anh cho rằng chiều cao của cô chính là yếu tố quyết định. Sau cùng, hiếm có người phụ nữ nào có thể sánh ngang cha anh về chiều cao. Bất kì ai cao đến thế đều sẽ được gắn mác nam giới.

Anh cũng đã cố, thực để không phản ứng với cô như anh sẽ làm với bất kì người phụ nữ đẹp nào anh tình cờ gặp. Nhưng đôi mắt kia... Anh từ bỏ cuộc đấu tranh. Anh sẽ có cô trên giường, và trước khi đêm nay kết thúc. Nó sẽ xảy ra. Anh không nghi ngờ chút nào.

Khi đã chịu nhượng bộ bản tính phóng đảng của mình, sự thay đổi trong Jeremy diễn ra ngay tức thì. Một số người có thể gọi đó là sự quyến rũ, nhưng thực ra nó là dục vọng đơn thuần. Và nhìn anh khi ý nghĩ của anh đầy nhục dục thể này là để nhận ra những khoái lạc không lời mà anh hứa hẹn.

Cô gái ngay lập tức phản ứng lại cái cách anh đang ngắm cô, rời mắt khỏi anh, nhưng là sau khi cô đã đỏ mặt. Jeremy mỉm cười. Anh vẫn biết cô không phải là một cuộc chinh phục dễ dàng, nhưng việc cô đỏ mặt đã nói lên điều gì đó. Cô cũng không có khả năng miễn dịch với anh nhiều hơn những người phụ nữ khác. Nhưng anh không định bật mí cái bí mật nhỏ của cô. Anh để cô tiếp tục vai diễn giả trai - ít nhất đến khi anh ở riêng với cô.

Lúc này, anh quay sang tấn công lại lý luận trước đó của cô, "Chẳng phải cậu cũng nên có sự ưng thuận của chúng tôi trước khi cậu trộm của chúng tôi à?"

Câu hỏi làm cô lại đỏ mặt, nên anh kết luận ngay, "Không, tôi không nghĩ đây là thói quen của cậu. Vậy nên hãy để tôi giải thích tại sao chúng tôi cần cậu, trước khi cậu lại tùy tiện từ chối. Anh bạn tôi đây đã bị cướp, cậu thấy đấy, nhưng một cách hợp pháp."

"Nếu anh khẳng định đòi giải thích," cô chen ngang, "anh nên ít nhất nói cái gì có lý một chút."

Một sự cầu nhàu nhẹ nhàng. Có kích lệ. Rõ ràng cô sẽ nghe anh nói.

"Cái cách "hợp pháp" mà tôi đề cập đến là đánh bạc."

Cô khịt mũi. "Đó không phải là bị cướp, đó là ngu ngốc. Có một sự khác biệt rất lớn đấy, anh bạn."

Jeremy cười nhăn nhó, và cô nàng rõ ràng là bị nó làm cho bối rối, việc chỉ khiến anh càng toe toét hơn.

Sau đó anh giải thích rằng John Heddings chính là kẻ đã chọn cách chơi bẩn, và rằng cô là người sẽ thực hiện việc trả đũa giúp họ.

"Chúng tôi đang đưa cậu đến ngôi nhà của Heddings ở nông thôn," Jeremy tiếp tục. "Nó tương đối lớn, đầy người hầu, và vì thế, họ sẽ tự tin rằng không tên trộm tinh táo nào lại nghĩ đến việc đột nhập vào đó. Và điều này cũng đúng nên nó sẽ là lợi thế của cậu, nhóc."

"Sao lại thế?"

"Những cánh cửa có thể bị khóa, nhưng cửa sổ chắc chắn sẽ để mở vào thời gian này trong năm. Việc họ không ngờ tới khả năng bị trộm có nghĩa là họ cũng sẽ không để phòng canh gác. Và bây giờ đã quá nửa đêm rồi, những người hầu có lẽ đã đi ngủ và không thức dậy cho đến sáng hôm sau. Thế nên cậu sẽ không gặp khó khăn gì đột nhập vào căn nhà."

"Rồi sao nữa?"

"Cậu cần xâm nhập vào phòng ngủ của chủ nhân mà không bị phát hiện. Có khả năng Heddings cũng ở trong đó, nhưng tôi tin là cậu đã quá quen với tình huống đó rồi. Giống những người hầu, giờ này có lẽ hẳn cũng đang ngủ. Sau đó hãy làm việc mà cậu thành thạo nhất. Khoảng đó"

"Cái gì khiến anh nghĩ hẳn sẽ không khóa kĩ cửa của hẳn ở một nơi nào đó an toàn hơn?"

"Vì hẳn không sống ở London. Mọi người cảm thấy an toàn hơn nhiều trên đất của họ ở nông thôn."

"Thế mấy cái vật gia truyền mà tôi cần đánh thố trông như thế nào?"

"Hai chiếc nhẫn, cả hai đều rất cổ."

"Tôi vẫn cần một vài mô tả, quý ông, nếu tôi phải mò chúng trong một đồng lộn xộn."

Jeremy lắc đầu. "Không quan trọng, vì cậu không thể chỉ lấy hai chiếc nhẫn của Percy. Heddings sẽ khám phá ra sự thật ngay. Việc của cậu, cậu bé thân mến, không khác chút nào cậu vẫn thường làm, là lấy tất cả những gì cậu thấy có giá trị. Cậu sẽ có thể giữ tất cả phần còn lại cho mình, mớ châu báu trị giá hàng nghìn bảng, tôi tin là vậy."

"Hàng nghìn." Cô nói, thở hỗn hển.

Anh gật đầu với một tiếng cười khúc khích. "Giờ cậu đã mừng vì chúng tôi khẳng khẳng mang cậu theo chưa?"

Đôi mắt tím bất ngờ nheo lại với anh. "Anh là tên gốc chết giẫm nếu anh nghĩ rằng mấy thứ nữ trang vớ vẩn đó, bất kể chúng đáng giá bao nhiêu, có thể bù lại những rắc rối mà tôi sẽ vướng vào vì đã làm vụ này mà không xin phép trước,"

Jeremy cau mày, nhưng không phải vì cách cô gọi anh. "Cậu bị kiểm soát chặt chẽ đến vậy sao?"

"Tôi có những luật lệ phải tuân theo, đúng, và anh đã khiến tôi phá vỡ gần hết."

Anh thở ra dài thượt. "Đáng nhẽ cậu nên nói sớm hơn."

"Tôi đoán là người phục vụ quầy đã phải ngăn cản các anh. Tên bự con đó chắc không phải kẻ hèn nhất."

"Không ai muốn lãnh một viên đạn vào giữa mắt cả, nhóc." Jeremy nói để biện hộ cho gã phục vụ quầy. "Nhưng hẳn có thể làm chứng là cậu đã không được lựa chọn trong tình huống đó. Vậy nên, vấn đề thực sự là gì?"

"Không liên quan đến anh."

"Xin lỗi, nhưng cậu vừa khiến nó liên quan đến tôi rồi."

"Chết tiệt. Nhanh trí đấy, anh bạn, nhận ra anh vừa can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của tôi. Bỏ đi, nếu không chúng ta sẽ không nói về bất cứ chuyện gì nữa."

Một lúc lâu trước khi Jeremy gật đầu - tạm thời. Nhưng gây ra thêm phiền não cho tên trộm không nằm trong chương trình tối nay. Anh sẽ phải hộ tống cô gái về nhà, sau khi họ xong việc,

để thu xếp bất kì rắc rối nào anh đã gây ra cho cô.

Lẽ ra mọi việc phải suôn sẻ, thế nhưng đây lại là chỗ kì quặc nhất của tình huống này. Họ đang đề nghị với tên trộm một cơ hội bằng vàng. Bất kì tên móc túi nào cũng sẽ nhảy vào và sung sướng với quả trứng vàng từ trên trời rơi xuống. Nhưng không, họ đã vớ phải một ngoại lệ, một tên trộm thuộc một băng nhóm rõ ràng bị kìm kẹp bởi những luật lệ đến nỗi chúng không thể nhận những công việc kì quặc nếu không xin phép trước, bất chấp lí do. Miễn là một món bầm được mang về, lúc nào, ở đâu hay cái gì thì có khác quái gì chứ?

Cỗ xe dừng lại. Percy nói với một tiếng thở dài, "C" Rồi, "Chúc may mắn, nhóc. Không phải vì cậu sẽ cần đến nó. Chúng tôi hoàn toàn tin tưởng vào cậu, thật đấy. Và không thể nói được tôi đánh giá sự giúp đỡ của cậu cao thế nào đâu. Nó sẽ rắc rối như quỷ nếu cậu phải giấu mẹ cậu một việc như thế này, đặc biệt nếu cậu sống cùng bà."

Jeremy mở cửa xe và dẫn cô gái ra trước khi Percy bắt đầu bài diễn văn dài long thòng chán ngắt. Họ đã dừng xe trong khu rừng gần đất của Heddings. Anh nắm tay cô và dẫn cô luồn lách qua những thân cây cho đến khi nhìn thấy ngôi nhà.

"Tôi cũng chúc cậu may mắn, nhưng cậu sẽ không cần đến nó." Anh nói khi chia tay. "Tôi đã thấy cậu có khả năng thế nào trong nghề này rồi."

"Cái gì khiến anh nghĩ là tôi sẽ không chuồn thẳng về nhà ngay khi ra khỏi tầm mắt của anh?"

Jeremy mỉm cười, mặc dù chắc chắn cô không thể nhìn thấy. "Vì cậu hoàn toàn không biết cậu đang ở đâu. Vì bây giờ là nửa đêm. Vì chúng tôi có thể đưa cậu quay lại London nhanh hơn rất nhiều so với cậu tự tìm đường. Vì cậu thà về nhà với những cái túi đầy châu ngọc sáng chói hơn là rỗng túi. Vì-"

"Đủ vì rồi đấy, anh bạn," cô càu nhàu cắt ngang.

"Rất đúng. Nhưng một sự đảm bảo cuối cùng. Nếu vì bất cứ lí do không hiểu nổi nào mà cậu bị tóm, đừng hoảng sợ. Tôi không gửi cậu cho bầy sói đâu, cậu bé thân mến. Tôi sẽ giải thoát cho cậu bằng mọi giá. Cậu có thể tin vào điều đó."

Chương III

Tôi không gửi cậu cho bầy sói đâu. Anh ta nghĩ anh ta đang phỉnh phờ ai chứ? Anh ta mới chính là con sói chết tiệt. Nhưng giờ cô đã có thể thở lại bình thường khi anh không còn ở gần cô và nhìn cô với cặp mắt xanh thấu suốt đó.

Cô đã gần như tự làm lộ mình, với tất cả những cái đỏ mặt; và đó cũng là điều làm cô hoảng sợ, vì đã không thể kiểm soát những cảm xúc quý ông đó gây ra cho cô. Cô thường đối phó tốt với đàn ông, sau rốt, cô là "một" trong số họ. Nhưng đây là vì cô chưa bao giờ đến gần một Malory. Chỉ nhìn anh thôi cũng khiến cô bối rối, cô thấy anh quá hấp dẫn.

Danny chưa bao giờ bị rối trí đến như vậy trong suốt cuộc đời, có thể ngoại trừ một lần. Nhưng lúc đó cô còn quá nhỏ để nhận biết mỗi nguy hiểm cô phải đối mặt, để biết rằng nếu cô lưu lại nơi cô đã ở lúc đó, cô chắc chắn sẽ chết. Điều duy nhất cô biết là cô chỉ có một mình trên cõi đời, không ai giúp đỡ.

Cô không còn một mình nữa, nhưng có lẽ vẫn cô đơn. Vài năm gần đây cô đã sống trong nỗi lo lắng căng thẳng như đi trên dây bởi cô đã quá lớn để che giấu việc cô sẽ không bao giờ đạt được tầm vóc của một người đàn ông như những cậu bé khác. Sớm hay muộn, ai đó sẽ nhận thấy và khám phá ra cô đã lừa dối mọi người ngay từ đầu.

Giữ kín bí mật trong những năm qua tương đối dễ dàng, thực ra là đơn giản hơn nhiều so với cô có thể hi vọng, và tất cả là nhờ Luphông đoán đúng. Mang cô về nhà trong chiếc quần ống túm tới đầu gối rách te tua, áo sơ mi nam rộng thùng thình và áo khoác quá nhỏ, cái mũ cũ cô đã tìm được để che mưa khỏi hắt vào mắt, và mái tóc dài của cô cắt ngắn đến cổ, đã để lại ấn tượng không bao giờ thay đổi.

Cô nhanh chóng trở thành "một thằng trong đám con trai". Cô đã học cách trộm cắp với chúng, học cách đánh nhau với chúng, học mọi thứ chúng làm - tất nhiên, ngoại trừ khi chúng đi tìm sự bầu bạn từ phụ nữ theo cái cách mà Danny không hề muốn biết.

Hiện tại bọn cô có mười bốn người, và sống trong một ngôi nhà đổ nát mà Dagger trả tiền thuê. Đã có nhiều ngôi nhà như thế trong những năm qua, thậm chí vài khu nhà lớn bỏ hoang khi không trả nổi tiền thuê.

Dagger không bao giờ ở lâu một chỗ. Ngôi nhà hiện nay có bốn phòng: một căn bếp, hai phòng ngủ và một khu sinh hoạt chung rộng rãi. Dagger chiếm riêng một phòng ngủ. Đám con gái dùng căn phòng thứ hai làm chỗ ngủ, hoặc nơi làm việc, nếu chúng đã đủ lớn để bắt đầu bán thân. Tất cả đám còn lại ngủ trong khu sinh hoạt, bao gồm cả Danny.

Họ có một cái sân sau nhỏ. Mặc dù không có cỏ mọc, đây vẫn là một chỗ tốt cho lũ trẻ nhỏ hơn chơi đùa. Danny cũng thích cái sân sau, một khi cô đã vượt qua mối ác cảm về sự bẩn thỉu. Tắm không phải là một lựa chọn dành cho cô, ít nhất không phải trong cái bồn tắm chung được dựng lên trong bếp mỗi tuần một lần. Thay vào đó, cô chuồn ra sông khi có cơ hội. Và mưa trở thành bạn cô.

Lucy là người bạn tâm tình duy nhất của cô. Lucy không mắc bệnh giang mai như cô ấy đã sợ, nhưng cuối cùng vẫn phải bán thân vì Dagger đã khẳng khái thế. Danny hiểu suy luận của Dagger, ngay cả khi cô không thích nó. Là một phụ nữ duyên dáng, Lucy sẽ thu hút quá nhiều sự chú ý từ những nạn nhân cô định móc túi. Một tên chòm chìa cần phải gần như vô hình đối với mục tiêu của hắn. Lucy không thể, vậy còn cách nào khác để cô ấy có thể kiếm ăn?

Dagger là người lớn tuổi nhất trong bọn họ, trước đây và cả bây giờ, nên anh ta nghiêm nhiên là thủ lĩnh. Mới đầu chỉ có vài luật lệ, chẳng cái nào thật sự đáng chú ý. Nhưng có vẻ như Dagger nghĩ rằng nếu anh ta không thường xuyên thêm vào những quy tắc mới, anh ta sẽ không thực hiện đúng vai trò của mình.

Danny chưa bao giờ cãi lý với anh ta. Cô làm những gì mình được bảo mà không phản nản. Và ánh mắt sắc sảo của anh ta là thứ duy nhất cô lo ngại, vì ngoài Lucy, Dagger là người duy nhất còn lại kể từ ngày Lucy mang cô về, và lúc nào đấy anh ta sẽ nảy ra ý định đếm số năm và thối mắng tại sao một thanh niên hai mươi tuổi vẫn còn giữ khuôn mặt của thằng nhóc mười hai.

Dagger ba mươi tuổi hay khoảng đó, ba mươi và vẫn đang điều hành một băng trẻ mồ côi. Anh ta đã có thể tách ra và phát triển lên. Đa số bọn họ làm vậy khi đến tuổi trưởng thành, muốn nhiều hơn những gì băng nhóm có thể mang lại, muốn có thể giữ lại những gì kiếm được thay vì nộp cả cho Dagger để mua thức ăn và trả tiền thuê nhà và đôi khi mang về một món trang sức rẻ tiền để làm một trong số họ mỉm cười. Dagger đã có thể phát triển với những vụ phạm pháp sinh lời hơn, nhưng anh ta ã không làm.

Anh ta có ý tốt, mặc dù có vẻ ngoài cục cằn thô lỗ. Danny đã kết luận từ nhiều năm trước là Dagger có một trái tim nhân hậu giấu dấu đó dưới bộ ngực gầy gò. Là thủ lĩnh, anh ta chắc chắn nghĩ rằng anh ta cần phải cứng rắn và không khoan nhượng. Nhưng Danny cho rằng anh ta không chỉ coi mình là thủ lĩnh của bọn trẻ, mà còn như một người cha. Và đó là lí do tại sao anh ta đã không tách ra như những người khác. Khi những đứa trẻ mồ côi gia nhập nhóm, những đứa khác ra đi. Số lượng của bọn họ không bao giờ vượt quá hai mươi, nhưng cũng chưa từng ít hơn mười. Luôn có những đứa trẻ cần một chỗ nương thân.

Luật lệ thứ nhất của nhóm là không bao giờ trộm của các quý ông trong ngôi nhà của chính họ. Đó là cách chắc chắn nhất, nhanh nhất để bị phát giác và để các nhà chức trách lùng sục qua các khu ổ chuột để săn lùng tên trộm. Tìm thấy một nhà đầy trẻ mồ côi không hợp pháp sẽ chắc chắn tố cáo cả lũ. Và những câu chuyện kinh dị Dagger kể về những trại trẻ mồ côi đích thực đủ để quy tắc này được tuân theo. Dagger đã mắt thấy tai nghe những chuyện đó vì anh ta đã trốn khỏi một cô nhi viện nhiều năm trước. Tối nay, Danny đang vi phạm quy tắc đó. Không phải vì các quý ông là ngoại lệ, thực sự không. Nhưng họ chỉ bị trộm khi đi ra ngoài, trên phố, trong quán rượu, ngoài chợ hay nếu không cũng đang đi mua sắm, những nơi họ sẽ thậm chí không nhận thấy vài đồng xu biến mất, hoặc nếu có, sẽ nghĩ họ đã vô tình làm rơi hoặc tiêu mất mà không nhớ.

Quy tắc rất có ích thứ hai là bọn cô phải phải bám lấy khu vực của mình và không bao giờ mon men trộm ở những nơi không quen thuộc. Dagger chỉ định cho mỗi người một khu vực và thay đổi hàng tuần, để những cư dân ở khu đó không bắt đầu nhận ra bất kì ai trong bọn. Danny cũng đang vi phạm luật lệ này.

Một quy định khác chỉ áp dụng với Danny và vài người khác, vì họ đã vượt qua độ tuổi và chiều cao của trẻ con. Logic là, khi một tên trộm càng cao bao nhiêu thì càng khó bấy nhiêu để hắn thò tay vào một cái túi. Thế nên khi đạt tới một chiều cao nhất định, bọn cô tốt nghiệp sang hạng "chỉ những công việc đặc trưng", nghĩa là không còn tùy tiện đi hành nghề nữa, mà chỉ

làm những việc Dagger giao cho. Danny chắc chắn cũng đang vi phạm nốt quy định đó.

Những công việc đặc thù này được Dagger sắp xếp với ba quán rượu và một nhà trọ. Và vì màu tóc và máu mắt khiến Danny rất dễ bị nhận ra, Dagger không giao cho cô việc gì khác ngoài "những người đang ngủ". (cái này nghĩa là chỉ đột nhập vào phòng trọ vào ban đêm, khi khách trọ đã ngủ rồi đấy ạ.) Cô chưa từng thất bại trước đó, nhưng cũng chưa từng rơi vào một cái bẫy có tính toán bao giờ.

Rắc rối mà cô vướng phải tuy nhiên lại cũng chỉ áp dụng với cô. Nếu thay vào đó là một trong những cậu bé khác bị tóm, cô không nghi ngờ Dagger sẽ coi đấy là một ngoại lệ và mừng húm vì sự giàu có bất ngờ sẽ giúp họ duy trì được một thời gian. Sẽ là một cái vỗ vai và một bữa tiệc ăn mừng. Nhưng bởi vì cô là người bị tóm và bị buộc phải phá luật, thái độ của Dagger sẽ hoàn toàn ngược lại - anh ta vẫn đang tìm một lí do để cô ra đi.

Từ hơn hai năm lại đây, gần ba năm, Dagger đã coi cô là người ngoài. Trong khi trước đây họ khá hợp nhau, thường trêu chọc và cười đùa, giờ có vẻ như anh ta khinh miệt cô. Anh ta chọn cô để khiển trách mỗi khi có cơ hội. Anh ta tường xuyên chỉ trích cô, đáng cũng như không. Anh ta không thể thể hiện rõ ràng hơn nữa là anh ta muốn cô ra đi. Nhưng cô chưa cho anh ta một lí do để đá cô đi. Cho đến bây giờ.

Cô thậm chí không biết tại sao Dagger trở nên chống đối cô, nhưng nó bắt đầu xung quanh thời điểm cô cao vượt anh ta. Có lẽ với tư cách thủ lĩnh, anh ta cho rằng anh ta phải là người cao nhất. Nhưng vốn dĩ anh ta đã không lấy gì làm cao, khoảng 5 feet 7 inches (khoảng 1m70). Và cô trông thật rực rỡ trong những gì cô mặc, trong khi Dagger thì chìm chìm. Điều đó gây ấn tượng với bọn trẻ con. Nhiều đứa trong số chúng bắt chước theo phong cách của cô và đến với cô mỗi khi chúng cần gì đó.

Cô cho rằng có thể Dagger sợ rằng cô muốn vị trí thủ lĩnh của anh ta. Cô không muốn. Cô thậm chí còn không thích việc trộm cắp, nên cô lại càng chẳng bận tâm gì với cái trách nhiệm phân công người khác đi làm việc đó. Cô cảm thấy làm thế là sai trái, một cảm giác thâm căn cố đế mà cô chưa bao giờ rũ bỏ được.

Nhưng cô đã không có nhiều sự lựa chọn, sống giữa những tên trộm. Mặt khác, cô cố gắng để cam đoan với Dagger một cách tế nhị rằng vị trí của anh ta không hấp dẫn cô mà không thực sự tranh luận về nó. Nhưng việc đó có vẻ không có mấy tác dụng.

Cô có thể nói dối với Dagger, rằng họ đã tổng cô lên xe ngựa chở đến trại giam, nhưng cô đã trốn thoát, và cô đã mất rất nhiều thời gian để tìm đường về nhà. Dagger không thể đá cô đi chỉ vì cô bị sập bẫy. Cô phải bám lấy tia hi vọng này.

Sự lo lắng của cô không chỉ bắt nguồn từ việc cô biết mình phải đối mặt với cái gì khi về đến nhà. Anh cũng là một phần nguyên nhân, Ngài Malory. Cô bị anh khuấy động đến mức không thể nghĩ, thậm chí không thể thở nổi. Nhưng không chỉ thế, anh làm cô sợ đến tận chỗ sâu thẳm nhất, bởi vì cô bị anh mê hoặc.

Chưa bao giờ trong đời Danny tưởng tượng ra một người có thể trông giống như anh. Anh không chỉ điển trai. Anh trông vượt xa mức điển trai, cô đơn giản không thể tìm được từ ngữ nào để miêu tả anh. Từ gần nhất cô có thể nghĩ ra là đẹp, nhưng theo cách rất nam tính, tạo nên một sự kết hợp hoàn hảo đến sững sốt - và mê hoặc.

Cô bị anh làm cho bối rối đến mức vẫn còn có thể nói chuyện với anh là cả một sự kì diệu. Và cô biết chính xác cái gì đã khiến ý thức của cô nhào ra như cháo và đánh cắp hơi thở của cô khi cô

nhìn anh. Anh hấp dẫn cô một cách đầy nhục dục, thứ cô chưa từng đối phó trước đây. Trong những năm qua đã có vài anh chàng làm cô cảm thấy thú vị, không ai từng khiến cô ước rằng cô có thể làm gì hơn thế nữa. Trong vai một người đàn ông nghĩa là cô phải lờ những thứ như thế đi và việc đó trước nay vẫn dễ dàng. Không phải lần này. Và đó chính là thứ cô sợ nhất ở Ngài Malory.

Cô đã dành mười lăm năm, cả cuộc đời - ít nhất đó là tất cả những gì cô nhớ được - để tránh số phận của Lucy làm thế chỉ vì một lí do duy nhất - để không trở thành một con điếm. Quan điểm của cô về nghề này chưa hề thay đổi. Lucy có thể chấp nhận công việc, có thể không than phiền quá nhiều bởi sự thực là cô ấy đã biết trước nó sẽ xảy ra. Nhưng Danny vẫn coi đó là sự xuống cấp nhân phẩm tồi tệ nhất.

Nó đối với cô sẽ là tận cùng cuộc sống, và không phải chỉ là một phép ẩn dụ, vì cô thà chết đói trong một ngõ hẻm nào đó còn hơn là phải chịu để những kẻ lạ mặt trả tiền cho việc sử dụng thân thể cô. Nhưng ở đây đang có một người đàn ông có thể khiến cô tình nguyện nhảy vào vai trò đó. Tệ hơn nữa, anh trông như thể anh biết bí mật của cô, như thể anh nhìn thấu tâm can cô - như thể anh muốn chạm vào cô. Chắc chắn cô đang bị trí tưởng tượng đánh lừa, nhưng cô vẫn không thể rũ bỏ cái cảm giác rằng anh biết, đặc biệt khi ánh mắt anh chuyển thành rất gợi tình, nó gần như làm cô tan chảy.

Anh là một người-tình. Theo cách nói của Lucy. Lucy đã xếp tất cả đàn ông vào loại này hoặc loại kia, căn cứ vào họ muốn sử dụng cơ thể cô ấy như thế nào và trong bao lâu. Những cái tên cô ấy dùng để gọi bọn họ thường rất khinh bỉ, một số lại rất chính xác, kiểu như bọn-túm-chặt hoặc bọn-quái-vật. Những Henry-tạm-biệt là loại cô ấy thích nhất vì họ không làm mất nhiều thời gian, vào và ra chỉ trong vòng năm phút, lưu lại không đủ lâu để nói xin chào, chỉ có tạm biệt. Người-tình, Lucy công nhận, rất hiếm có, là người đàn ông thực sự muốn cho đi khoái lạc cũng nhiều như muốn nhận được.

Một mối nguy hiểm rõ ràng, đó là Ngài Malory. Nguy hiểm với ý thức của cô, với sự bình yên của tâm trí cô, với bí mật của cô. Cô càng nhìn thấy anh lần cuối sớm bao nhiêu - thế đấy, nó vẫn không xảy ra đủ sớm.

Chương IV

Công việc mà hai quý ngài trẻ tuổi giao cho cô quá đơn giản so với những ý nghĩ rối rắm trong đầu cô và Danny có thể làm mà không cần suy nghĩ mấy. Gần như tất cả các cửa sổ trên tòa lâu đài rộng lớn đều mở. Cô trèo qua một khung cửa sổ ở bên cạnh của tòa nhà, đi qua đại sảnh và lên những bậc cầu thang trải thảm.

Không ngọn đèn nào còn cháy, nhưng với những cánh cửa sổ mở toang, căn nhà tràn đầy ánh trăng. Không phải vì Danny cần tới ánh sáng, cô đã quen làm việc trong bóng tối như hắc ín. Nhưng ngay cả hành lang trên lầu cũng có một ô cửa sổ để mở ở một đầu.

Trên này có rất nhiều cửa, tất cả đều đóng. Ngôi nhà quả thật rất lớn, rộng hơn bất cứ chỗ nào cô đã từng vào trước đây. Một bên hành lang có ít cửa hơn bên còn lại, tuy nhiên, cô bắt đầu với bên ít cửa hơn, nghĩ rằng những phòng ở đó rộng hơn, phòng của chủ nhân chẳng hạn.

Cô đã đứng, nó là cánh cửa thứ hai mà cô mở. Chính kích thước của căn phòng và cái đồng lùm xùm trên giường đã tố cáo chủ nhân của nó. Heddings đang ngủ một cách ồn ào, tiếng ngáy của hắn tạo nên một âm thanh âm ỉ ít thấy. Thật là khó chịu. Danny vẫn thường tự hào về khả năng di chuyển êm như mèo của mình, không bao giờ gây ra một âm thanh nào, nhưng cô không cần phải đặc biệt cẩn thận với tất cả những tiếng ồn mà Heddings đang tạo ra.

Cô đi thẳng tới chỗ chiếc tủ trước tiên. Trong ngăn kéo thứ hai có một cái rương đựng đồ trang sức. Cái rương to đến mức lấp gần đầy cả ngăn kéo. Nó không khóa, thậm chí không có cả chỗ để móc khóa. Ngài Heddings này thật quá ư cả tin.

Cô nâng nắp chiếc rương lên và bị lóa mắt trong chốc lát bởi những báu vật trái kín đáy rương, không chỉ nhẫn mà còn có vòng tay, trâm cài, cả vòng cổ nữa. Trên thực tế, hầu hết chúng đều là nữ trang. Thêm những chiến lợi phẩm cá cược nữa chẳng? Danny chẳng buồn quan tâm.

Cô quyết định không mang cả chiếc rương đi. Nó to đến nỗi cô không chắc có thể nâng nó ra khỏi ngăn kéo, thay vào đó, cô nhồi nhét vào tất cả các túi áo. Cô rà tay sát đáy rương bọc nhung trước khi kết thúc, chỉ để đảm bảo cô không bỏ lỡ món trang sức nào. Cô không muốn phải lặp lại việc này nếu hai chiếc nhẫn gia truyền của Percy không nằm trong mớ đồ cô vừa lấy.

Với ý nghĩ đó, cô kiểm tra nhanh các ngăn kéo khác, nhưng không tìm thấy gì đáng chú ý. Cô cũng xem xét luôn chiếc bàn làm việc, nhưng trong đó chứa toàn giấy tờ. Cuối cùng cô chuyển qua chiếc bàn trang điểm, nơi cô phát hiện một cuộn tiền dày, một sợi dây đeo đồng hồ bằng vàng, và một chiếc nhẫn nữa lẫn lóc giữa những chai nước hoa, như thể nó vừa bị quăng lên đó. Cô khoảng luôn những thứ đó, nhét cuộn tiền vào túi quần, vì các túi áo đều đã đầy chật.

Không còn gì để xem xét nữa. Mấy cái bàn đầu giường không có ngăn kéo, và cô loại trừ các giá sách, lí luận rằng một người để cả gia tài không khóa trong một chiếc tủ chắc không giấu đồ trong những cuốn sách rỗng ruột.

Nhẹ nhõm vì đã gần xong việc, cô tiến ra phía cửa, lạnh cứng người khi Heddings bắt đầu một cơn ho. Cô ngồi thụp xuống chân giường. Cơn ho dữ dội đến mức nó có thể đánh thức hẳn. Hẳn cũng có thể thức dậy để uống nước từ bình nước ở bên kia căn phòng. Cô đã chuẩn bị chui vào gầm giường nếu trường hợp đó xảy ra.

Cơn ho trở nên càng dữ dội hơn. Thậm chí nghe như Heddings đang bị sặc. Ý nghĩ kinh khủng chộp ập đến với Danny rằng hẳn có thể chết, và trong đầu cô lướt qua hình ảnh mình bị kết tội giết người, đứng trước mặt quan tòa và bị kết án treo cổ. Lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi lạnh. Trong một khoảnh khắc Danny phân vân liệu cô có nên giúp đỡ Heddings. Trong một khoảnh khắc cô tê liệt vì sợ hãi và không thể nhúc nhích để giúp hẳn ngay cả nếu cô tạm thời ngu ngốc đến thế.

Phải mất một lúc cô mới nhận ra Heddings đang ngáy yên bình trở lại, âm thanh ngọt ngào nhất cô từng nghe. Thật ra nó nhanh chóng lại trở nên khó chịu khi giờ đây cơn sợ hãi đã qua, và cô không lãng phí thêm chút thời gian nào ở lại nơi chết tiệt này nữa.

Dưới nhà vẫn yên ắng. Danny nhanh chóng quay trở lại căn phòng đầu tiên cô đã vào và ngay lập tức bị kéo vào một bộ ngực rắn chắc, một bàn tay bịt miệng để ngăn cô kêu lên. Cô không có chút tinh thần nào để mà la hét với trái tim đã nhảy lên tận cổ. Cô gần như ngất đi..

Và rồi cô nghe tiếng rít lên bên tai, "Cậu làm cái quái gì mà lâu thế?"

Là anh! Sự nhẹ nhõm chỉ kéo dài đúng một giây trước khi cơn giận bùng lên. Cô giật mạnh người ra, gầm gừ, mặc dù chỉ trong một tiếng thì thầm, "Anh mất trí rồi à? Anh làm cái quái gì ở đây?"

"Tôi đã lo cho cậu," dường như có sự hối hận trong lời đáp của anh.

Cô khụt khịt với chính mình. Một lời nói láo. Lo cô sẽ chuồn mất với những chiếc nhẫn quý giá của họ thì đúng hơn.

"Nếu lần sau anh định dọa ai đó sợ đến chết, chọn bản thân anh ý. Tôi xong việc ở đây rồi."

"Cậu lấy được những chiếc nhẫn chứ?"

"Đây không phải chỗ để bàn chuyện đó," cô đốp lại. "Vụ tối qua đủ để giết tôi rồi."

"Rất đúng," cô nghe thấy tiếng anh sau lưng khi đi về phía khung cửa sổ - và vấp phải tấm thảm giữa lối đi.

Cô ngã vì ngạc nhiên. Cô không phải kẻ vụng về, và tấm thảm đó đã rất phẳng phiu và êm ái khi cô đi qua trước đó. Không nghi ngờ gì Malory đã làm nó nhăn rúm rọ lại. Cô quơ tay tìm cái gì đó để ngăn cú ngã, nhưng thứ duy nhất gần đó là một cái đôn cao với bức tượng bán thân bên trên. Trọng lượng của cái đôn giữ cô khỏi ngã, nhưng cô lại đụng rơi bức tượng. Nó rơi xuống sàn nhà với một tiếng ục ầm ỉ.

Cô rên lên trong đầu. Trong sự tĩnh lặng của đêm, tiếng ồn đó đủ để dựng người chết dậy, hay ít nhất là một trong những người hầu ngủ cùng tầng. Cô quay lại để bảo Malory lập tức thoát ra ngoài và nhìn thấy người đàn ông đứng ở ngưỡng cửa với khẩu súng ngắn chĩa vào tên nhà giàu.

Danny trở nên tỉnh lặng đến nín thở. Người đàn ông mặc quần áo đầy đủ, rõ ràng đã thức dậy và ở gần đây trước cả khi bức tượng rơi xuống sàn nhà. Có lẽ Malory đã gây ra tiếng động trên đường vào và đánh động người đàn ông.

Ông ta đang lưỡng lự giữa việc chỉ cần bắn họ hoặc tìm ra họ đang làm gì vào lúc muộn thế này. Đó là điều Danny sẽ làm nếu bắt gặp hai kẻ lạ mặt rình mò quanh nhà cô vào giữa đêm.

Malory đang quay lưng về phía cửa. Anh đã nhảy về phía trước để đỡ cô khỏi ngã, nhưng dừng lại khi thấy cô đã tự xoay sở được. Anh vẫn đang nhìn cô, nhưng giờ là trong ánh sáng, vì người đàn ông có một ngọn đèn trên tay kia. Cô thậm chí không chắc Malory có nhận thấy có ai đó đang cầm chiếc đèn hay không?

"Đừng quay lại," cô thì thào một cách khẽ khàng nhất có thể. "Nếu anh bị nhận ra, rắc rối sẽ lớn hơn là khi ông ta bắn anh đấy."

Thu hết bình tĩnh, cô dịch chuyển một chút để che chắn anh khỏi tầm nhìn và nói với người đàn ông cầm súng, "Không cần đến súng đâu, ông bạn. Bọn này chỉ tìm một chỗ ngủ qua đêm thôi. Bị hỏng xe trong khu rừng gần đây. Quý Ngài của tôi đây nghĩ anh ta nhận ra ngôi nhà của các ông. Anh ta say quắc cần câu rồi nên nếu anh ta có nhằm thì tôi cũng chẳng ngạc nhiên. Và bọn này đã gõ cửa, Quý Ngài chết tiệt này không chịu thôi khi không có ai trả lời, khẳng khẳng đòi vào trong và ngủ ở phòng khách. Anh ta nói Heddings sẽ không phiền đâu. Mà đây là nhà Heddings"

Thái độ cứng nhắc của người đàn ông thay đổi tức thì. Ông ta cũng hạ thấp khẩu súng, tuy chưa hoàn toàn. Vậy nên Danny thêm vào một chút gia vị nữa .

"Anh ta cứ đổ lỗi cho tôi về cái bánh xe bị long ra. Anh ta đã làm thế đấy, khi mà tháng trước tôi vừa cảnh cáo anh ta rằng cỗ xe cũ của anh ta cần mấy cái bánh xe mới. Tất nhiên anh ta khoái vung tiền vào đàn bà đẹp và bài bạc hơn nên chả thèm để ý đến tôi, như mọi khi."

Người đàn ông ho khan. "Không phải cậu nên lưu ý điều đó với anh ta à?"

Cô cố rặn ra một tiếng cười. "Anh ta say quá rồi. Anh ta sẽ không nhớ đâu. Không hiểu làm sao mà anh ta còn đứng được."

"Quý ông này là ai vậy?"

Danny đã không ngờ tới chuyện phải bịa ra một cái tên, nhưng xem xét việc làm thế nào cô lại đang ở đây, cô liền nghĩ ra một cái. "Ngài Carryway thành London." (Carryway nghĩa là "mang đi", cô nàng này đang chửi xéo Jeremy đấy, hehe.)

"Thế sao cậu không để anh ta ngủ luôn trên xe cho đến khi tỉnh rượu?" người đàn ông hỏi tiếp.

"Nên làm thế, nhưng tôi thấy vài chuyển động trong những khu rừng quanh đây mà bọn này đi qua. Có thể chỉ là lũ thú rừng, nhưng cũng có thể là mấy tên cướp đường, tôi nghĩ vậy. Không muốn anh ta thêm cả mục bị cướp vào sổ ghi nợ của tôi. Tôi thích được giữ lại việc làm hơn, ngay cả khi nó nghĩa là phải chịu đựng một quý ông thường say nhiều hơn tỉnh."

Người đàn ông im lặng một lúc lâu khiến Danny chắc chắn ông ta sắp sửa gọi cô là kẻ bịp bợm và cười vào mặt cô. Danny tính toán xem cô nên chạy theo hướng nào, hay nên nhào vào chân ông ta và làm ông ta không kịp trở tay vì bất ngờ.

"Vậy thì mang anh ta theo," người đàn ông nói. "Chúng tôi có vài phòng trống dành cho khách ở trên lầu. Có một chiếc ghế dài mà cậu có thể sử dụng."

Danny đã không thực sự mong đợi người đàn ông sẽ tin cô. Ông ta chắc không phải là một người hầu bình thường, rõ ràng là quản gia, và vì thế không thể cho phép mình đá một thành viên của giới quý tộc ra giữa rừng. Có thể ông ta nghĩ rằng sẽ nhốt họ lại cho đến sáng mai, khi có thể xác minh những điều cô vừa nói. Nhưng chắc chắn ông ta cũng không phải loại người đa nghi, vì đã tin lời cô đến thế.

Cơ hội tốt để chuồn qua khung cửa sổ đầu tiên họ gặp ngay khi người đàn ông quay lưng lại để dẫn đường lên tầng trên. Nhưng ông ta vẫn chưa cất súng đi. Và với món vũ khí đó trên tay ông ta, Danny thà chơi nốt trò chơi ô chữ còn hơn liều lĩnh hứng vài viên đạn. Hơn nữa, họ có tới hai người, và không cách nào cả hai có thể nhảy qua cửa sổ thành công mà một trong hai người không bị bắn vì nỗ lực đó.

Tên nhà giàu đã không nói tiếng nào, tạ ơn Chúa. Anh có thể phá hỏng toàn bộ câu chuyện nếu tay quản gia nhận ra anh không hề say. Hoặc là anh đủ nhanh trí để nhập vai, hoặc là anh căng thẳng đến á khẩu mất rồi.

Không, cô nghi ngờ việc anh căng thẳng, ít nhất cũng không đến mức như cô. Tối nay anh đã đối phó với gã phục vụ quầy quá dễ dàng nên chắc không ngán gì vấn đề đơn giản từ viên đạn. Anh là gã cam đảm ngu ngốc, và một tên đề tiện cao tay vì đã đẩy cô vào mớ lộn xộn này.

Cô tóm lấy cánh tay anh và quàng nó qua vai để trông có vẻ như đang đỡ anh đứng dậy, rồi tái nhợt khi nhìn thấy khẩu súng trên tay anh. Anh đã chĩa nó vào người đàn ông suốt từ lúc đầu, ngay sau lưng cô. Tên nhà giàu chết giấm này có thể khiến cả hai người bọn họ bị giết.

Cô giật khẩu súng khỏi tay anh và nhét trở lại vào túi áo anh, chỉ để nghe anh cười khùng khục vì hành động đó của cô. Chúa bảo vệ cô khỏi những kẻ chỉ có nửa số dây thần kinh.

Giờ cô đang rít lên với anh, "Tôi vi vọng anh biết diễn vai say rượu, anh bạn, và cúi đầu xuống để ông ta khỏi nhìn rõ anh."

Mang anh lên lầu không khó khăn chút nào. Cô quá căng thẳng để lưu tâm tới sự gần gũi giữa hai cơ thể của họ, và anh chỉ tựa mình vào cô khi người gia nhân liếc xuống phía họ, còn những lúc khác, anh gần như tự mình bước lên cầu thang, trên thực tế còn đang dẫn cô đi thay vì ngược lại.

"Ở trong này," người gia nhân nói, mở một cánh cửa. "Chúng tôi có thể tìm ra ai đó chữa chiếc xe của hai người vào buổi sáng để hai người có thể lên đường."

"Tôi trân trọng việc đó, ông bạn."

Ông ta theo họ đi vào, thắp cho họ ngọn đèn và tiến về phía cánh cửa. Ông ta vẫn chưa bỏ khẩu súng xuống, thậm chí để thắp đèn. Danny bắt đầu tự hỏi liệu ông ta rốt cuộc có tin câu chuyện cổ tích của cô không. Và ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng ông ta, cô ném cánh tay Malory ra và nhanh chóng tiến lại phía cánh cửa để nghe ngóng xem người đàn ông đã thực sự rời đi chưa. Thay vào đó cô nghe tiếng cách nhẹ nhàng của ổ khóa trên cánh cửa.

Chương V

Khóa vào để đợi... cái gì?
Danny mất nốt chút màu sắc còn lại trên hai má. Người đàn ông đã không tin chút nào vào câu chuyện của họ hay ông ta chỉ đơn giản đang thận trọng?

Cô hi vọng ông ta chỉ đang thận trọng. Sau cùng, họ cũng vẫn là những người lạ cho đến khi ông chủ của ông ta xác minh điều ngược lại. Nhưng nếu ông ta định đứng ngoài đó và canh chừng cửa phòng họ suốt đêm, thì cái mớ bong bong này chỉ có thể càng trở nên rối rắm mà thôi.

Cô quay lại Malory và nhìn thấy anh đang quan sát cô một cách hiếu kì, một bên lông mày nhướng lên dò hỏi. Cô đi vội đến chỗ anh để thì thầm, "Ông ta khóa chúng ta trong này."

"Chết tiệt," anh rên nhỏ.

"Hiếu vẫn đề đấy, anh bạn. Nên hãy đi cầm cái đầu anh vào gối và bắt đầu ngáy đi, và ồn ào vào. Ông ta cần phải nghĩ chúng ta đã ngủ thì mới chịu quay trở lại giường."

Nói rồi, không đợi xem anh có tuân theo hay không, cô quay trở lại cánh cửa và nằm xuống để có thể nhìn qua khe cửa. Thế là rõ, có một đôi giày ở bên kia cánh cửa. Người gia nhân vẫn đang đứng đó, hiển nhiên là đang cố lắng nghe qua cánh cửa.

Khi không nghe thấy tiếng ngáy nào nổi lên, cô quay lại và liếc về phía Malory. Anh đảo mắt nhìn lên trần nhà, đôi môi cong lên đầy bất mãn, như thể việc cô vừa gợi ý quá thấp kém đối với anh. Và anh không đi thẳng đến chiếc giường mà di chuyển đến bên cửa sổ, để xem thoát ra theo lối đó khó khăn thế nào. Anh chắc phải quyết định đó không phải là một phương án vì anh thở dài và quay lại ngồi trên giường, thả phịch người lên đó thì đúng hơn, và thử một vài tiếng ngáy khác nhau cho đến khi tìm ra một âm thanh làm anh thỏa mãn và bắt đầu gây ra rất nhiều tiếng ồn với âm thanh đó.

Danny suýt cười toe toét. Anh nhìn quá cáu kỉnh để làm một việc đơn giản như ngáy. Quá tệ. Họ sẽ không bị khóa trong một căn phòng ngủ trên lầu nếu anh ta đã không theo vào căn nhà. Cô đã có thể thoát ra khỏi đây không chút khó khăn, thay vì phải nằm trên sàn nhà hi vọng một tay người hầu đa nghi trở nên mệt mỏi và quay về giường.

Ông ta chẳng có vẻ gì là sẽ làm thế. Sự việc dường như sắp sửa trở thành ông ta sẽ đứng "canh gác" ngoài đó cả đêm. Cô hầu như đã nghe thấy tiếng cánh cửa nhà tù đóng sập vào mặt và một cảm giác buồn nôn bắt đầu dâng lên trong bụng.

Tuyệt vọng tràn ngập trong lòng, cô đến bên cửa sổ để tự mình xem xét. Cái thở dài của Malory là chính xác. Đó không phải một lối thoát dễ dàng, nếu không có một cuộn dây thừng. Không cái cây nào gần đó để nhảy xuống, không gờ của bất cứ một cái gì để bám vào khi leo xuống.

Họ có thể xé tấm trải giường để làm dây. Cô sẽ không nghĩ ra điều này nếu hai tên nhà giàu không làm thế trước đó, nhưng một cái nhìn qua căn phòng không giúp cô tìm thấy vật nào đủ

nặng để làm một cái neo có thể chịu được trọng lượng của Malory. Trọng lượng của cô thì có thể, nhưng anh thì không. Chiếc giường có thể dùng được, nhưng nó chỉ dành cho một người và có khung bằng gỗ dễ gãy. Đằng nào thì chắc chắn họ cũng sẽ gây ra quá nhiều tiếng động khi cố gắng kéo nó đến cạnh cửa sổ.

Khi cuối cùng cô chợt nhận ra rằng người gia nhân có thể đang chờ họ tắt đèn, Danny đã có thể tự đá cho mình một cái. "Ông chủ" say rượu của cô có thể không quan tâm đến ánh đèn, nhưng tại sao người đánh xe "tỉnh táo" muốn để đèn sáng khi ngủ, trừ khi hẳn không hề định ngủ? Cô hi vọng đó là điều mà tay quản gia đang nghĩ, và rõ là thế, khoảng mười phút sau khi đèn tắt, ông ta rời hành lang và quay xuống dưới nhà.

Trong suốt khoảng thời gian đó, Malory đã thử nhiều kiểu ngáy khác nhau điều đó có thể khiến Danny lăn ra cười nếu cô không thuyết phục bản thân rằng họ có thể kẹt ở đây cả đêm. Tay quản gia rõ ràng là không tin tưởng họ, nếu không ông ta đã không đứng ngoài cửa phòng lâu đến thế. Nhưng sự việc đã có thể tồi tệ hơn. Ông ta có thể đánh thức ông chủ của ông ta dậy, họ có thể kiểm tra xem liệu có bị mất gì không, và không lời nói dối nào có thể giải thích về những cái túi của cô đầy châu báu của Heddings.

Cô rời khỏi cánh cửa và nói với tên nhà giàu, "Ông ta cuối cùng cũng đi rồi. Chúng ta sẽ cho ông ta vài phút để trở lại giường."

"Rồi sao nữa?"

"Rồi tôi sẽ mở cái khóa kia và chúng ta rời khỏi nơi chết tiệt n"

"Cậu biết cách mở khóa?"

Cô khịt mũi. "Dĩ nhiên tôi biết, và tôi có mang theo dụng cụ riêng."

Cô lấy từ trong mũ ra một chiếc kim to và đến bên cánh cửa. Dễ như ăn bánh. Cửa phòng ngủ luôn như vậy.

Chỉ sau vài giây cô nói, "Đi nào. Và chúng ta sẽ ra bằng cửa chính. Vì họ đã biết chúng ta ở đây, để cửa không khóa cũng chẳng sao."

Cô không chờ xem anh có đi theo cô hay không. Ngay lúc đã ở ngoài, cô chạy một mạch và không nhìn lại hay dừng lại lần nào cho đến khi tới con đường. Chỉ khi đó cô mới dừng lại, hầu như chỉ để lấy lại hơi thở và xác định vị trí. Mất một lúc để có thể nhìn ra chiếc đèn trên cổ xe ngựa xuyên qua những tán lá rậm rạp. Malory bắt kịp cô sau đó.

Anh cầm cánh tay cô để dẫn cô đi nốt quãng đường còn lại đến cỗ xe. Cô cố hất ra nhưng nỗ lực đó chỉ dẫn đến việc anh quàng cánh tay quanh vai cô. Anh hiển nhiên không tin cô sẽ trao lại mớ châu báu khi giờ đây họ đã an toàn ra khỏi nhà Heddings.

Không còn mối đe dọa từ tay quản gia cầm súng bên cạnh, cô không thể chịu được việc ở gần Malory thế này. Cô đã từng để tay anh quàng qua vai mình lúc trước khi họ lên cầu thang trong nhà Heddings và đã không cảm thấy gì ngoài nỗi sợ hãi của chính mình. Sự việc lúc này không giống khi đó chút nào. Giờ đây cô đang cảm thấy chiều dài của anh áp vào bên mình, cái đùi cơ bắp của anh, hông và bộ ngực rắn chắc của anh, cảm thấy cô vừa vịn hoàn hảo thể nào dưới cánh tay anh, cảm thấy sức nóng tỏa ra từ anh - hay đó chính là sức nóng của cô? Cô vừa nhớ ra anh đẹp trai khủng khiếp thế nào, cho dù cô không thể nhìn thấy khuôn mặt anh trong bóng tối

của rừng cây. Cô nhớ lại đôi mắt xanh gợi tình đó di chuyển trên người cô trong cỗ xe, như thể anh có thể nhìn xuyên qua lớp ngực trắng của cô.

Nếu anh dừng lại ngay sau đó và ngay tại đó và quay cô lại phía anh, cô sẽ nhào ra như cháo với bất cứ điều gì anh có trong đầu. Anh dừng lại. Trái tim cô bắt đầu đập rộn rã đến mức nó dội lại trong tai cô. Anh chuẩn bị làm việc đó, hạ thấp môi anh xuống gần môi cô. Nụ hôn đầu tiên của cô, và từ người đàn ông đẹp trai nhất cô từng gặp. Nó sẽ thật tuyệt vời. Cô biết điều đó và nín thở, run rẩy trong sự hướng ứng.

Anh đẩy cô vào trong cỗ xe. Họ chỉ dừng lại để anh có thể mở cửa xe.

Thất vọng hơn cô muốn chấp nhận, Danny ngồi trở lại ghế một cách cáu giận, rồi liếc về phía Malory khi anh chiếm chỗ ngồi đối diện cô. Hơn một nửa cái liếc mắt đó là bởi vì những gì vừa xảy ra, hay có thể đã xảy ra - toàn bộ là trong tâm trí cô, tất nhiên. Nhưng điều đó không ngăn cô cảm thấy cáu kỉnh. Tuy nhiên Malory sẽ không biết điều đó. Anh sẽ quy thái độ của cô cho chủ đề mà cô nói đến.

"Đó là điều ngu ngốc nhất tôi từng thấy," cô nói với anh. "Anh có nhận ra là việc bị tóm hoàn toàn là lỗi của anh! Nếu anh định đột nhập vào căn nhà đó, anh có thể tự mình trộm mấy chiếc nhẫn! Vậy anh cần đến tôi làm gì, hả?"

"Đã xảy ra việc gì vậy?" Percy hỏi, nhưng bị lờ đi.

"Câu đã đi lâu hơn cần thiết," Malory chỉ ra một cách bướng bỉnh. "Nếu không tôi đã không vào đó."

"Tôi thậm chí đi chưa đến mười phút!"

"Nếu vậy thì đó là mười phút đặc biệt dài. Tất cả bây giờ không còn quan trọng nữa."

"Anh đã có thể khiến chúng ta bị giết! Tôi sẽ không gọi việc đó là không quan trọng đâu, anh bạn."

"Đã xảy ra việc gì vậy?" Percy hỏi lại.

"Không có gì anh bạn trẻ đây không thể xử lý thành thạo," Malory thừa nhận. Rồi với Danny, như thể anh ta không vừa mới thổi phồng tự hào của cô với lời khen thông thường đó, anh ta nói thêm, "Hãy xem cô kiểm được gì để xem liệu những rắc rối đó có đáng hay không?"

"Cho xe chạy trước đã," cô yêu cầu, dịu đi đôi chút vì anh vừa thừa nhận cô đã cứu mạng anh. "Chúng ta chưa thể an toàn cho đến khi đi xa khỏi đây."

"Đúng đấy," Percy đồng ý, và gõ lên nóc xe, báo hiệu cho người lái xe trở lại thành phố. "Bây giờ, làm ơn đừng bắt tôi ngồi trên lửa thêm nữa."

Miễn là không phải Ngài Malory đang yêu cầu, Danny thấy không có lí do gì để từ chối bạn anh. Cô bắt đầu vét hết các túi áo ra trên chỗ ngồi bên cạnh, cả cuộn tiền, rồi hốt cả đồng chất sang chỗ ngồi ở giữa hai tên nhà giàu. Thậm chí cô còn lộn trái các túi cho họ thấy cô không giữ lại thứ gì.

Percy ngay lập tức vỗ lấy một chiếc nhẫn trông rất cổ với một tiếng cảm thán "Chúa nhân từ, đây rồi!" Anh chàng đưa chiếc nhẫn cổ lên môi hôn, rồi với một sự vỗ vập đến bất bình thường, đeo nó trở lại ngón tay nơi nó hình như thuộc về. "Không thể cảm ơn cậu đủ nhiều, cậu bé thân mến! Cậu có-" Sự cảm kích của anh chàng bị cắt ngang khi ánh mắt anh ta gặp đồng châu báu lần nữa. "Ôi Chúa tôi, kia là cái còn lại!" anh ta kêu lên, và bới đồng châu báu rộng ra để nhặt chiếc nhẫn thứ hai lên.

"Cậu có lòng biết ơn của chúng tôi nhé," Ngài Malory kết thúc hộ ý nghĩ của Percy.

"Lòng biết ơn vĩnh viễn," Percy thêm vào, mỉm cười với Danny.

"Tôi sẽ không đi xa thế đâu," Malory cãi lại.

"Nói cho cậu nghe ý, ông tướng. Cậu không phải người che giấu vụ này khỏi mẹ cậu."

"Tớ không có mẹ."

"Vậy thì khỏi George."

"Cậu thắng một điểm," Malory nhìn nhận với một nụ cười toe toét.

"George?" Danny hỏi

"Mẹ kế của tôi."

"Tên là George?" cô thở hỗn hển.

Khi Quý ngài trẻ tuổi cười vang, đôi mắt màu coban của anh ta sáng lấp lánh.

"Thực sự là Georgina, nhưng cha tôi cắt ngắn đi chỉ để đối chọi lại. Thói quen của ông ấy, cậu không biết à."

Cô không biết và không muốn biết. Cô đã hoàn thành việc họ yêu cầu - nài nỉ - cô làm. Và đã thành công, vì vậy không có chuyện làm lại lần nữa. Cô chỉ muốn về nhà bây giờ và đối mặt với Dagger - để xem cô có còn có một mái nhà nữa hay không.

Nhớ đến điều đó làm biểu hiện của cô trở nên u ám. Họ không nhận ra. Họ còn đang liếc nhìn xuống đồng châu báu.

Percy vỗ một chiếc mặt dây chuyền lớn hình ovan vào ngọc lục bảo và kim cương. "Trông quen quen, đúng không?" anh chàng nói với bạn.

"Đúng vậy. Tớ ngưỡng mộ bộ ngực của Quý cô Katherine hơn khi nó trang trí trên đó."

"Không nghĩ cô ta là một kẻ bài bạc, thậm chí không tham gia cái gì tương tự thế."

"Cô ta không. Nghe đâu nó đã bị trộm mấy tháng trước khi cô ta đi nghỉ ở Scotland."

"Cậu giấu tớ hả bạn già?"

Malory cau mày. "Không, và chiếc vòng tay này trông cũng quen lắm. Tớ thề là chị họ Diana của tớ đã đeo nó Giáng Sinh vừa rồi. Không nhớ chị ấy có nhắc đến việc nó bị trộm không, nhưng tớ biết chị ấy không đánh bạc."

"Ồ, tớ thấy rồi, cậu cho rằng Ngài Heddings là một tên trộm?"

"Trông có vẻ như thế, phải không?"

"Nhưng đó sẽ là tin giật gân đấy. Cậu có biết tớ đã cố lờ đi cảm giác tội lỗi thế nào trong suốt phi vụ bất chính này không?"

Malory bắt gặp đôi mắt đang đảo tròn của Danny vì lời nhấn mạnh đó. Cô có thể nói anh đã rất cố gắng kiềm chế để không cười nhạo nhỡ với cô. Tuy nhiên Percy vẫn chưa nói xong, và câu hỏi cuối cùng của anh chàng làm Quý ông trẻ tỉnh lại ngay

"Nhưng cậu định làm gì với việc đó?"

"Chúng ta chẳng thể làm gì mà không tự tố cáo chính mình và anh bạn trẻ đây cả."

"Thế đó, quá tệ. Ghét nhìn những tên trộm nhớn nhoe mà không phải trả giá cho..."

Percy gặp cái quắc mắt nhọn hoắt của Danny và ho khan. "Trừ bạn đồng hành hiện thời, dĩ nhiên rồi."

"Đừng quên bản thân các anh," Danny châm chọc. "Trộm đồng châu báu kia không phải chủ ý của tôi."

"Hoàn toàn đúng," Percy nói với một cái đỏ mặt.

Nhưng Ngài Malory lưu ý với sự khó chịu, "Không, ý kiến của cậu là vết sạch túi của chúng tôi, nên cậu không cần phải chỉ tay ở đây."

Sức nóng từ những cái đỏ mặt cô cảm thấy cùng lúc thậm chí đủ để đốt cháy lò sưởi trong xe. Danny ghét bị gây ông đập lưng ông, cô thực sự ghét. Nhưng trong hoàn cảnh này, cô là lính mới trong trò chơi đối đáp. Anh rất nhanh, Ngài Malory này, và đa nghi, nếu không anh đã không theo cô vào trong căn nhà để đảm bảo cô thực hiện công việc được giao. Sắc sảo, và cũng thông minh nữa. Cô không hề nghi ngờ việc đến đây là ý kiến của anh,

Quá tệ vì anh không phải người có nửa số dây thần kinh như bạn anh ta. Cô có thể đã từng gọi anh như thế trước đây trong đầu, nhưng cô biết điều đó không đúng. Nếu anh là người như thế, cô đã có thể giải thoát khỏi mình dính dáng vào việc này. Cô vẫn hoàn toàn có thể - nếu anh không đẹp trai khủng khiếp như thế. Nhưng cô gặp rắc rối kết hợp hai ý nghĩ ấy khi anh hướng đôi mắt xanh coban về phía cô. Lý trí và sự khôn ngoan của cô lập tức kéo nhau đi mất, để lại cho cô một sự ngờ nghệch đến tuyệt vọng.

Chương VI

Chuyến đi v lại thành phố có vẻ như kéo dài hơn rất nhiều so với chuyến đi đến nhà Heddings. Danny không có chiếc đồng hồ nào, nhưng cô không ngạc nhiên khi chẳng bao lâu nữa mặt trời sẽ nhô lên. Cô cảm thấy mệt, thật ra là kiệt sức, bởi tất cả những cảm xúc mà cô không quen trải qua. Cô bắt đầu đói bụng nữa. Và cô vẫn còn rất nhiều thứ phải đối phó khi cô cuối cùng cũng về đến nhà.

Thực ra, cô hi vọng Dagger đang ngủ để cô cũng có thể làm một giấc. Sẽ dễ hơn nhiều để giải thích, hay nói dối trong trường hợp này, với một trí óc sáng suốt không rối tung lên vì kiệt quệ.

Percy lại đang ngủ, anh chàng khôn ngoan. Danny ước cô có thể làm điều tương tự, nhưng với Ngài Malory còn đang tỉnh như sáo, cô không dám. Không phải vì cô nghĩ anh có thể làm gì cô trong lúc ngủ. Cô chỉ là cần phải luôn cảnh giác để tìm một cơ hội chạy thoát khi đến một khu vực cô nhận ra.

Cô không nghi ngờ họ sẽ để cô đi, khi giờ đây cô đã hoàn thành việc họ muốn, nhưng cô nghi ngờ họ sẽ đưa cô trở lại nơi đã tìm thấy cô. Tại sao họ phải đi đường khác, vào lúc muộn thế này? Và thả cô xuống tại đâu kia thành phố của họ đồng nghĩa với việc cô sẽ bị lạc một cách vô vọng và mất thêm hàng giờ nữa để tìm đường về nhà. Cô có thể đã lớn lên ở London, nhưng đây là một thành phố lớn và cô chỉ quen thuộc với cái khu vực nhỏ hẹp của mình.

Cô biết ngay cái giây phút ánh mắt anh trở lại trên người cô. Liếc nhìn anh xác nhận điều đó. Anh có vài ý nghĩ trong đầu. Cái cách anh nhìn cô quá suy tư.

"Tiện thể, cậu đã để lại đôi giày ở đâu vậy?"

Câu hỏi làm cô ngạc nhiên. Nó không phải là thứ cô chờ đợi được nghe, căn cứ vào cái cau mày trầm ngâm của anh. Và thực ra, cô ngạc nhiên anh đã không nhắc đến nó sớm hơn, khi mà anh đã để cô đi qua cả cánh rừng chỉ với đôi tất. Và anh đã trói hai cổ chân cô lại trước đó. Anh chắc đã phải bị mù mới không nhận ra cô không mang giày như bình thường.

"Đây là giày của tôi," cô đáp, và giơ một bàn chân lên để anh có thể thấy cái đế da mềm dưới đáy đôi tất len cô đang đi.

"Thiên tài."

Cô hơi đỏ mặt, nhưng chỉ bởi vì cô cũng khá tự hào với đôi giày đầy chất ứng biến linh hoạt của mình. Cô đã tự làm chúng. Cô có một đôi giày bình thường, vì chạy quanh với cái nhìn có vẻ như đôi tất sẽ thu hút quá nhiều lời xì xầm vào ban ngày. Đôi này cô chỉ dùng khi làm việc.

"Không ngại nếu tôi xem xét gần hơn chứ?" anh hỏi

Cô nhanh chóng rút hai bàn chân vào lại dưới gầm ghế, càng xa khỏi anh càng tốt và tặng anh một cái nhìn trừng trừng chống đối. Anh chỉ nhún vai.

Rồi anh làm cô ngạc nhiên khi nói thêm, "Câu tình quái hơn tôi nghĩ rất nhiều. Đấy đúng là cả một câu chuyện cổ tích cậu đã kể trong tình trạng quần bách lúc đó. Ngài Carryway?" Ngay khi anh nói thế, anh cười khùng khục.

Danny chỉ nhún vai. "Nó phù hợp."

"Tôi cho là vậy," anh tán thành, nhưng sự hiếu kì của anh vẫn còn đó. "Cậu có thường xuyên bị tóm và phải bịa chuyện để thoát ra không?"

"ng. Chưa bao giờ bị tóm trước đây - chưa lần nào - cho đến tối nay. Hai lần trong một đêm, và cả hai đều vì anh."

Anh ho nhẹ. Nhưng tránh không buộc tội lung tung nữa, thay vào đó anh nói ra ý nghĩ thực sự trong đầu

Anh vỗ lên chiếc vòng cổ và vòng tay trên ghế ngồi bên cạnh mà hai người bọn anh đã bàn đến trước đó và nói, "Cậu có vui lòng đem hai thứ này trả lại cho chủ nhân thực sự của chúng được không, nặc danh, tất nhiên rồi." Anh hắng giọng và trông rõ ràng không thoải mái khi thêm vào, "Cậu không phiền chứ, anh bạn trẻ?"

"Tại sao tôi lại phiền?"

"Vì sổ châu báu này là của cậu."

Cô khụt khịt. Cô vừa mới quyết định cô không muốn một món nào trong sổ đó cả. Hình ảnh bị bắt và bị treo cổ vẫn còn quá mới trong tâm trí cô. Nhưng biết sổ trang sức này đã bị trộm hai lần càng khiến việc này trở nên liều lĩnh hơn nên cô nói.

"Tổng khứ những thứ như thế này đi sau khi chúng bị trộm lần đầu tiên là một chuyện, chỉ là vấn đề nhanh tay thôi. Nhưng cố gắng xử lý đồ ăn trộm mà vốn đã là đồ ăn trộm thì giống là yêu cầu bị tóm ý. Một vài trong sổ chúng, không phải tất cả, đang được tìm kiếm. Tôi thà ném chúng ra ngoài cửa sổ còn hơn chạm vào chúng lần nữa."

Anh lắc đầu. "Việc đó không có tác dụng đâu. Cậu đã được hứa một vận may trong-"

"Bỏ qua chuyện đó đi, anh bạn. Nếu tôi muốn bất cứ thứ gì từ anh, anh sẽ được biết."

Ôi, Chúa ơi, ánh mắt anh bắt ngờ lại chuyển thành gợi tình, làm ý nghĩ của cô nóng lên, làm ruột gan cô nhào ra thành cháo. Nếu cô có nói thêm gì nữa, sẽ cũng chỉ là những tiếng lắp bắp hoàn toàn vô nghĩa. Làm cách nào anh có thể làm thế chỉ bằng một cái nhìn? Và cô đã nói điều gì khiến biểu hiện của anh thay đổi như vậy? Việc nhắc đến từ "muốn"? Điều đó sẽ có nghĩa là anh đã biết cô là phụ nữ, nhưng anh không thể biết. Không một ai biết. Và anh không thể đã phỏng đoán. Cô thậm chí không còn biết cách cư xử như một người phụ nữ chút nào nữa, cô đã đóng vai đàn ông quá lâu, và cũng không phạm sai lầm nào để tố cáo chính mình.

Anh thả cô xuống khỏi cái móc treo bằng cách làm dịu đi tia nhìn chăm chăm đầy nhục dục của mình. Có phải đó là sự lúng túng cô vừa để lộ ra? Anh nhặt cuộn tiền lên, lướt nhanh ngón tay qua nó, và ném nó lên chỗ ngồi của cô.

"Chưa đầy một trăm bảng, nhưng tôi cho rằng nó sẽ giúp cô được một thời gian."

Tại sao anh khiến nó nghe như họ vẫn chưa xong việc với nhau? "Thế là nhiều hơn tôi từng nhìn thấy một lần, hoặc hai, hoặc ba," cô nhanh chóng quả quyết anh. "Với tôi thế là ổn rồi."

Anh chỉ cười. Cô quay lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Đôi mắt cô mở to khi nhìn thấy mặt kia của London.

Cô không nhận ra bất cứ cái gì, nhưng cô vẫn nói, giọng nói có phần tuyệt vọng, "Anh có thể để tôi xuống đây, anh bạn. Tôi có thể tự-"

"Không đời nào, nhóc. Tôi sẽ đưa cậu về tận cửa và giải thích tất cả những gì cần thiết, để giúp cậu thoát khỏi những rắc rối mà cậu đã nhả đến. Chúng ta chỉ ghé qua để Percy xuống trước. Sẽ không lâu đâu."

Và sau đó còn lại một mình với anh và ánh mắt chết tiệt như muốn lột trần cô của anh? Không đời nào.

"Tôi đã phóng đại đấy thôi," cô nói dối. "Số tiền này sẽ bù lại khoảng thời gian tôi mất tích."

"Tôi nài nỉ đấy," anh nói, không bị lời nói dối của cô làm dao động. "Sẽ không ngủ được nếu tôi nghĩ vụ việc rắc rối này để lại hậu quả cho cậu."

"Cứ làm như tôi quan tâm anh có ngủ được hay không ý," cô đốp lại một cách xác xược. "Ý tưởng giúp đỡ của anh chính là mồ chôn của tôi, vậy nên đừng giúp tôi thêm nữa. Tôi sẽ còn gặp rắc rối nhiều hơn nếu tôi chỉ cho anh chỗ các bạn tôi sống. Thức dậy trong một con hẻm sau khi bị đánh gần chết còn may mắn hơn."

"Cậu trông chờ bị đánh vì-"

"Không phải tôi," cô cắt ngang một cách mỉa mai.

Anh cười khùng khục. "Thôi được, tôi có thể hình dung ra. Nhưng tôi sẽ đi cùng cậu về đến quán rượu. Điều ít nhất tôi có thể làm."

Cô không nghĩ anh sẽ vừa lòng chỉ với thế một khi anh đã tiến xa đến mức đó nên cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc nói, "Không."

"Tôi không xin phép, cậu bé thân mến."

Danny mở miệng định gài một câu gì đó thật thô tục, nhưng vì nó sẽ chẳng mang lại điều gì, cô quyết định để dành hơi sức cho những gì sắp đến.

Chương VII

Danny đã phải đợi cho đến khi tên nhà giàu rời mắt khỏi cô mới dám di chuyển. Khi anh rút cuộc cũng làm thế, cô không phí chút suy nghĩ nào, ngay lập tức lao tới cửa xe, nhảy ra ngoài, và chạy dọc xuống con phố.

Quá dễ dàng, y như cô đã dự tính, chỉ trừ chuyện cô đã tính toán sai việc mình phải cúi thấp bao nhiêu để chui ra khỏi cỗ xe. Không phải hành khách thường xuyên trên những cỗ xe ngựa, chưa bao giờ trên một cỗ xe sang trọng như của anh, cô đã không tính đến chiều cao hơn-trung-bình của mình khi nhảy qua cửa xe. Cô đã may mắn vì chỉ làm rơi chiếc mũ và không va đầu đến bất tỉnh.

Cô sẽ nhớ chiếc mũ. Cô rất thích chiếc mũ đó, đã thắng được nó trong một vụ đánh nhau dưới phố năm ngoái. Nó mang lại cho cô một vầng "hào quang" mà cô ưa thích, hiển nhiên vì nó ẩn chứa niềm kiêu hãnh nữ tính của cô. Nhưng giờ cô đã mất nó, để lại trên sàn cỗ xe của tên nhà giàu, và đó sẽ là một ngày đáng tiếc trước khi cô đâm đầu vào Quý ngài trẻ tuổi đó lần nữa để lấy lại chiếc mũ.

Cô không hề giảm guồng chân, không cần nếu cô chưa mệt đến đứt hơi. Nhưng thêm một dãy phố nữa và cô cho là mình nên dừng lại trước khi thật sự kiệt sức. Cô bắt đầu chạy chậm lại, và cuối cùng nghe thấy tiếng ai đó đang chạy phía sau. Một cái liếc nhìn lại và cô bắn về phía trước với tốc độ nhanh nhất.

Cô đơn giản là không thể tin được. Tên nhà giàu chết tiệt đang đuổi theo cô! Và không phải chỉ một đoạn ngắn. Anh nên bỏ dãy phố đầu tiên, nhưng anh vẫn tiếp tục.

Nó chả có ý nghĩa gì cả, vì họ đã xong việc với nhau rồi. Cô đã làm điều họ muốn và họ đã đưa cô trở lại London. Cái lí do quỷ quái nào khiến anh ta đi chệch đường chỉ để đưa cô về gần nhà cô hơn trong khi cô không hề muốn anh ta tiến xa thêm chút nào nữa?

Ba dãy phố nữa và anh ta vẫn chưa dừng lại! Giờ cô đã mệt đứt hơi. Chân anh ta dài hơn. Anh ta đang dần dần bắt kịp cô. Cô đã gần như dừng lại và bỏ cuộc, nhưng cô rẽ qua một góc phố và nhìn thấy một chiếc xe ngựa cho thuê vừa tới. Trong vài giây khi cô ở ngoài tầm mắt của Malory, cô thụp xuống phía dưới cỗ xe, tóm lấy khung xe và nâng cơ thể lên khỏi mặt đất, đồng thời móc bàn chân vào đó để giữ cơ thể bám vào khung xe sát nhất có thể, và đợi cho đến khi cô nhìn thấy bàn chân anh chạy qua.

Áp sát vào gầm cỗ xe, cô khuất khỏi tầm nhìn của Malory. Anh vẫn tiếp tục chạy, giờ theo hướng ngược lại với cô, điều đó cho phép cô hạ mình trở lại xuống mặt đất khi cỗ xe ngựa cho thuê rẽ vào một góc phố khác.

Cô vẫn còn mệt lả, tim vẫn đập thành thịch, thậm chí càng thêm đói cồn cào, và gần như ngã vật ra vì kiệt sức. Nếu cô không nghĩ sự việc sẽ trở nên tồi tệ hơn rất nhiều nếu cô trì hoãn về nhà, cô sẽ tìm một ngõ hẻm kín đáo sạch sẽ nào đó, cuộn lại trong đó và ngủ đến hết ngày.

Cô bị lạc, dĩ nhiên, trong một khu vực của thành phố mà cô chưa bao giờ đến trước đây. Và cô đang thu hút quá nhiều sự chú ý. Không có chiếc mũ để che đi màu bạch kim của mái tóc, những lọn tóc của cô như những ngọn đèn hiệu, đặc biệt trong sự tương phản với chiếc áo choàng nhung màu xanh lục sẫm của cô. Cô đang thu hút sự chú ý bất cứ nơi nào cô đi qua, khiến cô cảm thấy khó chịu hơn là bản thân quan tâm để mà chấp nhận.

Mất một tiếng trước khi Danny tìm thấy một dấu hiệu trên đường mà cô thật sự nhận ra để cô có thể chấm dứt việc cứ đi loay quanh và bắt đầu đi đúng hướng từ chỗ đó. Mất thêm gần một tiếng rưỡi nữa cho đến khi cô rốt cuộc cũng về đến nhà bằng những bước chân mỗi mét, kiệt quệ và cáu giận.

Và cô vẫn còn cảm giác có ai đó đang theo dõi mình. Cô biết chắc như quỷ là cô đã bỏ Malory lại phía sau nên đó không phải là anh. Nhưng bất cứ khi nào khi liếc mắt nhìn lại sau lưng, cô chỉ nhìn thấy những con người đang đi lo công việc của họ. Có quá nhiều ngõ hẻm hai bên đường nên bất kì người nào có ý định theo dõi cô có thể chui vào đó và chỉ thò đầu ra để giữ cô trong tầm nhìn. Cuối cùng Danny kết luận rằng mình đang bị làm mê muội, rằng sự kiệt sức và những tưởng tượng cường điệu của cô đã đánh lừa cô.

Và cô lo lắng. Đó rõ ràng là lý do chính khiến cô hay giật mình và tưởng tượng ra nhiều thứ. Càng về đến gần nhà, nó càng trở nên tệ hơn, vì cô không chắc liệu mình còn có một mái nhà sau ngày hôm nay.

Tyrus Dyer không thể tin vào mắt mình. Hoặc là gã đã mất trí, bởi gã biết người phụ nữ không thể quay ngược thời gian chừng ấy năm để trở lại, hoặc gã đang nhìn thấy người con gái đáng lẽ là đã chết. Đó phải người này hoặc người kia, và gã thà không nghĩ mình mất trí, nên hiển nhiên cô gái đã không chết. Và cô ta đã lớn lên trông giống hệt mẹ mình.

Tyrus là kẻ đã được thuê để giết cô gái đó - cô ta và cha cô ta. Xử lý người đàn ông không phải là vấn đề. Đứa bé đáng lẽ còn dễ dàng hơn. Nhưng con nhóc có một mụ vú nuôi bảo vệ nó, và mụ đàn bà đó đã chiến đấu như một nữ thần báo tử. Tuy gã chắc chắn mình đã gây ra cho mụ ta những vết thương chí mạng, mụ ta thậm chí vẫn còn có thể đánh gục gã bằng chính cây gậy của gã! Gã không bắt tỉnh lâu, chỉ vừa đủ để mụ vú nuôi mang đứa bé ra khỏi căn nhà và giấu nó đâu đó.

Khi gã đã không thể tìm ra mụ, gã nghĩ mụ đã chui xuống một cái hố ở đâu đó để chết, và thân thể mụ không bao giờ được tìm thấy. Điều đó đã làm ông chủ của gã không hài lòng. Vụ này liên quan đến tiền, rất nhiều tiền, và ông ta đã rất tức giận vì sự thiếu năng lực của Tyrus, chẳng những từ chối trả tiền cho gã, ông ta còn cố bắn gã. Nhưng Tyrus đã thấy điều gì đang đến và đã tránh được viên đạn và chạy trốn.

Tyrus đã tức giận với bản thân gã nhiều năm sau đó. Gã chỉ hoàn thành có một nửa công việc. Nhưng sau đó vận may của gã đã trở nên thối hoắc, cứ như cái công việc dang dở kia đã nguyên rửa gã. Bất kể việc gì, giờ gã cũng đều làm hỏng. Và hậu quả là gã bị đuổi nhiều lần đến nỗi chẳng buồn đếm nữa.

Nhưng sự xui xẻo của gã đã xuất hiện. Nó không còn là một ảo ảnh nữa. Nó hiện hữu. Và gã vừa được trao phương tiện để thực sự vứt bỏ nó đi. Gã sẽ phải động não một chút. Gã không muốn vội vàng và làm rối tung lên như lần trước. Nhưng gã biết cô gái sống ở đâu. Trốn trong khu ổ chuột chừng ấy năm, ai mà ngờ được chứ! Gã sẽ trở lại...

Chương VIII

Hi vọng Dagger vẫn chưa thức dậy là quá nhiều. Mặt trời đã mọc được một lúc. Và anh ta đang ngồi bên chiếc bàn trong bếp, uống cốc trà Nan pha cho. Sáu trong số những đứa trẻ đang ở trong phòng sinh hoạt chính, không kể đến hai đứa vẫn còn đang ngủ. Chúng đều quan sát Dagger đang trừng trừng nhìn Danny qua khung cửa mở vào bếp và bắt đầu rời căn nhà.

Danny bước vào bếp và ngồi phịch xuống cái ghế đối diện Dagger.

Anh ta là một người đàn ông có vẻ ngoài giản dị, nhưng một cái sẹo dài trên cằm và cái khác ngắn hơn dưới con mắt trái làm anh ta trông bần tiện. Mái tóc dài màu nâu của anh ta rối bù, đôi mắt đỏ ngầu. Lúc này anh ta trông phờ phạc. Thật ra, anh ta trông mệt mỏi chả kém gì cô. Cô đoán anh ta đã không hề ngủ chút nào, rằng anh ta đã thức đợi cô về nhà. Không phải vì anh ta lo lắng cho cô. Không, khi cô không trở về đúng giờ, anh ta hẳn đã nhận ra cô đã cho anh ta cái lí do anh ta đang tìm kiếm để thoát khỏi cô. Anh ta không ngu ngốc. Cô có thể nói quanh co nếu anh ta ngu ngốc.

Cô quá mệt để nói dối về chuyện đã xảy ra. Cô sẽ lỡ lời nếu cô cố gắng. Tuy nhiên trước khi anh ta kịp nói tiếng nào, cô lấy uộn tiền và ném nó lên chiếc bàn ở giữa họ. Không ai trong số họ từng mang về số tiền lớn như vậy. Một trăm bảng là cả một gia tài đối với họ. Cô hi vọng nó sẽ đem đến một sự khác biệt. Không. Anh ta hầu như không liếc đến cuộn tiền. Và cô nhận ra quá muộn rằng nó làm cô trông như cô sẵn sàng phá luật.

"Anh sẽ nghe tôi chứ, Dagger?" cô hỏi. "Tôi đã không có sự lựa chọn nào khác tối qua."

"Tao biết mày bị tóm, nhưng tao cũng biết mày không bị đưa đến nhà tù."

"Đó vẫn là một cái bẫy. Họ muốn một tên trộm để đi ăn trộm cho họ."

"Mày biết tốt hơn mà, vậy tại sao mày không từ chối?"

"Tại sao anh không nghĩ rằng tôi đã bị lôi ra khỏi đó trong khi bị trói?" cô chống đối.

"Nhưng mày không bị trói mãi, đúng không?" anh ta nói với một cái liếc mắt nhón hoắt tới cuộn tiền trên bàn. "Mày có thể trốn thoát sớm hơn."

Điều đó đúng. Cô giải thích một cách mệt mỏi, "Và sẽ làm tôi mắc kẹt ở nông thôn mà không biết bao giờ mới có thể tìm được đường về nhà."

"Mày đã ra khỏi London!"

Cô chùn bước trước tiếng hét. "Đó là lí do tôi đã không cố gắng trốn thoát sớm hơn. Tôi chưa bao giờ ra khỏi London trước đây. Rõ ràng sẽ mất cả tuần để về nhà. Nhưng họ hứa sẽ đưa tôi về ngay khi tôi trộm của ngài đó cho họ."

"Một Quý Ngài!" tiếng hét này thậm chí còn to hơn lần trước. "Tao cho rằng cũng chính trong ngôi nhà chết tiệt của ngài ấy luôn?"

Cô có thể nói dối về điểm này. Sau cùng, đó là luật lệ số một. Nhưng cô biết, từ những câu hỏi anh ta đưa ra, rằng câu trả lời của cô sẽ không mang lại sự khác biệt nào.

"Gói gém đồ đạc của mày và biến đi. Mày đã vi phạm luật lệ cuối cùng mà mày nên vi phạm."

Danny không hề nhúc nhích. Cô đã biết cô sẽ nghe câu đó, bất kể cô nói gì đi nữa, cô cũng sẽ phải nghe câu đó. Nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị cho cơn đau thắt lại trong lồng ngực hay cảm giác nghẹn ứ đang dâng lên nơi cổ họng. Dagger đã là "gia đình" của cô trong mười lăm năm. Và rằng anh ta muốn cô ra đi là cái làm cô đau đớn nhất.

Cô sẽ không khóc. Cô không phải là một người phụ nữ để có thể làm thế. Cô đã không còn là đứa trẻ để mà làm thế. Cô là một người đàn ông nên sẽ không khóc, không thể khóc. Nhưng đây không phải là việc cô có thể kiểm chế, nên cô nhanh chóng lập bập rời xa cái bàn để Dagger không thể nhận ra đôi mắt rưng rưng của mình.

Cô đi thẳng đến chỗ tắm đệm của mình trên sàn phòng sinh hoạt chính. Nó là của cô. Cô sẽ cuộn nó lại và mang theo, dù không hình dung ra sẽ trải nó ra ở đâu tiếp theo. Túi quần áo của cô ở cạnh đó, không phải một chiếc túi to. Bộ quần áo cô đang mặc là bộ đồ yêu thích của cô nên cô mặc nó hàng ngày, thay bằng bộ đồ duy nhất khác chỉ khi nào cô giặt nó. Con thú cảnh của cô ở trong cái hộp nhỏ của nó. Cô nhét nó vào trong túi để tiện mang theo.

Hai đứa trẻ lúc này vẫn còn đang ngủ giờ đã t ngời trên đệm của chúng và đang công khai khóc. Cô dừng lại bên chúng và ôm mỗi đứa thật chặt. Thông thường cô sẽ cố động viên chúng, nhưng vẫn chưa từ nào có thể thoát ra khỏi cổ họng nghẹn đắng của cô, nên cô không thử.

Mở cửa, Danny thấy đám trẻ còn lại đang xếp hàng ngoài đó, hầu hết cũng đang khóc. Chúng đã nghe qua cánh cửa, biết chúng sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. Điều này làm trái tim cô tan vỡ. Cô đã là vị anh hùng của chúng lâu nhất. Chúng chắc chắn sẽ đi theo cô nếu cô yêu cầu. Nhưng cô không thể làm điều đó với Dagger, bất chấp anh ta đã đối xử tàn nhẫn với thế nào. Chúng là tất cả những gì anh ta có. Cô dứt ra khỏi đám trẻ và đi xuống phố.

Thật nực cười, cô đã muốn ra đi từ nhiều năm trước, để tìm một công việc tử tế, để không bao giờ phải trộm cắp nữa. Dagger chỉ bắt cô nhận ra giấc mơ đó sớm hơn cô nghĩ thôi. Cô ước một ngày nào đó sẽ cảm thấy biết ơn anh ta về điều đó, và nỗi đau này sẽ không kéo dài.

Nhắc nhở bản thân rằng cô có những mục tiêu muốn đạt được không giúp giảm nhẹ nỗi đau. Cô đã muốn ra đi trong tốt đẹp, để có thể quay lại thăm, để giúp đỡ những đứa trẻ khác cũng tìm được công việc tử tế.

"Danny!"

Cô quay phắt lại và thở hào hển, nhìn Dagger đang sai những bước chân kiên quyết xuống phố về phía cô. Nỗi đau tan biến ngay lập tức. Cô biết mà, sâu thẳm bên trong, rằng anh ta không thể làm thế với cô. Tất cả anh ta muốn chỉ là dọa cô, để cô không tái phạm và làm gương cho những đứa trẻ khác.

Anh ta đến gần cô và cô nhìn thấy thái độ của anh ta không hề hòa hoãn chút nào. Tia hi vọng

ngắn ngủi của cô tắt phụt. Anh ta vẫn còn giận dữ. Trên thực tế, cô chưa bao giờ thấy anh ta giận dữ đến thế trước đây.

"Mày muốn biết tại sao phải không Danny?" anh ta rít lên với cô. "Mày quá xinh đẹp đối với một thằng con trai. Tao nhận ra rằng tao thêm muốn mày, và điều đó làm tao kinh tởm chính bản thân mình đến mức đôi khi không thể suy nghĩ gì được. Nhưng tao thà giết mày trước khi động vào mày nên lựa chọn tốt nhất là thoát khỏi mày, đúng không? Mày sẽ sống tốt. Tao không nghi ngờ điều đó. Tao đã dạy mày rất tốt. Nhưng mày sẽ phải làm ăn ở đâu đó khác. Giờ thì đi đi trước khi tao đổi ý và chúng ta sẽ kết thúc với sự ân hận."

Cô có thể nói với anh ta ngay rằng anh ta không cần phải ghê tởm bản thân anh ta vì đã thêm muốn cô. Rốt cuộc cô cũng là một cô gái. Nhưng sự thú nhận đó chắc chắn sẽ mang đến một cơn thịnh nộ dữ dội mà cô chưa từng thấy, bởi vì cô đã cố tình lừa dối họ trong suốt những năm qua. Và hơn nữa, anh ta vừa thú nhận anh ta thêm muốn cô. Nếu anh ta biết cô thực sự là phụ nữ, anh ta sẽ muốn cô trên giường một thời gian, sau đó chắc chắn sẽ tống cô đi làm điếm - hoặc cả hai. Và tại sao cô che giấu giới tính của mình mười lăm năm qua nếu không phải để tránh cái số phận đó?

Cô quay đi và bước tiếp trước khi kịp nói điều gì đó sẽ làm cô hối hận - và chạm trán Lucy ngay khúc quanh tiếp theo.

"Em đã ở đâu vậy, Danny? Chị đã tìm khắp- có chuyện gì thế?"

Nó là sự mở khóa cho cô. Nước mắt bắt đầu lăn trên má. Cô đã có thể kiềm chế, quay đi mà không để chúng tràn ra, nếu cô không gặp Lucy. Bất cứ ai ngoài Lucy thân yêu, chị cô, mẹ cô, người bạn thật sự duy nhất của cô...

"Anh ta đã làm thế, đúng không?" Lucy đoán ra tức thì. "Đá em đi?" Với cái gật đầu của Danny, cô nói thêm, "Nào, bé yêu, đừng coi nó là bị kịch. Đây là cơ hội của em, em biết mà, để làm điều gì đó có ý nghĩa với cuộc đời em. Em đã nói về việc tìm một người chồng, nuôi những đứa con và dạy dỗ chúng cẩn thận. Đó là những thứ em muốn, nhưng em sẽ không thể có được nếu vẫn tiếp tục ở lại đây."

"Em biết", Danny đáp, khó khăn lắm từ ngữ mới trôi qua cổ họng nghẹn lại của cô.

"Vậy thì nhanh lên." Ngay cả khi nói thế, nước mắt cũng bắt đầu ngân ngấn trên mắt Lucy. Cô quay lưng lại Danny, như thể nó sẽ giúp che giấu những cảm xúc đang tuôn ra trong cô.

"Em sẽ gửi tin cho chị, ngay khi nào em ổn định," Danny hứa.

"Em nên. Chị sẽ lo lắng đến phát ốm mất cho tới khi nghe tin em. Giờ thì đi đi. Hôm nay là một ngày tốt với em, bé yêu. Em phải tin như vậy."

Danny cố, thực sự, để bám lấy ý nghĩ lạc quan đó, nhưng cô không thể. Cô đi vội vàng qua Lucy. Lần tạm biệt này quá sức đau đớn hơn cô có thể hình dung. Nhưng bàn tay người phụ nữ kia đã nắm lấy vai cô, làm cô ngừng lại trong một phút cuối cùng.

"Hãy là chính mình, bé Danny," Lucy thì thầm qua làn nước mắt khi cô vòng tay ôm Danny thật chặt. "Thời điểm này rốt cuộc cũng đến. Hãy là chính mình, và mọi chuyện sẽ tốt đẹp với em thôi."

Chương IX

"Tôi có một bưu phẩm cần chuyển cho Ngài Malory. Liệu bà có tình cờ biết tôi có thể tìm ngài ấy ở đâu không?"

"Nghe rằng có một gia đình Malory sống trên quảng trường Grosvenor."

"Và quảng trường ấy ở đâu?"

"Cậu mới lên thành phố hả nhóc?"

"Điều đó rõ ràng đến thế à?"

Một tiếng cười khúc khích. "Cậu sẽ thấy quảng trường Grosvenor ở phía Bắc chỗ này. Đi dọc xuống phố, rồi rẽ phải, và cứ đi thẳng theo đường đó cho đến khi tới khu nhà của những người giàu."

Một địa chỉ có lẽ sẽ có ích, nhưng rồi cũng có thể không. Danny sẽ cần một tấm bản đồ cho việc này nhưng không biết phải kiếm ở đâu ra và cũng không biết cách xem bản đồ. Một địa chỉ sẽ chỉ có ích nếu cô đủ tiền thuê một chiếc xe ngựa, nhưng cô lại không có.

Cô bị quăng ra ngoài môi trường của mình đến mức cảm thấy còn tệ hơn cả thảm hại. Cô cũng thấm thía sâu sắc sự bất lợi của việc thiếu học vấn. Đáng lẽ giờ cô đã bỏ cuộc nếu không phải đang bị cơn giận dữ thôi thúc.

Cô đã tìm được một căn hẻm sạch sẽ, yên tĩnh để ngủ qua ngày, nhưng không thực sự ngủ lâu như thế. Cơn đói đánh thức cô dậy sớm hơn cô muốn rất nhiều, và cơn đau đầu cũng đang góp một tay vào tình thế tuyệt vọng của cô.

Cô phải nhanh chóng kiếm một công việc. Nếu phải cầu viện đến trộm cắp để kiếm ăn thì cô cũng tệ chẳng kém gì trước đây. Đây là một cơ hội để cô tự cải thiện bản thân, không phải để trượt trở lại vào vũng bùn và những thói quen cũ. Nhưng điều đó sẽ không dễ dàng chút nào. Cô biết, vì cô đã từng thử trước đây.

Lucy đã từng che giấu cho sự vắng mặt của cô mỗi lần Danny đi ra ngoài để tìm một công việc tử tế. Khó khăn vẫn luôn nằm ở ngoại hình, và sự thiếu hụt kiến thức ở mức căn bản nhất của cô. Để xin một công việc dành cho đàn ông mà không yêu cầu biết đọc và biết viết thì lại yêu cầu sức lực, cái mà cô không thể đào đâu ra được. Để tìm một công việc dành cho phụ nữ thì trước hết cô cần quần áo của phụ nữ, mà cô lại không hề có. Và đối với bất kỳ công việc nào có thể xoay sở được, cô sẽ cần một mái nhà trên đầu và vài đồng trong túi để tồn tại đến khi nhận tháng lương đầu tiên.

Cô nghĩ cô đã có giải pháp cho một mặt của vấn đề. Công việc làm hầu gái thường đi kèm với một căn phòng và được nuôi ăn hàng tháng, đó là công việc lý tưởng cho những ai bắt đầu hoàn toàn trắng tay. Cô đã mượn một trong những bộ váy của Lucy cho cuộc phỏng vấn và đã hoảng

sợ khi được nhận - chỉ trong vòng vòn vẹn có hai giờ. Người quản gia đã nhận cô vào làm, và chỉ bởi vì anh ta thích thú về bề ngoài của cô. Tuy nhiên ngay khi cô gặp gia chủ, cô bị đuổi. Họ là một gia đình trung lưu đang cố gắng leo lên trên những nấc thang xã hội, điều đó có nghĩa họ chỉ muốn những người hầu ở tầng lớp khá hơn, ít nhất không ai nói năng như lũ đầu đường xó chợ hoặc trong như mấy con điếm. Kinh nghiệm đó làm Danny quá thất vọng và nản chí đến nỗi cô ngừng tìm kiếm một công việc đứng đắn trong một thời gian dài. Rồi đến khi cô bắt đầu tìm kiếm trở lại, cô đơn giản là thiếu may mắn. Nhớ lại rất nhiều lần thất bại làm cô bực tức. Trên thực tế, cô không đi tìm việc một cách thường xuyên, có lẽ bốn hoặc năm lần một năm. Cô chưa bao giờ làm nó hàng ngày vì cô đã không thực sự sẵn sàng để ra ngoài một mình. Một mình. Nhưng giờ cô không có lựa chọn nào nữa và cô cũng không có nhiều thời gian xa xỉ cho nó. Cô cần kiếm một công việc ngay tức thì, ngay ngày hôm nay. Và cô cần phải kiếm một ít thức ăn thậm chí còn sớm hơn. Chửi rủa mình là một đứa ngốc vì đã không giữ lại ít nhất là vài đồng trong đồng tiền Malory đã đưa cho cô, thay vì đưa cả cuộn cho Dagger, cũng không thể giúp cô no bụng.

Cô không thích ở một mình. Đó là điều cô nhận ra đầu tiên, nhưng cô biết cô sẽ không như thế. Cô đã lớn lên với một nhà đầy trẻ con xung quanh. Cô muốn có lại nó, nhưng cô muốn những đứa trẻ của riêng mình, để cô có thể góp phần nuôi dạy chúng một cách tử tế. Và như vậy, cô cần một người chồng, một người tốt, một người có một công việc đứng đắn. Đó đã là mục tiêu của cô trong một thời gian dài, cô chỉ chưa bao giờ có thể nghiêm túc về việc đó trong khi vẫn sống cuộc sống của một cậu con trai.

Tuy nhiên, cô không định kiếm một người chồng ở ngay góc phố tiếp theo. Và thức ăn là cần thiết, cũng có nghĩa là trước hết cần một việc làm. Sau đó cô có thể bắt đầu tìm kiếm một người chồng để bắt đầu xây dựng một gia đình.

Cô đã gặp may với phần thức ăn. Cô tìm thấy một chiếc nhẫn trong đồng của cái bí mật của Heddings đã lọt qua một cái lỗ nhỏ trong túi áo choàng xuống đường viên phía dưới. Cô không thể bán nó một cách bình thường, vì nó rất có thể là một đồ vật ăn cắp đang được tìm kiếm. Nhưng cô nhớ lại, cô Jane đã từng bán một chiếc nhẫn để mua thức ăn nhiều năm về trước.

Cô đã không nghĩ đến cô Jane từ nhiều năm nay. Kể từ khi những cơn ác mộng chấm dứt. Cô không chắc vì sao chúng không đến nữa. Chúng đã quấy nhiễu từ tận cùng ký ức của cô - đó là khoảng thời gian ngắn cô ở cùng cô Jane. Và chúng thường xuyên giống nhau, đầy máu và những tiếng la hét, cho đến khi một chiếc gậy giáng xuống đầu cô để chấm dứt nó.

Một giấc mơ cô rất hiếm khi gặp lại hết sức đẹp đẽ và để lại cho cô cảm giác ấm áp và dễ chịu. Đó là giấc mơ về một người phụ nữ trẻ mà cô chưa từng gặp, nhưng có mái tóc bạch kim giống cô, tuy được búi theo một trong những kiểu cầu kỳ mà cô chỉ nhìn thấy ở những quý cô. Một người phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc thanh lịch, giống như một thiên thần đang đi dạo trên một cánh đồng hoa. Lucy cho rằng thiên thần trong giấc mơ thật sự đến để gọi Danny vì cô đáng ra đã phải chết nhiều năm trước nhưng vẫn sống sót. Dĩ nhiên đó là do Lucy giàu trí tưởng tượng. Nhưng Danny thậm chí còn giàu trí tưởng tượng hơn, cho rằng quý cô xinh đẹp đó chính là mình, điều cô hằng khao khát. Giấc mơ đem đến cho cô hi vọng.

Bây giờ cô cần đến hi vọng, và thật nhiều. Chiếc nhẫn mang lại cho cô chưa được một đồng tiền giấy. Rất đáng thất vọng, nhưng đó là điều tốt nhất cô có thể kiếm được từ một người hoàn toàn xa lạ chỉ vì anh ta trông có khả năng cho một vụ trao đổi khá khẩm.

Tình trạng khó khăn của cô hiện nay hoàn toàn là lỗi của quý ngài trẻ tuổi đó. Nếu anh không cao tay đến thế, nếu anh chấp nhận sự từ chối của cô và thay vào đó tìm cho mình một người sẽ bị dọa dẫm để làm những gì anh ta muốn, cô sẽ không phải lo lắng về việc sẽ phải tìm bữa ăn

tiếp theo ở đâu.

Anh nợ cô và anh ta tốt nhất nên trả hết, hoặc cô sẽ nói cho ngài Heddings biết đồng châu báu ăn trộm bí mật của ông ta đã biến đi đâu mất. Dù sao, cô sẽ không thực sự đi xa đến thế, nhưng Malory sẽ hiểu ý.

Cô kết thúc bữa ăn đã mua trong một nhà hàng tươm tất và cảm ơn người phục vụ vì thức ăn và vì những chỉ dẫn của anh ta. Cô không nhìn thấy anh ta cau mày. Nếu có cô cũng sẽ không nhận ra đó là vì cô đã không biết mà để cho anh ta vài đồng tiền boa. Sự phớt lờ đôi khi là một điều tốt, hoặc đã là.

Trong trường hợp này, người phục vụ đã khó chịu đến mức không thể để cô tiếp tục phớt lờ. Anh ta theo cô ra ngoài và hét vào mặt cô, "Đồ mặt hạng! Đây là sau khi tao đã chỉ dẫn cho mày, mà thật ra tao không việc gì phải làm như thế!"

Danny quay phắt người lại, nhận ra anh ta đang la hét với mình, tuy rằng cô không thể hình dung tại sao. "Anh đang nói cái gì đấy hả? Tôi đã trả cho bữa hết tiết đó rồi mà."

"Chỉ chứng tỏ mày ngu ngốc đến thế nào! Mày nghĩ tao phục vụ miễn phí à? Đáng lẽ tao không nên cho cái loại như mày bước qua cửa."

Loại như cô? Những từ đó làm má cô đỏ bừng vì giận dữ. Cô đã chọn nhà hàng đầu tiên cô đi qua, không thực sự để ý rằng nó nằm trong một khu buôn bán giàu có với những con người ăn mặc chải chuốt khắp mọi nơi. Một đám đông đã tụ tập lại bởi tiếng hét của người bồi bàn. Và cô nghe những tiếng xì xào giận dữ khác.

"Một tên trộm, không nghi ngờ gì."

"Tốt nhất nên kiểm tra túi của các ông bà nếu hấn đang hành nghề ở đây hôm nay."

"Tốt hơn là kiểm tra túi của hấn."

"Tất cả những gì tôi cần là thức ăn," Danny nói nhanh với người bồi bàn. "và tôi đã trả tiền. Anh chỉ cần nói ra, nếu tôi chưa trả đủ. Anh không cần phải lăng mạ tôi."

Người đàn ông trông như thể anh ta nhận ra mình đã phản ứng thái quá. Nhưng ở đây có quá nhiều khách hàng thường xuyên của anh ta nên anh ta không thể nhún nhường và xin lỗi.

"Ra khỏi đây và đừng quay lại nữa," anh ta cảnh cáo. "Đây là một khu vực đang hoang. Quay trở lại khu ổ chuột của mày đi."

Chương X

Danny rời khỏi nhà hàng đó, cố gắng ngẩng cao đầu, mặc dù việc đó huy động đến những gam ý chí cuối cùng của cô. Thật ra cô muốn bỏ chạy, hoàn toàn bị thôi thúc làm vậy, nhưng cô không nghi ngờ sẽ bị chặn lại, vì bỏ chạy sẽ khiến cô trông như có tội. Họ sẽ không thêm quan tâm tới việc cô chỉ muốn tìm một cái ổ thật sâu để cuộn vào trong đó và khóc, cô đã quá thất vọng và hổ thẹn.

Cô đã từng có kinh nghiệm về thái độ hờn hĩnh đó trong quá khứ, khi đi tìm việc làm. Cô không nên để nó làm tổn thương như vậy. Nó đơn giản chỉ ra rằng kiếm một công việc tử tế sẽ khó khăn thế nào.

Mất một lúc để dẹp nỗi đau sang một bên. Khi rốt cuộc cô cũng làm được, nỗi buồn lại bị thay thế bởi sự căng thẳng, vì lần thứ hai trong vòng hai ngày, cô có cảm giác mình đang bị quan sát và theo dõi. Lần này có thể là người nào đó trong đám đông lúc trước, để bảo đảm rằng cô đã rời khỏi khu vực của họ.

Nhưng quay đầu nhìn lại, cô không thấy có gì bất thường, ít nhất, không gần chỗ cô. Một người vẽ quý tộc bước vào tòa nhà văn phòng. Một thằng bé đưa thư. Một Quý bà với một người hầu gái theo sau đang ngập trong đồng những gói và hộp, vài cặp bước đi tay trong tay, một tá những người khác đang đi công việc của họ. Thêm hai dãy phố nữa, cảm giác đó vẫn không biến mất, nhưng mỗi khi ngoái nhìn qua vai, cô không thể hình dung ra đó là ai. Có quá nhiều người đi lại trên phố ở khu vực này của thành phố.

Cuối cùng cô chui vào một cửa hàng, rồi bị la hét khi tiếp tục đi vào, đi qua khu vực sau cửa hàng, nơi chỉ dành cho nhân viên, và ra ngoài theo bằng cửa sau. Cô chạy suốt mười phút tiếp theo, quay về lối cũ, qua những tòa khác, và cuối cùng, đó biến mất. Nếu ai đó đang theo dõi cô, cô chắc chắn mình đã cắt đuôi hẳn.

Đến quảng trường Grosvenor là cả một quãng đường dài. Đếm xuống trước khi cô tới được đó. Và trong suốt quãng đường cô đã qua, không có lấy một ngõ hẻm tử tế nào. Nhưng có công viên, rất nhiều công viên, vài cái lớn đến nỗi cô sợ sẽ tình cờ lang thang ra khỏi thành phố mất. Sau cùng cô cuộn mình trong một bụi cây chờ đến sáng để có thể tiếp tục cuộc hành trình.

Bình mình lại mang theo cơn đói, và theo đó cả sự bức tức. Nhưng tất cả bị gạt sang một bên khi cô nhìn xung quanh và nhận ra cái công viên nơi cô đã ngủ, tuy trong khoảnh khắc hồi tưởng được thì cô chưa từng đến phần này của thành phố bao giờ. Tối qua cô đã hầu như không quan sát kỹ khu công viên, trôi qua tối. Nhưng sáng nay, những băng ghế dọc theo lối đi dạo dưới bóng một cây sồi khổng lồ, đứa trẻ đang rải thức ăn giữa một bầy bồ câu, cười vang sung sướng. Cô nhấp nháy mắt, và đứa trẻ biến mất như chưa từng ở đó. Một kí ức!

Danny ngồi xuống, run rẩy tới tạt tâm can. Kí ức đầu tiên về quá khứ vừa quay trở lại với cô, và đó là vì đây là lần đầu tiên cô đến một nơi mà chắc hẳn cô đã từng đến khi còn là một đứa trẻ. Phải chăng cha mẹ cô đã từng sống tại khu vực này trong thành phố, hay họ chỉ ghé thăm? Có một khách sạn ở về một phía của công viên, trong khu vực dành cho các gia đình trung lưu, tuy nhiên cô đã nhìn thấy nhiều ngôi nhà lộng lẫy hơn ở phía bên kia khi cô đi về phía đó.

Cô cố gắng để nhớ lại nhiều hơn, để nhận ra những thứ khác nữa, nhưng không gì có thể khuấy động thêm chút kí ức nào, và còn mang đến cho cô một cơn đau đầu vì nỗ lực đó. Không, cơn đói lại đang trỗi dậy. Vậy nên cô bước nhanh hơn, phải hỏi đường vài người nữa, và rốt cuộc cũng đến được ngôi nhà của gia đình Malory vào giữa buổi sáng.

Đó là cả một tòa lâu đài! Tòa nhà đứng biệt lập, có hàng rào và thậm chí cả một thảm cỏ bao quanh, với nhiều hoa đẹp và bụi cây, hoàn toàn không giống cô đã hình dung. Cô cảm thấy hoảng sợ khi phải tiếp cận một tòa nhà như thế, đặc biệt sau những gì đã xảy ra tại nhà hàng hôm qua, nên đã mất thêm một khoảng thời gian để chờ ai đó ăn mặc giống người hầu đi ra. Đó là một phụ nữ trẻ, mặc một bộ đồng phục dành cho hầu gái - thực ra không hẳn là đồng phục, nhưng cũng không phải kiểu váy áo phụ nữ đẹp dễ. Danny nắm lấy cơ hội đó và tiến về phía cô ta.

"Xin chào, thưa cô. Có phải Ngài Malory đẹp trai sống ở đây không?"

"Có nhiều lắm, cậu bé," người phụ nữ đáp với giọng nói bộc lộ bản chất hiền hậu. "Tất cả bọn họ đều đẹp trai."

"Có bao nhiêu Ngài Malory ở đây?"

"Trong nhà này, ba."

"Với mái tóc đen và-"

"Không, ngài Bá Tước sống ở đây, với hai người con trai, không ai tóc đen. Cậu chắc đang nói đến em trai ngài ấy, Ngài Anthony. Nhà ngài ấy ở phố Piccadilly. Hoặc cậu có thể nói đến cháu ngài ấy là Jeremy. Hai Quý ngài đó đều tóc đen."

"Tôi cần giao gói hàng này," Danny nói, vỗ vỗ cái hộp đựng thú cảnh của cô, lý do có thể nghĩ ra để tiếp cận Malory. "Đó là một Quý ngài trẻ đã yêu cầu, khoảng hai năm tuổi."

"Vậy đó là Jeremy Malory rồi. Sống với cha cậu ấy ở quảng trường Berkeley."

Danny đỏ mặt buộc phải nói dối lần nữa để hỏi đường. "Tôi mới đến thành phố. Cô có thể chỉ đường cho tôi tới Berkeley được không?"

Người phụ nữ đã chỉ giúp cô, và cũng không mất nhiều thời gian tới đó, nơi đang rất đông đúc vào giờ này buổi sáng với những khách bộ hành và người đánh xe đang ghìm cương ngựa để chờ hành khách của họ ra khỏi những ngôi nhà lộng lẫy. Vậy nên cô dễ dàng hỏi thăm được ngôi nhà cô cần đến. Nó không gây ấn tượng mạnh như căn nhà trước đó. Hiểu biết từ những lần xin việc làm trước đó đủ để cô đi vòng đến lối vào dành cho người hầu.

Nhưng hôm nay không phải ngày may mắn của cô, Danny đã bắt đầu lo sợ như vậy. Jeremy không còn sống ở đây nữa, đã chuyển ra sống ở nhà riêng của anh ở Park Lane từ tuần trước, gần nhà chị họ anh. Đó là thông tin thêm mà Danny kiếm được khi tặng cho cô nàng giúp việc trong bếp một cái huýt gió khi cô nàng cố hết sức tán tỉnh cô.

Thêm những chỉ dẫn, thêm quãng đường phải đi bộ. Liêu xiêu! Cô chưa từng đi bộ xa đến thế trong đời. Tuy nhiên, đó là một con phố đẹp khi cuối cùng cô cũng đến nơi, ít nhất là cô nghĩ thế, vì một bên phố là một công viên với đầy những bông hoa mùa hè đang nở rộ. Nhưng ngay

cả khi đã đến đây sớm, cô mất thêm một tiếng đồng hồ nữa trước khi tìm được một người có thể chỉ cho cô đến đúng nhà. Vì Malory chỉ vừa mới chuyển đến, phần lớn những người hầu đang đi lại trên phố không biết ngôi nhà nào là của anh.

Giờ đây sau khi đã chạy quanh cả mấy ngày, cô không mong chờ sẽ tìm thấy Malory ở nhà. Với mức độ may mắn hiện nay của cô, ngày mai hay thậm chí là ngày kia có lẽ sẽ tốt hơn. Điều đó có nghĩa là một hoặc hai đêm ngủ trong công viên nữa. Nhưng ít nhất có vẻ đêm nay sẽ như thế. Miễn là cô không mong đợi quá nhiều, ít nhất cô cũng có thể kiềm chế được cơn giận của mình. Nhưng Quý ngài trẻ đó chắc chắn sẽ nhận được một trận rửa xả đầy tai, khi - nếu - anh ta có bao giờ xuất hiện trước mặt cô lần nữa.

Chương XI

Anh có ở nhà! Không những thế, Danny còn thực sự được vào trong qua cửa chính!

Một cô gái trẻ khoảng tuổi cô đã để cô vào. Dáng người hơi đầy đặn, với mái tóc xỉn màu, cô ta chỉ liếc qua Danny và nói đơn giản, "Đợi ở đây, và đừng đụng vào bất cứ thứ gì nếu cậu biết điều gì là tốt cho cậu." Sau đó cô ta biến mất trên một trong những cầu thang gần đấy.

Danny đứng đó căng thẳng, vẫn còn sững sờ vì đã được cho vào. Cô lùa bàn tay qua những lọn tóc để bảo đảm chúng gọn gàng. Lucy vẫn luôn để ý tới tóc cô mỗi khi chỉ có h, giữ chúng được cắt ngắn. Lucy không giỏi lắm với cây kéo nên tóc Danny thường không đều. Nhưng cô không quan tâm mấy tới mái tóc, và thêm nữa, hầu như nó rất ít lộ ra khi cô đội chiếc mũ mà hiện tại cô đang nhớ da diết.

Cô sẽ không chạm vào vật nào. Thậm chí cô cũng không muốn nhìn bất cứ thứ gì nữa, cô đột nhiên trở nên bồn chồn. Đây là một ý kiến tồi. Chẳng phải cô đã đi đến kết luận, khi vẫn còn đang đồng hành với anh, rằng Malory quá nguy hiểm để có thể đối phó? Con giận đã làm cô quên mất, nhưng giờ sự bối rối đã nhắc nhở cô về điều đó.

Cô quay ra cửa để rời đi, một việc làm khôn ngoan. Nhưng bắt gặp chiếc gương treo trên tường cạnh cánh cửa. Không quá to, nó treo phía trên một chiếc bàn hẹp bên trên có đặt duy nhất một cái đĩa với hai tấm danh thiếp. Hình ảnh của chính cô đã khiến cô dừng lại - và làm cô mê hoặc.

Hiếm khi cô nhìn vào một tấm gương. Những ngôi nhà Dagger thuê chưa từng có cái nào. Những căn phòng cô đã trộm trong cái quán trọ cũ đó cũng không có, ít nhất không cái nào cô từng nhận thấy trong bóng tối. Tấm gương này phản chiếu hình ảnh cô từ eo trở lên, và không còn chiếc mũ đàn ông ngó ngẩn, hình ảnh trong gương cho thấy cô thực sự xinh đẹp như thế nào. Thật ngạc nhiên khi mọi người vẫn có thể nhầm cô là một thằng nhóc. Thật ngạc nhiên khi một chiếc quần có thể tạo ra ấn tượng đầu tiên và khó phai đến vậy. Thực ra, hình dáng bộ ngực cô có thể cũng đóng góp phần nào vào những ấn tượng đó.

Nó đã từng là một trong những nỗi lo sợ chính của cô, rằng cô sẽ phát triển một bộ ngực thật lớn như một số phụ nữ khác và sẽ không thể giấu chúng. Nhưng cô đã may mắn. Ngực cô chỉ khiêm tốn vừa đầy một lòng bàn tay, cỡ trung bình, và cảm ơn Lucy, được che giấu một cách dễ dàng.

Phần dễ dàng là vì một trong số hiếm hoi những người khách giàu có của Lucy đã để lại cho cô ấy một chiếc áo nịt. Họ đã cười vào nó một chút, rằng mấy đứa con trai sẽ mặc nó, nhưng rồi Lucy nghĩ rằng nó có thể sẽ có ích cho Danny trong vài năm nữa, và đó là sự thật. Thay vì mặc quanh eo như chiếc áo nịt được thiết kế, cô đủ mảnh mai để có thể mặc nó quanh ngực. Cô chỉ phải buộc nó ở phía trước thay vì phía sau để có thể tự mình mặc vào.

Phần lớn cái áo thô cứng, nhưng được may bởi chất liệu tốt, lớp vải bọc ngoài mềm mại đến mức cô hầu như không cảm thấy mình đang mặc nó. Nó gần như ép phẳng ngực cô xuống. Việc

đó, cùng với bộ dạng lồi thối mà cô cố tình làm ra, là tất cả những gì cô cần để trông ngực-phẳng như bất kì người đàn ông nào.

Âm thanh tiếng bước chân đi xuống cầu thang nhắc Danny nhớ ra rằng cô đã quyết định cô không muốn ở đây chút nào nữa. Và cô đã lãng phí quá nhiều thời gian để tự ngắm mình trong gương. Tuy nhiên cô không quay lại để xem ai đang đến. Cô nhanh chóng với cái nắm cửa lần nữa.

"Đi à?" cô gái nói. "Tốt. Đằng nào ngài ấy cũng không thể gặp cậu bây giờ. Ngài ấy đang tiếp đãi một quý cô. Tôi đã không nghe thấy họ vào nhà, nhưng rồi tôi cũng không đến khu vực đó của căn nhà thường xuyên. Chúng tôi đang thiếu người, nếu không t chẳng phải ra mở cửa."

Danny quay người lại. Cô không cần phải nghe tất cả để có thể đoán ra rằng cô gái chỉ đang cần người nào đó để ca cẩm. Giọng điệu của cô ta rõ ràng là đang càu nhàu.

"Cô là người hầu gái à?"

"Không, chúng tôi vẫn chưa có người hầu gái, thậm chí chưa có người hầu nam để mở cửa, chứ chưa nói đến quản gia. Tôi làm việc trong bếp. Và tốt hơn là cậu nên đi thôi. Trở lại muộn vào buổi tối. Lúc đó quý cô bạn ông chủ có thể đã ra về."

Danny đã chuẩn bị nghe theo lời khuyên đó khi bụng cô reo lên. Lang thang trong nhiều giờ với cái bụng trống rỗng trong khi Maloty tiêu phí thời gian trên giường với những Quý cô ư? Không đời nào.

"Tôi sẽ đợi ở đây nếu nó không làm ảnh hưởng đến cô. Việc tôi gặp ngài ấy càng sớm càng tốt rất quan trọng."

"Tùy cậu thôi. Tốt hơn là cậu nên vào trong phòng khách, đi qua đây. Tuy nhiên đừng mong chờ tìm thấy thứ gì để ngồi. Ngôi nhà này vẫn chưa được sắm đầy đủ đồ đạc."

Cô gái đó bỏ đi về phía sau căn nhà. Danny không di chuyển, vẫn còn kinh ngạc với kiểu nói chuyện vừa thoát ra từ chính miệng cô. Đó là cách cô đã từng nói! Cách nói mà Lucy đã khẳng định bắt cô phải quên đi nếu muốn tồn tại trong băng. Và cô đã học cách nói của Lucy, học rất tốt, đến nỗi cô đã không hề nói theo cách khác trong suốt chừng ấy năm.

Nói năng như thế đã không còn là tự nhiên nữa. Cô không hoàn toàn chắc chắn tại sao vừa rồi lại nói thế. Ở trong một ngôi nhà đẹp? Lắng nghe một người hầu phàn nàn - với kiểu nói chuyện tử tế? Nhưng điều đó rõ ràng đã khiến cô gái thoải mái với cô, đủ để để cô ở lại một mình trong căn nhà của họ.

Còn với Malory, cô sẽ cho anh đúng mười phút để kết thúc cuộc làm tình. Cô đã chịu đói quá nhiều trong hai ngày vừa qua để có thể đợi Quý ngài trẻ tuổi cao tay đó lâu hơn nữa.

Chương XII

"Em đã ngạc nhiên một cách vui sướng khi tình cờ gặp anh sớm thế này vào buổi sáng," Mary Cull nói khi cô lười nhác dựa vào chiếc ghế bọc đệm thật dày cạnh giường của Jeremy. "Thật bất ngờ. Em đã chắc chắn là cả đám những tay phóng đảng trẻ bọn anh có thói quen ngủ hết ngày, vì các anh thức suốt đêm tìm kiếm những trò giải trí."

Jeremy cười với quý cô đó khi anh quỳ bên chân cô ta, cởi đôi giày của cô ta. Mary là một góa phụ tương đối trẻ, người trẻ nhất anh đã từng quyến rũ. Ngài Cull già cả đã chết trong đêm tân hôn của họ. Mọi người đều nhất trí đó là một sự cố gắng quá sức đối với một anh già.

Mary không phải là một mỹ nhân, nhưng cô ta khá xinh với đôi mắt xanh da trời to tròn và mái tóc vàng sẫm. Và cô ta đã làm quen với việc ái ân rất tốt, hiện giờ đang thường xuyên vui thú với một vài quý ông tại nhà riêng của cô ta. Jeremy không phải một trong những "người thường xuyên" của cô ta, tuy tính đến nay anh đã được mời tới đó ba lần và đều thưởng thức mỗi lần đó. Hôm khi anh tình cờ gặp cô ta, họ đã ở gần nhà anh hơn nhà cô ta, và căn nhà của anh còn quá mới, anh có ngay lí do muốn giới thiệu nó với cô. Dĩ nhiên họ đã không dừng lại để xem xét căn nhà lâu, thay vào đó họ đã đi thẳng lên lầu đến phòng anh.

"Tôi có vài việc cần tham gia cùng bác Edward của tôi sáng nay," Jeremy đáp.

"Liên quan đến gia đình anh?"

"Không thật sự. Tôi hiện đang quản lý vài vụ đầu tư của gia đình, bao gồm một vụ của chính tôi."

Cô ta kinh ngạc. "Anh? Tham gia vào việc kinh doanh? Anh chắc phải đang đùa."

"Không chút nào. Tôi vừa nhận thấy là tôi tương đối hứng thú với lĩnh vực quản lí. Không thể mơ tới chuyện tự mình tìm mỗi đầu tư. Tôi để chúng cho bác tôi, người có sở trường trong việc chọn ra những kẻ thắng cuộc."

"Anh làm em sửng sốt, Jeremy. Anh hầu như chắc chắn là người đàn ông đẹp trai nhất thành phố, và anh biết điều đó. Gia đình anh đặc biệt giàu có. Như những người cùng địa vị khác, anh không cần phải làm việc. Cái gì trên trái đất khiến anh làm vậy?"

"Cần lười mình đi, cô em. Tôi không coi nó là "làm việc", mà là một thứ tôi có hứng thú. Cả một sự khác biệt lớn đấy, phải không nào?"

"Không hẳn", cô ta cười thật tươi với anh. "Nhưng bất cứ thứ gì hợp với sở thích của anh-"

Đó không phải là điều nên nói với một kẻ phóng đảng như Jeremy Malory nếu muốn tiếp tục cuộc đối thoại. Biểu hiện của anh lập tức chuyển sang đầy nhục dục, bàn tay anh bắt đầu nâng váy cô ta lên. Trái tim Mary đập dồn dập. Nhưng khi cô ta liếc qua chiếc giường của anh, điểm đến đã dự định trước của họ, cô cau mày.

"Căn phòng này quá - mang phong cách độc thân. Thậm chí đó có phải là một từ không anh yêu? Đừng quan tâm." Một tiếng thở dài. "Em thật sự ước rằng anh đã về nhà với em. Em cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều trong phòng ngủ của mình."

Chiếc váy của cô ta bị vén lên trên đùi khi bàn tay anh tiếp tục con đường của chúng và kéo hông cô ta sát vào anh khiến cô ta gần như nằm dài trên chiếc ghế, chân cô ta giang ra hai bên hông anh. "Giả vờ đây là giường em đi."

Cô ta cười. "Nó chẳng có vẻ gì giống giường của em và anh biết thế. Những tấm trải bằng sa tanh đâu rồi, những chiếc gối căng phồng, những thứ khiến anh muốn ở lại trên giường? Đây là một chiếc giường của kẻ độc thân nếu em đã từng thấy một chiếc."

"Nhưng em sẽ không biết nó tốt thế nào nếu không vào đó, phải không? Tôi hứa với em, em sẽ không tìm ra sự phàn nàn nào về chiếc giường của tôi đâu."

Câu đó được nói ra với âm điệu khàn đến mức Mary không thể cưỡng lại việc kéo đầu anh ấn vào giữa bộ ngực của cô ta. Và đó là khi tiếng đập cửa bắt đầu và ai đó hét lên, "Đứng đắn lại đi, anh bạn. Tôi chuẩn bị vào đây."

Phía bên kia cánh cửa, Danny đang xù lông lên. Cô đã cho Malory mười phút của anh, thậm chí hai mươi, mặc dù cô không có đồng hồ để xác nhận điều đó. Cô lo ngại rằng anh là một trong nhóm những "người tình" mà Lucy đã ca ngợi, rằng anh sẽ cả ngày ở trên giường với cô ả mà anh có trong đó, và cô không định chờ đợi chừng đó thời gian. Vậy nên rốt cuộc cô quyết định tự đi lên lầu và áp tai vào từng cánh cửa cho đến khi nghe thấy giọng nói phía sau một trong số chúng.

Không mất nhiều thời gian, tất nhiên, để cánh cửa bật mở sau khi cô đập ầm ầm lên đó. Malory đứng đó, sự bức dọc bị thay thế bằng sựng sốt khi anh nhận ra cô.

"Cậu?"

"Anh nhận đúng rồi đấy," cô đập lại, ngôn ngữ đường phố quay trở lại trong cơn giận giữ.

Giọng điệu của cô mang cái cau mày của anh trở lại. "Cậu đang làm cái gì ở đây thế?"

"Tổng khứ cô ả kia đi, rồi chúng ta sẽ nói chuyện."

Anh trông như có vẻ nhất thời đã quên mất Quý cô ở sau lưng, và cô ta đã bị từ cô ả làm cho méch lòng, đang lặng lẽ sửa lại chiếc váy trong khi nhìn quanh tìm chiếc túi xách. Khi đã tìm thấy, cô ta giật lấy nó và hăm hăm tiến ra cửa.

Jeremy nhanh chóng nói với cô ta, "Em không cần phải đi, Mary. Việc này sẽ chỉ mất một phút thôi."

"Không sao mà, anh yêu," cô ta dừng lại đủ lâu để nói, và vỗ vỗ má anh để cam đoan với anh là cô ta không quá buồn vì cuộc hẹn hò của họ kết thúc một cách đột ngột như vậy. "Đến thăm em sau vào tối nay, chúng ta sẽ không bị làm phiền."

Với một cái liếc mắt cuối cùng về phía Danny, Quý cô đó rời đi. Tên nhà giàu trẻ tuổi lùa một

bàn tay vào mái tóc đen trong cơn giận dữ và quay lại, bước vào trong phòng, hướng về phía cái bệ phía trên lò sưởi, và một chai brandy với hai chiếc ly trên đó. Danny đi theo anh, rồi dừng lại, người lạnh cứng khi nhìn thấy chiếc giường. Lí trí của cô đi đâu mất rồi? Cô không bao giờ nên đột nhập vào phòng ngủ của anh mới phải.

"Tôi sẽ đợi anh dưới nhà," cô nói một cách bối rối, và quay lại phía cánh cửa.

"Chết tiệt cậu đi nếu cậu làm thế." Khi câu đó không làm cô dừng lại, anh thêm vào, "Đừng khiến tôi phải tóm lấy cậu. Tôi sẽ thích thế đấy."

Điều này chắc chắn ngăn cô lại. Cô chắc phải được tạc ra từ đá với tất cả những cử động cô có thể làm trong lúc này. Cô có thể vượt qua anh lần nữa chẳng?

Như thế anh đọc được ý nghĩ của cô, anh gia tăng sự đe dọa, "Tôi sẽ tóm được cậu trước khi cậu đến được hành lang. Cậu có thể tin vào điều đó. Vậy nên tốt hơn cậu nên đóng cửa lại và nói cho tôi biết cậu làm gì ở đây."

Cô không định đóng cửa lại, nhưng cô quay lại để đối diện với anh lần nữa. Tuy nhiên nó làm cô khó chịu, khi nhìn thấy thậm chí anh còn không đứng gần cô; trên thực tế, anh đang đứng dựa vào bức tường cạnh bệ lò sưởi, tay khoanh trước ngực, hai mắt cá chân vắt chéo, trong cái tư thế thoải mái quý quái giống như khi ở trong quán trọ. Bịp bợm. Anh ta đã không hề thư giãn, lúc đó cũng như bây giờ.

Anh nhướn một bên chân mày đen sẫm với cô, "Nào? Tôi nghi ngờ cậu đến để trộm tôi. Cậu đã không cần gõ cửa. Hay có? Cậu nghĩ mình tốt đẹp thế sao?"

Cô cảm thấy cơn hổ thẹn đang dâng lên, nhưng cùng với nó, một phần cơn giận giữ của cô cũng trở lại, đủ để khiến cô nói, "Tôi từ bỏ việc trộm cướp rồi. Bị tổng cổ đi, nhờ ân huệ của anh và sự cao tay chết giẫm của anh."

"Thật vậy? Nào, thế thì quá tệ. Thật đấy."

Chẳng có lấy một chút cảm thông nào trên nét mặt của anh để ủng hộ cho sự nhấn mạnh đó. Anh thậm chí còn mỉm cười! Và nụ cười đó như tống vào bụng cô một cú đánh, khiến mạch máu cô bắt đầu đập dồn dập. Chẳng hề đôi mắt cô đã bị mê hoặc đến mức khiến suy nghĩ của cô vụn nát. Làm thế nào cô có thể ném sự thật vào mặt anh khi mà tâm trí cô không thể hoạt động bình thường trong sự hiện diện của anh?

"Cậu nên để tôi đưa cậu về nhà để giải thích sự việc," anh nói thêm với một giọng điệu quở trách nhẹ .

"Không giúp được gì đâu," cô lầm bầm. "Anh ta đã quyết tâm đuổi tôi đi từ lâu rồi. Anh chỉ đơn giản cho anh ta cái lí do anh ta cần mà thôi."

"Anh ta? Ông chủ của cậu?"

"Gần như thế."

"Vậy là cậu đã dự đoán trước sự trục xuất này?"

"Không sớm thế này, và không phải trong tình trạng không việc làm và không xu dính túi," cô cầu nhàu.

"Cậu đã làm gì với số tiền kiếm được đêm đó?" anh hỏi chỉ với một chút xiu hiếu kì.

Một cái đỏ mặt nữa. "Tôi nộp hết, hi vọng nó sẽ làm anh ta đổi ý. Nhưng không được."

"Vậy là cậu đang tìm kiếm một băng trộm mới để tham gia? Chúa Nhân từ, cậu không nghĩ sẽ tìm được một băng ở đây đấy chứ?"

Đôi mắt cô trợn lên để bắt gặp nét mặt anh trông cũng kinh hoàng như giọng nói của anh. Cô nên nói có và đưa ra vài lí do tại sao anh ta hợp với vai trò một tên trộm, ít nhất là theo ý kiến của cô. Rốt cuộc, trộm nhà Heddings cũng không phải ý tưởng của cô. Nhưng cô nên đi vào vấn đề chính thì hơn.

"Tôi đã nói với anh là tôi không đi ăn trộm nữa. Chưa bao giờ thích việc đó và hi vọng sẽ không bao giờ phải làm thế nữa. Tôi đang tìm một công việc thực sự."

Có một sự tò mò đến mức thèm khát trong biểu hiện của anh bây giờ, "Loại công việc gì?"

"Tôi không chắc lắm," cô nói với một cái nhún vai. "Bất cứ công việc lương thiện nào giúp tôi có một mái nhà trên đầu và thức ăn trên bàn. Tôi đã phải ngủ dưới những ngôi sao từ khi bị đá ra ngoài. Và tất cả là lỗi của anh. Tôi cho rằng anh nợ tôi."

"Tôi rất ngưỡng mộ vì cậu đã chịu ngủ trong những ngõ hẻm thay vì làm việc mà cậu rất thành thạo."

Lần đỏ mặt thứ ba, nhưng lần này cùng với sự gầm gừ của cô, "Đừng. Anh là phương án được ưa thích hơn, vì anh nợ tôi, và tôi đã có thể đến đây đòi nợ sớm hơn nếu không mất nhiều thời gian như quý để tìm ra anh."

Anh cười khùng khục. "Vì cậu cứ nhất quyết đổ tội cho tôi về tình trạng thảm hại của của cậu. Tôi không định tống khứ cậu đi với những túi áo đầy nhóc và không bao giờ tìm ra liệu cậu đã xá tội cho tôi chưa. Và, không, và trước khi cậu nghĩ đến chuyện đề cập đến nó, tôi không tin cậu sẽ thỉnh thoảng quay lại đây để thông báo với tôi cậu sốngLưng cô cứng lại. "Tôi đã định sẽ yêu cầu anh trả tiền, nhưng cô nàng dưới nhà nói rằng các anh đang thiếu người làm ở đây. Tôi vừa quyết định sẽ nhận một công việc từ anh để thay thế."

"Cậu vừa quyết định?" Anh phá ra cười. "Cậu thích việc nào hơn, người hầu nam hay người hầu gái?"

Cô nhìn anh trừng trừng. Anh không cho rằng cô nghiêm túc. Điều đó có thể dễ dàng nhận ra. Và rồi điều anh vừa nói lóe lên trong tâm trí cô, đúng hơn là đập vào nhận thức của cô. Anh biết! Nếu không anh đã không nhắc đến công việc làm người hầu gái.

Phủ nhận chẳng có ý nghĩa gì nữa. Cô hỏi thẳng toẹt, "Anh đoán ra từ lúc nào?"

Anh rời chỗ đang đứng, chậm rãi đi lại phía cô - giống con sói đang tiếp cận con mồi của nó nhiều hơn, cô nghĩ một cách căng thẳng. Anh dừng lại trước mặt cô, một tay giơ lên, chuẩn bị chạm vào má cô. Cô lùi lại, mặc dù anh ngừng lại ngay trước khi chạm vào cô.

Anh mỉm cười khi nói, "Không có sự phỏng đoán nào cả, em yêu. Tôi có mắt nhìn đối với những phụ nữ xinh đẹp, bất kể họ đang mặc gì. Tuy rằng thành thật mà nói, tôi thích họ trần truồng hơn."

Căng thẳng, cô bước lùi một bước khỏi anh. "Anh sẽ không nhìn thấy tôi trần truồng đâu."

Lông mày anh nhướng lên. "Không à? Vậy thì, đó là một sự xấu hổ và không để lại điều gì cho chúng ta bàn bạc thêm hơn nữa, phải không?"

"Quý sứ bắt việc đó đi. Chúng ta đang bàn đến công việc mà anh sẽ giao cho tôi."

Anh thở dài. "Chúng ta vừa làm rồi, và em đã từ chối mà không thêm cân nhắc chút xíu nào."

"Trần truồng á?" Cô hớn hển đầy phần nộ. "Anh gọi đó là một công việc á?"

Anh cười lớn. "Ít nhiều. Tôi sẵn sàng nhận em làm tình nhân của tôi. Tôi thấy em khá thú vị. Không cần thừa nhận điều đó. Nên tôi chắc chúng ta sẽ thích thú với việc đó trong một thời gian."

Hai má Danny đỏ bừng lên, lần này không phải vì xấu hổ, mà vì giận dữ. "Quên điều đó đi, anh bạn. Tôi muốn một công việc đứng đắn, và anh sẽ giao cho tôi một việc như thế, hoặc là tôi sẽ làm một chuyến thăm Ngài Heddings. Tôi dám chắc ông ta sẽ giao cho tôi một công việc để đổi lại những thông tin tôi có thể cung cấp cho ông ta, hoặc là những báu vật của ông ta đã biến đi đâu."

Giờ đây tên nhà giàu cũng đang đỏ mặt với cơn giận dữ của chính anh ta. "Thật là ngớ ngẩn. Cô không hề biết chút nào về những phép tắc và cách mà một gia đình như thế này hoạt động. Và cô nói năng như một tên đầu đường xó chợ," anh nói khinh khỉnh.

"Tôi có thể nói năng một cách tử tế," cô đáp chậm rãi.

Cô đã phải cân nhắc từng câu từng chữ khi nói, vì cô vẫn chưa quen với nó ngay được. Và sẽ không hề dễ dàng, đặc biệt khi cô giận dữ hoặc căng thẳng, tình trạng có vẻ như luôn xảy ra mỗi khi Malory ở quanh. Sáu mươi lăm năm, cô đã quá quen thuộc với tiếng lóng mất rồi.

Cô đã thành công khi làm anh ngạc nhiên, nhưng chỉ trong chốc lát. "Vậy là cô có thể bắt chước những người ở tầng lớp trên? Nhưng cô không biết cách cư xử giống họ, không? Làm sao cô mong đợi làm việc ở đây mà không làm chính mình cũng như cả gia đình này phải xấu hổ?"

"Bằng cách học hỏi. Đúng, anh nghe chính xác đấy. Tôi sẽ học hỏi về công việc cũng như việc cư xử của mình."

"Tại sao?" anh hỏi trong cơn điên tiết. "Tại sao cứ phải đâm đầu vào khó khăn trong khi em phù hợp hơn rất nhiều với-"

Cô nhắm một cú đấm vào anh. Anh tránh được, nhưng đồng thời có lẽ cũng hiểu ra rằng ngày hôm nay cô đã cảm thấy quá mệt mỏi và chán nản vì bị lãng nhục. Như để xác định điều đó, cô gầm gừ, "Bởi vì tôi sẽ kiếm cho mình một người chồng đứng đắn và rồi có thật nhiều con. Đó là mục tiêu của tôi, anh bạn. Một công việc tốt, một người chồng, rồi bắt đầu xây dựng một đại

gia đình, lần lượt theo thứ tự. Và anh sẽ giúp tôi với mục tiêu đầu tiên hoặc sẽ trả giá bằng cả địa ngục."

"Quý sứ bắt em đi," anh gầm gừ lại, rồi chế nhạo. "Vậy là gì nào? Người hầu nam, tôi cho là vậy."

Tên nhà giàu đang cố gắng làm nhục cô hơn nữa và đã rất thành công. Hay anh đang chỉ ra cho cô thấy nhiệm vụ cô đặt ra cho bản thân sẽ khó khăn đến nhường nào? Liệu cô có thể phù hợp với cái thế giới quý tộc đẹp đẽ này, thậm chí chỉ trong vai trò người hầu gái của anh?

Chương XIII

Jeremy điên tiết đến mức anh phải nỗ lực lắm mới kiềm chế được cơn thịnh nộ. Anh thường không cáu giận với phụ nữ, nhưng hăm dọa! Chết tiệt, đến mức này thì thánh cũng phải điên lên. Anh đã bị bắt giờ vì cô dùng đến cách này, nhưng đáng nhẽ anh phải lường trước được chứ. Rốt cuộc thì cô cũng rất ranh mãnh. Anh cũng đã không lường trước điều đó từ một người xuất thân từ khu ổ chuột, nhưng cô đã chứng minh vào cái đêm vụ trộm diễn ra, khi cô gỡ họ thoát khỏi một tình huống khó khăn, thậm chí phần nào nguy hiểm.

Nhớ rằng anh nợ cô vì vụ đó khiến cơn giận của anh dịu đi chút ít, nhưng chỉ một chút xíu thôi.

Chuyện này thật là lố bịch. Anh biết cách đối phó với đàn bà. Vậy thì những mảnh khoe quý quái của anh đi đâu hết trước mặt cô nàng này rồi? Anh phải nhìn vào mặt tích cực của vấn đề. Rằng giờ đây cô sắp sửa sống cùng anh dưới một mái nhà, anh không nghi ngờ lúc nào đó sẽ mang được cô vào giường anh.

Anh hoàn toàn tự tin bất cứ khi nào vấn đề dính dáng đến đàn bà. Và cô nàng này thật là lạ lùng, làm anh ngưỡng mộ trong bộ quần áo đàn ông, kinh ngạc về chiều cao, đáng yêu không chịu nổi với đôi mắt tím to tròn, và không bị ảnh hưởng chút nào bởi sự quyến rũ của anh - chưa thôi.

Tuy nhiên cô cũng bị anh hấp dẫn. Anh biết rõ như quý khi nào một người đàn bà bị anh hấp dẫn. Nhưng cô biểu lộ rằng nó chẳng là gì với cô cả. "Đừng chạm vào tôi, đừng cả đến gần tôi" là thông điệp trầm lặng toát ra từ cô. Phải chăng đó là một phần nguyên nhân cơn giận của anh? Một ngoại lệ nữa cho anh. Không, anh chỉ đơn giản không thích bị đe dọa, và bởi một cô nàng mà anh thích được làm tình với hơn. Chết tiệt thật.

Anh thở dài. Âm thanh mang cô ra khỏi trạng thái trầm ngâm và cô thông báo với anh, "Tôi sẽ nhận công việc của người hầu gái."

"Quá tệ. Sẽ rất thú vị khi ngắm em làm mọi thứ rối tung lên trong vai một tên hầu nam đấy."

Cô lờm anh. Anh nhướn một bên chân mày. "Em không nghĩ thế sao? Và tiện đây, em không quắc mắt lên với ông chủ của mình như vậy. Em sẽ "Vâng, thưa Ngài," "Không, thưa Ngài," và với một nụ cười hoặc không thái độ nào hết. Khi em là tình nhân của tôi, em có thể quắc mắt với tôi như em muốn."

Cô bắt đầu tìm câu gì đó để đáp lại anh nhưng thay vào đó quay lưng lại với anh. Một tư thế cứng ngắc, chứa đầy căm phẫn và giận dữ.

"Chúng ta đang đếm đến mười phải không?" Jeremy hỏi khô khan.

Cô quay lại, tặng anh một nụ cười căng thẳng và rút qua kẽ răng, "Vâng, thưa Ngài."

Anh phá ra cười. Anh đơn giản là không thể dừng được. Và trong phút chốc nó quét sạch cơn

giận của anh. Việc này sẽ rất thú vị đây, sau cùng, việc cô cố gắng "cải thiện" bản thân. Anh cho rằng mình sẽ rộng lượng với việc bị hăm dọa chừng nào kẻ hăm dọa sẽ kết thúc trên giường của anh.

Vẫn cười nhản nhở, anh nói, "Vậy hãy sắp xếp lại nào. Chúng ta sẽ bắt đầu với tên em chứ?"

Cô thư giãn đủ để trả lời. "Là Danny."

"Không, ý tôi là tên thật của em kìa. Nếu em thật sự muốn viết một trang mới cho cuộc đời mình, thì chắc em sẽ muốn bắt đầu với một trang giấy sạch sẽ chứ."

"Đấy là tên thật của tôi," cô đáp với cái ánh mắt chăm chăm lạnh lùng.

"Thật chứ? Không phải là viết tắt của Danielle hay-?"

"Đó là cái tên duy nhất tôi từng nhớ được. Nếu tôi có một cái tên khác khi sinh ra, nó không phải cái tôi sẽ bao giờ biết đến."

Jeremy cảm thấy hơi xấu hổ. Dĩ nhiên là trẻ mồ côi, cô không thể biết được tên thật của mình, và cô gái này thậm chí có vẻ còn không biết cả họ của mình. Kì quái như quỷ khi sống mà không có một cái họ.

Anh hỏi một cách lưỡng lự, "Em có phiền không nếu tôi gọi em là Danielle?"

"Tôi sẽ phiền đấy. Tôi không phải Danielle. Bạn bè gọi tôi là Danny. Vì anh không phải một trong số họ, anh có thể gọi tôi là Dan."

Cô thích thú một cách vui sướng với sự cứng đầu của mình đi kèm với tính bảo thủ. Sẽ không lùi bước dù chỉ một inch, anh đoán thế. Thói quen, anh tin thế. Nhưng anh cho rằng cô chắc đã phải đề phòng, lớn lên ở chỗ đó.

"Nhưng chúng ta sẽ là bạn bè mà, cô gái yêu quý, vậy nên tôi cho rằng mình sẽ quen dần với cái tên Danny. Thật ra mà nói, đó là một cái tên hay đấy, nghe rất vui tai."

"Cho qua chuyện đó đi, anh bạn." cô gắt gỏng, rồi trước cái nhường mảy của anh, thêm vào "Thưa Ngài."

Anh cười toác miệng. "Rất tốt. Chuyển sang chủ đề tiếp theo. Em có chiếc váy nào trong cái ba lô mà em đang bảo vệ bằng cả mạng sống đó không?"

Cô lắc đầu. "Chỉ có con thú cảnh của tôi và một quần áo khác để thay."

"Lại quần nữa hả, tôi dám chắc?"

"Dĩ nhiên là quần rồi," cô nói ngắn gọn. "Suốt mười lăm năm qua tôi đã là một thằng con trai."

"Chúa Nhân từ, thật sao?"

Cô đang đỏ mặt, rất rõ ràng.

"Thế đó, em có nhận thấy là em đã chọn một công việc đòi hỏi có trang phục phụ nữ không? Cha tôi có thể sẽ ngoảnh mặt lại với những quy ước, nhưng tôi không phải cha tôi. Tuy nhiên tôi cũng không mong đợi là em sẽ mặc đồng phục." anh cam đoan với cô. "Thật đấy. Đây là nhà của một kẻ độc thân, và hơn nữa, tôi mong đợi những người hầu của tôi sẽ thích làm việc ở đây. Không phải lo lắng vì cổ áo không bẻ đủ thẳng hay váy áo không đủ phẳng phiu hay những thứ đại loại như vậy."

"Tôi cũng mong đợi sẽ được mặc váy," cô nói lặng lẽ. "Tôi đã nhắc anh là tôi không có tiền chưa?"

"Em nói rồi, phải không nhỉ?" anh lại cười nhăn nhở. "Đừng lo. Bà quản gia của tôi sẽ lo chuyện đó và mặt khác cũng sẽ sắp xếp và hướng dẫn em. Đi theo tôi. Mặc dù tôi rất thích có em bên cạnh, tôi cho là tốt bây giờ hơn nên giao em cho bà ấy."

Cô đi theo anh, nhưng đứng lại khi họ tới chân cầu thang, nói với anh, "Anh sẽ cho bà ấy biết anh đã thuê tôi? Rằng bà ấy không thể đuổi việc tôi? Lần trước khi tôi thử xin làm người hầu gái, ngay khi tôi gặp người quản gia, tôi bị đuổi. Bà ta không thích cách nói năng của tôi, hoặc vẻ ngoài của tôi."

"Tôi có thể tưởng tượng ra," anh nói khô khan.

"Không, anh không thể," cô khụt khịt. "Anh chưa bao giờ thử làm một người hầu gái trước đây."

"À, không, tôi không cho rằng tôi đã."

"Đừng có lại cười tôi nữa, Malory. Tôi sẽ không nhân nhượng đâu. Và đây là trong một gia đình ở tầng lớp dưới, không phải một trong những gia đình ở cái khu giàu có chết tiệt này của thành phố."

Nụ cười nhăn nhở bị quét khỏi khuôn mặt anh. "Vậy là em đã từng thử những công việc lương thiện trước đây?"

"Chưa bao giờ có lấy một cơ hội. Hoặc là bị đuổi hoặc là không được nhận. Không biết đọc, anh biết đấy, vì thế tôi không có nhiều lựa chọn lắm cho việc làm."

"Em thích mình biết đọc chứ?" anh hỏi một cách hiếu kì.

"Chắc chắn rồi, Nhưng tôi đã quá già để có thể đến trường."

"Nhưng em không bao giờ quá già để học cả. Chưa kể đến là em sẽ không phải lo lắng vì sợ bị đuổi việc ở đây. Em không thực sự được thuê theo nghĩa bình thường, phải thế không?"

Anh đã ngạc nhiên vì cô thực sự xấu hổ trước sự nhắc nhở đó. Đối phó với cô sẽ không hề dễ dàng chút nào. Nó gọi anh đến việc bước quanh cô trên những cái vỏ trứng. Đó là vì lập trường phòng thủ của cô, đã bám rễ ở đó đến mức rất dễ đưa cô vào trạng thái đề phòng. Và chả có chút kính trọng nào trong con người cô cả. Cô là một tên đầu đường xó chợ vênh váo. Nhưng những thứ đó đều được chờ đợi ở một người chưa bao giờ tiếp xúc với những người ở tầng lớp trên - ngoại trừ để trộm h

"Đi với tôi," Jeremy gọi ý. "Bà Robertson có lẽ đang ở đâu đó sau nhà. Em sẽ thích bà ấy. Đây tình mẫu tử. Bà ấy-"

Anh chưa kịp nói tiếp thì cửa chính bật mở và chị họ anh, Regina, lao vào. Đó là thói quen xấu của Reggie khi không gõ cửa. Dĩ nhiên, cô thực ra chỉ sống ngay dưới phố, và cô cũng biết anh chưa tìm được một người quản gia.

Reggie bị sự hiện diện của anh ở đó làm cho giật mình. "Lạy chúa, không nghĩ sẽ tìm được cậu nhanh thế. Cậu chuẩn bị ra ngoài à?"

"Không, chỉ đang sắp xếp chỗ cho người hầu mới của em."

Reggie nhìn Danny và quảng cho cô một nụ cười ngẩn, nhưng nói với Jeremy, "Được rồi, thế là ổn."

Anh nhướn một bên chân mày với Reggie. "Em có được quyền hỏi việc gì không?"

Reggie thở ra. "Chị đến để đề nghị em nhận một trong những người hầu nam của chị. Billings đã trở lại sau thời gian nghỉ. Dĩ nhiên chị phải nhận ông ấy lại. Ông ấy cũng như gia đình vậy. Nhưng tay người mới thay vị trí ông ấy cũng đã làm việc rất tuyệt. Nhưng chị không cần đến 3 người hầu, chỉ hai thôi, nên chị hi vọng em có thể nhận tay người mới. Nhưng em không cần đến hai người, một là đủ với em rồi. Và-"

"Quý sứ ạ, chị đừng viết cả cuốn tiểu thuyết về chuyện này chứ. Nói luôn ra đi."

Reggie ném cho anh một cái nhìn quở trách. "Chị đang đi vào điểm chính đây. Anh chàng này quá trẻ để làm một người quản gia, nên rõ ràng là em vừa mới thuê được một người hầu nam. Điều đó sẽ hoàn hảo-"

Lần này Danny là người ngắt lời Reggie. "Tôi vừa nhận công việc người hầu gái, thưa bà. Công việc của người hầu nam rõ ràng là quá dễ dàng."

Reggie chớp mắt, nhìn lại cô, rồi đảo mắt qua Jeremy. "Rất thú vị. Chị hiểu tại sao cậu thuê anh chàng này rồi. Anh ta sẽ khiến cậu cười không dứt với những trò hề như thế này. Giờ chị phải đi đây. Chị có hàng trăm thứ việc phải làm hôm nay. Và đừng quên là cậu sẽ đến ăn tối đấy nhé."

"Em sẽ đến á?"

"Cậu thật quên mất rồi à?", Reggie nói, lộ vẻ kinh hoàng.

Anh cười nhảu nhở với cô. "Không, em sẽ nói là chị đã quên. Đây là lần đầu tiên em nghe đến chuyện đó."

"Nhưng Nicolas định sẽ ghé qua đây để - lại nữa rồi, chị nghĩ anh ấy đã quên mất. Thôi, kệ nó đi. Giờ em biết rồi đấy cho nên đừng có đến muộn. Cậu Tony và Ros sẽ đến. Và Drew. Cả Derek và Kelsey nữa. Chị cũng đã mời Percy."

"Drew trở lại thành phố rồi à?" Jeremy hỏi trong sự ngạc nhiên.

Reggie gật đầu. "Tàu của anh ấy vừa cập cảng sáng nay. Và vì cha cậu và George đang ở thăm

Jason tại Haverston, chị cho là Drew sẽ rảnh rồi. Mặc dù chị nghĩ George sẽ nhanh chóng trở lại London một khi cô ấy biết anh trai cô ấy đang ở đây."

"Vậy nên chị nghĩ chị sẽ tiếp đãi anh ấy?"

"Dĩ nhiên rồi. Cha cậu có thể vẫn còn ghét các anh rể của cậu ấy, nhưng những người còn chúng ta đều thích họ."

Jeremy cười khùng khục. "Chị biết cha không ghét họ mà. Cha chỉ- ừh thì, không thích họ. Theo nguyên tắc, chị biết mà?"

"Ừh, cũng như cậu James không thích chồng chị." Reggie giận dỗi.

Jeremy cười. "Thì Nick đã từng cố để cha bị treo cổ đấy thôi."

"Các anh của George cũng thế mà, nhưng ai tính chứ," Reggie phát cáu trong khi đi ra cửa.

Jeremy cảm thấy gần như hụt hơi sau chuyến viếng thăm ngắn ngủi đó. Nhưng Reggie là thế, luôn nói cười như một cơn lốc. Anh liếc nhìn lại Danny để thấy cô cũng đang bị choáng váng một chút. Anh hình dung cô chẳng hiểu một chút nào trong cả cuộc nói chuyện nhanh như gió đó.

Cần nhắc cái kết luận mà Reggie đã đưa ra, cả Percy nữa, Jeremy hỏi cô một cách hiếu kì, "Có phải tôi là người duy nhất nhìn thấy được người phụ nữ trong em?"

Môi cô cong lên khó chịu. "Đúng vậy. Đó là vì những chiếc quần. Chúng vẫn thường phục vụ tôi rất tốt, nhưng lại không thể đánh lừa được anh."

Anh tiến thêm một bước đến gần cô, nhưng chỉ cần liếc xuống một chút để gặp mắt cô. "Không, tôi sẽ cho rằng đó là vì chiều cao. Em cao hơn rất nhiều người đàn ông. Điều đó rất hiếm thấy."

Cô lại nói rộng khoảng cách giữa họ trước khi đập lại, "Cứ như tôi có thể làm cái quỷ gì về việc chết tiệt đó vậy."

"Đừng phòng thủ như vậy, cao không phải là điều xấu, Mặc dù nghĩ đến đó thì bà Robertson sẽ khó có thể kiếm được bộ quần áo may sẵn nào cho em đấy. Nhìn em trải giường trong chiếc-"

Anh dừng lại đột ngột. Nghĩ đến cô gần một chiếc giường gần như khiến anh tiêu rồi.

"Đó là chị gái anh à?"

Một chủ đề an toàn, tạ ơn Chúa. "Không, chị họ của tôi, Regina Eden. Chị ấy và chồng, Nicolas, có một ngôi nhà thành phố chỉ ngay dưới phố, mặc dù họ thường ở Silverley, điền trang của anh ấy ở nông thôn, hơn."

"Rất dễ nhận ra là các anh có họ hàng với nhau. Cả gia đình anh cũng thế à?"

"Không, phần lớn gia đình Malory cao lớn và tóc vàng giống cha tôi. Chỉ một vài trong số chúng tôi giống bà cố của tôi, bao gồm cả tôi nữa. Đó là tại sao tôi trông giống chú Tony của tôi đến mức nhiều người khi gặp chúng tôi đều nghĩ rằng chú ấy là cha tôi,"

"Anh trông như anh thấy việc đó rất thú vị."

"Nhưng đúng thế mà."

"Tôi sẽ cá là cha anh không nghĩ thế đâu."

Anh cười khúc khích. "Dĩ nhiên là không, nhưng đó là lý do khiến nó thú vị."

Chương XIV

Bữa tối hôm đó rất thoải mái. Không khí vẫn thường thế khi chỉ có gia đình và bạn bè thân thiết. Anthony đã sa vào vài vụ châm chọc cay độc với chồng của Reggie, Nicolas, dĩ nhiên. Đó là một điều mà James và Anthony Malory hoàn toàn đồng lòng với nhau, rằng Nicolas Eden, một kẻ cựa ăn chơi trác táng, đã và chưa bao giờ sẽ là người chồng đủ tốt cho cô cháu gái yêu quý của họ. Sự thật rằng cả hai anh em đều là những kẻ phóng đảng khét tiếng trước khi họ kết hôn cũng chẳng mang lại chút khác biệt nào.

Reggie rất đặc biệt đối với họ. Tất cả bốn anh em nhà Malory đều góp một tay nuôi dưỡng cô sau khi người chị em gái duy nhất của họ qua đời. Và bất chấp Reggie rõ ràng là tôn sùng chồng cô, James và Anthony không hề có ý định sẽ cho phép Nicolas quên rằng anh sẽ phải đối mặt với họ nếu anh có bao giờ làm Reggie tổn thương.

Nhưng những sự châm chọc của Anthony tối nay có vẻ tử tế nhiều hơn là xúc phạm, và sau khi vợ anh, Roslynn đá vào chân anh dưới gầm bàn như một lời nhắc nhở nhẹ nhàng về cách cư xử, Anthony chuyển sự chú ý sang Jeremy.

"Vây căn nhà mới trang hoàng đến đâu rồi? Tất cả người phục vụ và đồ đạc đã sẵn sàng cho một bữa tiệc tân gia chưa?"

Jeremy ho. "Một nửa người làm, hầu như chưa có đồ nội thất, và còn bữa tiệc tân gia, có lẽ đến mùa đông."

"Giờ cậu có nhà riêng rồi à, Jeremy?" Drew Anderson, anh trai mẹ kế của anh, hỏi với sự ngạc nhiên.

Jeremy cười toe toét. "Vừa mới. Chú Tony và cha em quyết định là đã đến lúc em hưởng thụ cuộc sống độc thân thực thụ."

Giờ đến lượt Anthony ho. "Chết tiệt, khiến nó nghe như chúng ta mua cho thằng nhóc một giấy phép để được ăn chơi trác táng vậy."

"Cháu tin là thằng nhóc làm việc đó rất tốt mà không cần đến giấy phép đâu." Reggie đáp với một nụ cười quỷ quái.

"Đừng có cổ vũ nó, mèo con," Anthony la rầy. "Nó là một thằng đáng yêu, ý tưởng là để nó làm quen với việc quản lý tài sản trong việc điều hành gia đình riêng của nó, để nó trở thành một người đàn ông thực sự."

"Ôi, nó không cần được giúp đỡ về mặt đó đâu," Reggie không tán thành. "Nó đã chơi trò người lớn từ khi nó mười hai."

"Ta không nói đến cái khía cạnh đàn ông đó."

"Och, Tony, anh đang bị con bé trêu chọc đấy," Roslynn phụ họa vào với chất giọng Scot nhẹ nhàng của cô. "Chúng em biết các anh có mục đích tốt." Rồi chính cô cũng trêu anh một chút, "Tuy rằng anh thật sự nên bỏ việc quản lí ra khỏi danh sách lí do, vì thằng nhóc đã giúp anh trai của anh quản lí các vụ đầu tư của chúng ta vài năm gần đây rồi."

Lần này Jeremy nhảy vào cứu Anthony. "Kiểm tra lợi tức, giám sát sửa chữa, và giữ cho những người đại diện trung thực thực sự khác xa so với việc điều hành những người làm trong một gia đình."

"Và rất khó để kiếm được những gia nhân tốt, đặc biệt những người cậu sẽ muốn giữ lại," Reggie thêm vào. "Tiện đây, Jeremy, anh chàng người hầu mới của cậu làm ăn thế nào?"

"Thực sự thì, em sẽ lấy người hầu nam của chị," Jeremy đáp. "Gửi anh ta sang cho em trong ngày mai nhé."

"Tuyệt vời. Nhưng chị hi vọng cậu không tổng thằng nhóc đẹp trai của cậu đi chỉ vì chị đề nghị."

"Không, không, không phải thế đâu."

Jeremy không buồn đính chính với chị họ về giới tính của người hầu mới của anh. Anh đã sắp xếp Danny làm một người hầu trên gác, n sẽ không có mấy cơ hội để Reggie chạm mặt cô lần nữa. Và thành thật mà nói, anh không muốn nói về cô hay giải thích tại sao mình lại thuê một tên cựu-trộm - ừh thì, hi vọng là một tên cựu-trộm - làm việc cho anh.

Cám ơn Chúa, câu chuyện đã chuyển sang hướng khác sau đó, vì khi được nhắc nhớ đến cô, Jeremy đã bị những ý nghĩ về cô hầu mới của anh làm cho hoàn toàn sao nhãng. Đó là một kinh nghiệm mới lạ khi phải đối phó với hai trạng thái cảm xúc trái ngược nhau khi ở cạnh cô, giận dữ và ham muốn. Sự giận dữ thì anh có thể kiểm soát, còn sự đam mê thì anh không dám chắc. Sự tức giận có thể giết chết niềm đam mê. Nhưng không, không một chút nào cả.

Bị sao nhãng khi ở cùng gia đình anh là một sự bất lợi khi anh nhận ra rằng Drew Anderson sẽ về nhà cùng anh. Anh không chắc về việc làm thế nào nhà mình lại được chọn để Drew ở cho đến khi cha và mẹ kế của anh trở lại thành phố, mặc dù có lẽ do cả nhà biết anh và Drew khá hợp nhau, và giờ Jeremy đã có hang ổ độc thân của riêng anh, mọi người cho rằng anh sẽ thích sự đồng hành này. Điều đó đúng phần nào.

Anh thích Drew Anderson. Họ hợp nhau, cùng nhau hưởng thụ nhiều thứ, đó là đàn bà và nhiều đàn bà hơn nữa. Họ đã có những khoảng thời gian hào hứng bên nhau từ khi anh em nhà Anderson bắt đầu đến London, sau khi em gái duy nhất của họ, Georgina, đã kết hôn vào gia đình Malory. Nhưng bây giờ không phải thời điểm thích hợp để có một người khách trong nhà, và đặc biệt, một tên đẹp trai như Drew Anderson.

George đã từng kể về anh trai của cô rằng Drew có một cô tình nhân ở mỗi cảng mà tàu anh tới, và điều đó rất có thể đúng. Là người trẻ thứ hai trong năm anh em trai nhà Anderson, Drew là kẻ kiêu mạng nhất trong đám, và ở tuổi ba mươi tư, vẫn còn là một tên lêu lổng ham vui với không một chút ý định giới hạn bản thân chỉ với một người phụ nữ nào cả, vì vậy hôn nhân hoàn toàn không cần bàn đến đối với anh. Ngay cả việc nhìn thấy anh trai Warren của anh, một người đã từng thề sẽ giữ cuộc sống độc thân, êm thấm đặt mình trong cuộc hôn nhân với Amy Malory và hạnh phúc như chưa từng thấy trong đời cũng sẽ không lay chuyển được Drew.

Giống như Jeremy, anh kiên quyết giữ quan điểm rằng sự phong phú là gia vị của cuộc sống, và càng nhiều thì càng tốt.

Vượt trên mức bình thường với chiều cao 6 feet 4 inches (khoảng 195cm), một thân hình hoàn hảo cho việc điều khiển chiếc tàu riêng của anh trong nhiều năm, Drew rõ ràng là người đàn ông các quý cô sẽ phải đưa mắt nhìn theo. Với mái tóc bồng bênh màu nâu vàng và đôi mắt sẫm màu đến mức không thể được cho là màu gì ngoài màu đen, anh là một tên hết sức đẹp trai - đó là lý do tại sao Jeremy không nên mời Drew đến ở nhà anh, bất kể dù chỉ là tạm thời thế nào đi nữa, ít nhất không phải bây giờ khi người con gái đang ở dưới mái nhà của anh đã được anh nhắm cho riêng mình.

Vì thế nên Jeremy nói khi họ đi bộ quãng đường ngắn để về nhà anh, "Anh có chắc là anh không thích ở khách sạn trong vài ngày không, Drew? Nhà em vẫn chưa được trangủ nội thất. Tất cả những gì em đã sắm được là giường cho các phòng ngủ. Các phòng khác vẫn còn trống không. Bản thân em cũng phải ăn trong bếp."

Ít nhất đó là căn phòng đã được trang bị đầy đủ, vì giờ anh đã có một đầu bếp và đã cho bà ấy một chuyến xe ngựa để mua những gì bà ấy cần. Và phòng ngủ của anh cũng đã được trang bị nội thất đầy đủ, nhờ George đã khẳng khẳng bắt anh lấy tất cả đồ đạc từ căn phòng ngủ cũ của anh.

Drew cười khùng khục. "Một cái giường là tất cả những gì anh cần."

"Giờ này còn quá sớm để lên giường," Percy nói thêm. Nhà của anh chàng chỉ cách đó vài dãy phố nên anh chàng đi bộ cùng họ. "Chúng ta có nên-"

"Không phải tối nay, Percy," Drew cắt ngang. "Hôm nay là một ngày bận rộn với tôi. Cập bến ở đây luôn là vấn đề gây đau đầu với quá nhiều tàu xếp hàng chờ vào bến. Và tôi cũng đã dành phần lớn thời gian trong ngày tại văn phòng hãng Tàu Biển Skylark và sẽ phải trở lại đó sáng mai."

"Anh đang đùa tôi đấy hả, bạn già? Đã nghĩ rằng tất cả đám thủy thủ các anh luôn háo hức với sự đồng hành của đàn bà sau khi lênh đèn trên biển."

Drew cười nhăn nhó. "Hoàn toàn, nhưng tôi thích tìm kiếm những thú vui kiểu đó khi tôi khỏe khoắn và sáng khoái và không nghĩ đến những chiếc giường như nơi để ngủ hơn. Tối mai được không?"

"Chắc chắn rồi. Mong chờ đến lúc đó chứ, Jeremy? Cậu có định-"

Jeremy quyết định xen vào trước khi bị dụ dỗ. "Tớ cũng mong đợi một đêm ngủ ngon cho chính mình, Percy. Vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn sau khi về nhà vào lúc bình minh đêm hôm trước."

Nhắc đến chuyện đi ra khỏi thành phố đến nhà Heddings khiến Percy tán thành. "Rất đúng. Giờ khi cậu nhắc đến việc đó, chiếc giường nghe có vẻ hấp dẫn hơn, phải không?"

Jeremy không đi thẳng đến giường ngủ. Ngay sau khi đưa Drew đến phòng dành cho anh, Jeremy đi thẳng về phòng mình và giật cái chuông nổi với khi vục của người hầu. Anh hi vọng bà quản gia đã giải thích cho Danny tiếng chuông reo trong phòng cô là có ý nghĩa gì. Anh nghi ngờ việc cô đã đi ngủ vào lúc còn sớm thế này, nhưng rồi, cũng có thể cô đã.

Thực ra, nó có thể là lợi thế của anh khi cô đã ngủ và tiếng chuông đánh thức cô dậy. Danny, mềm mại và đang ngái ngủ, khiến anh nghĩ đến nhiều thứ hơn là chỉ cho cô thấy một ông chủ lười nhác là như thế nào. Làm việc với bàn tay và bàn chân của anh là kế hoạch, nhưng sẽ không nếu thay vào đó cô bị vẻ hấp dẫn của anh quyến rũ. Anh sẽ phải chơi trò này bằng tai, sự trả đũa hoặc những khoái lạc lớn lao.

Cô chắc hẳn vẫn còn thức vì cô xuất hiện đủ nhanh để cho thấy cô không cần mặc quần áo trước đã. Anh đã cởi quần áo, chỉ còn để lại quần vào áo sơ mi khi cô gõ ồm ồm lên cánh cửa. Anh mở nhanh cửa và kéo cô vào trong trước khi Drew thò đầu ra để điều tra về tiếng ồn.

"Này này," cô phản đối, và giật cánh tay ra khỏi tay anh.

"Im lặng nào. Tôi có khách ở bên kia hành lang đấy."

Cô nhướn một bên chân mày, cho thấy cô không hoàn toàn tin vào lý do đó của anh. "muốn gì đây?"

Rõ ràng khi đã được bảo đảm một việc làm, một mái nhà trên đầu, và thức ăn ngay dưới nhà cũng không hề cải thiện tính khí của cô chút nào. Nhưng cô có vẻ hối hận vì cách lựa chọn từ ngữ của mình ngay lập tức vì cô gia tăng khoảng cách giữa họ.

Jeremy biết rõ rằng nói ra điều mà anh thực sự muốn là một sai lầm nghiêm trọng vào thời điểm này. Cô không hề sẵn sàng để nghe nó. Tuy nhiên biểu hiện của anh đã nói lên ý muốn đó, thứ mà anh có vẻ như không thể kiểm soát mỗi khi ở gần cô.

Nhưng để làm cô thư giãn trong chốc lát, anh nhanh chóng đáp, "Tôi cần một chai brandy mới, em sẽ tìm thấy chúng có rất sẵn trong phòng chứa thực phẩm."

"Anh gọi tôi lên đây vì thế?" cô hỏi với giọng hoài nghi. "Khi mà anh đã có thể tự làm lấy?"

Mắt anh mở to đầy vẻ vô tội. "Tại sao tôi phải làm thế nhỉ, khi mà giờ đây tôi đã có một cô hầu gái?"

Cô bắt đầu càu nhàu gì đó, nhưng ngậm miệng lại và rời đi để lấy chai rượu. Jeremy hết sức chật vật để khỏi toét miệng cười, nhưng đã thành công trước khi cô trở lại vài phút sau đó, chai brandy trong tay.

Anh yên vị thoải mái trong một trong những chiếc ghế dựa đặt trước lò sưởi. Cô đi lại gần và chìa chai rượu vào mặt anh. Anh chỉ đơn giản gạt đầu về phía bên lò sưởi nơi có cái vỏ chai rỗng.

"Rót cho tôi một ly trong khi em đứng đó," Jeremy nói, rồi tiếp tục một cách chế giễu, "Và tôi hi vọng không cần nói thêm, mang đến đây cho tôi."

Cô gây ra một âm thanh sốt ruột tương đối ồn ào và dốc gần một phần ba chai rượu và chiếc ly miệng hẹp, quá nhiều hơn cần thiết. Đó là một chiếc ly lớn. Cô rõ ràng không hiểu biết về việc này.

Anh thở ra, thể hiện phần nào sự thiếu kiên nhẫn của anh cùng với sự thiếu kỹ năng của cô, và hướng dẫn, "Không đầy hơn 1 inch, lần sau."

Lưng cô cứng đờ khi cô quay lại với chiếc ly trên tay. Một kì tích khi rượu brady không sóng ra khắp người anh, cô nhét nó vào tay anh quá thô bạo. Tệ thật. Đáng nhẽ anh phải bắt cô làm sạch chỗ rượu ấy. Ý nghĩ cô cúi gần xuống chậm nhẹ miếng vải khắp trên ngực anh mới mời gọi làm sao.

"Em cũng nên trải giường đi trong khi vẫn còn ở đây," anh gợi ý. "Bà Robertson hẳn đã giải thích nhiệm vụ của em cho em rồi chứ?"

"Vẫn chưa, nhưng tôi nghi ngờ trải giường là một trong số chúng."

"Dĩ nhiên là có, và tôi mong đợi sẽ thấy việc này được thực hiện mỗi tối. Em sẽ bắt kịp nhanh thôi, tôi chắc chắn. Tiện đây, mọi việc với bà Robertson thế nào sau khi tôi để em lại cho bà ấy? Có rắc rối gì không? Em có vẻ như sợ điều gì đó?"

Cô tỏ ra thư giãn một chút với chủ đề mới và, với một cái nhún vai, đi về phía chiếc giường để kéo tấm trải giường xuống. "Bà ấy là một con gà mái mẹ, thật đấy. Bà ấy bắt tôi lặp đi lặp lại vài lần cho đến khi quen với giọng điệu của tôi, nhưng bà ấy có vẻ không phiền về nó."

"Danny, Danny," anh thở dài. "Nhìn cái đông lộn xộn em vừa tạo ra xem. Trải giường được làm một cách gọn gàng, không phải như thể em đang th trải giường đâu. Tôi mong chờ được chuôi xuống dưới đó chứ không phải vật lộn để kiểm chúng."

Cô đỏ mặt vì câu rầy la, nhưng cô không ngại làm lại lần nữa. Điều đó làm anh ngạc nhiên. Cô đã đe dọa anh để có được việc làm, nên cô không thực sự phải coi nó là nghiêm túc. Tuy nhiên rõ ràng là cô đang cố gắng, điều này mở ra vô số những khả năng mà anh sẽ thấy thích thú, nhưng cô thì có lẽ không.

"Đừng quên vỗ phồng những chiếc gối nữa," anh ra lệnh.

Cô cứng người lại lần nữa ngay trước khi dấm nắm tay ngay chính giữa chiếc gối của anh. Jeremy phải nuốt vào một tràng cười. Sự trả đũa mới thật ngọt ngào làm sao.

"Giờ đến đôi ủng của tôi."

Cô liếc anh với cái cau mày căng thẳng và trượt trở lại dùng tiếng lóng. "Chúng thì làm sao?"

"Đến giúp tôi cởi chúng ra."

Cô không di chuyển, giọng nói nghe rất căng thẳng khi cô hỏi,

"Anh không có một anh chàng nào cho việc đó à? Vị trí ấy gọi là gì nhỉ?"

"Một người hầu phòng. Và, không, không cần. Tôi có em - để chú ý đến những chi tiết nhỏ nhất thế này."

Cô nhắm mắt lại. Anh nghĩ anh thậm chí đã nghe thấy một tiếng rên, tuy không chắc lắm. Liệu đây có phải phút tạm nghỉ? Liệu anh đã thực sự có được cô, bất chấp thái độ gắt gỏng của cô? Máu trong người anh đang nóng lên. Nhìn thấy cô cạnh giường anh khiến anh muốn nhìn thấy cô ở trên đó.

"Lại đây," anh nói, giọng anh trở nên đầy nhục dục.

Đôi mắt cô mở to, nhưng cô vẫn không lại gần anh. Anh cho rằng anh đã làm cô quá căng thẳng.

Để làm dịu bớt nỗi sợ hãi của cô trong chốc lát, anh liếc xuống chân mình và nhắc nhở cô, "Đôi ủng của tôi? Tôi muốn đi ngủ lúc nào đó trong đêm nay và không phải với chúng." Cô vẫn không nhúc nhích, nên anh nói ngắn gọn, "Có cần tôi nhắc lại là em đã muốn, khẳng khẳng, đòi nhận công việc này không?"

Câu nói làm cô nhúc nhích. Cô gần như bay ngang qua căn phòng và tóm lấy một chiếc ủng của anh và bắt đầu kéo nó ra. Nó không được cởi ra theo cách đó, dĩ nhiên. Cô lôi kéo thêm nữa. Nó vẫn không chịu tuột ra khỏi bàn chân anh.

Cuối cùng anh nói một cách khô khan, "Tôi cho rằng em cũng không biết cả làm việc này?"

"Tôi biết," cô nói để tự vệ. "Tôi chỉ đang hi vọng những người giàu có các anh đi những đôi ủng có thể dễ dàng tháo ra."

"Vậy thì, không cần câu nệ khi phải ngồi lên trên chân tôi, cô gái thân yêu. Cứ làm đi."

Cô đã làm vậy, quay lưng lại phía anh và chờ đợi anh chống chân kia lên lưng cô cho một cái đẩy cần thiết để tháo chiếc ủng ra. Nhưng lần này Jeremy đã bị đông cứng. Cô đã đi lên lầu mà không có áo khoác, chỉ mặc mỗi áo sơ mi, quần và tất, nên không có gì che dầy hình dáng chiếc áo nịt bất chợt xuất hiện trước mặt anh và hoàn toàn trong tầm với của anh. Đây có lẽ là một trong những việc khó khăn nhất anh đã từng làm, không lợi dụng tình huống đó và đặt bàn chân anh lên chiếc áo nịt thay vì bàn tay.

Bực bội vì cô lại khiến anh thêm muốn cô, anh đẩy hơi mạnh hơn cần thiết một chút. Cô loạng choạng mất mấy bước khi chiếc ủng rời ra, nhưng cô không tỏ vẻ gì là thấy điều đó bất thường và quay trở lại ngay lập tức để nắm lấy chiếc kia.

Trong một nỗ lực để làm dịu đi cơn nóng bức của mình, anh nhắc nhở một cách tùy tiện, "Tôi để ý thấy em vẫn còn đang mặc bộ quần áo kẻ trộm của em. Bà Robertson không tìm được bộ đồ nào vừa với em à?"

Cô liếc lại phía sau để tặng anh một cái nhìn giận dữ vì cụm từ anh đã dùng, nhưng không có chút thay đổi nào trong giọng nói của cô. "Bà ấy đã làm. Bà ấy đưa tôi đến chỗ người em gái làm thợ may. Nói rằng sẽ chỉ phí thời gian khi tìm kiếm đồ may sẵn mới vừa với tôi. Không muốn mất cá chân tôi lộ ra, bà ấy bảo thế."

"Vậy à. Thế thì quá tệ. Hở mắt cá chân nghe hấp dẫn đấy."

Cô khịt mũi trước nụ cười nhăn nhó của anh. "Bộ váy áo đầu tiên sẽ được gửi đến vào ngày mai, một bộ nữa vào ngày tiếp theo."

"Chỉ hai bộ thôi à. Như thế không được."

"Tôi không cần nhiều hơn thế và đã nói với bà ấy như vậy."

"Dĩ nhiên là em cần. Không thể bắt em giặt quần áo mỗi ngày được. Hoàn toàn phí phạm thời gian. Tôi sẽ bảo để bà ấy tăng thêm yêu cầu. Và em thấy căn phòng thế nào? Nó làm em vừa lòng chứ?"

Chiếc ủng thứ hai rời ra, vừa đúng lúc để cô quay lại và nhướn một bên chân mày lên với anh. "Và anh sẽ đổi phòng cho tôi nếu không à?"

Anh đứng dậy và cúi đến gần cô hơn để thì thầm một cách bí ẩn, "Phòng của tôi có thể chia sẻ nếu em thích. Tôi biết là tôi sẽ thích."

Lưng cô cứng lại. "Không đời nào đâu, anh bạn."

Anh đứng thẳng dậy và thở dài trước giọng điệu của cô. "Em nên chấm dứt việc phòng thủ quá đáng, Danny, đối với những sự tán tỉnh vô hại như thế này. Thật tình, tôi không cần, em biết đấy - ừh thì, chỉ khi nào nó mang lại khoái cảm thôi, mà nó thường là thế. Như nhấm nháp trên cổ em chẳng hạn." Giọng anh khàn lại. "Và tai em nữa - và có lẽ đến lúc em rời đi rồi đấy."

Chết tiệt, cô đi thật.

Chương XV

Danny đi vội vàng theo hành lang vào nhà bếp. Cô đã ngủ quên và đã phải bị đánh thức. Đây không phải một cách tốt đẹp để bắt đầu công việc mới của cô. Và đây lại là một công việc thật tốt nữa chứ. Cô vẫn chưa thể tin được mình sẽ sống và làm việc trong một ngôi nhà đẹp thế này. Ngay đến hành lang trong khu vực dành cho người hầu cũng được trải thảm! Nhưng ngay cả vì đang cần một người hầu gái, Malory cũng sẽ không thuê cô nếu cô không đe dọa anh. Cô cảm thấy việc đó thật xấu xa. Tuy nhiên cô thể sẽ làm một người hầu gái tốt hơn bất kì người nào khác anh có thể thuê theo cách thông thường, như một sự bù đắp.

Nghĩ đến anh mang lại một sự kích động đầy căng rứt mà cô nhanh chóng dập tắt. Sẽ không dễ dàng chút nào để lờ đi việc cô bị anh hấp dẫn, nhưng cô sẽ làm được, vì nếu không, người đàn ông như anh sẽ là thảm họa cho cô.

Danny bước vào trong bếp. Người đầu bếp đã có mặt, bà Appleton. Bà ta là một phụ nữ trung niên vui tính, thấp nhưng khỏe mạnh. Bà ta thích hát trong lúc nấu nướng và cũng làm việc đó rất ồn ào nữa.

Bà ta đã phá ra cười khi ngày hôm qua bà Robertson giới thiệu Danny là người hầu gái trên gác mới, cười suốt gần mười phút, cứ ngưng rồi lại tiếp tục cười, mỗi lần đều liếc nhìn Danny. Đó là do bộ quần áo, ít ra Danny cũng hi vọng đó là toàn bộ nguyên nhân khiến người phụ nữ này thấy buồn cười đến vậy. Chắc bà ta chưa bao giờ nhìn thấy phụ nữ mặc quần trước đây.

Người giúp việc của bà ta, Claire, giờ cũng đang ở trong bếp, cô nàng gắt gỏng đã để cho Danny vào nhà ngày hôm qua. Cô ta nhanh chóng chỉ ra khi Danny bước vào căn phòng, "Cô đến muộn."

"Tôi biết. Tôi xin lỗi."

"Thức ăn nguội hết rồi."

Cô ta nói như thể đó là lỗi của Danny. Claire rõ ràng là kiểu người hay cáu gắt. Dáng người thấp tròn, lưng gù xuống, cô ta dường như lúc nào cũng cau có - ít nhất đến giờ Danny chưa thấy cảm xúc nào khác thể hiện trên gương mặt cô ta. Hay cũng có lẽ chỉ vì cô ta nhìn quá tương phản so với bà đầu bếp rạng rỡ.

"Tôi không có thời gian để ăn," Danny giải thích với một cái thở dài thềm muộn khi cô liếc qua những chiếc đĩa đựng nhiều loại đồ ăn khác nhau đã được chuẩn bị. Cô đang đói.

"Tại sao không?" Claire hỏi. "Cô còn định đi đâu nữa? Cô chỉ muộn giờ ăn sáng thôi mà."

"Ồ. Thế không phải tôi đã muộn làm à?"

Claire khụt khịt. "Tôi làm việc sớm. Cô thì không. Cô phải đợi đến khi ông chủ ra khỏi phòng của ngài để có thể dọn dẹp trong đó. Không được phép có tiếng động nào trên gác đánh thức

ngài dậy trước lúc ngài định thức dậy."

"Nhưng nếu anh ta ngủ cả ngày thì sao?"

"Vậy thì cô sẽ làm việc vào ban đêm, phải không? Và làm gì với cách nói năng của cô đi chứ," Claire thêm vào trong sự khó chịu. "Cô gái, cô nói như một con nhóc bụi đời vậy. Cô đến từ đâu thế?"

Danny không trả lời, còn mãi bận với cơn xấu hổ. Cô đã có thể ăn nói khá hơn, nhưng việc đó yêu cầu cô phải tập trung, và thật khó để làm thế khi cô đang căng thẳng. Và hơn nữa, chỉ vì cô nhớ lại rằng trước đây cô đã từng nói năng khác xa không có nghĩa là chúng sẽ quay trở lại một cách tự nhiên. Cách cô nói hiện nay là tự nhiên đối với cô, đã bám rễ trong cô mười lăm năm qua.

Bà bếp chắc lười với người giúp việc của mình rồi nói với Danny, "Đừng lo lắng vì chuyện đó, cháu yêu. Bà Robertson sẽ huấn luyện cháu tốt về những việc cần làm và lúc nào. Chỉ cần nghe theo chỉ dẫn của bà ấy và cháu sẽ làm tốt thôi."

Người phụ nữ được nhắc đến xuất hiện, đi qua cánh cửa, phát hiện ra Danny, và nói, "Cháu đây rồi. Ăn xong rồi chứ? Đi theo ta."

Vậy là cô sẽ không bị la mắng? Cô chỉ dậy muộn cho bữa sáng thôi? Sự nhẹ nhõm của cô là rất lớn, nhưng cơn đói cũng thế.

Với một cái liếc mắt cuối cùng ô số những đồ ăn trái đầy trên bàn, cô nhanh tay vợ hai ổ bánh mì, nhét chúng vào túi áo, rồi nhanh chân đi theo bà quản gia. Bà bếp đã trông thấy hành động của cô và tiếng cười của bà ta theo cô ra khỏi căn bếp.

Bà Robertson đem cô lên gác đến một căn phòng trống để giải thích chính xác nhiệm vụ của cô bao gồm những gì. Mặc dù những căn phòng vẫn còn gần như trống không vào lúc này, tình trạng đó sẽ không duy trì, và bà Robertson giải thích những gì Danny phải làm khi chúng đã được trang bị đầy đủ nội thất.

Sẽ không được phép có một hạt bụi nào trong nhà. Đó là nguyên tắc đầu tiên của bà Robertson. Danny phải mang đồ bẩn đi giặt và thay bằng đồ sạch. Sàn nhà, cửa sổ, tất cả những gì trên gác, thuộc về nhiệm vụ của cô để giữ chúng không có vết bẩn nào.

Cả tầng trên sẽ là khu vực làm việc của cô, bà Robertson đã phân chia như vậy. Danny cảm thấy tương đối ổn với nó. Nhưng trước mắt, ít nhất cho đến khi người hầu gái dưới nhà được thuê, cô cũng phải giúp đỡ trong việc giữ những căn phòng dưới đó sạch sẽ. Claire lo phần trong bếp. Và vào thời điểm này, hầu hết những căn phòng ở dưới nhà đều trống không, nên giữ chúng không bụi bặm sẽ chẳng mất mấy thời gian.

"Cháu sẽ đợi đến khi cậu chủ Jeremy ra khỏi phòng trước khi vào đó để lau dọn, trừ phi cậu ấy cần thứ gì, khi đó cậu ấy sẽ cho gọi cháu. Nếu cậu ấy có khách, một lần nữa, cháu đợi cho đến khi họ xuống nhà trước khi vào phòng của họ. Không được phép, trong bất cứ trường hợp nào, làm phiền bất kì người nào trong các căn phòng trên gác khi họ đang ngủ. Hiện tại một thành viên trong gia đình cậu chủ đang ở đây với chúng ta, vậy nên hai trong số những căn phòng trên này có người sử dụng. Cháu không cần làm nhiệm vụ của cháu theo một trình tự chính xác nào cả, chỉ cần đảm bảo tất cả được hoàn thành vào cuối ngày."

Bà Robertson vẫn còn rất nhiều điều để nói, và Danny đã thành công trong việc ghi nhớ toàn bộ, nhưng có vẻ như vẫn không có đủ việc làm để giữ cô bận rộn hết cả ngày. Cô chỉ ra điều đó.

"Vậy nếu cháu hoàn thành công việc hàng ngày sớm?"

"Cháu cần phải luôn sẵn sàng nếu cậu chủ Jeremy ở nhà, trong trường hợp cậu ấy yêu cầu thứ gì. Còn lại cháu được tự do làm những gì cháu thích, nghỉ ngơi, đọc sách, đi ra ngoài, đến thăm bạn bè, bất cứ việc gì cháu muốn. Cháu sẽ được nghỉ ngày Chủ Nhật sau khi đã dọn giường và đảm bảo tất cả đồ đạc trên tầng ở đúng vị trí của chúng. Cháu cũng nên dành một chút thời gian trong ngày làm việc với cách phát âm của cháu đi."

"Hử?"

"Chính xác. Lời đáp đúng nghi thức phải là, 'Có gì không đúng với cách phát âm của cháu à?' hoặc 'Cách phát âm nào cơ?' hay thậm chí 'Cháu thích cách phát âm của cháu như thế này, cảm ơn.'"

"Nhưng - đó là những gì cháu đã nói, cháu chỉ nhét chúng tất cả vào trong một từ thôi."

Người phụ nữ thật sự đã bật cười. "Danny, bé con, đây không phải vấn đề cá nhân. Thật ra mà nói, ta chỉ thấy cách nói của cháu lạ lùng một chút thôi. Nó khiến ta nhớ đến thời trẻ tuổi của ta. Ta không phải lúc nào cũng làm cho giới quý tộc, cháu biết đấy. Nhưng cháu sẽ thấy, cải thiện cách nói năng chỉ có thể có lợi cho cháu. Hay là cháu muốn làm mình xấu hổ vì gặp khó khăn khi muốn truyền đạt suy nghĩ của mình?"

Cả người Danny rung động vì cách bà quản gia đã gọi cô, bé Danny. Nó gợi lại một mảng kí ức mơ hồ về việc cô ngồi trong một căn phòng, bao quanh bởi đủ các loại đồ chơi, ai đó nắm lấy tay cô và nói với cô, "Con chọn đi, bé Danny. Cha con nói con có thể chọn bất cứ món đồ chơi nào con thích cho sinh nhật của con."

Phải chăng cuộc đời cô đã từng đẹp đẽ thế trước khi ai đó giật cô ra khỏi đó bằng cách làm cô đau? Hay đó cũng lại chỉ là một giấc mơ cô đã từng mơ? Đầu cô bắt đầu giật giật, cố gắng để nhớ lại thêm nữa, nhưng không có gì đến trong trí nhớ của cô để chứng minh đó là một giấc mơ - hay là sự thật. Và Bà Robertson đang chờ đợi câu trả lời của cô.

"Cháu - cháu có lẽ cũng biết nói năng khá hơn," cô nói một cách lưỡng lự. "Chỉ là đã từ lâu lắm rồi. Cháu gần như đã quên mất. Bạn cháu, Lucy, muốn cháu nói theo cách hiện giờ. Cô ấy đã rất nghiêm khắc để đảm bảo cháu làm thế."

"Thật là kì quái. Nhưng dù sao đi nữa, ta không ngại chỉnh sửa cho cháu đâu, nên cháu không phiền khi bị sửa. Cậu chủ Jeremy luôn nhắc rằng cậu ấy sẽ cố gắng hỗ trợ cháu trong chuyện này."

"Anh ấy á?"

"Đúng, cậu ấy rõ ràng tương đối thích cháu. Đây là một gia đình thuộc tầng lớp thượng lưu. Nếu cháu được thuê bởi những người làm nghề buôn bán, điều đó sẽ không ảnh hưởng mấy. Nhưng người hầu của giai cấp quý tộc cũng cần phải sang trọng như chính chủ nhân của họ. Và cháu thực sự muốn hòa hợp với chúng ta, phải không?"

Danny suy nghĩ trong một lát, rồi nói, "Cháu không nghĩ cháu muốn làm một tên trưởng giả,

không."

Bà Roberts lại phá ra cười. "Cháu là một cô bé vô giá đấy, cháu gái. Ta chưa từng cười như thế này trong nhiều năm. Ta không hề nghĩ biến cháu thành một kẻ trưởng giả. Quý thần ời, không. Ta cũng không tin ta là một kẻ trưởng giả nữa là, và cậu chủ Jeremy dĩ nhiên không phải rồi. Nhưng cháu sẽ gặp những người hầu khác trên dãy phố này, ta chắc chắn đấy. Và chúng ta cũng sẽ phải bổ sung nốt cho đủ người làm trong nhà. Điều ta muốn nói là, cháu rất có thể sẽ tình cờ gặp những người đó, và trong khi cháu có thể chĩa mũi xuống họ, cũng như họ sẽ làm thế với cháu, cháu không muốn làm trò lơ bịch nếu không bị bắt buộc chứ, phải không nào? Không, dĩ nhiên không. Chẳng ai muốn mình lơ bịch cả."

Danny đã không ngờ đến loại chỉ dẫn như thế này, nhưng vì chúng hoàn toàn phù hợp với khát vọng cải thiện bản thân của cô, cô rất biết ơn người phụ nữ vì đã đề nghị và nói.

"Cám ơn, thưa bà. Cháu sẽ chịu ơn bà vì sự dạy dỗ của bà."

"Tuyệt. Chúng ta có nên dành nửa tiếng mỗi tối cho việc này trong một thời gian không? Chúng ta sẽ mang những âm 's' và 'u' trở lại trong cách nói của cháu nhanh thôi!"

Danny cười rạng rỡ. "Có đến mười lăm năm để chỉnh sửa. Có thể sẽ không chỉ mất một thôi đâu."

"Rất có thể. Nhưng, cháu không định đi đâu đấy chứ? Vậy nên chúng ta sẽ có khối thời gian để giải quyết vấn đề mà."

Không đi đâu cả? Một phần gánh nặng như được cất khỏi vai Danny. Giờ nếu Malory nhắc nốt phần còn lại đi...

Chương XVI

"Xin chào! Mọi người đâu cả rồi?"

Danny nghe tiếng phụ nữ gọi to và thò đầu ra từ một góc trên gác để xem âm thanh từ đâu đến. Ba người phụ nữ đang đứng tại sảnh vào, ăn mặc sang trọng, tất cả đều xinh đẹp. Cô nhận ra một người - chị họ của Malory, Regina Eden, người đã đến đây hôm qua. Điều đó giải thích làm thế nào họ đang ở trong nhà khi không có ai ở quanh để mở cửa cho họ.

Danny không có ý định trả lời câu hỏi của những Quý cô đó. Nhiệm vụ của cô vẫn còn rất mới trong đầu và nó không bao gồm mở cửa hay tiếp khách. Cô biết rằng hiện giờ chưa có người quản gia hoặc gia nhân nam nào để làm những việc đó, nhưng Claire đang quanh quẩn đâu đó và đã mở cửa ngày hôm qua đấy thôi.

Danny nhanh chóng lui lại khỏi tầm nhìn, nhưng vẫn chưa đủ nhanh. "Cậu bé! Vui lòng xuống đây."

Danny không di chuyển. Chỉ vì người phụ nữ có vẻ như đang nói với cô không có nghĩa là cô ấy đang thật sự nói với cô. Claire có thể sẽ xuất hiện. Ai đó đáng nhẽ nên xuất hiện rồi mới phải, với tất cả những sự náo nhiệt đang diễn ra.

"Tôi biết cậu nghe thấy tôi nói, nên đừng có mà chạy trốn. Vui lòng xuống đây đi."

Danny thò đầu ra lần nữa. Thế là rõ, Regina Eden đang nhìn thẳng vào cô và ra hiệu cho cô đi xuống bằng cách vẫy tay. Không thể tránh khỏi. Cư xử khiếm nhã không phải là một phần trong công việc của Danny.

Cô tuôn xuống cầu thang bằng những bước chạy vội vàng như thường lệ, rồi suýt nữa hạ xuống sàn nhà lát đá cẩm thạch bằng móng khi bị trượt chân đến vài feet. Cái sàn nhà trơn bóng chết tiệt. Cơn xấu hổ không kéo dài khi cô bị làm cho giật mình bởi ba người phụ nữ, giờ khi cô ở gần hơn và có thể nhìn họ kỹ hơn. Họ không đơn giản là xinh đẹp, họ là những mỹ nhân đẹp đến mức khiến người ta say đắm.

Một người trong bọn họ có mái tóc vàng-đỏ rực lửa và đôi mắt xanh lục pha xám. Cô ấy nhỏ nhắn, thấp hơn Danny đến năm inch, và nhìn vào khoảng đầu ba mươi. Người phụ nữ lạ mặt còn lại trẻ hơn, khoảng hai mươi lăm, với mái tóc đen trông quần tự nhiên và đôi mắt xám mượt mà. Cô ấy cũng thấp hơn một chút, khiến Danny cảm thấy mình khổng lồ khi đứng cạnh ba người phụ nữ đó.

Malory có họ hàng với Regina Eden, những còn hai người phụ nữ kia? Anh bảo những người còn lại trong gia đình anh đều tóc vàng, nên họ không phải gia đình của anh. Và nếu anh có những mỹ nhân như họ đến thăm, có lẽ rất cuộc anh không hề có ý định đưa cô lên giường với anh. Có lẽ anh chỉ đang chơi đùa với cô. Cô chẳng là gì cả nếu đem so sánh với những Quý cô thanh lịch này, và họ chắc chắn là những Quý cô. Sự sang trọng bao trùm toàn bộ họ.

"Bạn có thích công việc mới không, nhóc?" Regina đang hỏi cô. "Người hầu nam của tôi sẽ tới đây muộn ngày hôm nay. Tôi tin cậu và anh ta sẽ rất hợp nhau. Anh ta là một anh chàng rất khá. Nhưng trước mắt, cậu có vẻ là người duy nhất có thể mang Jeremy lại đây cho chúng tôi. Tôi hình dung rằng cậu ấy và Drew đã có một đêm ngủ muộn sau khi rời khỏi nhà tôi tối qua, không phải Jeremy có tiếng là người dậy sớm trong mọi trường hợp. Cậu ấy vẫn còn đang ngủ à?"

Lúc này vẫn còn sớm, mới gần mười giờ sáng. Danny có thể thành thật nói rằng anh vẫn còn đang ở trong phòng, vì cô vẫn đang để ý bằng cả mắt lẫn tai đến cửa phòng anh, để đảm bảo cô sẽ ở phía sau một trong những cánh cửa khác khi anh rời phòng. Chạm trán Malory trong hành lang trên gác sẽ không phải là một phần trong lịch trình hàng ngày của cô.

"Tôi chưa nhìn thấy anh ta hôm nay nên có lẽ anh ta vẫn còn trên giường."

Đáng lẽ họ nên rời khi nghe thế, nhưng, không, Regina nói,

"Vậy thì, lên đánh thức cậu ấy dậy. Và bảo cậu ấy nhanh lên nhé. Chúng tôi có một đồng những cửa hàng và cửa tiệm để đến hôm nay nếu muốn sắm sửa đầy đủ cho căn nhà."

"Các cô sẽ mang anh ta đi mua sắm à?"

"Đúng vậy. Đợi cậu ấy tự mình làm mọi việc rồi tung lên sẽ không bao giờ làm cho chỗ này sẵn sàng được. Cậu ấy có thể thích tự làm lấy, nhưng cậu ấy sẽ chẳng đi đến đâu nếu không có đến cả một chiếc sofa để ngồi."

Danny tự hỏi liệu Jeremy có biết là anh thích tự trang bị nhà cửa không. Cô nở một nụ cười quỷ quái khi đi trở lên gác. Chị họ của anh trông quá tự tin, Danny sẽ không ngạc nhiên nếu sự thích thú là ý tưởng của cô ấy, không phải của anh.

Cô đứng lại trên hành lang ngay trước cửa phòng anh, đột ngột nhận ra rằng cô đang chuẩn bị đánh thức anh dậy. Cô đã hi vọng sẽ không phải chạm trán anh ngày hôm nay. Cô đã hi vọng sẽ làm quen với công việc trước khi phải đương đầu với anh lần nữa. Sau những gì anh đã nói tối qua... cô nín thở, nghĩ đến chuyện đó, và nhớ lại cái cách anh đã nhìn cô.

Cô tiến tới và đập lên cánh cửa, hét lên, "Dậy đi, anh bạn! Anh có khách đấy."

Rồi cô rời khỏi hành lang để trốn trong một phòng ngủ bỏ trống. Nhưng vẫn không đủ nhanh. Cánh cửa đối diện phòng Jeremy mở ra và một gã khổng lồ tóc vàng bước ra và cau mày với cô. "Nếu đó là cách cậu đánh thức người khác, hãy chắc chắn cậu gửi tới một cô hầu gái, nếu không cậu sẽ kết thúc bằng việc bị quẳng xuống dưới nhà ngay lập tức đấy."

Danny gần như khóc thét. Ngay khi cô mới vừa cảm thấy thoải mái, cô lại gây tai họa lần nữa và làm một thành viên trong gia đình anh bức tức đến nỗi muốn quẳng cô đi. Cô quay về phía đó, sẵn sàng để xin lỗi, và quên phắt mất những gì cô định nói. Cao lớn, tóc vàng và lông lầy. Và anh cũng ngạc nhiên y cô, giờ đây khi anh đã nhìn thấy cô.

"Tôi sẽ bị nguyên rửa mất, nếu cậu không phải là con gái, tôi sẽ ăn từng tấm vải trên con tàu của mình"

"Một cái dạ dày đầy những gỗ vụn nghe có vẻ không ngon miệng lắm đâu," cô nói với vẻ thừa

nhận.

Anh cười nhăn nhở. "Tôi cho rằng cô là người hầu gái? Hoặc tốt hơn, để tôi diễn đạt lại. Tôi hi vọng cô là người hầu gái và không phải một trong những nhân tình của Jeremy."

"Tôi không phải nhân tình của ai cả."

"Vậy hôm nay là ngày may mắn của tôi rồi."

"Hả?"

"Nghĩa là em vẫn có khả năng, em yêu."

Danny khụt khịt. "Đừng có nghĩ đến bất cứ chuyện gì như thế."

"Đừng hủy hoại tôi ngay lúc sáng sớm thế chứ. Tôi có thể sẽ không hồi phục lại được đâu."

Vì anh trông chẳng có vẻ gì là bị hủy hoại cả, trông không gì khác ngoài tự tin và tự mãn, cô đáp đơn giản, "Bỏ đi, anh bạn."

Danny quay lại để rời đi. Cô không quen với việc bị đàn ông tán tỉnh. Phụ nữ thì có, mọi lúc và mọi nơi cô đến. Cô đã quá quen rồi, nhưng đây là khi họ thấy một cậu nhóc đẹp trai khi nhìn cô. Và cô dùng những câu cũ rích để cho họ biết cô không hứng thú, mà không làm tổn thương họ. Nhưng đàn ông... và làm thế quái nào mà thêm một tên nữa có thể nhìn xuyên qua lớp nguy trang của cô dễ dàng đến thế?

Chết tiệt, cô đã đúng khi lo lắng rằng mình sẽ không thể đóng vai đàn ông lâu thêm nữa. Cô đã bị lật tẩy hai lần chỉ trong vòng vài ngày.

Cô không làm gì hơn là lùi lại bước nữa khi nghe thấy Jeremy nói với giọng chẳng lấy gì làm thân thiện, "Người hầu của em nằm ngoài giới hạn, Drew - đấy là điều anh cần biết."

"Ra là thế. Tôi không ngạc nhiên. Một khuôn mặt thế này đáng để từ bỏ cả đại dương đấy."

"Việc anh không bao giờ có ý định sẽ làm."

Một tiếng cười lúc cú. "Không bao giờ."

Tiếng một cánh cửa đóng lại, Danny không biết cái nào. Cô liếc nhìn lại, hi vọng Jeremy là người đã quay trở vào phòng. Không phải. Anh đứng đó nhìn cô, và anh vẫn chưa mặc quần áo đầy đủ. Trên người anh chỉ có mỗi chiếc quần.

Cô không thể cử động, thậm chí không thể thở trong chốc lát, cô đang bị mê hoặc. Anh trông cơ bắp hơn rất nhiều khi không mặc áo, và rắn chắc như đá. Ngay cả làn da nâu rám nắng trải rộng xuống ngực cũng cho thấy đó là màu da tự nhiên của anh. Và mái tóc anh rối bù vì ngủ, mang lại cho anh vẻ gợi tình không chịu nổi đến mức cô gần như bị kéo về phía anh như con thiêu thân lao vào ánh lửa...

Ôi, Chúa ơi! Tìm một cánh cửa, bất cứ cánh cửa nào, và lao vào trong đó, cô tìm được căn phòng chứa đồ, mở cửa, và bước vào. Chết tiệt, cô đang ở trong căn phòng chứa ga trải giường

sạch, cùng với những dụng cụ lau dọn! Trong này tối và hầu như không có khoảng trống nào giữa cánh cửa và những ngăn kệ phía sau cô. Nhưng cô sẽ không quay trở ra ngoài kia để phải nhìn thấy người đàn ông bán khóa thân đó nữa đâu.

Anh đập lên cánh cửa. Cô rên lên bên trong. "Đi đi. Anh vẫn chưa mặc quần áo."

"Em có thể làm quen với chuyện đó."

"Không đòi nào."

Cô nghe tiếng anh cười khùng khục. Rằng cô cần chặt.

"Có lí do nào để em gần như phá sập cửa phòng tôi để đánh thức tôi dậy không?"

Cô đỏ mặt. Nghe anh nói thế, cô có lẽ đã không nên gây ồn ào đến thế. Đánh thức anh dậy, thế đấy, cô cho rằng nhiệm vụ đó rồi sẽ trở thành thường xuyên và sẽ là phần khó khăn nhất trong việc làm mới của cô. Cô sẽ phải tìm cách tránh né nó, có lẽ thỏa thuận với người hầu nam mới khi anh ta đến. Cô gần như cảm thấy khá hơn, cho đến khi cô nhớ ra rằng Jeremy đang ở bên kia cánh cửa chờ cô trả lời. Và bán khóa thân.

"Một lí do chính đáng. Anh có một bầu phụ nữ chờ dưới nhà..."

Câu nói của cô nhỏ dần. Anh đã mở cánh cửa. Anh cũng đang đứng dựa vào khung cửa, tay khoanh lại trên bộ ngực trần. Ngực anh rộng, thoải dần xuống vùng hông hẹp. Đôi vai rộng và những cơ bắp như điêu khắc đi kèm với chúng. Anh được tạo ra quá tuyệt, thật sự. Có lẽ đó là lí do tại sao anh luôn quá tự tin đến vậy. Anh biết rõ như quý anh là một đối tượng hoàn hảo để được chiêm ngưỡng.

Lúc này anh đang hoàn toàn thư giãn - và thích thú. Cô dán mắt vào cặp mắt xanh của anh để tránh nhìn xuống ngực anh.

"Nói chuyện qua một cánh cửa có vẻ hơi ngu ngốc, em không nghĩ thế sao?" anh hỏi.

"Nói chuyện vào lúc này là ngu ngốc, khi anh đang có khách đợi anh."

"Ai vậy?"

"Chị họ anh và hai Quý cô nữa."

"Tôi hi vọng họ không ghé qua chỉ để nói xin chào?" anh hỏi đầy hi vọng.

Cô lắc đầu, và thề trên mạng sống của cô, không thể hiểu nổi sự tự mãn trong giọng nói khi cô trả lời anh, "Họ định lôi anh đi mua sắm." Có lẽ vì hiển nhiên anh đặc biệt không thích đi mua sắm, nếu không anh đã tự trang bị xong cho căn nhà của mình.

Và tiếng thở dài của anh chả vui vẻ chút nào. "Chết tiệt, tôi ước Reggie sẽ cảnh báo trước khi cô ấy lên kế hoạch cho tôi. Dĩ nhiên, thế thì cô ấy đã không phải Reggie ngọt ngào của chúng tôi. Giờ hãy làm một cô gái đáng yêu và lấy cho tôi vài cái bánh ngọt trong lúc tôi mặc quần áo. Chị họ tôi sẽ không muốn chờ tôi ăn xong một bữa sáng tử tế đâu."

Bất cứ thứ gì giải thoát cô khỏi sự hiện diện của anh!

Nhưng anh không di chuyển! Cô phải lách qua anh và đã không thành công lắm khi chạm lướt qua cánh tay anh. Cánh tay đó đưa ra ngang eo cô để giữ cô lại.

"Lần sau khi em muốn trốn trong một căn phòng chứa đồ" - anh cúi xuống gần hơn để thì thầm vào tai cô - "em nên cân nhắc đến một người bạn đồng hành. Em sẽ ngạc nhiên trước những khoái cảm có thể được tạo ra trong một khung cảnh ẩm cúng thế này."

Danny không trả lời, không thể thốt ra ngay cả chỉ một từ nếu cô có nghĩ ra đi nữa. Cô đẩy mình vượt qua anh và tuôn xuống cầu thang. Âm thanh cuối cùng cô nghe thấy từ Jeremy là một tiếng thở dài. Điều duy nhất làm cô ngạc nhiên là cô có thể vào đến nhà bếp mà không vớ vụn vì đã ở gần anh đến thế.

Chương XVII

"Tôi không thấy cậu có thể thành công. Anh ấy là một kẻ độc thân từ trong máu, thậm chí một tay ăn chơi trác táng. Anh ấy chỉ đến những sự kiện thế này để làm vui lòng gia đình thôi."

Emily Bascomb lơ đãng nghe cô bạn nói khi cô ta ngấm nhìn Jeremy ngang qua căn phòng. Anh sẽ nổi bật trong bất cứ đám đông nào, với chiều cao ấy, nhưng anh cũng đẹp trai một cách đầy tội lỗi, tất cả phụ nữ trong căn phòng đều nhận thức được sự có mặt của anh kể từ khi anh bước vào. Bộ lễ phục buổi tối màu đen của anh vừa vặn một cách hoàn hảo. Mai tóc rủ thành những làn sóng màu đen phía trên tai và cổ anh, có thể dài hơn một chút so với một hiện giờ, nhưng chỉ để đem lại thêm vẻ phóng đãng cho anh.

Cả hai cô gái đều mới ra mắt mùa lễ hội năm nay, mặc dù Emily đã độc chiếm tất cả sự chú ý với vẻ đẹp không ai sánh kịp của cô ta. Jennifer đã quen với chuyện đó, lớn lên cạnh nhau. Với mái tóc vàng và đôi mắt xanh da trời rạng rỡ, Emily nhỏ nhắn và thanh tú đã thành công rực rỡ và thu hút được vô số cái nhìn ngưỡng mộ.

Nhưng kể từ giây phút Emily trông thấy Jeremy Malory tuần trước, cô ta đã bị mê hoặc bởi anh và kiên quyết rằng anh sẽ là của cô ta. Cô ta đã không ngờ tới việc sẽ phải cố gắng để có được anh, tuy vậy, vẫn rất bức bối vì anh hầu như chỉ liếc nhìn cô ta trong hai lần ngắn ngủi họ được giới thiệu vào tuần trước, và giờ khi rốt cuộc cô ta cũng nhìn thấy anh lần nữa, cô ta hoàn toàn bị anh phốt lờ, như thể họ chưa từng gặp nhau.

Điều đó là không thể tha thứ được. Cô ta đã có tất cả những Quý ngài trẻ tuổi mùa này trong lòng bàn tay, đúng như cô ta đã biết trước, tất cả ngoại trừ Malory. Và cô ta đã không còn hứng thú với bất kì ai khác - bởi vì anh.

Trong nhiều năm cô ta đã được nghe tin đồn về sự đẹp trai của anh, nhưng vì sống ở vùng quê cùng gia đình và hiếm khi được tới London, cô ta chưa có cơ hội gặp anh để tìm hiểu liệu những tin đồn đó là thật. Chúng rất đúng. Vẻ ngoài của anh khiến cô ta bị mê hoặc tuyệt đối.

Cô bạn Jennifer vẫn đang cảnh cáo cô ta, "Và loại phụ nữ duy nhất mà anh ấy để ý đến là" - cô bạn dừng lại để nói thêm trong tiếng thì thầm - "những người anh ấy biết có thể mang vào giường mà không kèm theo nguy cơ phải từ bỏ cuộc sống độc thân."

"Jen, cậu chẳng hiểu gì cả," Emily đáp một cách sốt ruột. "Mình sẽ cưới anh ấy, ngay cả nếu mình phải ngủ với anh ấy trước để đạt được mục đích. Cách này hay cách khác, anh ấy sẽ là của mình."

"Emily Bascomb, cậu sẽ không dám!" Jennifer hỗn hển.

Emily trề môi xinh đẹp và kéo cô bạn sang một bên để thì thầm. "Dĩ nhiên là không rồi, nhưng cũng sẽ không phải lần đầu khi tin đồn về một hành động hờ hênh mang một anh chàng đến trước bàn thờ, đúng không?"

"Tin đồn nào cơ?"

"Cho mình vài phút và mình sẽ nghĩ ra một cái. Nhưng trước hết mình sẽ cho anh ấy một cơ hội để chuộc lỗi. Đi nào. Hãy nhắc anh ấy nhớ rằng đã từng gặp chúng mình."

"Mình chưa gặp anh ấy," Jennifer chỉ ra, không thích thú chút nào khi bị lôi theo sự sắp đặt của cô bạn.

Vậy thì mình sẽ giới thiệu cậu."

"Mình không thể hành động trơ trẽn như vậy được!" Jennifer phàn nàn, lưỡng lự. "Bản thân cậu cũng mới chỉ gặp anh ấy thôi mà."

Emily tắc lưỡi và buông cô bạn ra. "Làm thế nào cậu nghĩ đến việc có được những gì mình muốn nếu làm một kẻ hèn nhát?" Rồi cô ta thở dài, "Tùy cậu thôi, mình sẽ đi một mình. Việc tấn công người đàn ông cậu sẽ cưới là hoàn toàn đúng đắn."

"Nhưng...cậu chưa..."

Jennifer ngậm miệng lại, xấu hổ vì cô đang nói chuyện với khoảng không, vì Emily đã đi mà không có cô. Bạn cô quá trơ trẽn, nhưng đó là kết quả của việc là cô gái xinh đẹp nhất trên toàn nước Anh. Điều đó mang lại sự tự tin cũng ngang với việc mang trong mình dòng máu hoàng tộc.

Jeremy nhìn thấy cô ta đang đến, lập tức quay người, tìm một lối ra gần nhất, nhưng bị tóm bởi Drew, người vừa đến nhập bọn với anh. "Đây không chính xác là những gì anh đã hình dung trong đầu về buổi tối hôm nay," Drew đang nói. "Anh sẽ hòa đồng hơn rất nhiều sau khi đã lên giường với vài cô em."

"Chúng ta đều thế mà." Jeremy cười nhả nhỏ và tóm lấy cánh tay Drew để hướng anh về phía cửa ra. "Chúng ta đi chứ? Vũ hội này là ý kiến của Percy, vì cậu ta đã hứa sẽ đến. Nhưng chúng ta đã làm vậy rồi, nên-"

"Jeremy, anh không thể bỏ đi sớm thế này được. Chúng ta còn chưa nhảy mà."

Anh có thể giả vờ không nghe thấy cô ta, nên làm thế, nhưng anh đơn giản không thể cư xử bất lịch sự. Nuốt vào một tiếng thở dài, anh quay lại.

"Quý cô Emily, rất vui được gặp lại cô," Jeremy nói một cách lịch sự với một chút âm điệu chán chường, hi vọng cô ta nhận ra tín hiệu rằng anh không có hứng thú với cô ta.

Cô ta không nhận ra. Cô ta mỉm cười với anh. Đẹp đến sững người với nụ cười đó, với đôi mắt xanh sáng lấp lánh, Jeremy nghĩ. Cô ta rõ ràng là một kì quan mùa lễ hội này. Và đang kiếm một người chồng, điều khiến cô ta nằm ngoài giới hạn với anh.

"Với anh cũng vậy," cô ta nói với anh một cách e dè. "Chúng ta có quá ít thời gian để nói chuyện khi gặp nhau tuần trước."

"Tôi đã bị muộn một cuộc hẹn. Và tôi e rằng cô lại bắt gặp tôi đang muộn một cuộc hẹn nữa. Chúng tôi vừa mới-"

Drew thúc và sườn anh, nói, "Cậu không định giới thiệu tôi à?"

Jeremy thở dài. "Quý cô Emily Bascomb, đây là Drew Anderson, chú rể của tôi."

"Cậu khiến tôi cảm thấy mình già quá đấy." Drew phàn nàn, nắm lấy bàn tay mà Emily đã chìa ra cho Jeremy và bắt tay một cách nhẹ nhàng. Nhưng anh chưa buông ra ngay. "Niềm vinh dự hoàn toàn là của tôi, đặc biệt khi quý cô đến đây mà không có chồng đi cùng."

"Chống? Tôi vẫn chưa kết hôn-"

Drew ho khan, nhận ra sai lầm của anh, mặc dù nó là hoàn toàn dễ hiểu. Ngay cả một người Mỹ cũng biết rằng một quý cô trẻ mới ra mắt và chưa chồng, ngay cả ở bờ bên này của đại dương hay ở chỗ anh, không tiếp cận đàn ông độc thân mà không có một người đi kèm trông nom.

"Tôi rất tiếc khi nghe tin đó," Drew đáp, khiến trẻ tuổi bối rối.

Jeremy suýt phá ra cười. Drew đã rất hứng thú cho đến khi biết rằng cô ta là một con cừ non ngây thơ.

Jeremy cứu anh khỏi phải giải thích về thái độ đó bằng cách nói, "Xin lỗi, bạn già, nhưng anh sẽ phải tìm một dịp khác để vun đắp mối quan hệ với Quý cô đây. Chúng ta thật sự cần phải đi. Chúng ta sắp muộn hẳn rồi."

"Thật đáng tiếc," Drew đáp. "Nhưng nếu chúng ta bắt buộc phải..." Và lần này anh là người lôi kéo để hai người bọn họ rời khỏi đó.

Bất chấp niềm vui vì những đồ nội thất mới được chuyển đến trong ngày, một tâm trạng cáu kỉnh đã xâm chiếm Danny và vẫn hiện diện khi cô lên giường, khiến cô không ngủ được. Cô không thể tìm ra nguyên nhân. Đáng lẽ ra cô phải rất vui vẻ mới đúng. Cô đã trải qua ngày đầu tiên với một công việc đứng đắn và đã không bị đuổi. Cô có thể tự hào rằng mình đã được đặt trên một con đường thẳng và hẹp. Công việc đơn giản. Những người hầu khác rất tử tế. Bà quản gia thậm chí còn sẵn sàng giúp cô cải thiện cách ăn nói. Và cô có hẳn một căn phòng tuyệt đẹp cho riêng mình. Cô đáng lẽ phải hạnh phúc đến mê ly đi chứ.

Trang phục mới của cô cũng vừa đến trong ngày. Chúng giản dị, tiện lợi và thoải mái khi làm việc, áo sơ mi trắng tay dài với những diềm xếp nếp ở cổ tay áo, cổ cao nhưng không quá chặt đến mức khiến cô nghẹt thở. Chiếc váy đen tuyền. Một cái tạp dề trắng ngần kèm theo trong gói hàng để mặc bên ngoài, được viền bởi một hàng đăng ten nhỏ xíu, nhưng mặt khác rõ ràng là một chiếc tạp dề của người hầu, với những túi sâu hai bên, thậm chí có cả một cái túi sâu hình ống trông có vẻ như là chỗ để chổi lông phủ bụi.

Cô đã dành một lúc lâu ngắm mình trong gương. Sau khi đã vén những lọn tóc lên sau vành tai để chúng trông gọn gàng hơn, cô đã bị chính vẻ đẹp của mình làm cho kinh ngạc. Không, cô không chỉ xinh đẹp, cô cũng kiêu diễm không kém chút nào những mỹ nhân đã đến tìm Malory. Đây phải chăng là điều anh luôn thấy mỗi khi nhìn cô?

Người hầu nam mới đã xuất hiện khoảng tầm trưa, lúc tất cả những đồ nội thất bắt đầu được chuyển đến. Carlton là tên của anh ta. Anh ta còn trẻ, có lẽ chỉ lớn hơn Danny vài tuổi, nhìn

mảnh khảnh, mặc dù có đôi mắt nâu khá đẹp. Một tên lẩm lòi, anh ta có vẻ tốt bụng. Danny đã để ý kĩ anh ta khi anh ta được giới thiệu với nhóm người làm, có lẽ hơi quá một chút, vì nó khiến anh ta đỏ mặt. Cô không thực sự bị anh ta cuốn hút, nhưng nhận ra anh ta rõ ràng là loại người có thể làm một người chồng đứng đắn, nên cô quyết tâm tìm hiểu anh ta kĩ hơn khi có cơ hội.

Cô vẫn không ngủ được. Cuối cùng cô trở dậy để đảm bảo rằng mọi thứ vẫn ở đúng vị trí của chúng trên gác. Chúng vẫn thế, trừ những cử dân trên này. Hai tên nhà giàu trẻ tuổi vẫn còn chưa về, có lẽ đang lảng vảng tìm kiếm mồi cô ả để mang vào giường.

Đó là những gì đàn ông giàu có thường làm. Phải chăng đó là thứ làm cô bận tâm? Rằng Malory đang ở ngoài kia tìm kiếm một cái váy để vén lên vì cô đã từ chối anh? Cô nên lấy thế làm mừng. Điều đó có thể có nghĩa là anh sẽ để cô yên. Ý nghĩ đó chẳng làm cô vui vẻ chút nào.

Cô trở xuống nhà, vẫn còn bức bối. Cô đang ở chỗ góc cuối hành lang khi nghe thấy tiếng cửa trước mở và khúc đuôi của một mẫu đối thoại.

"Vậy cậu còn chờ đợi gì nữa? Cô ta chỉ là một cô ả," Drew đang nói.

"Không, cô ta không phải," Jeremy đáp lại. "Và em không muốn nói về cô ta."

"Ra là thế. Vậy còn cô nàng Emily Bascomb bé nhỏ xinh đẹp, người rõ ràng là chết mê chết mệt cậu tại vũ hội tối nay thì sao? Đừng nói với tôi cô ta cũng chẳng gọi được chút hứng thú nào của cậu nhé."

"Em trông có hứng thú không?"

"Không chút nào, và đây là câu hỏi của tôi. Tại sao?"

"Cùng một lí do đã khiến anh rút lại ngay khi nghe rằng cô ta chưa kết hôn. Trong vấn đề này chúng ta hoàn toàn giống nhau, ông già. Em tránh những cô nàng mới ra mắt mùa đầu tiên, thứ hai, hay bất cứ mùa quý quái nào. Emily hiển nhiên là đã mời chài em, nhưng tất cả những gì cô ta muốn là kết hôn, điều em sẽ không làm. Em chắc anh biết mọi chuyện sẽ thế nào rồi đấy."

"Ừ, kết hôn hoặc không gì cả." Drew thở dài. "Quá tệ. Tạo vật nhỏ bé xinh đẹp. Và cô ta thật sự hứa hẹn sẽ mang lại nhiều hơn thế nữa."

Có một cái nhún vai trong giọng điệu của Jeremy. "Em không nghi ngờ việc đó. Vài người trong số họ không ngại đặt cổ xe trước con ngựa, nhưng chỉ bởi vì họ tự tin là sẽ cuối cùng sẽ có được cái họ muốn. Em đã từng chứng kiến nhiều hơn một Quý ông bị cùm chân bởi những sai lầm như vậy."

"Hả?" Im lặng một lúc lâu. "Ồ, ý cậu là kết hôn. Ừ thì, thế thì thật đáng chán. Tôi nghĩ tốt nhất nên trung thành với những cô nàng hầu bàn trong quán rượu và hầu phòng."

"Đã có ai nói với anh rằng anh nói quá nhiều khi say rượu chưa?"

"Tôi không say. Mặc dù có thể hơi quá chén một chút. Và tại sao người Anh các cậu không nói tiếng Anh? Thì thoảng phải cần một cuốn từ điển dở hơi để hiểu các cậu."

Một tiếng cười khùng khục. "Trọng âm có thể hơi nặng ở một vài vùng nông thôn, nhưng có lẽ anh sẽ thích dùng tiếng lỏng hơn. Chỉ trong một giai đoạn thôi, ông già. Có thể sẽ biến mất khỏi vốn từ vựng trong một đến hai năm nữa."

"Và được thay thế bởi vài thứ không thể giải mã nổi." Drew phàn nàn

"Và người Mỹ các anh không có tiếng lỏng à?"

"Không có thứ gì đến mức hoàn toàn không thể hiểu được," Drew nói với âm sắc tự mãn.

"Có thể hiểu bởi anh, ông già, nhưng nó sẽ là ngoại ngữ đối với em, đúng chứ?"

"Cố gắng đừng nói lí lẽ khi tôi đã quá chén, Jeremy, nó làm tôi đau đầu."

Jeremy phá ra cười. Thậm chí Danny cũng thấy mình muốn cười khúc khích. Đó là tâm trạng tốt để mang cô trở lại giường trước khi bị phát hiện ở đây trong hành lang. Và cô ngủ ngay khi giờ đây Malory đã về nhà.

Chương XVIII

"Sẽ có một bữa tiệc tối nay," bà Appleton thông báo với Danny và Claire vào buổi sáng hôm sau. "Bà Robertson sẽ nói với các cháu về tất cả những gì các cháu phải làm. Ta cũng vừa mới được báo trước tối qua. Gần như chỉ đủ thời gian để lên thực đơn và đi mua sắm."

"Sớm vậy sao?" Danny hỏi khi cô bắt đầu chất đồ ăn lên đĩa. Cô không định sẽ bỏ qua một bữa sáng no nê hôm nay. "Chẳng phải các bữa tiệc mất rất nhiều thời gian để gửi thiệp mời hay sao?"

"Thường thì thế," bà Appleton đồng ý. "Nhưng không nếu chỉ gồm những người trong gia đình."

"Ồ," Danny đáp, không hề hào hứng. "Vậy thì cháu sẽ đảm bảo để không làm vướng chân mọi người."

"Không, cháu sẽ không. Cháu và Claire đều sẽ là người phục vụ. Cả Carlton cũng vậy."

Danny đã nói năng khá ổn cho đến khi cô nghe thấy câu đó. "Phục vụ cái gì?"

"Đồ ăn và đồ uống, dĩ nhiên rồi."

"Đó không phải công việc của cháu," Danny lí luận.

"Đó là vì chúng ta đang thiếu người," bà bếp chỉ ra, khiến Danny mất hết tinh thần. "Tất cả sự giúp đỡ đều là cần thiết với mười lăm đến hai mươi khách theo dự kiến."

"Vậy thì đâu phải chỉ có gia đình?"

"Chỉ gia đình thôi. Nhà Malory là một gia tộc lớn. Nhưng không phải tất cả bọn họ hiện đều đang ở London. Hầu Tước Haverston, người đứng đầu gia đình, hiếm khi đến thành phố, ta được bảo như vậy. Và hai người con gái của Bá Tước cũng không ở trong thành phố; sống tại lãnh địa ở nông thôn với chồng của họ. Một người đã kết hôn với một Công Tước, các cháu biết đấy."

Hoàng tộc, Danny nghĩ. Tên nhà giàu chết tiệt có họ hàng với Hoàng tộc! Và bà Appleton nghe đầy tự hào khi nhắc đến chuyện đó.

"Cháu cảm thấy buồn nôn," Danny nói

"Cháu thật là phiền phức," bà bếp khịt mũi. "Đây sẽ là một dịp tốt để kiểm tra khả năng xoay xở của cháu đấy, cháu thân yêu. Với một chút hướng dẫn, cháu sẽ làm tốt thôi."

Điều đó còn phải đặt trong vòng nghi vấn, nhưng Danny không nói thêm gì nữa về chủ đề này. Bữa sáng không nằm yên trong bụng cô, đi xuống cái dạ dày đang cồn cào căng thẳng của cô,

vậy nên cô bỏ dở phần ăn và đi lên gác để bắt đầu công việc. Có lẽ nếu cô tránh mặt bà quản gia cả ngày, bà ấy sẽ quên đi việc đưa thêm những chỉ dẫn mới cho cô và Danny sẽ không bị bắt phải phục vụ những người trong hoàng tộc tối nay.

Trong trạng thái căng thẳng, cô hoàn tất việc lau sàn tầng trên lúc trưa - ngoại trừ phòng của Jeremy. Anh vẫn còn trong đó, nên cô sẽ không lãng vãng gần đó.

Vào giữa buổi sáng, bà Robertson đã tìm thấy và đem cô vào căn phòng ăn rộng lớn để truyền đạt những chỉ dẫn đã hứa. Thật sự không có quá nhiều điều phải học, chỉ gồm phục vụ người nào trước, làm thế nào để rót rượu mà không bị chú ý, để ý trông chừng những chiếc ly và rót đầy lại khi cần thiết. Những người đàn ông chắc sẽ tự phục vụ đồ uống trước bữa tối. Cô chỉ cần mang đến một khay trà nếu các Quý cô yêu cầu phải luôn sẵn sàng, tuy nhiên, phải có mặt trong phòng, trong trường hợp có những yêu cầu khác nữa. Cô chỉ cần kín đáo và không thu hút sự chú ý về phía mình.

"Và để ý giữ quần áo cho của cháu phăng phiu đấy nhé," bà Robertson đã cảnh cáo trước khi trả cô lại với việc lau dọn.

Danny đỏ mặt. Claire cũng đã cảnh khóe cô về những vết nhàu nhĩ sáng nay. Rõ ràng là cô sẽ phải từ bỏ thói quen mặc nguyên quần áo khi đi ngủ.

"Danny, vui lòng lại đây."

Cô thở dài trong lòng. Quá nhiều cho việc tránh né Malory. Anh là người duy nhất còn lại trên gác, và vẫn chưa ra khỏi phòng. Nhưng hiển nhiên anh không ngủ trong đó nữa. Anh đã mở cánh cửa để gọi cô và để nó mở như vậy.

Cô thò đầu qua góc khung cửa. Anh vẫn đang nằm trên giường, đầu gối trên hai cánh tay, trông thoải mái và thư giãn một cách quái quỷ. Và chưa mặc quần áo đầy đủ. Anh đang mặc một chiếc áo sơ mi bằng vải gai mịn màu trắng, chỉ cài cúc một nửa, và chiếc quần ống túm màu da bò. Không giày, không tất.

Lười biếng qua ngày, đó là những gì cô thường làm trước khi có một công việc thực sự. Những tên nhà giàu chết tiệt. Và cô sẽ dọn dẹp phòng anh thế nào nếu anh không chịu rời khỏi?

Nhưng rồi cô chỉ đang kiểm soát cảm giác khó chịu của mình khi, sự thật là, nhìn thấy anh nằm trên giường khiến mạch máu của cô đập loạn lên. Chúa ơi, cô ước gì anh không đẹp trai khủng khiếp đến mức những ngón tay cô nhúc nhối muốn chạm vào.

"Anh không có công việc nào trong ngày để có thể mang anh ra khỏi đây à?" cô nói gay gắt hơn thường lệ.

Giọng nói của cô kéo sự chú ý của anh về phía cô và đôi mắt xanh coban mở to kinh ngạc. Anh thậm chí còn ngồi thẳng dậy trên đầu giường. "Chúa nhân từ, trông em thật lộng lẫy!" anh than.

Danny sẽ rất sung sướng được nghe Carlton nói thế, nhưng lời tăng bốc của Malory không gây ấn tượng với cô, bởi cô biết động cơ của anh. Hơn nữa, cô không ở trong tình trạng tốt nhất, nên cô khụt khịt. "Anh là đồ nói dối chết tiệt. Hai lần trong ngày hôm nay tôi bị bảo rằng mình nhàu nhĩ đến mức không cứu vãn nổi."

"Quần áo nhàu nhĩ không che dấu được thực chất, cô gái yêu quý. Em mặc gì đều không làm

mờ đi vóc dáng tuyệt diệu của em, không làm thay đổi màu sắc có một không hai của mái tóc, không làm nhạt đi sắc tím thắm thắm của đôi mắt em. Nhưng vì tôi đã rất quen thuộc với chúng, có lẽ tôi nên nói, 'Chúa nhân từ, em có bộ ngực thật tuyệt!'" (haha, tên này làm người ta vừa muốn đập cho một trận vừa muốn yêu, chết mất thôi.)

Mặt cô như bốc lửa. Nhưng lần này cô không thể gọi anh là đồ nói dối, không khi chính cô đã dành mười trong ba mươi phút ngày hôm qua trước tấm gương của anh ngưỡng mộ cách mà bộ ngực cô đầy đặn trong chiếc áo.

Dù vậy cô vẫn cau mày với anh, giận dữ đủ để trượt trở lại với ngôn ngữ đường phố. "Nhắc đến bộ ngực của tôi là không đứng đắn, phải không?"

Anh cười toe toét, không chút ăn năn nào và cam đoan với cô. "Chỉ trong tình huống xã giao thôi."

Đôi môi cô căng ra. "Vậy ra anh cũng nói với tất cả người h của anh như anh nói với tôi, hả?"

"Không, chỉ với những ai tôi hi vọng trở nên đặc biệt thân mật thôi. Nhân đây, chiếc giường này rất thoải mái. Em có muốn thử nó sớm hơn không - như bây giờ chẳng hạn?"

Cô đáng nhẽ phải khôn ngoan hơn để không hỏi những câu hỏi khuyến khích anh trở nên quý giá hơn.

"Việc duy nhất mà tôi sẽ làm với chiếc giường đó là chỉnh lại ga trải giường sau khi anh rời khỏi đó."

"Tôi bị tổn thương." anh thở dài

"Đồ lười nhác. Đi làm cái gì đi để tôi có thể dọn phòng cho anh."

"Nhưng tôi đang làm gì đây. Tôi đang hồi phục lại từ cuộc vui đêm qua, và nghỉ ngơi cho tối nay. Và hơn nữa, công việc của em không đòi hỏi căn phòng phải không có người. Em có thể dọn dẹp quanh tôi." Anh xoay người nằm nghiêng, hạ khuỷu tay xuống để gối đầu trên một bàn tay, và lại cười toe toét với cô. "Chỉ cần giả vờ tôi không có ở đây."

Đúng vậy. Cứ như việc ấy có thể, thậm chí ở mức mơ hồ nhất ý. Nhưng cô có thể cố gắng không nhìn anh. Chết tiệt, việc đó cũng chẳng giúp được gì, vì cô biết anh đang ngắm nhìn cô. Và ngay cả nếu anh không nhìn, cô nghĩ anh có và cũng sẽ liếc nhìn anh để xem thử, và...

"Tôi sẽ đợi."

"Em không thể," anh dường như vui thích khi bảo cô. "Tôi sẽ nghỉ ngơi trong này đến tận bữa tối."

Cô nghiêng chặt răng, lôi cái chổi ra khỏi túi tạp dề, và hướng về phía chiếc bàn viết nhỏ của anh với ý định tấn công nó bằng những chiếc lông. Thay vào đó cô thở gấp, nhìn thấy chiếc mũ trên đó. Nó đã không có ở đây hôm qua.

"Chiếc mũ của tôi! Làm sao anh vẫn còn có nó?"

Có một cái nhún vai trong giọng điệu của anh. "Tôi giữ nó như một vật lưu niệm của một - trải nghiệm thú vị."

"Tôi đã rất nhớ nó."

"Quá tệ. Giờ nó là của tôi rồi."

Cô liếc lại phía anh một cách hiếu kì. "Tại sao? Anh thà chết còn hơn bị bắt gặp đang đội nó."

"Không có ý định đội nó. Cũng không định vất nó đi. Nên nếu nó mất tích, tôi sẽ biết tìm ở đâu, phải không?"

"Tôi từ bỏ trộm cắp rồi."

"Vui vì nghe điều đó. Vậy tôi sẽ coi như chiếc mũ của tôi an toàn." Câu nói khiến anh bị nhìn trừng trừng, điều làm anh cười khùng khục. "Vui lên, em yêu. Nó thật sự không hợp với váy đâu, em biết mà. Một chiếc mũ ren là cái em cần lúc này."

Cô khụt khịt. "Tôi sẽ mặc những chiếc váy quý quái này, nhưng những chiếc mũ phụ nữ ngu ngốc không phải dành cho tôi."

Anh tắc lưỡi. "Em lại đang suy nghĩ như một tên đàn ông rồi."

"Vậy thì bắn tôi đi."

Cô quay đi để tiếp tục tấn công chiếc bàn như đã định, nhưng thất vọng khi thấy chẳng có chút bụi nào trên đó để cô có thể tung ra khắp phòng. Cô rất cẩn thận không chạm vào chiếc mũ của cô - của anh. Cô có cảm giác rằng anh đang cười thầm vào mũi cô vì đã ở vào tâm trạng xấu đến thế chỉ vì một chiếc mũ. Làm như cô thêm quan tâm.

Khi cô dành một khoảnh khắc để nhìn kĩ căn phòng, cô vui mừng vì đã thực hiện công việc trong này rất tốt, đến mức hầu như không có gì để làm ngày hôm nay hơn là nhặt nhạnh vài mẫu trang phục anh đã vất ra chỗ này hay chỗ khác. Cô thu gom chúng lại và bắt đầu mang chúng rời phòng, giữ cái nhìn thật xa khỏi chiếc giường.

"Quý tha ma bắt, Danny, em không định tước đoạt của tôi sự đồng hành thú vị từ em đấy chứ?"

Anh thật tình nghe rất thất vọng. Lại một mưu mẹo nữa, không nghi ngờ gì. Tuy vậy, cô vẫn thấy mình dừng lại trước cửa để nói, "Anh có khách tối nay. Có rất nhiều việc cần phải hoàn thành trước khi họ đến."

Anh thở dài. "À, đúng vậy, sự đột phá đầu tiên của tôi trên cương vị chủ nhà." Rồi anh thêm vào với một chút cạnh khóe, "Lại bắt chước những người ở tầng lớp trên, phải không?"

Cô cứng người lại, nhận ra anh ám chỉ cách nói năng của cô. "Không, thật ra là, là Robertson đang hướng dẫn tôi."

"Chúa Nhân từ! Và em học nhanh thế sao? Thật đáng kinh ngạc."

Anh đang chế nhạo cô, vậy nên cô chẳng buồn nói với anh rằng cách cô từng nói chuyện đã đang dần quay lại. Cô vẫn còn mắc quá nhiều sai sót mỗi khi căng thẳng hoặc giận dữ để anh có thể tin cô, vì thế cô thay đổi chủ đề.

"Tôi ngạc nhiên là anh lại tổ chức tiệc sớm như vậy. Tôi mới chỉ vừa kịp quét hết bụi bặm và lau sạch những đồ nội thất mới."

"Tôi cam đoan với em đây không phải ý tưởng của tôi."

Cô nhướn một bên chân mày. "Vậy để tôi đoán nhé: chị họ của anh?"

"Dĩ nhiên."

Vì lúc này anh có vẻ bức bối, tâm trạng của Danny đã khá hơn rất nhiều. Cô thậm chí còn tặng anh một nụ cười tinh quái. "Vui lên, anh bạn. Tôi nghe nói chỉ có gia đình anh tham dự. Không cần phải gây ấn tượng với gia đình, phải không?"

"Ngược lại. Tôi có thể không quan tâm lắm đến việc gây ấn tượng với bạn bè thông thường. Gia đình mới chính là những người nên nghĩ tôi thu xếp mọi chuyện ổn thỏa, nếu không họ sẽ hòa nhau để tìm ra bằng được tại sao và bắt tay vào sửa chữa lại."

"Anh là một người đàn ông đã trưởng thành. Tại sao họ không để tự anh giải quyết chuyện của mình?"

"Bởi vì họ yêu tôi, dĩ nhiên rồi."

Chương XIX

Bởi vì họ yêu tôi, dĩ nhiên rồi. Danny không thể bỏ những từ đó ra khỏi tâm trí. Có một gia đình như thế chắc phải rất tuyệt. "Gia đình" của cô chưa bao giờ thực sự mang lại cảm giác của một gia đình. Những đứa trẻ gia nhập băng của Dagge khoảng giữa tuổi lên năm và lên mười nên không có mối quan hệ máu mủ nào ràng buộc chúng, và chúng thường ra đi khi mười bốn đến mười bảy tuổi, để sống cuộc sống độc lập. Hiếm có thành viên nào đã rời đi quay lại thăm. Một khi đã đi, là đi luôn.

Danny đã rất vui thích khi giúp đỡ những đứa nhỏ hơn và thậm chí có vài đứa mà cô yêu thích trong suốt những năm đó, tuy nhiên, chưa ai tạo ra cảm giác như anh chị em đối với cô. Lucy là người duy nhất cô từng xây dựng một mối thân tình thực sự. Lucy như một người chị. Nhưng một khi Lucy bắt đầu bán thân, cô ấy không còn có thể dành nhiều thời gian cho Danny nữa.

Nhưng cô sắp bắt đầu với gia đình của riêng cô. Ý nghĩ đó đã lẩn khuất trong đầu cô vài năm gần đây, mặc dù chưa bao giờ được cân nhắc nghiêm túc, vì lớp hóa trang đã che lấp luôn khả năng lựa chọn của cô trong vấn đề này. Thật khó để kiếm một người chồng khi bản thân bạn cũng trông như một người chồng. Nhưng giờ đây cô đã trở lại là chính mình, nên không gì sẽ cản trở cô kết hôn ngay khi cô gặp được người đàn ông ưng ý. Và rồi cuối cùng cô sẽ có được gia đình của riêng cô.

Nhà Malory không đến cùng lúc; họ lần lượt xuất hiện trong vòng vài giờ trước bữa tối. Regina Eden và chồng cô, Nicolas, là những người đến đầu tiên, có lẽ vì họ chỉ sống cách đây vài căn nhà.

Regina sững người lại khi trông thấy Danny trong chiếc váy màu xanh dương đậm và áo sơ mi trắng, chiếc tạp dề màu xanh da trời sáng càng mang lại thêm màu sắc cho cô. Reggie chỉ nói đơn giản, "Cực kì. Tôi chắc đã bị hoa mắt rồi. Tôi thường có thể nhận ra những người cùng giới với mình, bất kể họ đang mặc gì."

"Có thể là do mái tóc của tôi, thưa cô. Kiểu ngang tàng của đàn ông, cô biết đây."

"Tôi cho là vậy." Regina thở dài. "Chỉ cảm thấy mình ngớ ngẩn như quý ý, mắc một sai lầm lớn như vậy"

"Cô bé xinh đẹp," Danny nghe Nicolas Eden nhận xét với vợ khi họ đi đến nhập bọn với Drew bên kia phòng ăn rộng rãi.

"Anh đáng lẽ không được thấy thế," Regina mắng anh, mặc dù bằng giọng thích thú. "Nhưng em chắc là Jeremy thì có."

Sau đó càng thêm nhiều người nhà Malory tới. Carlton đang mở cửa cho họ. Danny đúng là đã phải pha một khay trà, và thêm một khay nữa khi buổi tối trôi đi. Cô bắt gặp tên mình trong những mẩu đối thoại mà cô tình cờ nghe được. Cô cũng bắt gặp nhiều người trong số họ nhìn

về phía cô một cách hiếu kì.

Hai Quý cô đã tham gia vào chuyến mua sắm ngày hôm qua hóa ra là chị họ và dì thông qua hôn nhân của Jeremy. Người chị họ có mái tóc sẫm màu là Kelsey, kết hôn với Derek, một trong những người đàn ông cao lớn và tóc vàng nhà Malory. Cha của Derek, Jason, là vị Hầu Tước hiếm khi đến thành phố.

Mĩ nhân có mái tóc màu đồng là Roslynn, kết hôn với chú của Jeremy, Anthony. Người đàn ông này làm cho Danny sửng sốt ngay khi cô nhìn thấy anh. Anthony nhìn giống Jeremy đến mức kì lạ, chỉ như một bản sao già hơn. Điều đó thật kì quái, dù sao đi nữa, biết chính xác mình sẽ trông như thế nào khi già hơn. Nhưng rồi bản sao già hơn trông cũng đẹp trai khủng khiếp, đến mức không có gì là ngạc nhiên khi Jeremy tự tin như quý. Anh biết anh còn nhiều, rất nhiều năm sở hữu vẻ quyến rũ gọi tình chết người đó phía trước để trông đợi.

Một người bác nữa tới, vị Bá Tước mà bà Appleton đã nhắc đến. Edward Malory là một người vui tính thuộc phe tóc vàng trong nhà Malory. Lớn hơn người em trai Anthony khoảng mười tuổi, Edward có riêng một gia đình lớn. Vợ anh, Charlotte cũng có mặt, cùng với hai người con trai đã trưởng thành của họ, Travis và Marshall. Họ cũng có ba người con gái, hình như vậy, tất cả đều đã kết hôn, và không ai tới tối nay. Hai trong số những cô gái sống ở vùng nông thôn, nhưng cô con gái út, Amy, đã đi tàu đến Mỹ theo chồng, Warren, một trong những anh em trai của Drew Anderson. Họ định sẽ trở về lúc nào đó trong mùa hè, nhưng không ai biết chính xác lúc nào.

Bởi vì sẽ chỉ có gia đình và bạn bè thân thiết, cô con gái nhỏ của Anthony và Roslynn, Judith, cũng được phép đến dự bữa tối. Với bố mẹ xinh đẹp như vậy, không mấy ngạc nhiên khi Judy, như cô bé được gọi, là một tiểu mỹ nhân. Cô bé thừa hưởng mái tóc vàng-đỏ của mẹ và đôi mắt xanh coban tuyệt đẹp mà cha cô bé, Regina và Jeremy sở hữu. Cô bé rất thông minh, và cũng rất tinh quái, theo đúng xu hướng phát triển của trẻ con.

Cô bé đến gần Danny trước khi bữa tối được phục vụ và nói ngọt ngào sau khi ngắm cô một lúc, "Chị rất đẹp."

"Em cũng vậy."

"Em biết." Nhưng cô bé thở dài khi nói thế, như thể cô bé không lấy gì làm vui về việc đó. "Em được bảo nó sẽ là tai họa cho cha em khi em lớn lên."

"Tại sao?"

"Bởi tất cả những người cầu hôn mà em sẽ có."

"Nhiều vậy sao?" Danny hỏi

"Vâng, hàng trăm và hàng trăm người. Bác James không nghĩ rằng cha em có thể đối phó tốt với việc đó. Nghĩ rằng cha sẽ biến mình" - cô bé ngừng lại để ngả người về phía trước và thì thầm - "thành một thằng đàn." "

Danny nuốt lại một tiếng cười. "Nhưng em nghĩ thế nào?"

"Em nghĩ bác James có thể đúng."

Danny không thể không cười và ước gì cô đã kiềm chế được. Cô đã kết thúc bằng việc thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng về phía mình. Cô có thể chịu đựng được, bất chấp sự xấu hổ nó gây ra, ngoại trừ rằng cô cũng thu hút cả ánh mắt của Jeremy.

Anh đang đi vòng quanh, tán gẫu với mỗi người trong gia đình khi họ đến, và đã làm rất tốt việc lơ đi Danny đang đứng bên cánh cửa. Nhưng giờ anh không lơ cô đi nữa và đôi mắt anh rõ ràng là đang nhìn như muốn ăn thịt cô. Và tất cả bọn họ đều đang nói về cô. Cô biết thế, cảm thấy thế, và thậm chí nghe lỏm được vài mẫu đối thoại đây đó, tuy không đủ để đoán ra họ đang nói gì về cô. Thật là xấu hổ khi biết mình đang tạm thời trở thành trung tâm của sự chú ý.

Phía bên kia căn phòng, Anthony thì thầm với Jeremy, "Hãy đặt con bé vào đúng chỗ của nó. Sẽ xảy ra bất đồng giữa những người hầu của cháu khi sự thật lộ ra rằng cháu đang ngủ với con bé. Jason có thể đã làm việc đó ổn thỏa trong hơn hai mươi năm, ngủ với quản gia của anh ấy, nhưng anh ấy có một lối đi bí mật vào phòng Molly. Nghi ngờ rằng ngôi nhà đó được thiết kế tiện lợi như vậy."

"Cháu không đang ngủ với cô ấy, đó là sự thật"

"Nói dối không ngượng miệng," Anthony cười khùng khục. "Cháu không thể bỏ qua một món tuyệt vời như con bé."

"Cháu không định thế," Jeremy cầu nhàu. "Nó chỉ chưa xảy ra thôi."

Anthony nhướn một bên chân mày đen sẫm. "Đánh mất những mảnh khoe của cháu rồi à, nhóc?"

Jeremy cau mày. "Cháu cũng đang bắt đầu nghĩ thế. Cháu phải thường xuyên nhắc nhở bản thân rằng cô ấy là duy nhất."

"Xinh đẹp theo một kiểu duy nhất, ta không thể đồng ý hơn. Nhưng đó không phải điều cháu đề cập đến, phải không?"

"Không. Một cách tình cờ, chẳng có cái quái quỷ gì về cô ấy là bình thường cả. Hoàn cảnh của cô ấy, thói quen của cô ấy, tất cả mọi thứ của cô ấy là những gì chú không thể ngờ đến."

"Con bé không thể dưới tiêu chuẩn đến thế chứ, nhóc con," Anthony không tán thành.

"Chú sẽ ngạc nhiên cho mà xem. Hôm qua cô ấy nói năng như một thằng nhóc bụi đời. Hôm nay cháu bắt gặp cô ấy nói năng như một gia sư Anh ngữ! Và cô ấy suy nghĩ như một tên đàn ông. Trên thực tế, cho đến tận trước đây mấy hôm, cô ấy đã mặc quần gằn suốt cuộc đời. Nhưng ngay khi cô ấy chui vào một chiếc váy, cô ấy muốn một người chồng," Jeremy lầm bầm nói thêm.

Anthony ho. "Cháu á?"

"Không, cô ấy biết cháu là một gã độc thân đến tận gốc, đó là tại sao cô ấy sẽ không có gì liên quan đến cháu cả. Cô ấy muốn một người chồng đứng đắn."

Anthony phá ra cười. "Rồi, ta tin phần cái quần, nhưng giờ chúng ta trở lại vấn đề bình thường. Đa số phụ nữ đều muốn một người chồng đứng đắn."

Jeremy nhướn một bên lông mày. "Ngay cả khi bản thân cô ấy chẳng đứng đắn chút nào?"

"À, ta hiểu rồi. Cố gắng trèo cao, đúng không? Vậy thì, nếu cháu không có lấy một cơ hội có được con bé, cháu nên cân nhắc đến việc để con bé đi, để tránh khỏi tiếp tục bị cảm dỗ."

Jeremy cuối cùng cũng cười toe toét. "Người nhà Malory không dễ dàng bỏ cuộc thế đâu."

Trong một góc khác, Edward hỏi vợ, "Em trông cô hầu kia có quen không?"

"Em không thể nói là có," Charlotte trả lời.

Hai chân mày của Edward nhíu lại. "Anh không thể nhớ ra tên cô ta hay đã gặp cô ta ở đâu nhưng dường như anh biết nên cô ta."

"Vậy thì có thể anh đã gặp cô ta đi ngang qua, trên phố hoặc trong một cửa hàng nào đó. Người xinh đẹp như thế tự nhiên sẽ để lại ấn tượng."

"Anh cho là thế." Anh thở dài. "Dù vậy anh vẫn sẽ lẩn cấn trong đầu cho đến khi thực sự nhớ ra đã gặp cô ta ở đâu."

Cạnh lò sưởi, Travis lưu ý với anh trai với cái thở dài giống hệt cha anh, "Em nghĩ Jeremy vừa kéo dài danh sách thành tích của nó."

Marschall cười lúc cú. "Tất nhiên. Tuy vậy anh cũng vẫn bị nguyên rửa nếu để cô gái làm người hầu."

"Có lẽ cô ấy thích làm một người hầu."

"Có vẻ như cô ấy không nhận ra rằng cô ấy chẳng cần phải động đến một ngón tay để làm gì ngoài việc giữ cho thằng em họ của chúng ta vui vẻ thì đúng hơn. Thằng chó con may mắn. Nó kiếm được ở đâu tất cả những mỹ nhân đó vậy? Anh chưa bao giờ thấy nó trong cuộc tụ họp nào mà không có những cô gái xinh đẹp cố gắng làm nó để ý đến mình. Emily Bascomb thậm chí còn thử ve vãn thằng nhóc, dĩ nhiên, và cô nàng làm anh choáng ngợp, thật đấy" Marshall thú nhận. "Dự định sẽ tán tỉnh cô nàng, thậm chí đã làm cô nàng thích thú - cho đến khi thằng em họ của chúng ta xuất hiện và lọt vào tầm ngắm của cô nàng."

"Em hiểu ý anh," Travid nói. "Ước gì Jeremy đã kết hôn rồi. Tán tỉnh những cô nàng trở nên khó khăn như quý khi thằng nhóc ở quanh. Gặp phải tình trạng tương tự với Derek trước khi anh ấy kết hôn."

"Tóc chúng ta sẽ bạc mất trước khi Jeremy tính đến chuyện kết hôn. Anh sẽ bị nguyên rửa vì không làm thế nếu anh cũng có cái mã của nó và có những cô nàng sẵn sàng quăng mình vào vòng tay anh bất cứ lúc nào."

Ở chính giữa căn phòng, ngồi trên một trong hai chiếc sofa mới sắm, Regina nói với Kelsey, "Không hiểu nổi Jeremy đang nghĩ gì nữa, để cô ấy trong nhà như vậy. Em nghĩ cậu James sẽ phải nói chuyện với thằng nhóc về việc coi thường các quy tắc."

"Đây là hang ổ của một kẻ độc thân, em thân yêu."

"Vâng, em biết, và nếu thằng nhóc muốn giữ tình nhân của nó ở đây, em nghi ngờ những người hầu khác sẽ nói tiếng nào. Và miễn là nó thận trọng, việc này sẽ không gây ra tin đồn nào. Nhưng vì nó đã thuê con bé làm người hầu nên sẽ nảy sinh vấn đề từ những người làm. Thằng nhóc có thể không phải đối phó với nó, nhưng con bé đáng thương thì có."

Kelsey vỗ vỗ lên bàn tay Regina. "Chị nghĩ em nên để thằng nhóc tự giải quyết chuyện này. Nó chưa bao giờ có những người hầu riêng trước đây. Nó sẽ nhận ra vấn đề thôi. Cha và chú thằng nhóc dĩ nhiên là đã có kinh nghiệm rồi. Những kẻ phóng đảng khét tiếng như hai người bọn họ. Chị tin chắc họ vẫn điều hành gia đình một cách êm ái."

Nếu Danny biết rằng tất cả người nhà Malory có mặt trong căn phòng đều nghĩ cô là nhân tình của Jeremy, cô sẽ không cảm thấy xấu hổ, cô sẽ rất tức giận - và sẽ gây ra một cảnh tượng đủ để đảm bảo sẽ bị đuổi việc, đe dọa hay không. Nhưng cô đã may mắn không biết đến những kết luận về cô mà những người nhà Malory đã đạt được. Và mặc dù cô đoán ra là họ đang nói chuyện về mình, điều làm cô xấu hổ, sự xuất hiện của Percy đã làm cô quên phắt mất chuyện đó.

Anh chàng dừng lại ngay cạnh cô khi bước vào căn phòng, cau mày trong mấy giây, rồi nói. "À tôi hiểu rồi! Anh em sinh đôi. Đã gặp em của cô. Một gã rất được. Đã giúp tôi một việc mà tôi sẽ biết ơn suốt đời."

Danny không biết phải phải nói gì. Sửa chữa lại sai lầm của anh chàng và mạo hiểm để anh chàng thêm vào rằng cho đến mấy hôm trước đây, cô vẫn còn đang mặc quần?

Jeremy giúp cô khỏi phải trả lời. Anh biết Percy có thể để lộ những gì và rõ ràng không muốn để chúng lộ ra trước mặt gia đình.

"Cậu đến muộn, bạn già. Vừa kịp để uống một ly trước bữa tối. Lại đây và bọn mình sẽ pha cho cậu một ly."

"Mình không muốn uống," Percy đáp. "Tò mò muốn biết cậu có gặp may với người đầu bếp không. Tiện đây, cậu tìm đâu ra cô em sinh đôi của thằng nhóc móc túi của chúng ta vậy? Đừng nói với tớ là cậu đã đi vào hang ổ của bọn cướp sâu hơn cả cái quán rượu mà chúng ta tìm thấy tối hôm đó nh"

Vì Jeremy đã dẫn Percy đi đến giữa căn phòng, hầu như không có ai là không nghe thấy những gì anh chàng vừa nói. Jeremy đưa tay lên che mắt với một tiếng rên.

Danny quyết định rằng đã đến lúc đi xem liệu bữa tối đã sẵn sàng.

Chương XX

Vận may của Trus Dyer đã trở nên khá khẩm hơn. Hắn đã suy nghĩ về nó khá nhiều, trong vài ngày, và đi đến quyết định nếu lần này hắn thực sự giết con nhãi thì hắn thực sự sẽ được trả công. Hắn không thèm khát việc được trả công. Lỗi kéo vận may quay trở lại với hắn mới là phần thưởng đáng giá hơn. Nhưng hắn lí luận, nếu đảng nào hắn cũng sẽ giết con nhãi, tội gì không lấy tiền công cho việc đó.

Ví thể hắn đến tìm Quý ông, người đã muốn con nhãi phi chết. Hắn vẫn còn nhớ nơi ông ta sống. Hắn không chắc mình nhớ đúng, vì mới chỉ đến đó hai lần trước đây. Nhưng hắn nhận ra ngôi nhà. Và Quý ông đó có ở nhà.

Đó là chỗ mà vận may của hắn đã cải thiện, vì tên người hầu lảm lòi, người đã để hắn vào nhà, kể với hắn rằng hiện giờ ông chủ của gã đang sống ở nông thôn và hiếm khi đến London, có lẽ một hai lần trong một năm. Việc ông ta vừa đến đây vài ngày trước đó cho một chuyến đi ngắn vì công việc làm ăn khiến Tyrus hoài nghi liệu hắn có thể may mắn đến vậy. Trên thực tế, đúng ra sáng nay Quý ông đã trở lại vùng quê. Thêm một ngày đắn đo nữa và Tyrus sẽ hoàn toàn lỡ cơ hội gặp ông ta.

Dĩ nhiên, ông ta có thể sẽ không muốn gặp Tyrus khi nghe tên hắn. Vụ hợp tác của họ trước đó đã kết thúc một cách tệ hại, sau cùng, bởi thất bại của Tyrus. Ông ta thậm chí có thể cố gắng giết hắn một lần nữa. Nhưng Tyrus lí luận rằng vụ nổ súng đó đã được châm ngòi bởi sự giận dữ, và Quý ông đó đã có đến mười lăm năm để bình tĩnh lại.

Tuy nhiên, hắn cũng bị bắt phải đợi suốt gần ba tiếng. Cố ý, không nghi ngờ gì nữa. Nhưng hắn không bỏ đi, nếu đó là việc quý ông đó hi vọng hắn sẽ làm. Hắn định sẽ đòi một khoản tiền lớn để hoàn tất nốt công việc mà hắn được thuê làm nhiều năm trước đó. Một chút chờ đợi cũng đáng thôi.

Đã gần nửa đêm khi tên người hầu đến đưa hắn đi gặp ông chủ của gã. Ông ta đang ở trong một nơi giống như văn phòng ở khu vực phía sau của ngôi nhà, ngồi sau một cái bàn. Đứng hai bên ông ta là hai gã đàn ông trông như những tay côn đồ đường phố. Lòng bàn tay Tyrus bắt đầu rịn mồ hôi.

Giờ đây hắn phải tự hỏi liệu hắn có đang tự lừa phỉnh chính mình hay không. Có thể việc Quý ông đó đang ở nhà không hề là may mắn như hắn từng nghĩ. Có phải ông ta đã đợi hai tay côn đồ này tới để giết hắn?

Trước khi quý ông đó kịp ra một mệnh lệnh trục xuất hắn, vĩnh viễn, Tyrus tuôn ra, "Tôi sẽ không tới đây nếu không nghĩ ngài muốn nghe những gì tôi sẽ nói."

"Ngồi xuống, ông Dyer.?"

Tyrus thở ra nhẹ nhõm và cười một cách tự mãn khi ngồi xuống bên kia chiếc bàn. Hai tên côn đồ, tuy mắt vẫn dán chặt vào hắn, mặt vô cảm. "Ngài vẫn nhớ tôi, phải không?"

"Thật không may là có, ít nhất là tên anh. Tôi phải thừa nhận là tôi sẽ không thể nhận ra anh. Bề ngoài của anh đã thay đổi một cách hoàn toàn, phải vậy không?"

Môi Tyrus cong lên một cách khó chịu. Ông ta đang nhắc đến mái tóc của hắn, dĩ nhiên rồi. Bốn mươi hai tuổi, trên mặt hắn không có một nếp nhăn nào, vậy mà tóc hắn đã hoàn toàn ngả bạc vài năm trước. Trong khi tên nhà giàu hầu như không thay đổi chút nào. Ông ta phải gần năm mươi rồi, nhưng nhìn trẻ hơn thế nhiều.

"Gánh nặng gia đình," Tyrus nói dối. "Ngài vẫn mạnh chứ, thưa Ngài?"

"Rất tốt - không phải nhờ anh đâu."

Tyrus không chắc hắn có nên cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe điều đó. Nếu tên nhà giàu không còn muốn rũ bỏ con nhai một cách ghê gớm, ông ta sẽ không trả tiền cho việc giết nó nữa. Nhưng nếu hầu bao của ông ta hiện tại căng đầy, thì ông ta có thể sẽ trả nhiều hơn số tiền Tyrus đã định đòi, để hoàn tất công việc.

"Đã muộn rồi," Quý ông đó nói một cách mệt mỏi. "Vào đề đi, ông Dyer."

Tyrus gật đầu. "Tôi đã tìm ra cô gái, người đã trốn thoát. Cô ta vẫn còn sống."

"Vâng, tôi biết."

Hi vọng của Tyrus sụp xuống. "Ngài biết?"

"Có một vụ lộn xộn trên phố mấy ngày trước gần ngân hàng của tôi. Tôi đã ở gần đó đủ để thấy việc gì đã xảy ra. Hầu như không thể tin vào mắt mình khi nhận ra cô gái là nguyên nhân gây ra nó."

"Tôi hiểu ý Ngài. Tôi cũng đã nghi ngờ chính đôi mắt của mình."

"Tôi đã hầu như quên mất cô ta. Tôi đáng nhẽ nên công bố cô ta đã chết trong suốt những năm qua khi cô ta không hề xuất hiện, nhưng tôi đã bị - thuyết phục - rằng đó không phải một ý kiến hay."

"Ngài đã không đi theo cô ta?"

"Dĩ nhiên tôi đã, nhưng tôi mất dấu cô ta sau vài dãy phố."

"Tôi thì không. Tôi biết chỗ cô ta sống."

Quý ông đó đã ngồi ngả người ra sau ghế, thể hiện rằng ông ta không hề hứng thú với chủ đề này. Ông ta đột ngột chồm về phía trước, khiến hi vọng của Tyrus lại vút lên.

"Ở đâu?"

Tyrus cười khùng khục. "Ngài không nghĩ là tôi sẽ cung cấp thông tin đó miễn phí đấy chứ?"

Quý ông đó ngồi ngay ngắn lại, ra hiệu cho hai tên cận vệ, những kẻ ngay lập tức di chuyển vòng qua chiếc bàn. Tyrus gần như đá đổ chiếc ghế trong cơn vội vàng để đứng lên. Hắn suýt ngã, nhưng lấy lại thăng bằng và đứng dậy với khẩu súng trên tay. Hai tên còn đồ dưng phất lại khi hắn vung vẩy khẩu súng giữa chúng. Chúng không còn vô cảm nữa, mà trông rất tức giận.

Một cách căng thẳng, Tyrus ra điều kiện, "Nếu Ngài muốn cô ta chết, tôi sẽ làm việc đó và Ngài sẽ trả tôi gấp hai đôi số ngài đã hứa lần trước, một nửa bây giờ và một nửa khi tôi cho ngài biết chỗ của cái xác. Tôi không phó mặc cho ngài lần này đâu, thưa quý ngài."

Ông ta cười. "Không một xu nếu không có kết quả. Anh đã chứng minh sự thiếu khả năng của mình, ông Dyer. Anh sẽ có tiền công của anh, nhưng chỉ khi anh thành công lần này."

Tyrus đã vui mừng thỏa thuận như vậy. Aye, vận may của hắn chắc chắn đã được cải thiện.

Chương XXI

Bà Appleton vui sướng về sự thành công của bữa tiệc đầu tiên của bà ấy đến mức đã rót cho mình một ly rượu để ăn mừng - và cũng rót cho Danny và Claire mỗi người một ly. Claire từ chối. Cô ta vẫn đang rửa bát đĩa. Nhưng Danny chỉ còn phải kiểm tra phòng ăn và phòng khách một lần nữa, để bảo đảm chúng trở lại ngăn nắp gọn gàng trước khi cô đi nghỉ, nên cô uống một hơi hết ly rượu.

Bà bếp lắc đầu một cách phê phán với Danny. "Đấy rõ ràng là một sự phí phạm mà ta hi vọng sẽ không chứng kiến một lần nữa. Cháu vẫn thường uống như thế à? Hay cháu chỉ không biết rằng thứ rượu ngon thế này là dành để nhâm nhi?"

Danny không đỏ mặt - ừ thì, không nhiều. Nhưng cô tiếc nuối vì đã uống ly rượu nhanh như vậy, không kịp thưởng thức vị ngon của nó. Cô đã quen với loại rượu rẻ tiền, không phải thứ rượu với mùi vị đậm đà này.

"Vậy cháu có thể ném thử lần nữa không? Cháu đã bỏ lỡ lần đầu rồi."

Bà Appleton cười. "Được, ta nghĩ cháu xứng đáng. Cháu đã làm tốt tối nay, rất tốt. Không làm rơi hoặc vỡ thứ gì. Đặc điểm của một cô hầu tốt là, cô ta không bao giờ bị để ý. Dĩ nhiên, cháu sẽ không thể đạt được mục tiêu đó với vẻ ngoài thế kia, nhưng cháu vẫn có thể trở thành cô hầu tốt nhất nếu cháu cố gắng."

"Và có gì không đúng với vẻ ngoài của cháu? Bà Robertson chọn lựa những trang phục này, bà biết đấy."

"Chúa chúc phúc cháu, cháu gái, cháu phải biết cháu xinh đẹp đến dường nào chứ. Khuôn mặt cháu sẽ luôn lôi kéo sự chú ý. Việc đó đơn giản là không thể tránh khỏi. Nhưng cho đến khi nào cháu vẫn hoàn thành tốt công việc của mình, khuyết điểm đó sẽ được khắc phục thôi. Giờ thì đi đi. Cháu đáng được nghỉ ngơi và buổi sáng sẽ đến nhanh lắm đấy."

Danny rời nhà bếp với nụ cười toe toét trên khuôn mặt. Ngoài người nhà thì còn ai coi một gương mặt xinh đẹp là một khuyết điểm?

Người khách cuối cùng đã rời khỏi được một lúc nên Danny có thể thu dọn chén đĩa trong phòng ăn trong yên bình. Cô không trông đợi sẽ gặp người nào trong đó khi cô quay lại để kiểm tra lần cuối, nhưng Jeremy đang ở chỗ chiếc bàn, một chai rượu cổ thon trước mặt và một ly rượu đã hết một nửa trong tay. Anh trông không vui vẻ chút nào. Anh trông tương đối khổ sở và thậm chí không hề để ý rằng cô vừa bước vào phòng.

Danny bị giằng xé giữa việc muốn hỏi xem có chuyện gì xảy ra với anh và lùi trở ra khỏi phòng trước khi anh nhận thấy cô. Cô chọn phương án khôn ngoan hơn và quay người để rời đi.

"Không muốn tham gia cùng tôi à?"

"Không."

"Quá thẳng thừng," anh tắc lưỡi. "Không nên thẳng thừng như vậy với một người đàn ông đang trong trạng thái chán nản, em biết đấy. Bất cứ lý do nào, cho dù là vô lý nhất, cũng là đủ."

Danny cố gắng tập trung để có thể trả lời anh một cách tử tế, nhưng số rượu cô đã uống khiến việc này trở nên quá khó khăn. "Vậy là anh muốn nhận được một lời nói dối?"

Anh nghĩ ngợi một lúc, rồi nói, "À, không, tôi cho là không. Những lý do không được coi là lời nói dối. Chúng được coi là lời nói láo trơ trên lịch sự."

"Anh đang say phải không, Malory?"

Anh nháy mắt với cô, rồi lảo đảo đứng lên trong một điệu bộ như bị xúc phạm. "Dĩ nhiên không. Chưa từng say một lần nào trong đời."

Danny khụt khịt. "Đấy là điều tất cả mọi người đều nói. Vậy lý do của anh là gì, hả? Bữa tiệc của anh đã rất thành công. Anh đáng nhẽ phải vui mừng chứ không phải tự nhận chìm mình trong ly rượu."

"Đáng lẽ ra sẽ vui mừng nếu không biết ít nhất ba người trong gia đình tôi, có thể bốn, và tôi biết chính xác là ai, sẽ đi thẳng tới gặp cha tôi và đổ đầy tai ông ấy rằng tôi đã thất bại một cách thảm hại ngay trong lần đầu tiên điều hành tài sản của mình."

"Anh đã tổ chức một bữa tiệc cừ khôi và anh nghĩ mình thất bại? Aye, anh say quá cần câu rồi."

Jeremy uống nốt chỗ rượu, đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, và thừa nhận, "Không phải về bữa tiệc, cô gái thân mến. Đó là Percy và cái miệng rộng ngoác chết tiệt của anh ta. Và nếu em biết cha tôi, em sẽ không muốn khiến ông bức mình với em đâu."

"Anh có một gia đình tuyệt vời. Ngay cả tôi cũng có thể nhận ra. Cha anh không thể tệ hơn họ được."

Anh phá ra cười. Cô đợi, Nhưng rõ ràng đó là câu trả lời của anh.

Cô lắc đầu với anh. "Đi làm một giấc cho tỉnh rượu đi, anh bạn."

Anh cau mày trong giây lát. "Tôi nên, ngoại trừ việc hình như tôi không thể rự tìm ra giường của mình."

"Hả?"

"Tôi đã cố, thật đấy. Nhưng tôi cứ tìm thấy những chiếc giường không phải của mình. Tôi sẽ nhận ra giường của mình, em biết mà. Vậy nên không có cách nào khác ngoài việc quay trở lại đây và kiểm một chiếc ghế thay vào đó."

Danny đảo tròn mắt, tiến về phía anh, nắm lấy cánh tay anh, và kéo anh ra khỏi căn phòng về phía cầu thang. Tuy nhiên anh trở nên nặng hơn khi cô bắt đầu lên cầu thang. Cô liếc nhìn lại để thấy anh đang nhăn nhó.

"Không nghĩ tôi có thể đi lên lầu lầu nữa được," anh thổ lộ. "Không nếu không có sự giúp đỡ."

"Thế anh nghĩ tôi đang làm gì, hả?"

"Nhưng nếu vì một lý do nào đó em bỏ đi, tôi có thể mất thăng bằng. Dĩ nhiên là một cái cổ bị gãy sẽ khiến cha tôi dễ dàng hơn với tôi."

Danny bắt đầu cảm thấy buồn cười. Khi Jeremy Malory uống say, anh rất thú vị. Và vô hại.

Những cái liếc mắt gợi tình thường tước hết sự chống cự của cô không còn nữa. Sự căng thẳng mà cô luôn cảm thấy mỗi khi ở gần anh hoàn toàn biến mất. Cô thậm chí không ngại chạm vào anh lúc này.

"Vậy là anh muốn ngủ trên ghế?"

"Khi tôi có một chiếc giường hoản hảo ở trên gác?" anh nói một cách phần nộ. "Không, có lẽ nếu em để tôi bám vào em, được chứ?"

Đôi mắt tím của cô nheo lại hoài nghi. "Bám vào cái gì?"

"Vai em, dĩ nhiên rồi. Em nghĩ tôi nói đến cái quỷ gì chứ?"

Cô hơi đỏ mặt, ôm lấy eo anh, và kéo cánh tay anh qua vai cô. "Thế này có khá hơn không?"

"Rất nhiều."

Họ đi lên gác mà không xảy ra tai nạn nào. Cơ thể anh dựa vào cô hơi nặng một chút, nhưng bất chấp khung người mảnh mai, cô đủ khỏe để đỡ anh. Anh không thả cô ra khi họ lên đến hành lang trên gác, thậm chí còn có vẻ như hướng dẫn cô đi dọc theo nó. Cô quyết định rằng sẽ đưa anh vào phòng anh nhanh hơn nếu cô không nói gì và chỉ đơn giản là mang anh vào đó. Nhưng anh vẫn không buông cô ra khi đến phòng anh và hiển nhiên là muốn sự giúp đỡ của cô cho đến tận chỗ chiếc giường.

Sự hoài nghi của Danny quay lại, đặc biệt khi anh lóng ngóng ngay bên cạnh chiếc giường và ngã lên đó, kéo cô theo với anh. Việc cô kết thúc bên dưới anh không giúp cô giải thoát bản thân một cách nhanh chóng. Thân thể như chết của Jeremy quá nặng với cô. Cô vẫn xô đẩy để tống anh ra khỏi người cô, nhưng đều là những nỗ lực vô ích.

"Anh tốt nhất là không nên lăn ra ngủ, anh bạn," cô cầu nhàu. "Để tôi dậy nếu không-"

"Nằm yên nào," anh la rầy với một tiếng rên. "Tôi nghĩ tôi sắp nôn."

Danny trở nên hoàn toàn bất động. Trong giây lát cô đã quên mất là anh đang say. Cô cảm thấy thật tội tệ - vì sự hoài nghi của mình - trong khoảng năm giây. Anh đã quay đầu về phía cô trong khi anh nói, hơi ngẩng lên, và đặt môi anh ngay bên trên môi cô.

Danny quay đầu đi. Cô đang chuẩn bị cho anh lợi ích của sự nghi ngờ, rằng anh không cố ý làm thế. Nhưng môi anh giờ đang lướt qua trên cổ, gửi cơn rùng mình đến tận xương sống cô, và cô nghe thấy, "Em phải biết rằng anh muốn em. Anh chưa bao giờ giả vờ về điều đó. Những khoái

lạc tuyệt vời đang chờ đợi chúng ta, cùng. Đừng chống lại nó nữa."

Trước khi cô đầu hàng - một cách tuyệt vọng, vì những từ ngữ của anh có một ảnh hưởng khiến cô trở nên yếu ớt - cô quay đầu lại để nói cho anh biết anh có thể làm gì với lời mời gọi khoái lạc của anh và bị tóm lần nữa. Cô cố gắng kháng cự, cô đã thực sự cố, nhưng tất cả những gì cô có thể làm là quên hết mọi lý do tại sao không nên hôn anh. Cô luôn luôn tự hỏi nó sẽ thế nào. Lucy đã kể với cô về những nụ hôn ủy mị, những nụ hôn ướt át, những nụ hôn say xỉn, và những nụ hôn thực sự, những trường hợp hiếm có khi một nụ hôn có thể kích thích những thôi thúc tình dục của cô.

Danny biết rõ điều cuối cùng đang xảy ra với cô. Cô thậm chí còn biết tại sao. Đây là Malory, sau rốt, và cô đã bị hấp dẫn bởi anh nhiều hơn với bất kỳ người đàn ông nào trước đây. Và có thể anh đang say, nhưng điều đó không thể được tìm thấy trong nụ hôn của anh, không một chút nào. Trên thực tế, cô sẽ không ngạc nhiên chút xíu nào nếu nụ hôn đầu tiên này của cô sẽ là nụ hôn tuyệt nhất mà cô nhận được, và cô sẽ không bao giờ tìm thấy một người nào mạnh mẽ và gợi tình như thế này.

Cô nên chấm dứt việc anh đang làm, trước khi cô thưởng thức được mùi vị của anh. Nó sẽ đầu độc cô mãi mãi, cô hoàn toàn chắc chắn, vì làm thế nào bất kỳ người đàn ông nào có thể so sánh được với người tuyệt vời nhất, và cô đang được hưởng thụ người tuyệt vời nhất. Nhưng chấm dứt nó là điều cuối cùng cô muốn làm trong lúc này. Cô đơn giản không thể tập hợp đủ sức mạnh ý chí để làm thế, khi tất cả những giác quan của cô đang bị kích thích một cách hết sức thành thạo, khi tất cả những gì cô muốn lúc này là quần tay quanh người anh và không bao giờ buông ra.

Và cô có một suy nghĩ kì lạ là nếu đây là cách anh hôn khi đang say, Chúa giúp cô khi anh không say.

"Chúa ơi, em ngon quá!"

Cô cũng đang nghĩ như vậy. Môi anh mềm mại như nhung. Hay cũng có thể vì môi cô mềm mại và sự kết hợp khi hai đôi môi gặp nhau tạo nên một sự tan chảy tuyệt vời đến hoàn hảo. Hơi thở của anh không hề có mùi rượu, có hương vị để làm người khác say thì đúng hơn. Mùi vị của anh tuyệt lạ lùng, bên ngoài khả năng miêu tả của cô. Và cô đang cảm nhận những thứ khác nữa ngoài nụ hôn, những cảm xúc sung sướng, tất cả đều mới mẻ với cô, tất cả đều thích thú cao độ.

Một chân của anh trượt vào giữa hai chân cô. Áp lực tại đó thật tinh tế vì chân anh không chịu nằm yên, anh đang chuyển động chân về phía hông cô bằng những cử động gợi tình nhất. Và anh kéo cô vào thật sát, ôm cô vào anh như thể anh vẫn chưa áp thân mình đủ sát vào cô, một tay đỡ sau lưng cô, tay kia ôm dưới mông, thật sự ép cô sát hơn nữa vào đùi anh. Sức nóng đang cuộn xoáy điên cuồng tại đó, sắp sửa nổ tung...

"Quý thần ơi, Jeremy," Drew phàn nàn từ phía ngoài hành lang, giọng điệu của anh cũng cầu kính như từ ngữ. "Ít ra thì cậu cũng phải đóng cánh cửa chết tiệt này lại chứ."

Cửa phòng Drew đóng sập lại sau đó. Và Danny không gặp khó khăn nào để rời khỏi chiếc giường. Lần này không chỉ đẩy, cô co những ngón tay thành nắm đấm và tổng mạnh vào tai Jeremy. Anh hét lên và nhanh chóng rời khỏi người cô.

Cô phóng xuống khỏi giường và không buồn nhìn lại, chỉ rít lên trên đường ra cửa, "Anh sẽ không nhận được sự giúp đỡ nào của tôi lần sau khi anh say đâu, anh bạn. Anh có thể ngủ ngay

trên cái sàn nhà chết dẫm."

Chương XXII

Sáng hôm sau, khi Danny đang ở lưng chừng cầu thang trên đường xuống dọn dẹp mấy căn phòng dưới nhà vì không còn gì để dọn dẹp trên gác cho đến khi hai tên sâu ngủ nướng thức dậy, ngoài cửa chính vang lên tiếng gõ cửa. Carlton không ở quanh đó để trả lời. Cô biết anh ta đã rời nhà sáng nay với bà Robertson để giúp mấy việc vặt, và có vẻ như họ chưa về. Cô vẫn không ra cửa ngay lập tức. Trong tâm trạng hiện giờ, cô sẽ không phải một người đón khách nhả nhận.

Cô không tức giận với Jeremy về những gì xảy ra tối qua. Những kẻ say rượu, rối cuộc, vẫn luôn làm những việc ngu ngốc trong trạng thái đó. Nhưng cô tức giận với chính mình. Cô không có lý do để bào chữa cho những gì cô đã để xảy ra. Cô có thể nghĩ đến rất nhiều cách để dứt mình ra lập tức khỏi nụ hôn tối qua, nhưng cô đã không sử dụng chúng chỉ đơn giản vì cô không thực sự muốn thế. Và đó là điều làm cô tức giận. Không tính đến chuyện cô có nhiều hiểu biết hơn. Không tính đến chuyện cô biết nụ hôn đó sẽ dẫn đến đâu. Không có chuyện gì được tính đến ngoài những khoái cảm mà Jeremy Malory có thể mang lại.

Claire không xuất hiện để mở cửa. Và những tiếng gõ trở nên to hơn, thể hiện sự sốt ruột của người gõ cửa.

Với một tiếng thở dài bức bối, Danny kéo cánh cửa mở ra và gắt, "Bọn họ đều đang ngủ. Quay lại sau đi."

"Xin lỗi?" người đàn ông nói với giọng châm biếm hàm ý rằng ông ta sẽ không làm một việc như thế.

Lòng bàn tay Danny bắt đầu rịn mồ hôi. Người đàn ông to lớn đang đứng đó trên ngưỡng cửa rõ ràng là người đáng ngại nhất cô từng gặp.

Ông ta to lớn, rắn chắc, với đôi cánh tay vạm vỡ, bộ ngực đặc biệt rộng và cơ bắp săn chắc, nhưng không cao hơn cô là mấy, có lẽ chỉ khoảng 6 feet. (khoảng 1m82, trời, thể đã là cao lắm rồi, nhỉ) Đầu đó giữa khoảng bốn mươi và năm mươi tuổi, cô phỏng đoán. Và không thể nói chắc ông ta có phải một nhà quý tộc hay không. Khung người của ông ta thể hiện rằng có, nhưng ông ta ăn mặc quá bình thường: không ca vát. cái áo sơ mi trắng vải gai mịn mở cổ, áo khoác đen, quần bằng da, và đôi bốt cưỡi ngựa màu đen. Tuy nhiên, mái tóc vàng của ông ta quá dài để là một thành viên của giới quý tộc, những kẻ vẫn tự hào về kiểu tóc thẩm mỹ của họ. Mái tóc dài đến mức buông xuống trên vai ông ta với những lọn dày, mang lại cho ông ta dáng vẻ của một tên cướp biển. Biểu hiện của ông ta, mặt khác, nói lên rõ ràng rằng ông ta không phải là người có thể bị cho qua. Ông ta có mùi đặc biệt nguy hiểm, đó có lẽ chính là điều khiến Danny đột ngột trở nên căng thẳng. Cô chưa bao giờ phải đối mặt với người nào tỏa ra thứ khí chất như thế, không một giây nào nghi ngờ rằng ông ta có thể hoàn toàn không khoan nhượng nếu bị khiêu khích - và nguy hiểm chết người.

Cô đang định sẽ đóng sập cửa vào mặt ông ta và khóa lại. Cô có lẽ cũng nên làm vậy nếu ông ta không xông thẳng qua cô vào trong sảnh, nơi giờ đây ông ta đang đứng với hai tay khoanh trước ngực.

Cô co rúm người lại vì nghĩ đến việc phải ngăn ông ta lại. "Họ thật sự vẫn còn đang ngủ. Ngài muốn gặp ai trong hai người họ?"

"Jeremy."

"Tôi nghi ngờ anh ta sẽ tỉnh dậy ngay lúc này. Tối qua anh ta say quắc cần câu và vẫn đang ngủ mê mết."

Một bên chân mày vàng óng nhướng thật cao. "Hoàn toàn rắc rối. Jeremy say sưa? Đó là điều không thể. Nó có ý chí mạnh mẽ từ hồi còn bú sữa. Thằng nhóc chắc chắn không thể uống quá chén. Ta đảm bảo với cô. Vậy nên lên đánh thức nó và bảo nó bê cái mông của nó xuống đây."

Danny chạy lên cầu thang, quên không nhắc váy và lão đảo một chút, nâng váy lên cao, và ngừng chạy khi đã ở ngoài tầm nhìn. Cô không chạy để đến chỗ Jeremy, mà chỉ để tránh xa khỏi người đàn ông kia. Nhưng khi đã ở trên gác, sau thở dài nhẹ nhõm, những gì ông ta vừa nói mới ngấm dần.

Malory không có khả năng say rượu? Vậy là tất cả việc ngu ngốc tối qua đều chỉ là mưu mẹo nhằm mang cô lên gác và vào giường của anh? Tên khốn chết tiệt! Sao anh ta dám lừa cô?

Cô không gõ cửa phòng anh, quá giận dữ cho việc đó. Cô xăm xăm xông vào và thấy anh ở trên giường, tỉnh như sáo, chỉ nằm đó, trông hoàn toàn vênh váo và tự mãn. Tuy vậy, anh cũng ngạc nhiên bởi sự đột nhập không báo trước của cô, và ngồi dậy. Thái độ của anh trở nên cảnh giác khi nhận thấy biểu hiện của cô.

Cô dừng ngay trước mặt anh, hai tay chống bên hông, và hét lên, "Anh là đồ khốn kiếp! Anh mà còn dùng mảnh khố để thò tay vào trong váy tôi lần nữa là tôi sẽ bóp cổ anh đấy. Tôi không thèm quan tâm là tôi sẽ bị đuổi việc vì làm thế đâu!"

"Mảnh khố nào cơ?"

"Say rượu. Tối qua anh không hề say. Anh không thể uống say!"

Anh thật sự cười nhạo. "Tôi đã nói thế mà, phải không. Rõ ràng nhớ là có nói."

"Và rằng anh không thể tự tìm thấy cái giường chết dẫm của anh? Anh có nhớ là cũng đã nói thế hay không?"

Anh cười khùng khục. "Danny, cưng, em cũng phải để cho một người đàn ông vài sự lựa chọn chứ. Vậy là tôi đã tuyệt vọng đến mức lợi dụng cái kết luận mà em đã rút ra. Một vài sự bịa đặt nho nhỏ, nhưng chúng hoàn toàn xứng đáng để cuối cùng được ném thử em."

"Thật á?" cô gầm gừ ngay trước khi nắm đấm của cô trúng má anh.

Cô đã dự đoán anh sẽ tránh được. Anh đã từng làm việc đó rất dễ dàng trước đây. Cô không dự đoán những khớp ngón tay của mình giờ đang nhức nhối. Nhưng đó là một sự nhức nhối đầy thỏa mãn.

"Anh có còn nghĩ thế không?" cô hỏi anh một cách vênh váo. "Và đó là sự tha thứ dễ dàng cho anh đấy, anh bạn. Từ giờ hãy giữ những cái hôn của anh cho chính mình đi!"

Cô xông ra khỏi căn phòng và đâm sầm vào một bức tường gạch. Ừ thì, cái gì đó giống như vậy. Người đàn ông nguy hiểm cô đã bỏ lại trên sảnh vào đã đi lên gác, hiển nhiên là sự kiên nhẫn của ông ta đã cạn kiệt.

"Đi đi, nhóc. Ta sẽ tiếp tục từ chỗ cô kết thúc, cô có thể tin tưởng vào điều đó."

Câu đó nghe hết sức đáng ngại. Malory chuẩn bị nhận được không chỉ một con mắt bầm tím, cô đánh cuộc. Không có gì xứng đáng hơn cho một tên phóng đảng khốn kiếp.

Chương XXIII

Jeremy ngã trở lại giường với một tiếng rên, nhận ra giọng nói ngoài cửa. Anh đã nghĩ sẽ có được một hoặc hai ngày trước khi cha anh trở lại thành phố. Nhưng không nghi ngờ gì là George đã lôi James trở về ngay khi cô nghe tin tàu của anh trai cô đã cập cảng. Và từ những gì James vừa nói, Jeremy đã hoàn toàn đúng khi nghĩ rằng những người họ hàng của anh đã quá quan tâm về cách cư xử của anh đến mức không thể không nói ra. Hoặc là lưu ý của Percy đã đến tai James, hoặc cha anh đã được nghe rằng anh đang ngủ với cô hầu gái. Có thể cả hai. Tuy anh thắc mắc làm thế quái nào mà chúng đến tai James nhanh thế.

"Trốn sau con mắt bầm tím hả, thằng chó con?"

Jeremy ngồi dậy và chỉ vào má trên của mình. "Cha nhìn xem. Năm đấm của cô ấy đã đậu xuống đây này, nhưng mắt con đúng là hơi đau một chút, cha nghĩ nó có trở nên bầm tím không?"

"Điều ta nghĩ," cha anh nói "là mi đã mất trí rồi, vương vào một cô nàng tung ra những cú đấm thay vì những cái tát."

Jeremy cười nhăn nhó. "Cha không nghĩ như thế chút nào. Cha nhìn thấy cô ấy rồi. Cha biết chính xác tại sao con lại vương vào cô ấy, bất kể cô ấy tung vào con cái gì."

"Ngoài chủ đề," James nói, nhưng vẫn đi đến bên cạnh chiếc giường, giữ lấy cằm Jeremy để nâng khuôn mặt anh lên theo một góc khác, và kiểm tra vết bầm đang sưng lên một cách nhanh chóng trên gò má anh.

"Sẽ không phải là một vết bầm lớn đâu, nhưng có thể mi sẽ có đủ vết bầm ở đó để ngăn con gái của của Albert Bascomb lại, để cô ta sẽ đi chụp mũ ai đó khác."

Jeremy lùi lại và than vãn. "Quý thật, cha thậm chí đã nghe về cô ta?"

James di chuyển thân hình to lớn đến một trong hai chiếc ghế nhồi đầy gối trong phòng và tự giúp mình thoải mái. "Để ta kể cho mi nghe về buổi sáng của ta nhé, chàng trai thân mến. Ta về đến nhà vào giữa buổi sáng, trong sự vui sướng của George, chỉ để thấy nhóc Eddie đã làm cháy một lỗ trên tấm thảm trong phòng làm việc của ta bởi sự sốt ruột vì muốn gặp ta. Ba mươi phút sau vị huynh trưởng tuôn ra khỏi đó, không thỏa mãn với câu trả lời của ta, dĩ nhiên."

"Tự nhiên thôi." Jeremy nhăn nhó.

Cha anh là độc nhất trong dòng họ Malory, luôn luôn như vậy, đi theo con đường riêng của mình và phá vỡ các quy tắc theo sở thích, con cừu đen trong gia đình. James đã từng bị các anh em trai từ trong suốt hơn mười năm khi đi theo con đường làm hải tặc trên các đại dương. Giờ đây tuy đã trở lại với gia đình, James vẫn tiếp tục đập lên các quy tắc chuẩn mực.

James đơn giản là thích sự khác biệt. Ngay cả đến những cái tên cũng trở nên khác biệt đối với anh. Phần lớn gia đình gọi Regina là "Reggie", nhưng James khẳng khái gọi cô là "Regan", trong sự bức tức của tất cả các anh em trai. Ngay đến con gái của anh, Jacqueline, anh cũng gọi là Jack, trong sự khó chịu của các chú bác của cô bé.

"Rồi Tony đến với lời tiên đoán là những người làm của mi sẽ sớm bị bỏ rơi trên con thuyền vì mi đang lên giường với một trong số họ," James tiếp tục.

"Con nghĩ đáng nhẽ ít nhất chú ấy cũng hiểu," Jeremy nói.

"À, nó tương đối thú vị đối với phần lớn câu chuyện. Em trai ta tiếp nhận vai trò làm cha khá tốt nên giờ đây cũng đang suy nghĩ như một người cha, mi biết đấy."

"Có nghĩa là chú ấy đã hoàn toàn quên mất thế nào là còn trẻ và không bị xiềng xích?"

"Chính xác."

"Nhưng cha không-"

"Chúng ta sẽ nói đến đó, thằng chó con," James cắt ngang. "Và rồi Regan, con mèo con thân yêu, bước vào trước khi Tony kết thúc và bắt đầu thêm một chủ đề mới, nói cho chính xác là Quý cô Bascomb, vào cái danh sách đang tiếp tục phình ra của những vấn đề đáng lo ngại."

"Làm thế quái nào mà chị ấy biết được về cô nàng đó? Con chỉ nhắc đến với Drew và Percy - đừng để tâm. Percy và cái mồm rộng ngoác chết tiệt của hắn."

"Thật ra thì, cô gái nhà Bascomb đã tự mình lan truyền tin đồn rằng cô ta sẽ kết hôn với mi cuối năm nay. Nhưng theo Regan, con bé đã nghe thấy cô ta nói với một người bạn rằng cô ta sẽ có được mi - cách này hay cách khác."

"Cách này hay cách khác?" Jeremy cau mày. "Và câu chết tiệt đó nghĩa là gì?"

"Chính xác cái mi đang nghĩ. Luôn luôn có một vài trái thối trong rổ táo, những kẻ sẵn sàng nói dối và thao túng để đạt được những gì chúng muốn. Mi có đang theo đuổi con bé đó không?"

"Cô ta mới ra mắt mùa đầu tiên. Con tránh bọn họ như tránh bệnh dịch."

"Ta cũng nghĩ vậy. Ta khuyên mi nên giữ khoảng cách với cô ta, một khoảng cách thật xa, tuy rằng có thể nó chẳng giúp được mấy. Những lời đồn đại bịa đặt kết án đàn ông cũng dễ dàng như sự thật."

"Con có thể tránh khỏi những giao tiếp xã hội một thời gian, cho đến khi cô ta để mắt đến ai đó khác. Những kẻ sẵn chông tre tuổi không có tiếng về sự kiên nhẫn, họ có vẻ như nghĩ rằng phải kết hôn ngay mùa ra mắt đầu tiên, khiến họ không thực sự có mấy thời gian để thực hành những mưu mẹo của họ. Và giờ khi George đã trở lại thành phố, cô ấy sẽ lôi anh trai theo đến những dịp vui với cả đàn những cô mới ra mắt đó."

"Cẩn lười mi đi, thằng chó con. Thế có nghĩa là ta cũng sẽ bị lôi đi theo họ."

Jeremy cười khùng khục. Nếu có thứ gì cha anh không ưa nhất, đó chính là cơn lốc của xã hội

London.

"May mắn thay, Drew thích những kiểu giải trí tương tự như của con, những nơi anh ấy có thể được đảm bảo một cô nàng cho một đêm. Anh ấy sẽ cáo lỗi với George như anh ấy vẫn làm."

"An toàn hơn là để cô ấy được như ý một vài lần. Cô vợ yêu quý của ta luôn luôn thế, mi biết đấy. Nhưng không cần bận tâm, ta đã có sẵn lí do để không tham gia với vợ và anh rể của ta rồi. Giờ- " Sự tạm ngừng kéo dài đủ để Jeremy rên lên bên trong, biết trước điều gì sắp đến. "Việc quái gì khiến mi lao vào tận trong lòng đám tội phạm của thành phố hả?"

"Con không," Jeremy vội vàng trấn an cha anh. "Thì, chỉ ngoài rìa thôi, nhưng vì một lý do rất chính đáng."

Anh nhanh chóng giải thích rắc rối mà Percy vướng phải và anh đã tình nguyện giúp đỡ như thế nào.

Khi anh kết thúc, James cười nhả nhỏ. "Trộm lại cặp nhăn, hả? Không cho rằng ta cũng nghĩ đến cách đó."

"Không, cha sẽ mời Heddings lên võ đài cho một hai hiệp đấu."

James nhún vai. "Đó là giải pháp tốt mà, mi biết đấy. Tuy nhiên ta không nghĩ mình thích sự thật rằng Heddings có vài đồ trang sức của Diana. Trộm của cháu gái ta cũng như trộm của ta vậy, chết tiệt ta đi nếu không phải vậy."

"Vậy đó, chúng con vét sạch của hắn, hay đúng hơn, tên trộm của chúng con. Con đã hoàn lại tất cả những món con nhận ra cho chủ nhân thực sự của chúng và gửi tất cả phần còn lại cho vị quan tòa gần nhất. Hi vọng ông ta có thể tìm ra cái gì là của ai và hoàn trả chúng."

"Không muốn dùng chúng để tố cáo Heddings à?"

"Không thể làm thế mà không thừa nhận đã tìm thấy chúng trong nhà hắn khi đang ăn trộm của hắn."

James ho. "Rất đúng. Ta cho rằng họ sẽ yêu cầu bằng chứng về nơi những đồ trang sức đó được tìm thấy. Rồi, có lẽ hắn sẽ thấy kẽ hở trong hành động của mình và ngừng không trộm thêm nữa, khi giờ hắn đã biết có ai đó để mắt đến mình."

"Nhưng hắn ta không làm thế. Hắn chỉ đơn giản cho rằng hắn bị trộm bởi một tên trộm thông thường và việc đó không dẫn đến đâu cả. Rất không có khả năng hắn nghĩ rằng tên trộm có thể nhận ra món đồ nào trong đó, hay thậm chí biết mình đang trộm đồ đã bị ăn trộm."

James thở dài. "Ta nghĩ tốt nhất là ta nên giết quách hắn đi, để đảm bảo hắn sẽ không trộm của ai trong gia đình nữa."

Giờ đến lượt Jeremy ho. "Cha thực sự không cần can thiệp vào. Con đã định sẽ để mắt đến hắn. Con sẽ tìm ra những nơi hắn thường lai vãng và cũng sẽ thường xuyên đến đó. Con không biết chắc hắn ăn trộm bằng cách nào, nhưng con dự định sẽ tóm hắn tại trận. Sau đó sẽ không có vấn đề gì với việc tố cáo hắn nữa."

James yên lặng trong một lúc. Câu tiếp theo của anh cho thấy anh đã cho qua chuyện này trong lúc này. "Nhân đây, làm thế nào mi thuê được em gái của tên trộm nếu không quay trở lại cái ổ cướp đó?"

Jeremy ước gì anh có thể nói dối với cha anh một lần, thực sự, nhưng anh chưa bao giờ làm thế và cũng không định sẽ bắt đầu lúc này. "Cô hầu mới của con là tên trộm. Và con đã không phải đến tìm cô ấy lần nữa, cô ấy đến tìm con, vì con chịu trách nhiệm về việc cô ấy bị tổng cổ ra khỏi băng của cô ấy."

James nhướn một bên chân mày. "Ta đoán là tên bạn thân Percy của mi không biết chuyện đó."

"Không. Cô ấy giả trang làm đàn ông, rõ ràng đã làm thế gần suốt cuộc đời. Percy chưa bao giờ nhìn thấy được người phụ nữ bên trong cô ấy nên khi anh chàng nhìn thấy cô ấy tối qua, cậu ta liền kết luận đó là anh trai song sinh của cô ấy mà cậu ta đã gặp trước đó."

"Ta hiểu rồi. Chết tiệt - không, ta không hiểu. Mi vừa thuê một tên trộm thông thường vào làm trong nhà?"

Jeremy chùn lại trước sự lên giọng đó. "Chẳng có gì là thông thường ở cô gái này cả. Cha đã thực sự nhìn vào khuôn mặt cô ấy chưa? Cô ấy có khung người đẹp đến nỗi có thể làm một công chúa! Cô ấy nói năng như một tên bụi đời, nhưng tất nhiên thôi, vì đó là nơi cô ấy đã lớn lên. Cô ấy mồ côi, không biết chút gì về việc cô ấy đến từ đâu hay được sinh ra với tên gì. Nhưng cô ấy muốn cải thiện bản thân. Con không nghi ngờ cô ấy có thể, bởi vì cô ấy thông minh như một người điều khiển thú. Cách nói năng của cô ấy thậm chí đã khá hơn rất nhiều chỉ sau vài ngày ở đây. Cô ấy đuổi theo con chỉ vì cô ấy đổ lỗi cho con khiến cô ấy không còn nhà nữa."

"Đó là lỗi của mi?"

"Hi nhiên. Chính xác là con đã không cho cô ấy lựa chọn nào về việc đi theo bọn con đêm đó. Cái băng móc túi nhỏ của cô ấy có những luật lệ phải tuân theo, và cô ấy kết thúc phá vỡ vài trong số đó bằng cách giúp bọn con."

"Vậy là mi thuê con bé vì cảm thấy mi nợ nó?"

"Dĩ nhiên không," Jeremy nói, và với một cái đỏ mặt thêm vào, "Con thuê cô ta vì cô ta không cho con lựa chọn nào khác. Co ấy dọa sẽ đến gặp Heddings và kể tất cả với hắn."

James cau mày. "Để ta nói lại cho đúng nhé. Thay vì tổng tiền mi để đổi lấy sự im lặng, con nhóc yêu cầu mi cho nó một công việc? Ta nhớ mi bảo nó thông minh cơ mà?"

"Cô ấy đúng là thế. Một công việc tốt là một phần trong kế hoạch cải thiện bản thân của cô ấy."

"Tiền có thể làm việc đó," James chỉ ra khô khan.

"Con biết. Quỷ quái là cô ấy lại không chọn cách ấy. Nhưng rồi con bắt đầu nghĩ đấy chỉ là một trò bịp."

"Có thể. Nếu con nhóc thông minh như mi nói, vậy thì nó phải biết tố cáo với Heddings cũng là tự chỉ điểm chính mình."

"Chính xác. Nhưng cô ấy đã thực hiện công việc của một người hầu khá tốt. Không nghĩ cô ấy sẽ, nhưng cô ấy đang làm thế, và hơn nữa, con vẫn định sẽ mang cô ấy lên giường."

"Vậy thế quái nào mà mi không làm đi rồi để con bé đi con đường của nó?"

"Vì con nghi ngờ một lần sẽ là đủ, và, thôi được, cô ấy không hứng thú với những khoái cảm."

"Chúa nhân từ, đừng nói với ta một tên trộm và là kẻ đe dọa lại đang giữ gìn cho hôn nhân nhé!"

"Không, cô ấy chỉ không muốn dính dáng đến con thôi."

James đảo mắt. "Thật là một lời tuyên bố kì quái. Ta chắc chắn mi tin rằng đã từng tuyên bố như thế, nhưng mi không khiến ai tin được đâu."

"Đó là sự thất. Chỉ là con vẫn chưa tìm ra tại sao thôi."

"Mi đã từng nghĩ đến việc hỏi con bé chưa?"

"Làm thế là đặt lên bàn quá nhiều quân bài, đúng không?"

James khịt mũi. "Với việc tại sao con bé làm mi bị sốc, ta sẽ nói là mi đã quăng cả cỗ bài lên bàn rồi. Hỏi con bé, đối phó với nó, mang con bé lên giường, rồi để con bé rời khỏi ngôi nhà. Bên cạnh đó còn việc con bé có thể trộm của mi mà mi không biết nếu giữ con bé ở đây đủ lâu-"

"Cô ấy từ bỏ trộm cắp rồi."

"Chắc chắn rồi," James đáp khô khan.

"Không, thật tình, cô ấy nói là ghét việc ấy, và nghĩ đến đó, có thể đấy là lý do cô ấy không đòi tiền của con. Cô ấy coi nó như trộm cắp."

"Coi như thế, bố trí con bé ở đâu đó nếu mi muốn vui chơi với nó một thời gian, nhưng đưa nó ra khỏi đám người làm. Mi cũng có thể để con bé lại đây nếu bắt buộc, nhưng hãy làm cho đúng cách. Giữ con bé làm người hầu và mang nó lên giường cùng lúc sẽ tạo ra một căn nhà không vui vẻ gì đâu."

"Đấy là suy nghĩ của cha hay những gì cha được thì thầm vào tai sáng nay?"

James cười khùng khục, "Nhà Malory không thì thầm những lời phàn nàn, nhóc con. Nhưng mi đúng đấy, với ta chẳng ảnh hưởng gì nếu mi làm cả nhà đảo lộn lên bởi những tranh cãi. Điều ta phản đối là bị các huynh trưởng cảm râm về những chuyện đó, đặc biệt là Jason. Vậy nên hãy làm hài lòng cả gia đình rằng mi không dẫm đạp lên những quy tắc và đang điều hành căn nhà một cách hoàn hảo, rồi họ sẽ không đến mách với Jason, và ta sẽ không phải nghe thêm bài diễn văn nào của anh ấy nữa."

Jeremy thở dài. "Reggie là người duy nhất thường xuyên ghé qua. Con tự hỏi liệu có thể cấm cửa chị ấy. Cha có nghĩ một tay quản gia có thể đương đầu được với chị ấy và giữ chị ấy ở ngoài không?"

James phá ra cười. "Không có cơ hội đâu, không một cơ hội nào mi sẽ thực sự muốn. Con bé cứng đó luôn cân bằng giữa thao túng và mai mối, và luôn với những ý định tốt đẹp nhất, và nó vẫn thường chọc ngay đúng vấn đề. Chết tiệt là nó phải cưới một tên vô duyên như Eden."

Jeremy nhăn nhó cười. Đạo này quan hệ giữa cha anh và Nicolas Eden khá tốt, cho đến khi nào James vẫn chiến thắng những cuộc chọc ngoáy bằng lời của bọn họ, và James thường chiến thắng. Hai người đó đã quay lại như cái thời trước đó trên biển. Jeremy đã bị thương trong trận hải chiến giữa hai người đàn ông, đó là lý do James từ bỏ làm cướp biển. Nick đã lái tàu rời đi mà không bị vết sẹo nào và hếch mũi về phía họ, điều người ta không làm với James Malory.

James cuối cùng cũng sẵn bằng tỉ số, đập cho Nick một trận ra trò - ngay trước đám cưới của anh với Reggie, khiến anh suýt chút nữa lỡ nó. Đến lượt Nick tổng James vào tù vì vụ đó, việc sau cùng lại xoay ra là cơ hội tốt nhất, để James có thể sắp xếp cái chết của thuyền trưởng hải tặc Hawke, cái tên mà James được biết đến trên biển, khi đã trốn thoát, cho phép anh quay trở lại London mãi mãi.

"Nhắc đến quản gia," James nói khi đứng dậy để rời đi, "mi có muốn mượn một người của ta không?"

"Quý thật." Jeremy sung sướng nhăn nhó. "Con vẫn đang chờ cha gợi ý đấy."

"Mượn, thằng chó con, không phải giữ luôn, nên mi vẫn cần kiếm một người cố định. Thật ra là Artie đã gợi ý. Vì hấn và Henry chia sẻ công việc ở nhà ta, thực sự không có đủ việc cho cả hai tên đó."

"Vậy con nhận được ai?"

James cười lẩn. "Cả hai. dĩ nhiên. Hai tên đó sẽ thay phiên nhau ở đây cũng như ở nhà. Hai tên chó biển già đó đã chia sẻ công việc quá lâu rồi, ta không nghi ngờ chúng nghĩ đó là cách thông thường của công việc."

Chương XXIV

Jeremy tìm thấy Danny trong phòng khách, đang phủi bụi một chiếc bàn, làm đi làm lại, chìm sâu trong suy nghĩ đến mức cô không nghe thấy anh bước vào. Anh tự hỏi liệu cô có đang nghĩ về anh. Anh tự hỏi liệu cô có còn giận dữ. Anh tự hỏi liệu cô có tặng anh thêm một con mắt bầm tím nếu anh quay cô lại và hôn cô lần nữa.

Thay vào đó anh ho để lôi kéo sự chú ý của cô. Cô giật mình quay lại và có vẻ ngạc nhiên hơn cần thiết khi nhìn thấy anh.

Câu hỏi của cô để lý do. "Anh vẫn còn sống?"

Anh nghiêm ngẫm câu hỏi đó trong một lúc. "Tắt thở vì một con mắt bầm tím? Không, tôi không nghĩ đã từng nghe đến trường hợp đó bao giờ."

"Chẳng liên quan đến những gì tôi đã làm," cô lẩm bẩm. "Và mắt anh không bầm tím."

"Chưa," anh chữa lại một cách vui vẻ, khiến cô cau mày với anh. Anh cười khùng khục. "Tốt thôi, tôi bỏ cuộc. Nói ra đi, cô gái. Tại sao em lại dự đoán sự hấp hối của tôi?"

"Người khách của anh," cô gần như thì thào trong sự căng thẳng. "Tôi trốn trong bếp cho đến khi ông ta cuối cùng cũng rời khỏi. Dọa tôi sợ chết khiếp, thật đấy. Dễ dàng để nói ông ta sẽ cắt họng anh mà không chớp mắt lấy một cái. Không có mấy người nguy hiểm chết người đến thế, nhưng ông ta có cái khí chất đó, nếu anh hiểu ý tôi. Và ông ta đang nổi điên với anh."

Jeremy bắt đầu cười ngặt nghẽo. Danny lại trừng mắt nhìn anh. "Có gì đáng cười chứ, hả?" cô hỏi đầy phẫn nộ.

"Em đang nói về cha tôi đấy, cô gái thân yêu."

"Chắc rồi," cô chế giễu. "Thật là một sự khập khiễng. Ông ta trông không giống anh chút nào."

"Không, nhưng ông ấy là cha tôi, James Malory, Tử tước Ryding, người lớn tuổi thứ tư trong các anh em nhà Malory, cựu phóng đảng, cựu cướp-à, đừng bận tâm, nhưng giờ ông ấy là một người chồng tận tụy, và cha của bốn đứa con với một đứa còn đang trong bụng mẹ."

Cuối cùng cô cũng tin anh, thậm chí còn thương hại, "Anh thật tội nghiệp. Tôi ghét phải có một người cha đáng sợ đến vậy."

Anh nhún nhử. "Ông ấy không, thật đấy, ừ thì, không, một khi cô đã biết ông."

Cô hừ một tiếng. "Rõ là ông ta đã không xé anh ra từng mảnh như tôi thấy ông ta đã dọa dẫm - hơn cả tiếu nuối, nếu anh hỏi tôi."

Để dàng thấy là cơn giận của cô đã trở lại. Jeremy ho. "Chúng ta hãy nói chuyện, Danny."

"Hãy không."

"Em vẫn chưa nhận ra rằng em cần chiều lòng ông chủ của em mọi lúc sao?"

"Không có chuyện chết tiệt đó đâu khi mà ông chủ của tôi là một con hươu đực dâm dăng chỉ hứng thú với việc chui vào dưới váy tôi."

"Quý bắt việc đó đi, em phải làm gì đó với cái thói thẳng toẹt này của em đi chứ."

"Tại sao?"

"Bởi vì-"

Anh ngừng lại. Cô đã đúng. Đây là một trong những thứ khiến cô trở nên duy nhất và anh không muốn thay đổi cô chút nào. Hơn nữa lúc này anh đang theo đuổi sự cho phép của cô, và anh sẽ không nhận được nếu cô bắt đầu thoái thác quanh co như hầu hết phụ nữ vẫn làm khi họ bị hỏi những câu hỏi thẳng thắn. Và anh dự định sẽ hỏi một vài câu như thế.

"Vậy là anh có anh chị em, phải không?"

Hi vọng của Jeremy vút lên. Cô đã không đợi anh trả lời câu hỏi của cô, và sự hiếu kì của cô là một biểu hiện tuyệt vời của việc cô có hứng thú với anh nhiều hơn là cô đã làm ra vẻ.

"Hai em trai sinh đôi và một em gái, thực sự," anh kể với cô. "Và tất cả đều còn rất nhỏ."

"Tại sao họ không có bữa tiệc? Hay tại sao cha anh cũng không đến?"

"Họ vẫn đang ở thăm bác Jason của tôi ở vùng nông thôn. Bác ấy là người đứng đầu gia đình và không thường đến thành phố. Vậy nên nếu chúng tôi muốn gặp bác ấy, chúng tôi đến điền trang của gia đình ở Haverston. Nhưng đằng nào thì những đứa trẻ còn nhỏ như vậy thường không được phép tham dự những buổi họp mặt của người lớn."

"Ngay cả khi chỉ là buổi họp mặt của những người trong gia đình?" cô hỏi

Jeremy cười nhả nhỏ. "Chúng tôi đã từng thử. Có quá nhiều trẻ con trong gia đình hiện giờ. Nó gần như một bãi chiến trường khi tất cả bọn nhóc tụ tập lại."

Cô cười khúc khích mất một lúc. "Tôi cũng đã từng tham gia một vài lần."

"Thật không? Trong cái băng nhỏ của em cũng có nhiều trẻ con thế à?"

"Hầu như tất cả đều là trẻ con, và tất cả đều mồ côi giống tôi. Dagger cung cấp chỗ ở và thức ăn và dạy chúng tôi kiếm sống."

"Ý em là trộm cắp."

"Cái đó nữa."

"Anh ta là thủ lĩnh được bầu chọn của bọn em, tôi đoán là thế? Người đã đá em đi?"

Cô gật đầu cắt ngắn và quay đi, tiếp tục công việc quét bụi - với thái độ như báo thù. Một đề tài khó nhằn, rõ ràng. Có lẽ vụ cô bị tống cổ ra khỏi băng vẫn còn quá mới để cô muốn bàn luận về nó. Anh ngạc nhiên là cô đã nói nhiều đến vậy, khi mà trước đây cô vẫn từ chối nói một câu nào về những chuyện đó.

"Ngồi xuống đi, Danny," anh gợi ý một cách dễ chịu. "Có vài thứ tôi muốn hỏi em. Tốt hơn là nên hỏi trong sự thoải mái."

Anh ra dấu về phía chiếc sofa. Cô nhìn chăm chăm vào nó một lúc rồi lắc đầu. "Sẽ không được phải phép, đúng không? Anh ngồi đi, tôi đứng ở đây là tốt rồi."

"Những gì tôi sắp hỏi em tương đối - riêng tư. Thật đấy, ngồi xuống sẽ là thích hợp nhất."

"Để anh có thể ngồi cạnh tôi và thử những mảnh khóe của anh lần nữa? Tôi biết anh rồi, anh bạn. Tốt hơn anh nên bỏ cuộc đi."

"Không có cơ hội đâu, cưng"

Không chủ định trước, nhưng ánh mắt Jeremy trở nên hết sức gợi tình khiến Danny thờ hồn hển và vội vàng nhìn đi chỗ khác. Cô thậm chí bắt đầu quạt bằng cây phát trần, hiển nhiên không nhận ra mình đang làm vậy. Khi đã nhận ra, cô bật ra một âm thanh nhỏ, gần như một tiếng rên.

Và Jeremy bị mắc trong một tình huống khó xử. Anh có nên lợi dụng việc cô bị kích thích hay tiếp tục kế hoạch để tìm hiểu về cô nhiều hơn? Mặc dù nó đi ngược lại bản năng của anh, anh buộc phải chọn giải pháp sau. Đơn giản là anh muốn ở cô nhiều hơn là sự thỏa mãn nhất thời. Và anh e rằng ngay cả khi cô chịu đầu hàng, sau đó cô sẽ coi là anh đã lợi dụng thời cơ và trở nên hết sức tức giận với anh, khi đó, cô sẽ bỏ việc và ra đi.

Lát sau, cô nói, gần như vẫn còn hụt hơi, "Tôi sẽ ngồi xuống. Nhưng anh ngồi chỗ khác."

Jeremy nhăn nhó cười. Tiến bộ, rõ ràng là đã tiến bộ. Nhưng khi cô di chuyển đến ngồi trên chiếc sofa, cô ngồi ở đầu cách anh xa nhất. Anh thở dài và chuyển sang ngồi trên chiếc fa đối diện với cô.

"Việc này sẽ không mất nhiều thời gian chứ?" cô hỏi, có vẻ như khó chịu vì đã chấp nhận tham gia. "Tôi còn nhiều việc phải làm."

"Nó có thể, nhưng có lẽ sẽ không đâu. Và đừng lo lắng về công việc khi tôi ở cùng em. Nếu em không hoàn thành công việc hôm nay, tôi sẽ nhận trách nhiệm về mình."

"Vậy anh muốn biết những gì?"

"Hãy bắt đầu với tuổi của em?"

"Tôi nghĩ đã nhắc đến nó rồi."

"Mười lăm, phải không?"

"Thật ra là mười. Chỉ hơi cao so với tuổi."

Anh phá ra cười. Cô không chia sẻ sự hài hước đó với anh nên anh cố gắng kết thúc nhanh chóng và hỏi, "Vậy em mồ côi từ khi lên mấy? Hai hay ba?"

"Tôi đoán bốn hoặc năm, thậm chí có thể gần sáu."

"Vậy là em khoảng hai mươi, có thể hai mốt?"

Cô gật đầu. Tuy khá cọc cằn. Cô vẫn không thư giãn và anh không chắc làm thế nào để thay đổi nó khi anh chính là nguyên nhân khiến cô căng thẳng. Anh đã hi vọng cô sẽ cởi mở và quên đi rằng cô nên ở đâu khác hơn là trong một cuộc đối thoại với anh.

Anh thử cách khác. "Có phải Dagger là người dạy em trộm cắp?"

"Đó là Lucy. Chị ấy là người đã tìm thấy tôi và mang tôi vào băng."

Hai từ "là" cùng lúc nghĩa là anh sẽ phải giúp cô với ngữ pháp của cô. (chỗ này Danny dùng "were" thay vì phải dùng "was", nhưng mình không biết dịch ra thế nào, cả nhà thông cảm nhé.)

"Was thay vì were."

"Hả?"

"Em dùng từ were hai lần. Chính xác phải là -"

Cô ngắt lời anh một cách bức tức, "Tôi biết tôi không đủ điều kiện làm người hầu trong một căn nhà đẹp thế này. Bà Robertson đang cố giúp đỡ, nhưng bà ấy dễ bị xao nhãng và chuyển sang nói về chủ đề khác."

"Tôi sẽ dạy em."

Vì vài lý do mà anh nhận được một cái cau mày. "Dạy tôi cái gì?"

Anh cười khùng khục vì đầu óc nghi ngờ thái quá của cô. "Bất cứ thứ gì em thích, cô gái thân yêu, nhưng tôi đang nhắc đến cách nói năng của em. Nó có thể được sửa lại cho đúng, em biết đấy. Chính tôi cũng đã từng phải làm thế. Điều đó không làm em ngạc nhiên à? Ồ, thấy rồi, em không tin tôi."

"Vậy anh từng nói thế nào?" cô hỏi, giọng chế giễu. "Giống tôi?"

"Không hẳn." Anh nhăn nhó. "Nhưng cũng gần giống."

Cô khịt khịt. Rõ ràng cô vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng. "Vật khi còn nhỏ anh cũng đi ăn trộm? Lớn lên giữa những tên trộm?"

"Tôi lớn lên trong một quán rượu trên bến cảng, Danny, và nếu em còn khụt khịt nữa, tôi sẽ sang đó và bóp mũi em đấy. Đó là nơi mẹ tôi đã làm việc trong nhiều năm, nơi tôi đã ở sau khi bà mất. Tôi là một đứa con hoang, em biết đấy," anh thêm vào vui vẻ.

"Anh không đùa đấy chứ?"

"Không chút nào. Và uốn lưỡi để phát âm "u" đi, em yêu."

Cô đỏ mặt, nhưng chỉ một chút thôi. "Vậy cha anh nhận anh từ khi nào?"

"Tôi được mười sáu tuổi khi ông ấy tìm thấy tôi, hay đúng hơn, tìm thấy cha. Cha không biết sự tồn tại của tôi."

"Vậy làm thế nào anh biết ông ấy là ai?"

"Bởi vì mẹ tôi say mê cha đến mức kể về ông ít nhất mỗi ngày một lần và miêu tả cha hoàn hảo đến nỗi tôi nhận ra ngay khi nhìn thấy ông. Làm cha ngạc nhiên đến ngã ngửa, dĩ nhiên, khi tôi bảo tôi là con trai ông."

"Và ông ấy tin anh?"

Anh cười khùng khục. "À, cũng có đôi lúc nghi ngờ, rất nghi ngờ là đằng khác, không phải về việc tôi có máu mủ với cha không, mà là liệu tôi có thực sự là con của cha. Cha biết tôi có máu mủ với ông, không thể nhầm lẫn được, khi tôi nhìn giống hệt em trai Tony của cha. Nhưng sau khi tôi kể với cha về mẹ, cha đã thực sự nhớ ra mẹ, và khoảng thời gian họ ở bên nhau."

"Vậy điều anh muốn nói là, anh không phải một tên nhà giàu cho đến khi anh mười sáu tuổi?" cô hỏi một cách ngờ vực.

"Quả vậy."

"Nhưng anh cư xử hoàn hảo đến mức quái quỷ."

Anh cười. "Tất cả là nhờ học tập đấy, cô gái thân yêu. Tất cả đã chứng minh luận điểm của tôi rồi, đúng không?"

"Rằng tôi có thể học để nói được như anh?"

"Chính xác."

"Tôi đã từng," cô thừa nhận.

"Hả?"

Giờ đến lượt cô cười. Âm thanh đó tuyệt vời đến nỗi khiến Jeremy nín thở. Và cô không treo anh trên dây lâu, nói thêm, "Nói như anh."

"Thật chứ?"

"Một vài lần nó trở lại với tôi một cách tự nhiên, nhưng thường thì tôi phải nghĩ trước, và khi tôi căng thẳng hoặc giận dữ, tôi thậm chí quên cả phải cố gắng. Cái thời mà tôi nói năng tử tế đã từ quá lâu rồi khiến nó giờ đây không còn quen thuộc với tôi nữa."

"Chắc rồi, em là một bà lão, tôi biết."

Cô mỉm cười nhưng không nói thêm, khiến trí tò mò của anh tăng vượt qua giới hạn. "Vậy là không phải em sinh ra trong khu ổ chuột?"

Cô nhún vai. "Tôi không biết tôi được sinh ra ở đâu. Tôi bị mất trí nhớ khi còn rất nhỏ. Lucy tìm thấy tôi, như tôi đã nói, và mang tôi cùng về nhà. Lúc đó chị ấy cũng không lớn hơn mười hai tuổi. Thật khó để nhớ lại từ lâu thế, nhưng tôi nhớ chị ấy bảo tôi nói quá tử tế, rằng tôi sẽ không hòa nhập được nếu không nói giống như chị ấy, vậy nên chị ấy đã sửa lại - có lẽ cũng giống anh đang làm bây giờ," Danny kết thúc với một nụ cười.

"Em đã ở đâu khi cô ấy tìm thấy em?"

"Trong một con hẻm."

"Em có nhớ làm thế nào em đến được đó không?"

"Chắc rồi. Cô Jane mang tôi đến đó. Nhưng cô ấy đã chết, cùng cái ngày Lucy tìm thấy tôi."

"Cô Jane là ai? Mẹ em à?"

"Cô ấy bảo không phải, cô ấy là vú nuôi của tôi. Cô ấy ở cùng tôi sau vụ đổ máu, tôi nghĩ cô ấy cứu tôi ra khỏi đó."

Jeremy đột ngột chồm về phía trước, kêu lên, "Lạy Chúa, vụ đổ máu gì cơ?"

Danny cau mày. "Phần kí ức đó của tôi không rõ rệt, và tôi không nhớ gì trước thời điểm đó. Tôi có một cục sưng tổi tẹt ở sau đầu. Lucy nói nó đủ tẹt để lại một vết sẹo nhìn thấy nó."

"Vậy là em không nhớ chút gì về cha mẹ em?"

"Không. Tuy nhiên tôi có những giấc mơ. Một trong chúng rất đẹp, về một Quý cô xinh đẹp. Cô ấy rất xinh và ăn mặc rất đẹp, như một thiên thần. Tôi kể với Lucy, và chị ấy cho rằng đó là một thiên thần, rằng tôi đã mơ thấy tôi phải chết và thiên thần đang tìm kiếm tôi."

"Was," anh chữa lại gần như tự động. "Cô ấy có trông giống em không, thiên thần ý?"

Danny chớp mắt. "Làm sao anh biết? Tôi chưa bao giờ kể với Lucy điều đó. Nhưng cô ấy đúng là có phần giống tôi, ít nhất là khuôn mặt. Và mái tóc cô ấy màu bạch kim, nhưng vẫn lên rất dễ thương. Nhưng cô ấy không già, không hề."

"Đó có thể là mẹ em, Danny."

Cô khụt khịt. "Chắc thế rồi. Cô ấy ăn mặc quá đẹp để là mẹ tôi. Trong chuyện này tôi nghĩ, đúng hơn đó là người mà tôi muốn trở thành."

Anh nghĩ ngợi một chút, rồi thừa nhận, "Có thể". Anh cười toe toét. "Và cũng không phải một mục tiêu vô lý. Tôi tự hỏi em trông như thế nào trong bộ váy lụa và mái tóc búi thành một búi thành tú - Chúa ơi, đừng để tâm. Tôi có thể hình dung ra, và em sẽ có tôi bò ra trên sàn hôn bàn chân em và hứa hẹn cho em cả thế giới."

Cô cười. Và lần nữa, anh nín thở. Đôi mắt tím lấp lánh khi cô cười. Toàn bộ khuôn mặt cô thay đổi, sáng rực lên, khiến cô càng trở nên tuyệt đẹp hơn thường khi, và anh đã không nghĩ điều đó có thể, cô vốn đã luôn đẹp đến mức làm anh đau đớn.

"Khái niệm đó đã đủ làm thôi hoảng sợ rồi, vậy em còn cười cái gì nữa?" anh hỏi với vẻ nghiêm nghị giả tạo.

"Vì khi anh ngu ngốc, anh thật sự hết sức ngu ngốc, anh bạn. Hôn bàn chân tôi, hả? Tôi sẽ cần tháo ủng ra trước chứ?"

Anh nhấp nháy mắt, nhìn xuống chân cô. "Trời, chết tiệt tôi đi, em vẫn đang đi ủng. Phải chăng bà Robertson đã quên mất mục đó trong tủ quần áo mới của em? Em nên có vài đôi giày thoải mái để đi trong nhà, em yêu. Sau rốt, công việc của em đòi hỏi em phải đứng gần như cả ngày. Tuy nhiên, nhắc đến chuyện đó, tôi sẽ thích hơn rất nhiều nếu em nằm ngửa cả ngày. Có muốn đổi việc không?"

"Không có chuyện chết tiệt đó đâu." Cô lại đang khịt khịt trở lại.

Anh nhướn một bên chân mày. "Em thậm chí không tò mò xem công việc đó kèm theo những gì?"

"Là một thằng con trai trong mười lăm năm nghĩa là tôi biết các anh nghĩ gì." Cô đứng dậy đột ngột khi đang nói và thêm vào trên đường xăm xăm ra khỏi phòng, "Giữ nó trong đầu, anh bạn, trước khi anh xúc phạm tôi thêm nữa."

"Chờ đã - tôi không-"

Jeremy bỏ cuộc. Cô đã đi rồi. Quỷ tha ma bắt, anh vừa mắc phải sai lầm chết tiệt gì chứ? Ngay lúc trước thôi cô ấy vừa cười vui vẻ.

Anh thở dài, rồi một nụ cười nhả nhở chậm chậm nở trên môi. Cuộc nói chuyện của họ có thể kết thúc một cách rất chua cay, nhưng mặt khác anh đã tiến được một bước dài. Anh đã khiến cô thư giãn một chút với anh, và anh đã khiến cô cười. Bước tiếp theo sẽ là nói đùa, trêu chọc, và thêm nhiều tiếng cười nữa. Có thể tiến đến lấy cặp vài nụ hôn một cách chính thức - nhưng, có lẽ anh nên chờ đến khi mấy vết bầm tím khỏi. Sau cùng, cô cũng là người phụ nữ sử dụng những cú đấm thay vì những cái tát.

Chương XXV

"Lucy!" Danny thở hào hển khi ra mở cửa sau khi được báo là cô có khách. Cô quăng hai tay vòng quanh Lucy, ôm cô ấy thật chặt, nhưng một cái liếc mắt tới biểu hiện trên khuôn mặt cô bạn khiến Danny thêm vào, "Có chuyện gì vậy?"

"Chúng ta đi dạo được không? Chị cảm thấy không thoải mái lắm, ở một nơi như thế này."

Danny hiểu. Lucy không chỉ là một gái điếm, cô ấy ăn mặc giống như vậy và thật lạc lõng trong khu phố này. Cô ngạc nhiên là Lucy đã có thể đi sâu vào đây đến thế mà không bị ai đó cố gắng đuổi đi.

"Đi đến chỗ công viên đi," Danny gợi ý, nắm lấy tay Lucy và dẫn cô băng qua đường. "Làm thế nào chị đến được tận đây?"

Lucy cười khi nghe nhắc đến. "Tìm được một chiếc xe ngựa cho thuê. Anh ta đã rất vui vẻ với chị, anh ta đã hơn cả sẵn lòng đưa chị đến đây. Thực tế" - cô quay lại để gửi một nụ hôn gió đến anh chàng đánh xe đang chờ ngay dưới phố - "anh ta cũng sẽ đợi để đưa chị về nhà nữa."

"Em không ngờ đến một cuộc viếng thăm sớm thế này. Em thậm chí đi chưa được một tuần."

Danny đã sử dụng một ít trong số tiền bà Robertson đưa cho, thuê một thằng nhóc cạo ống khói, để mang địa chỉ mới của cô đến cho Lucy. Bà Appleton đã viết ra hộ cô, và thằng nhóc đã hơn cả vui vẻ giúp cô đưa thư, vì trong mùa hè nó không có nhiều việc làm như mùa đông.

"Tuy nhiên, thật tuyệt khi được gặp lại chị," Danny nói khi họ ngồi xuống một băng ghế, con phố vẫn trong tầm nhìn.

"Chị đã sợ là em sẽ không kiếm được việc làm sớm, với tất cả những rắc rối mà em gặp phải những lần trước. Nhưng hóa ra em đã đỗ lại ngay ở một chỗ rất đẹp. Nhìn em này. Chị hầu như không nhận ra em trong bộ trang phục dễ thương này. Và thật sự chị đã bật ngửa khi người đánh xe chỉ cho chị căn nhà. Em thích ở đây chứ? Dĩ nhiên rồi, làm sao có thể không thích!"

"Em phải làm quen dần, nhưng những người trong đó rất tốt bụng và sẵn sàng giúp đỡ. Thậm chí họ còn đang dạy em nói năng cho tử tế hơn."

"Chị có nhận ra, và không phải là tử tế hơn. Em đã từng nói năng tử tế đến mức nó khiến tai chị đau."

Danny cười khúc khích. "Không, nó không. Chị đã luôn véo em khi em lỡ miệng, trong lúc chị dạy em."

"Chị chưa bao giờ véo đau, chỉ không muốn em bị đá ra vì không phù hợp. Tuy rằng thật ra mà nói, chị luôn cho rằng em sẽ không ở với bọn chị lâu, rằng gia đình em sẽ đến tìm và mang em

đi."

"Chị nghĩ thế thật à?"

Danny đã từng hi vọng điều tương tự. Trong nhiều năm, cô đã khóc cho đến khi ngủ thiếp đi vì những người cha mẹ mà cô không thể nhớ được. Nhưng khi cô đủ lớn để suy nghĩ một cách có logic, cô buộc phải thừa nhận mình không còn gia đình nào khác ngoài nơi mà Lucy đã mang cô đến. Nếu có một người họ hàng nào đó, thậm chí họ hàng xa đi nữa, chẳng lẽ cô Jane đã không nhắc đến hoặc cố gắng liên lạc với họ?"

Nhắc nhớ đến việc đăng nào cô cũng bị tổng ra khỏi băng, nhiều năm sau đó, khiến cả hai người cùng tỉnh trí lại. "Đã đến lúc em đi con đường của em rồi, Danny, và nhìn xem nó đã trở nên tốt đẹp thế nào."

"Em biết, nhưng em vẫn nhớ tất cả mọi người."

"Em có thể thỉnh thoảng về chơi mà. Nhớ chìa vào mũi Dagger cho anh ta thấy em đã tự mình làm tốt thế nào nhé. Nói đến cái mũi của anh ta, nó bị gãy."

Danny nhấp nháy mắt. "Tốt cho anh ta. Lúc này thì em chả có chút thông cảm nào với anh ta cả. Nhưng chị không tới đây chỉ để thông báo với em chuyện đó đấy chứ?"

"Thực ra thì, đúng vậy," Lucy nói, giờ không còn thoải mái nữa. "Chị không có mặt khi chuyện xảy ra, nên không nhìn thấy người đàn ông đã làm việc này, nhưng hắn đã quần Dagger kha khá để bắt anh ta nói ra em đã đi đâu."

"Em á?"

"Aye, dĩ nhiên Dagger không thể nói điều mà anh ta không biết. Thằng nhóc mang địa chị của em gặp chị trên phố, vậy nên Dagger không biết chị có nó."

"Nhưng người đàn ông đó tìm em?"

Lucy gật đầu. "Hắn không để lại tên hay lý do tại sao hắn tìm kiếm em. Nhưng hắn làm Dagger sợ, và em biết Dagger không mấy khi bị dọa dẫm. Và điều đó cũng làm chị sợ, vì nếu hắn có thể đánh Dagger chỉ để tìm được em, hắn có thể cũng muốn làm hại em. Và giờ Dagger đã biết rồi."

"Cái gì?"

"Rằng em là con gái. Tên đàn ông gọi em là 'con nhóc tóc bạch kim'."

Danny nhăn mặt. "Anh ta có giận dữ lắm không?"

"Anh ta quá bận rộn chuyển bọn chị đến một chỗ mới để tên đó không tìm được bọn chị lần nữa, và chăm sóc cái mũi và những vết bầm dập khác. Khó nói được là anh ta giận dữ về những gì vừa xảy ra hay về sự giả trang của em."

"Chị có nghĩ đấy là người nào đó em đã từng trộm không?"

"Chị không thể nghĩ ra lý do nào khác. Nhưng em vẫn luôn cẩn thận để không bị nhìn thấy."

"Em biết, nhưng-" Danny ngưng lại nửa chừng khi một phỏng đoán xuất hiện trong đầu cô.

"Cài gì?"

"Quý ông em trộm tối hôm đó, người hầu của ông ta đã nhìn thấy em. Và mặc dù em đã gỡ được ra khỏi đó, ngày hôm sau ông ta sẽ biết em là một tên trộm, khi những đồ trang sức của Quý ông đó bị phát hiện đã mất tích. Quý ông đó hóa ra cũng là một tên trộm, nên có lẽ ông ta cũng biết thuê một tên côn đồ để truy nã em."

"Điều đó nghe không tốt chút nào." Lucy nói một cách căng thẳng.

"Không, nó không."

Chương XXVI

Suy nghĩ kĩ hơn sau khi Lucy đã ra về, Danny phải nghi ngờ về việc người đang đang tìm kiếm cô đã được ê bởi Ngài Heddings. Hẳn ta tìm một phụ nữ, nhưng đêm hôm đó người hầu của Heddings đã không tỏ chút thái độ nào cho thấy ông ta nhìn qua được vỏ bọc đàn ông của cô. Vậy thì họ sẽ phải tìm một thằng nhóc tóc bạch kim, không phải một con nhóc.

Và hơn nữa, cô nhớ lại cái cảm giác bị ai đó theo dõi trên đường về nhà sáng hôm đó. Họ chắc hẳn đã mất dấu cô, hỏi thăm quanh đó, và cuối cùng tìm ra chỗ cô sống. Cô đã đi qua vài khu phố sang trọng để về nhà hôm đó. Nên có thể không ai khác ngoài mấy người giàu có vừa mới bị mất trộm. Nhìn thấy cô đi ngang qua chỗ mình, ông ta có thể đã quyết định rằng cô chính là tên móc túi và đi theo cô để đòi nợ. Lúc đó cô đã mất chiếc mũ, và dễ nhận ra hơn rất nhiều rằng cô là con gái khi không đội chiếc mũ đó. Hoặc ông ta có thể đã theo cô về đến tận nhà, nhưng nhìn thấy chỗ cô ở, quyết định không tự mình thách thức cô mà thuê một tay cứng cựa hơn để dạy cho cô một bài học.

Như thế có lý hơn và không đáng lo lắm. Gã đó sẽ không bao giờ tìm được cô ở nơi ở hiện nay. Vì thế cô quay trở lại để lau dọn gác trên và không suy nghĩ về chuyện đó thêm nữa.

Cuộc viếng thăm không ngờ, tuy rằng luôn được chào mừng của Lucy đã khiến Danny đi chệch thời gian biểu một chút. Đã là chiều muộn khi cô cuối cùng cũng bắt đầu lau dọn những căn phòng dưới nhà. Nghĩ rằng không có ai trong đó, cô vào phòng khách, nhưng thay đổi thái độ ngay khi nhìn thấy Jeremy và chị họ Regina Eden của anh đang ngồi trên chiếc sofa. Tuy vậy cô vẫn không quay trở ra đủ nhanh.

"Đến đây nào, Danny. Em có thể dọn dẹp quanh chúng tôi," Jeremy bảo cô.

"Việc đó có thể để sau," Danny đảm bảo với anh.

"Vào lúc muộn thế này? Đừng ngốc. Vào đây và làm cho xong đi, thế là em có thể hoàn tất công việc của hôm nay."

Cô cũng nên làm vậy. Phòng khách là nơi cuối cùng cô cần dọn dẹp. Và hôm nay nó không cần lau dọn nhiều, chưa được sử dụng đến kể từ khi cô ngồi trên chiếc sofa đó ngày hôm qua.

Đây là lần đầu tiên cô chạm mặt Jeremy kể từ lúc đó. Tối qua anh đi ra ngoài, cả sáng nay nữa, và vừa mới trở về. Kì quái, căn nhà có vẻ khác lạ khi anh không ở đây. Cô không thể nói chính xác tại sao, nhưng điều đó rất dễ nhận ra, đối với cô. Có thể bởi vì cô không thể hoàn toàn thư giãn khi biết anh đang ở đâu đó gần cô. Không, đúng ra đó nên là lý do, nhưng thực ra lại ngược lại. Cô có vẻ không thể thư giãn khi anh không ở nhà.

Cô vẫn còn khó chịu với chính mình vì đã hạ thấp sự phòng thủ với anh ngày hôm qua. Những mảnh khoe anh đã sử dụng với cô tối trước đó đủ để nhắc nhở cô không để chuyện đó xảy ra lần nữa. Và hơn nữa tất cả những gì họ làm hôm qua là nói chuyện. Cô đã khám phá ra vài thứ thú vị về anh.

Anh là một đứa con hoang. Hãy thử tưởng tượng điều đó. Ai mà nghĩ đến cơ chứ, khi anh sống trong một ngôi nhà lớn thế này, và trong khu thượng lưu của thành phố - và với một gia đình vĩ đại, tất cả mọi người trong đó đều rõ ràng là chấp nhận anh mà không thắc mắc.

Sinh ra và lớn lên trong một quán rượu. Chuyện này vẫn còn khiến cô ngạc nhiên. Nó mang anh xuống nga hàng với cô, thật vậy. Mẹ của anh không khác chút nào với những người có thể là cha mẹ của cô. Và tại sao anh lại kể chuyện đó cho cô? Đó đáng lẽ là những thứ anh nên giữ bí mật.

"Câu vẫn để cô bé làm công việc lau dọn?" Regina nói với Jeremy khi Danny đi ngang qua căn phòng để lau tấm bệ phía trên lò sưởi. "Hay chỉ là cô ấy thực sự thích dọn dẹp?"

"Đừng có bắt đầu-" Jeremt mở miệng, chỉ để bị cắt ngang.

"Chị thề, Jeremy, chị đã nghĩ cậu là một trong những người biết cách đối xử với tình nhân của mình một cách tử tế nhất."

Danny liếc nhìn qua vai đúng lúc để nhìn thấy Jeremy đá chị họ anh và nhìn chăm chăm về phía cô. Quý cô chỉ đơn giản tắc lưỡi và thay đổi chủ đề, có vẻ như trở lại việc họ đang thảo luận trước khi Danny đến.

"Cậu không thể tránh được buổi vũ hội này đâu, Jeremy, không thể. Và đó là một cơ hội hoàn hảo cho cậu để làm rõ mọi chuyện. Emily bắt đầu một vài lời đồn tối qua, rằng cô ta thực sự ghen hờ yêu đương với cậu. Cậu biết điều đó có nghĩa là gì, phải không?"

"Nghĩa là cô ta là kẻ nói dối chết tiệt."

"Không, chúng ta biết thế, nhưng không ai khác nữa. Nó có nghĩa cô ta đã dùng đến phương sách cuối cùng, và mùa vũ hội mới chỉ bắt đầu!"

"Quý thật, em thậm chí hầu như mới chỉ nhìn thấy cô ta!" Jeremt cảm râm. "Em không hiểu tại sao cô ta lại chọn em, khi em thậm chí không dành cho cô ta đến hai phút chú ý nữa là thể hiện rằng em muốn tìm hiểu cô ta."

"Cậu đã có những tiếp xúc gì với cô ta rồi?"

"Chẳng có gì đáng nhắc đến cả. Cô ta được ai đó giới thiệu với em, theo như em nhớ, thậm chí không nhớ là ai nữa, nhưng em đã chuẩn bị rời bữa tiệc đó, nên em gần như chỉ nói và lời với cô ta. Và cô ta chủ động đến chỗ em và Drew một tối khác, nhưng lần này em cũng chỉ liếc qua. Chị hẳn sẽ nghĩ cô ta muốn có một vài manh mối về việc em có hứng thú với cô ta trước khi bắt đầu cái chiến dịch để khiến em bị cùm chân này."

"Quen thuộc! Phủ nhận không giúp ích gì cho chúng ta lúc này cả, Jeremy. Cậu cũng biết quá rõ rằng không có cô gái trẻ chưa chồng nào trong thành phố này lại không nhảy ngay vào khi có cơ hội có được cậu. Emily Bascombs chỉ làm việc gì đó để đạt tới mục đích đó, trong khi những người còn lại chỉ đợi xung quanh hi vọng được cậu để ý."

Danny liếc nhìn lại lần nữa, đúng lúc thấy Jeremy đỏ mặt. Bị cuộc nói chuyện của họ cuốn hút, cô biết cô nên tiếp tục chuyển sang lau những đồ vật khác, nhưng không muốn lưu ý họ về sự có mặt của mình ở đây.

"Nếu chị biết nhiều thế, mèo con, nói cho em tại sao phải nhặng xị lên?" Jeremy phàn nàn. "Em mới chỉ nhìn thấy cô nàng lần đầu tiên tuần trước. Chị có nghĩ cô ta bắt buộc phải kết hôn ngay không? Có thai chẳng?"

Regina cau mày, rồi lắc đầu. "Không, không có khả năng lắm. Chị nghĩ cô ta chỉ đơn giản là mê mẩn cậu và quyết định sẽ không một ai xứng đáng với cô ta nữa. Tìm được một người lớn tuổi đã biết nhà Bascomb nhiều năm. Ông ta có nói cô ta là đứa con đĩ nhất, nên cô ta bị cha nuông chiều đến hết thuốc chữa rồi."

"Nhưng bôi nhọ chính tên tuổi của cô ta trong vụ này? Có vẻ hơi quá đà, đúng không?"

"À, chỉ có thể vì một lý do," Regina nói. "Cô ta muốn cha cô ta nghe được lời đồn và đích thân đứng ra xử lý. Giờ cậu đã hiểu tại sao cậu cần tham gia vũ hội tối mai chưa?"

"Không. Sự có mặt của em nếu cô ta cũng đến sẽ chỉ-"

"Không, không, cậu sẽ không đến đó một mình. Chị tình cờ gặp người bạn cũ của chị họ chúng tối qua."

"Chị họ nào?"

Regina tặc lưỡi sốt ruột, "Diana, chuyện đó không quan trọng. Vấn đề là em gái của bạn chị ấy cũng ra mắt lần đầu tiên mùa này."

"Em có biết cô ấy không?"

"Không, chị không nghĩ vậy."

"Vậy chị nhắc đến làm gì?"

"Chị tin rằng cô ấy sẽ đồng ý để cậu hộ tống đến vũ hội tối nay nếu chúng ta nói cho cô ấy về cái kế hoạch. Và nếu cậu dành cả buổi tối cho cô ấy, nó sẽ chứng minh rõ ràng rằng chuyện tình cảm lãng mạn của cậu nghiêng về một hướng khác. Đặc biệt nếu cùng lúc đó cậu hoàn toàn lờ đi Emily Bascomb."

"Dễ thôi, nhưng làm thế sẽ không nuôi hi vọng cho cô gái ấy đấy chứ?"

"Không - mà, cũng có thể. Tất cả bọn họ đều sẽ, nếu chỉ cần cậu tình cờ liếc đến họ. Nhưng chúng ta sẽ giải thích cặn kẽ rằng cô ấy chỉ đơn giản là đang giúp cậu thoát khỏi cái tình thế kinh khủng đang phát triển quá nhanh này. Và cô ấy cũng sẽ có lợi từ sự chú ý của cậu. Nó sẽ giúp nâng cao danh tiếng của cô ấy và sẽ lôi kéo sự chú ý của những anh chàng khác đến cô ấy. Họ sẽ muốn biết điều gì ở cô ấy khiến cậu thấy hứng thú."

Jeremy cười khùng khục. "Chị đánh giá quá cao ảnh hưởng của em đấy, mèo con."

"Vớ vẩn. Chúng ta đều biết sự có mặt của cậu ở bất cứ hoạt động xã hội nào đều thừa sức khuấy động mọi người. Hầu hết mọi người đều tò mò xem cậu sẽ đi theo con đường của cha hay chú cậu. Hai kẻ ăn chơi bạt mạng đó thực sự đã để lại dấu ấn mà, khét tiếng, trước khi họ rời khỏi tâm điểm của xã hội. Cậu, mặt khác đã tránh được khỏi những vụ scandal cho đến tận

bây giờ, nên không ai biết cậu như thế nào."

"Em đã nỗ lực." Jeremy cười nhăn nhó

"Chúng tôi biết cậu đã cố gắng," Regina nói, vỗ vỗ bàn tay anh. "Tôi cho rằng cậu học tập từ tấm gương của Derek để giữ những cuộc tình của mình thật riêng tư. Dĩ nhiên nó có ích khi giúp cậu tìm được những người phụ không có nhu cầu kể tuốt tuồn tuột cho những ai sẵn sàng nghe. Và thách cậu dám nhắc lại sự không may của Nick của tôi trong việc này."

Jeremy rú lên cười. "Chưa bao giờ nghĩ đến, bà già. Tuy nhiên, nhắc đến chuyện đó, vận rủi của anh ấy với Quý cô Eddington hóa ra lại là vận may của chị. Em nghi ngờ chị có thể gặp anh ấy nếu không có chuyện đó, hay là bị bắt buộc cưới anh ấy, nếu Quý cô Eddington không khoác lác với bạn cô ta là anh ấy định cuốn cô ta đi, nhưng thay vào đó lại tóm phải chị."

Regina cau mày. "Cám ơn không nhắc đến. Giờ như tôi đã nói, nếu cậu xuất hiện tối mai với Quý cô mới ra mắt trẻ tuổi đó và dành cả buổi tối cho cô ấy, nó chắc chắn sẽ dẫn đến tin đồn là cậu đang tìm hiểu cô ấy và sẽ chấm dứt tin đồn mà Emily đang lan truyền. Và Emily sẽ bị buộc phải rút lui."

"Đấy là nếu cô ta tin chuyện đó," Jeremy chen vào. "Em gái của bạn Diana, cô ấy có đẹp hơn Emily không?"

Regina cau mày. "À, thực sự thì không. Phiền thật! Tất cả những ý tưởng thông minh của tôi thế là phí phạm rồi. Cậu hoàn toàn đúng, kế hoạch này không được. Emily chắc chắn sẽ nhìn xuyên qua vở kịch này dễ dàng. Nó sẽ không khiến cô ta rút lui mà có khi còn tăng gấp đôi nỗ lực của cô ta."

"À, nhưng sẽ ổn nếu chị có thể tìm được cho em một cô nàng đẹp hơn Emily. Một nhiệm vụ không dễ dàng gì, em biết. Tiểu thư đó đúng là đẹp đến sững sờ."

Regina thở dài. "Quý tha ma bắt, Jeremy, nếu cậu nghĩ thế, vậy tại sao cậu không hứng thú với cô ta? Cô ta có lẽ cũng thắc mắc điều tương tự, và nghĩ cậu chỉ đang làm ra vẻ thôi. Cô ta có thể nghĩ cô ta đơn giản là đang ban cho cậu một ân huệ, thúc đẩy mọi thứ nhanh hơn với những lời nói dối cô ta đang lan truyền."

"Chỉ một câu trả lời đơn giản, mèo con. Nghĩ về nó một chút xịu thôi là chị sẽ biết thôi."

Nhướng một bên chân mày màu đen, Regina nói với giọng hài hước, "Bởi vì cậu đã quyết định cả đời không lấy vợ?"

"Chính xác. Vậy nên em giữ đôi mắt và bàn tay em tránh xa những cô nàng mới ra mắt, và tất cả những cô trên thị trường cưới hỏi nữa. Có đủ những phụ nữ khác để hưởng thụ mà không phải đánh liều sự độc thân của em."

"Miễn cho tôi chi tiết đi, làm ơn," Regina nói, giờ đang đảo tròn đôi mắt. "Và chúng ta có thể quên cái ý tưởng thiên tài của tôi đi được rồi. Đơn giản là không có một mầm non nào quanh đây có thể sánh với Emily Bascomb về địa vị và sắc đẹp. Tiểu thư đó rõ ràng là đáng giá nhất mùa này."

Đến lượt Jeremy vỗ tay Reggie. "Em đảm bảo chị sẽ nghĩ được cách khác mà, mèo con. Chị luôn làm được."

Regina thở dài. "Nhưng chúng ta không có đủ thời gian. Cô ta đã buộc tội cậu có quan hệ yêu đương trong khi cậu không có. Nhưng lời đồn đại nhỏ nhỏ đầy biết đâu đã đến tai cha cô ta, và ông ta sẽ đến gặp cha cậu, và cậu biết sự việc sẽ tiếp diễn thế nào rồi đấy."

Jeremy cười nhả nhỏ. "Cha em sẽ cười vào mặt ông ta và bảo ông ta chỗ khác mà mua một tấm chồng cho cô con gái, rằng em không dành để bán."

"Rồi ông ta sẽ chỉ cần chuyển đến bác Jason, và cậu biết rất rõ Jason sẽ không cười cho qua chuyện."

Mặt Jeremy giờ đây đỏ thẫm lại. "Rất tốt, chúng ta đã xuống đến giới hạn tuyệt vọng rồi. Kế hoạch của chị rất hay. Hãy nghĩ đến cô nàng nào khác ít nhất có điểm gì đó ngang bằng với Emily cho vai diễn đi."

Regina lắc đầu lần nữa. "Tôi ghét phải nói điều này, nhưng năm nay chúng ta không được mùa những mầm non có triển vọng lắm. Cô gái duy nhất gần sánh bằng đã vừa mới đính hôn. Trên thực tế, tôi không thể nghĩ ra bất kì cô gái trẻ chưa chồng nào trên khắp London mà- ồ, hmmm."

"Cái gì thế?"

"Tôi nên diễn đạt lại. Có một người, và tôi đang nhìn thẳng vào cô ấy."

Dann quay phắt lại xem Regina đang nói về ai và thấy cặp đôi trên sofa giờ đang nhìn chăm chăm vào cô. Cô bắt đầu đỏ mặt. Cô đã say sưa theo dõi câu chuyện của họ. Cô không cần phải hỏi ý nghĩa câu nói của Regina Eden. Cô vừa được tặng một lời khen tuyệt vời và vẫn còn đang thưởng thức cảm giác dễ chịu nó mang lại. Jeremy liếc nhìn lại chị họ anh và với một cái cau mày nói kiên quyết, "Không."

"Nhưng cô ấy hoàn hảo!" Regina kêu lên. "Cô ấy chắc chắn sẽ rục rở bỏ xa Emily Bascomb."

"Không."

"Và sao không? Có, có, cô ấy sẽ phải ngậm miệng, dĩ nhiên."

"Không phải vì thế-"

"Dĩ nhiên là thế." Regina cắt ngang. "Để cô ấy nói sẽ làm lộ tẩy ngay. Em có thể giữ mồm giữ miệng được không, Danny?" Danny không nói gì, làm cho Regina thêm vào đắc thắng, "Đấy, cậu thấy chưa, cô ấy có thể."

"Reggie, em yêu chị, nhưng chị đã bị ý tưởng của mình nướng gần chín rồi đấy. Cô ấy có thể nói năng tử tế khi cô ấy không căng thẳng, nh-"

"Cô ấy có thể?" Regina cắt ngang lần nữa trong kinh ngạc.

"Đúng, tuy nhiên không có gì đảm bảo là cô ấy sẽ không lỡ miệng. Nhưng cô ấy không có quần áo và đồ trang sức cho vũ hội, và không cách nào một bộ váy kiểu đó có thể hoàn thành trong khoảng từ bây giờ đến tối mai."

"Vậy thì tôi sẽ cho cô ấy mượn một bộ của tôi."

Anh nhướn một bên lông mày. "Chị vừa mới lớn thêm 7 inches (khoảng 18cm) nữa tối qua à?"

"Vậy thì ta sẽ thêm vào cái gấu váy. Đừng bi quan thế nữa, Jeremy, cậu biết lần này sẽ được mà, đặc biệt nếu cô ấy có thể bắt chước những người ở tầng lớp trên."

"Nó sẽ không được. Cô ấy không thể khiêu vũ. Cô ấy-"

"Làm sao anh biết tôi không thể khiêu vũ, hả?" Giờ là Danny chen vào. "Có thể tôi đã từng tham dự những vũ hội hóa trang trong vườn ở tu viện. Có thể tôi là một tay khiêu vũ cừ."

"Theo bước nhảy của đàn ông," Jeremy tính toán một cách sốt ruột. "Đã bao giờ thử theo bước nhảy của phụ nữ chưa?"

Danny lại đỏ mặt. Thật ra cô chưa bao giờ khiêu vũ trong đời, nhưng cô phật ý vì anh coi việc đó là mặc nhiên. Và cái ý tưởng này bắt đầu nghe có vẻ thú vị. Tham dự một vũ hội lộng lẫy của tầng lớp quý tộc? Điều mà cô chưa từng mơ là có thể. Và thật là một cơ hội hoàn hảo để gặp được người đàn ông có thể sẽ yêu cô và muốn cưới cô! Không phải một Quý ngài, dĩ nhiên. Cô biết cô không thể với cao đến thế. Nhưng chắc chắn không chỉ có những Quý ông ở những sự kiện đó. Những người đàn ông đứng đắn có việc làm tử tế khác cũng sẽ được mời, những người không có tước hiệu để không bị hạn chế việc họ phải kết hôn với ai.

Và cô đã từng tham dự một vũ hội hóa trang trước đó trong vườn - à thì, không thật sự tham dự, nhưng nhìn ngắm từ xa và mình có thể tham dự. Những người ở đó có vẻ như đang có khoảng thời gian rất vui vẻ náo nhiệt. Và những vũ hội đó không chỉ giành cho những người giàu có, không chút nào.

Bất kì ai cũng có thể đến những vũ hội đó và giả vờ là một người nào đó khác bản thân mình.

"Vậy thì cô ấy sẽ không nhảy," Regina đang nói để bẻ gãy sự phản đối cuối cùng của Jeremy. "Mất cá chân bị treo và tất cả những thứ khác."

"Vậy thì cô ấy sẽ không được nói, hầu như không đi lại lại. Nghe như cô ấy nên nằm trên giường bệnh chứ không phải xuất hiện tại một vũ hội."

Regina cau mày với anh khi cô khẳng định, "Cô ấy bị mất giọng trong một cuộc săn cáo đặc biệt hứng khởi tuần trước tại vùng quê. Cô ấy đang hồi phục rất tốt, nhưng vẫn còn đau dây thanh đới. Bị treo mất cá chân cũng trong cuộc săn đó, cậu không biết à. Cô ấy đáng ra nên từ chối đến vũ hội này, nhưng cô ấy không muốn làm cậu thất vọng, khi mà cậu đã rất mong mỏi được đưa cô ấy ra mắt tối mai. Và vì cô ấy chỉ ở thành phố dịp cuối tuần này-"

"Em theo kịp kịch bản rồi, Reggie. Và chị định để cô ấy làm nhân vật nào đây?"

"Có thể cô ấy có họ hàng xa với Kelsey. Kelsey có liên hệ với tất cả những kiểu tước hiệu, mặc dù chúng ít khi được nhắc đến từ khi chị ấy kết hôn với anh họ Derek của chúng ta. Nhưng tôi tin chắc chị ấy không ngại tuyên bố Danny là một người họ hàng đâu."

"Có họ hàng với một công tước là hơi quá đấy, chị không nghĩ thế à?" Jeremy nói

"Không, không, một trong những tước hiệu thấp hơn, dĩ nhiên rồi. Và họ hàng rất xa. Có lẽ cha mẹ cô ấy đã chuyển đến Mỹ và cô ấy đã lớn lên ở đó - không, tôi biết rồi, ở Cornwall! Chỉ trong trường hợp ngữ âm của cô ấy bị chú ý. Lần này mọi việc sẽ trôi chảy tuyệt hảo. Không một ai, và ý tôi là không một ai, sẽ nghi ngờ việc cậu đang theo đuổi cô gái đáng yêu này trong vài tháng qua, vậy nên không thể có khả năng cậu đang có quan hệ tình ái với Emily Bascomb. Phải là một anh chàng may mắn nào đó khác."

Jeremy lắc đầu trước người chị họ, nhưng trong sự thán phục. "Làm thế nào chị làm được việc này, bà chị? Chị đơn giản là làm em kinh sợ, thật đấy."

"Vớ vẩn" Regina cần nhần. "Và tôi sẽ mang cô ấy về nhà với tôi để chuẩn bị. Qua đó với một cỗ xe vào tối mai để đón chúng tôi vào đúng chín giờ. Chúng ta chỉ muốn đến muộn một cách đúng một thôi, không hơn."

"Chúng ta?"

"Tôi sẽ đi với hai cô cậu, dĩ nhiên. Cô ấy phải có một người giám hộ."

"Chị trở thành thiên thần hộ mệnh của em từ khi nào vậy, mèo con?"

"Từ khi Amy yêu cầu tôi để mắt đến cậu khi chị ấy không có ở đây."

Anh đảo tròn mắt. Amy không chỉ là chị họ của họ mà còn là người bạn thân nhất của anh, và cô ấy lo lắng cho anh quá nhiều hơn cần thiết.

"Không phải em muốn dội nước lạnh vào kế hoạch tuyệt diệu của chị, nhưng chị có nghĩ nên hỏi Danny liệu cô ấy có sẵn sàng giải cứu em khỏi móng vuốt của Emily Bascomb không?"

"Ồ em thân yêu," Regina thở dài. "Đúng, tôi nghĩ mình nên." Và với Danny: "Em có sẵn sàng với nhiệm vụ đó không, cô gái thân yêu? Jeremy đây thật sự cần được giải cứu, hoặc là cậu ấy sẽ bị lôi đến trước bàn thờ mặc dù đã không làm gì cả."

Danny cười toe toét. "Tôi là một tay hóa trang có nghề."

Regina nháy mắt. "Tại sao, à, em đúng là thế, phải không? Tốt, vậy đi theo tôi. Chúng ta có rất nhiều việc phải hoàn thành với rất ít thời gian."

Chương XXVII

Regina Eden đơn giản là đáng ngưỡng mộ. Cô ấy là một cơn lốc của những hành động, hướng dẫn và chuyện trò không ngừng. Cô ấy thực sự đã lôi Danny ra khỏi nhà Jeremy qua dãy phố đến nhà cô và mang Danny lên thẳng phòng thay đồ của cô, không cho Danny chút thời gian nào để trầm trồ trước căn nhà thành phố lộng lẫy họ đang đi xuyên qua. Regina lập tức triệu tập người hầu gái của cô, Tess, nói với bà ấy những gì họ cần, và giữa những yêu cầu đó, họ lôi từ trong tủ áo của Regina ra vô số những váy áo đủ kiểu mà Danny chưa từng nhìn thấy trước đây. Khi cuối cùng đã chọn được một bộ, Danny hầu như chưa kịp ngấm nó trước khi Tess gửi một người hầu gái khác đến làm việc với nó. Việc tiếp theo là giày, nhưng những đôi hợp với bộ váy lại đơn giản là không vừa chân Danny, mặc cho những cố gắng của họ để nói rộng chúng, và không có thời gian để đặt một đôi mới. Vậy nên Regina gọi một người hầu nam tới những người chị họ của cô ấy. Danny không chắc chắn đôi giày sa tanh trắng không để xuất hiện trước bữa tối thuộc về ai, nhưng chúng chỉ hơi chật một chút ở phía gót và những ngón chân của cô không rên rỉ như khi cô thử những đôi giày của Regina.

Không có thời gian để nghỉ ăn tối. Regina yêu cầu mang những khay đồ ăn lên phòng, và Danny phải ăn trong khi Tess cố gắng nghĩ xem nên làm gì với mái tóc của cô. Không dễ dàng gì. Trên thực tế, việc này hóa ra lại là vấn đề khó khăn nhất của họ. Những lọn tóc ngắn đơn giản là không muốn bị thuần hóa. Và rất nhiều trong số đó phải bị sửa cho ngắn hơn nữa, để cân đối lại công việc cắt gọt của Lucy trước đó.

Regina cuối cùng cũng tạo ra một kiểu vương miện và Tess kêu lên. "Kiểu này được đấy! Giờ tôi đã có thể chia lọn và giữ chúng như vậy! Đây là điều gần nhất chúng ta có thể làm để tạo ra một mái tóc gọn gàng."

"Tuyệt! Cháu biết bác làm được mà, Tess. Cháu muốn ngày mai nó cũng sẽ được y như thế này."

Danny không có lấy một cơ hội được tự mình nhìn ngấm trước khi chiếc vương miện được tháo ra và cô được đưa đến một phòng ngủ dành cho khách, khi Regina bảo cô đi ngủ ngay lập tức. Họ có rất nhiều việc phải làm ngay mai, và cô sẽ phải dậy sớm.

Một phòng ngủ dành cho khách! Cô không thể nào tin được, cũng không thể nào tin được Quý cô Regina lại sắp sửa đi một chặng đường dài như vậy để cứu cậu em họ thoát khỏi đám cưới với một nữ thừa kế xinh đẹp như vậy còn không dụ dỗ anh vào vòng kiểm tỏa được thì anh đã không cường điệu khi nói rằng sẽ giữ cuộc sống độc thân cả đời. Điều này thật quá tệ, cô nghĩ với một cái nhói đau buồn bã. Chiến đấu đến thế để tránh khỏi phải kết hôn chỉ chứng minh anh không phải người đàn ông của cô.

Tuy nhiên cô cũng rất hào hứng với cái viễn cảnh khi anh nhìn thấy cô biến thành một tiểu thư ngày mai. Cô sẽ dự một buổi vũ hội với anh! Anh thậm chí sẽ còn giả vờ là đang theo đuổi cô. Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thực tế có thể được treo lơ lửng và cô có thể tham gia vào trò chơi đóng giả của chính mình - rằng toàn bộ buổi tối huy hoàng rực rỡ đó là thật...

Cô bị đánh thức sớm hơn cô tưởng sáng hôm sau. Cảm giác như cô vừa mới ngủ khi một cô hầu

gỗ cửa và đi vào phòng với một khay đồ ăn sáng. Cô mới chỉ ăn hết một nửa khi Regina đi vào kêu lên, "Chưa xong à? Tốt, nhanh lên nhé. Em không cần phải khiêu vũ tối nay, nhưng chỉ để trong trường hợp có gì đó không đúng và em kết thúc phải khiêu vũ. Tôi vừa quyết định là chúng ta vẫn còn một chút thời gian cho việc này."

"Cô chuẩn bị dạy em khiêu vũ ư?"

"Không phải tôi, cô gái thân yêu, mà là Jeremy. Tôi vừa cho gọi cậu ấy rồi."

Danny không thể không khụt khịt. "Cô sẽ không lôi được anh ấy ra khỏi giường sớm thế này đâu."

"Ừ, tôi biết." Regina thở dài. "Nhưng nó sẽ thức dậy thôi, vì tôi có nói đây là chuyện khẩn cấp."

"Có đúng vậy không?"

"Dĩ nhiên là không, nhưng sẽ khiến nó có mặt ở đây nhanh hơn. Nào, tôi nghĩ tôi nên nói với em một chút về buổi vũ hội. Quý Bà Aitchison là người tổ chức, và điều đó nghĩa là nó sẽ trở thành vũ hội hàng đầu trong mùa này, vì những bữa tiệc của bà ấy luôn được mọi người ưa thích, nhưng chỉ được tổ chức bốn năm một lần."

"Có nghĩa là sẽ có rất nhiều người ở đó?"

"Đúng, đó sẽ là một đám đông vĩ đại. với tất cả tinh hoa của London tham dự. Tất cả những cô gái trẻ mới ra mắt mùa này, tất cả những thanh niên muốn kết hôn, cha mẹ họ và những người hộ tống, và một vài tên phóng đáng như Jeremy ngọt ngào của chúng ta mà em nên tránh."

"Anh ấy không phải một tên phóng đáng." Danny nói, tuy rằng bản thân cô đã nghĩ điều tương tự không chỉ một lần.

"Dĩ nhiên cậu ấy là như thế, tuy là một tên phóng đáng đáng yêu. Sao không nhìn vào những gì nó làm với em? Biến em thành tình nhân mà vẫn để em quét dọn ngôi nhà của nó!"

"Em không phải tình nhân của anh ấy, và sẽ không bao giờ là!"

Regina nhấp nháy mắt trước giọng điệu kích động cũng như những từ ngữ. "Thật sao? Ôi, vậy thì tôi thực sự xin lỗi. Tôi đã nghĩ, ừ thì, cả gia đình đã nghĩ, ôi, chết tiệt, rõ ràng là nó muốn em làm tình nhân, và Jeremy chưa bao giờ thất bại trong việc có được người phụ nữ nó muốn."

Câu nói làm Danny đỏ mặt, bởi vì cô đã suýt nữa đầu hàng sự quyến rũ của anh và phải không ngừng nhắc nhở mình về những mục tiêu của cô và rằng Jeremy Malory không phải một trong số chúng. Nhưng Regina không nhận thấy cô đỏ mặt và, như thương lệ, chuyển từ đề tài này sang đề tài khác liền một mạch.

"Đi theo tôi nào. Tôi đã cho dọn dẹp phòng khách để chúng ta có không gian làm việc."

Công việc không chỉ là khiêu vũ. Ngay khi họ xuống đến dưới nhà, Regina bảo cô, "Giờ, để tôi xem em đi như thế nào. Không, không, em không còn đang mặc quần ống túm nữa. Bước những bước ngắn. Thế khá hơn rồi, nhưng, không, đừng bước đi với toàn bộ cơ thể, chỉ với đôi chân thôi. Chúng ta muốn em trông như đang lướt qua căn phòng mà không cần cử động chút

nào."

Danny đi chậm lại và bước những bước ngắn.

"Hoàn hảo!" Regina kêu lên

Danny cười đến toét miệng. "Cô có bước đi giống thế này không?"

Regina cười khúc khích. "À, tôi đã cố, thật đấy. Nhưng em nên biết, tôi đã từng nghịch ngợm như con trai. Tôi lớn lên cùng anh họ Derek sau khi mẹ tôi qua đời, và tôi thích sự tự do mà những cậu con trai có, Dĩ nhiên, em phải biết tôi muốn nói gì. Đó chẳng phải cũng là lí do em mặc quần?"

"Không, nơi em sống, các cô gái kiếm tiền bằng thân thể, ngay từ khi còn rất trẻ. Em không muốn bị đẩy vào con đường đó, vậy nên em sống cuộc sống của một thằng con trai."

"Ôi, Chúa tôi." Giờ đến lượt Regina đỏ mặt. "Không ai biết điều đó à?"

"Chỉ bạn gái Lucy của em."

"Reggie, chị ở đâu?" Jeremy bất ngờ gọi từ trong đại sảnh.

"Ở trong này!"

Anh xuất hiện chỗ khung cửa. Thái độ của anh tương đối cáu kỉnh và quay sang người chị họ. "Chị có biết giờ là mấy giờ không?"

"Có, và một nửa buổi sáng đã bị lãng phí. Cậu chuẩn bị dạy Danny khiêu vũ."

"Em á?" Anh khoanh tay lại và đứng dựa vào khung cửa. "Em nghĩ cô ấy chuẩn bị bị treo mắt cá chân?"

"Đúng thế, nhưng nó hầu như đã lành, chỉ hơi đau một chút. Sau cùng thì chúng ta sẽ không để cô ấy đi khắp khiêng. Và đây chỉ là một sự đề phòng thôi. Sẽ thế nào nếu Vua George xuất hiện và mời cô ấy khiêu vũ?"

Jeremy đảo mắt. "Còn lâu mới có chuyện đó, thật đấy."

"Đó chỉ đơn giản là một lí do tại sao cô ấy cần học khiêu vũ. Đừng khó khăn thế chứ. Chúng ta đang cứu mắt cá chân của cậu khỏi bị cùm lại đấy."

Anh liếc nhìn Danny và đôi mắt anh hơi mở lớn. "Họ đã giúp em cắt tóc phải không? Nhìn rất đẹp."

Danny đang dần đỏ mặt. "Nó sẽ được sửa soạn cho tối nay."

"Chúa cứu tôi nếu em còn trở nên xinh đẹp hơn nữa." Rồi anh cười nhảu nhở và nói với chị họ anh, "Chết tiệt em đi, em không cho rằng chị sẽ để chúng em một mình trong vụ dạy dỗ này đâu, phải không Reggie?"

"Không đòi nào! Đó sẽ là cơ hội để cậu đối xử không tốt với cô ấy, nên hãy cư xử cho đàng hoàng!"

Anh thở dài. "Chúng ta không cần âm nhạc à?"

"Tôi sẽ ngân nga, và nếu cậu cười về chuyện đó, tôi sẽ bạt tai cậu đấy, không dọa đâu."

Anh bước đến chỗ Danny và mở rộng cánh tay. "Em đã sẵn sàng để được dạy chưa, cưng? nói với một giọng điệu khiến cô hừ một tiếng. "Để khiêu vũ và không gì khác nữa."

"Hơn cả đáng tiếc," anh thì thầm khi kéo cô lại gần hơn và bắt đầu đưa cô đi theo điệu val xung quanh căn phòng.

Cô nhận thức một cách sâu sắc một bàn tay anh trên lưng cô, tay kia áp áp áp vào lòng bàn tay cô. Căn phòng rất rộng. Regina đang đứng ở đầu bên kia, nên cô ấy không thể nghe thấy Jeremy khi anh bắt đầu thì thầm những lời khen ngợi.

"Tôi yêu việc chạm vào em. Em nghĩ chị ấy có để ý không nếu tôi đặt tay lên mông em?"

"Tôi sẽ để ý," Danny thở hỗn hển.

Anh cười khùng khục. "Nhưng em sẽ thích, đúng không?"

"Không. Và anh dám! Chúng ta phải khiêu vũ chứ?"

"Nhưng tôi có thể vừa làm tình vừa khiêu vũ cùng lúc," Jeremy thì thầm. "Tôi hứa với em đấy."

Danny nuốt vào hơi thở của chính mình và đáp lại hết sức khó khăn, "Nói láo không ngượng miệng. Giờ thì thôi đi!"

Nhưng, dĩ nhiên anh không làm thế. Ngả vào sát hơn chút nữa, anh thì thào, "Tôi có nên kể cho em làm thế nào để làm được thế không? Em chỉ cần ôm thật chặt và quấn chân em quanh hông tôi. Cả hai chúng ta đều phải trần truồng, dĩ nhiên rồi."

Danny trượt chân, ngạc nhiên vì cô đã không bị thế sớm hơn khi bất chợt nhận ra cô không thể tập trung vào bất cứ thứ gì ngoài anh và những tưởng tượng anh vẽ ra trong trí óc cô. Anh kéo cô vào sát hơn cho đến khi cô lấy lại được thăng bằng, điều chẳng giúp gì được ngoài việc làm cô bị càng xao nhãng thêm.

Regina đã thôi không ngân nga nữa. Danny nhận ra điều đó khi cô để ý thấy một người hầu vừa vào để nói chuyện với cô ấy. Jeremy chắc cũng đã thấy rằng chị họ anh đang không để ý đến họ bởi vì miệng anh đột ngột ở trên cổ Danny, hôn cô nóng bỏng, rồi di chuyển đến tại cô nơi lưỡi anh trượt sâu vào trong. Ôi Chúa, cảm giác đó thật tuyệt. Hai đầu gối cô nhũn ra, nhưng cô không cần sức mạnh để đứng. Jeremy đang ôm cô chặt đến nỗi bàn chân cô nhấc lên khỏi sàn nhà! Và cô đang bám lấy anh. Cô không thể dừng làm thế. Cái cảm giác anh gợi lên trong cô khiến cô muốn ôm anh chặt hơn nữa...

Tiếng hắng giọng ầm ĩ của Regina tách hai người ra, nhưng rất chậm rãi. Bàn chân cô chạm lại xuống sàn, Danny cố gắng lấy lại bình tĩnh. Nhận thấy nụ cười rộng ngoác đến mang tai của

Jeremy giúp cô cảm thấy khá hơn. Tên phóng đấng này! Anh biết chính xác những gì anh vừa làm với các giác quan của cô và đang vênh váo khoái chí về việc đó.

Jeremy thấy tội nghiệp cô và trở nên nghiêm túc sau đó, bảo cô làm theo sự dẫn dắt của anh, và cô thực sự đã học được một hai thứ về khiêu vũ trước khi anh hoàn thành nhiệm vụ.

Danny đã nghĩ họ sẽ tiếp tục sau bữa trưa, nhưng thay vì thế cô bị gửi trở lại giường, với Regina cảnh cáo cô nên đi ngủ, chứ không phải nghỉ ngơi, bởi vì họ sẽ phải thức cho đến tận sáng. Danny chắc hẳn cô quá háo hức với viễn cảnh đó để thực sự đi ngủ ngay giữa ban ngày, nhưng tất cả những thông tin và sự hướng dẫn đã được ném vào cô đã khiến cô mệt lử, và cô ngủ ngay khi vừa

Chương XXVIII

Danny đã ngủ mê mết đến mức mất phương hướng khi tỉnh dậy và cảm thấy thất vọng một cách sâu sắc. Cho rằng cô chắc chắn vừa mơ thấy mình sắp đến dự một buổi vũ hội. Nhưng khi có tiếng gõ cửa và cô mở mắt ra để thấy mình thực sự đang ở trong nhà của Regina Eden, thực sự chuẩn bị đến dự một buổi vũ hội. Bồn tắm được chuẩn bị cho cô sau giấc ngủ, và rồi đã đến lúc chuẩn bị sẵn sàng. Cô lại được dẫn đến phòng Regina và đặt ngồi trước bàn trang điểm để lần này có thể xem Tess thực hiện kì quan của bà ấy với mái tóc cô. Regina cũng đang được giúp mặc quần áo bởi một người hầu khác, trong khi vẫn liên tục đưa ra những hướng-dẫn-giờ-chốt mà Danny chỉ nghe thoáng qua, cô đang quá thích thú với những gì đang xảy ra với hình dáng của mình.

Tess đang sử dụng một chiếc vương miện bằng đá quý với một viên thạch anh tím lớn ở giữa để sắp xếp những lọn tóc của cô. Với chiếc vương miện làm điểm phân chia, những lọn tóc ngắn rủ xuống nơi thái dương cô được uốn cho quần lại, và phần còn lại được chải lại theo kiểu trông như là một tóc ngắn của rất nhiều phụ nữ vài năm về trước. Rồi một cách nhanh chóng, họ trông váy lột qua đầu cô và cô được gói trong chiếc váy dạ hội thanh nhã nhất.

Chiếc váy chủ yếu được may bằng lụa màu hoa oải hương nhạt (màu xanh nhạt hơi pha đỏ ý mà). Nó có hai lớp vải ren gọn sóng xuống đến phần gối. Dưới lớp thứ hai cô người hầu đã thêm vào một dải sa tanh trắng được phủ bên ngoài bằng lụa tím. Một đoạn lụa tím như thế cũng được thêm vào phần bị ngắn trên cánh tay áo phồng, một dải hẹp chạy theo phần cổ áo rộng và thấp, và nửa inch ở phần trên đôi găng tay trắng mà cô cũng sẽ mang, kết quả tổng thể là chiếc váy trông như thể nó đã được thiết kế như vậy ngay từ đầu.

Họ đã phải cắt bớt phần vai, vì chỗ eo hơi cao so với Danny, Regina có phần thân trên ngắn hơn cô. Nhưng bằng cách thêm vào nhiều hơn nữa sa tanh trắng và lụa tím giống như ở chỗ tay áo, chiếc váy giờ ôm lấy vòng eo cô vừa như in.

Ấn tượng chung là hết sức lộng lẫy, khiến Danny liên tưởng đến những giấc mơ về người phụ nữ thiên thần xinh đẹp. Nó đã trở thành hiện thực. Trong một đêm, cô có thể là người phụ nữ tuyệt diệu ấy. Danny đơn giản là không thể ngừng tự ngắm mình. Regina đã phải lôi cô theo đúng nghĩa đen ra khỏi trước tấm gương để đi xuống nhà khi họ đã chuẩn bị xong.

"Ngâm miệng lại, Jeremy, làm đi," Regina kêu lên khi họ tìm thấy Jeremy đang đợi họ ngoài chiếu nghỉ.

Anh không làm, và anh cũng không ngừng việc nhìn chăm chăm. Danny bắt đầu đỏ mặt. Cô có cảm giác thậm chí anh cũng không hề nghe thấy lời quở trách của chị họ anh. Tuy nhiên sâu trong lòng, cô cảm thấy vui sướng đến mức gần như không chịu nổi.

Bản thân anh cũng trông rất tuyệt trong bộ lễ phục màu đen. Chiếc áo choàng để mở, chiếc ca vát trắng xếp nếp thắt hờ hững, tạo cho anh một phong thái ngang tàng. Mái tóc đen nhánh của anh đã được chải về phía sau, nhưng không chịu nằm yên. Nó rủ xuống qua thái dương và chạm đến cổ anh. Biểu hiện của anh khiến cô rùng mình.

Anh bị sốc bởi dáng vẻ của cô, không nghĩ ngờ gì nữa. Cô cũng bị sốc nên cô hiểu tại sao anh không thể làm gì khác ngoài việc nhìn chăm chăm.

Regina phải thúc cho Jeremy vài phát. Khi cuối cùng anh cũng chú ý đến Reggie, anh đứng chôn chân tại chỗ và nói một cách cứng rắn, "Cô ấy sẽ không rời khỏi ngôi nhà này mà trông như vậy."

"Và có vấn đề gì với cách cô ấy trông thế nào? Tôi cho cậu biết-"

"Cô ấy quá đẹp và chị biết điều đó, Reggie."

Reggie nhìn chăm chăm vào anh, mắt mở to. "Vậy, ra đó là vấn đề, cậu là đồ gàn dở."

"Không chút nào. Không ngờ cô ấy sẽ trông thế này. Cô ấy sẽ tạo ra một vụ náo động mà thành phố này chưa từng thấy bao giờ. Cô ấy ở nhà, và đó là quyết định cuối cùng của em."

Regina tắc lưỡi một cách khó chịu với anh. "Cậu ở nhà. Cô ấy sẽ đến buổi vũ hội. Nghĩ lại, cậu không thực sự cần phải có mặt ở đó để hoàn thành kế hoạch của chúng ta. Tôi có thể lan truyền câu chuyện tương đối dễ dàng mà không cần sự xuất hiện của cậu. Tuy nhiên cô ấy phải ở đó. Tin đồn sẽ không bay xa nếu không có bằng chứng chìa ra trước mặt."

"Chị không đang nghe, Reggie."

"Không, cậu mới không. Việc này giờ ngoài tầm tay cậu rồi. Tôi chuẩn bị cứu cậu cho dù cậu có thích hay không. Đi nào, Danny, và vào trong xe đi."

Jeremy theo sau họ, dĩ nhiên. Và tiếp tục phản đối suốt quãng đường đến nhà Aichitson, cách đây không xa. Buổi vũ hội được tổ chức tại một trong những lâu đài gần ngôi nhà Malory đầu tiên mà Danny đã tới.

Regina đã thôi không lắng nghe Jeremy vì giờ đây cô ấy đã tương đối bức mình với anh. Danny cũng vậy. Cô thất vọng vì anh đã nhặng xi lên và không hoàn toàn hiểu lý do của anh. Cô quá xinh đẹp? Sắp sửa gây ra một cơn chấn động vì thế? Cô đã nghĩ đó là mục đích, để đối đầu với tin đồn mà Emily Bascomb đang lan truyền.

Cùng đi với Jeremy lần nữa trong một chiếc xe ngựa gọi lại kí ức về cái đêm cô gặp anh. Jeremy chắc phải đoán ra cô đang nghĩ gì từ những biểu hiện của cô bởi anh thì thâm với cô, "Khác hẳn với lần trước khi chúng ta đi cùng nhau, phải không? Em tương đối giỏi trong việc chạy thoát khỏi những cỗ xe ngựa. Cứ tự nhiên làm điều đó bất cứ lúc nào."

Cô khụt khịt trước gợi ý của anh. Anh đang quyết tâm giữ tâm trạng tồi tệ và dự đoán những hậu quả thảm khốc cho hành động tối nay.

Nhưng nhớ lại những gì họ đã làm đêm đó, cô thì thảo lại, "Anh có nghĩ hẳn sẽ ở đó không?"

Không cần hỏi cô đang nhắc đến ai, anh nói với một cái nhún vai. "Chẳng ảnh hưởng gì nếu có. Người hầu của hẳn là người có thể nhận ra chúng ta, không phải hẳn."

Regina chặn Jeremy lại một lần nữa, ngay trước khi họ vào lâu đài Aichitson. Với một ngón tay chỉ vào ngực anh, cô gầm gừ, "Nếu cậu không thôi ngay cái trò bi quan đấy đi, tôi sẽ không bao"

giờ nói chuyện với cậu nữa."

"Chứa chứ?" anh hỏi.

Regina lờ đi và nói thêm, "Và nếu cậu chuẩn bị vào đó với chúng tôi thì hãy diễn vai của cậu cho thích hợp, hoặc toàn bộ vở kịch này sẽ trở thành vô ích. Giờ lấy lại tinh thần đi, Jeremy. Vở diễn sắp bắt đầu rồi."

Thời điểm đã đến và Danny cuối cùng cũng choáng váng bởi cơn sợ hãi cực độ. Regina đã gieo vào đầu cô một danh sách dài những việc làm và không làm trong khi họ sửa soạn váy áo cho cô. Cô sợ cô sắp sửa quên hết tất cả. Và rồi cô đơn giản bị làm cho choáng ngợp bởi cảnh tượng của căn phòng khiêu vũ cao cấp trong thời điểm náo nhiệt nhất. Ánh sáng, màu sắc, những chiếc váy dạ hội thanh nhã nhất quay cuồng trong căn phòng. Trong đời mình cô chưa từng chứng kiến cái gì tương tự.

Miệng cô hẳn phải há hốc ra, bởi vì Jeremy rít vào tai cô, "Thôi ngay việc trông như em chưa từng nhìn thấy điều gì tương tự. Tối nay em là một Quý cô và đã quen thuộc với những dịp như thế này."

"Ừ, nhưng tôi-" Cô ngừng lại để ho, rồi tiếp tục- "chưa từng giao tiếp nhiều, vừa mới rời khỏi trường học."

"Reggie móm cho em đoạn này?"

Cô đỏ mặt. "Đúng, và nhiều thứ nữa."

"Tại sao?" anh rên rỉ. "Em sẽ đáng nhẽ sẽ không nói gì cả."

Danny nhún vai. "Tôi nghĩ cô ấy cho rằng tôi sẽ mắc phải một hai sai lầm nào đấy."

"Hoặc ba hoặc bốn. Đây thật là một ý kiến tệ hại mà. Tôi đơn giản là mất trí rồi, không có câu trả lời nào khác hơn cho sự đồng ý của tôi với việc này. Và đó là lỗi của em, em biết không?"

Cô quay phắt lại, tự hỏi thế quái nào mà anh có thể đổ lỗi cho cô. "Tại sao thế, anh bạn"

"Tôi muốn em quá nhiều, tôi đơn giản là không thể suy nghĩ rõ ràng được nữa."

Miệng Danny lại há ra, đi kèm theo một cái đỏ mặt mạnh mẽ. Hai đầu gối cô nhũn ra, choáng váng cuộn lại trong dạ dày cô, và một hình ảnh của họ xoay tròn trên sàn nhảy không mảnh vải trên người thỉnh thoảng hiện ra trong đầu cô...

Tại sao anh phải nói những thứ như thế, làm cô nhão ra như cháo bên trong? Và lúc này, trên hết, trong lúc cô đang trình diễn trước một nửa xã hội thượng lưu?

Regina nghiêng lại gần hơn để thì thầm, "Đừng làm cô ấy sợ, Jeremy. Hãy để cô ấy có khoảnh khắc huy hoàng của mình, cô ấy gần như làm cả căn nhà nghiêng ngả rồi đấy."

Danny quay người lại. Chắc chắn rồi, âm nhạc vẫn vang lên, nhưng những người đang khiêu vũ đều dừng lại, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm về phía cô. Màu đỏ trên mặt cô đậm hơn. Và Jeremy cũng rên lên.

"Em đã cảnh cáo chị là cô ấy sẽ gây ra một vụ náo loạn mà," anh nói với chị họ trong sự không tán thành.

"Và tôi vui là cậu đã đúng. Nếu cậu vẫn chưa nhận ra, Emily đang ở đây, và ngay lúc này đây cô ta đang nhìn trừng trừng vào Danny của chúng ta."

"Danny của chúng ta? Từ khi nào cô ấy trở thành Danny của chúng ta thế?"

"Tôi đòi nợ khi đến hạn (I take credit when it's due - chả hiểu ý Reggie chỗ này là gì lun, hichic). Cậu có thể tìm ra cô ấy, nhưng tôi mới là người khiến cô ấy tỏa, cậu bé thân mến. Giờ thôi nhìn như cậu đang bức tức với cô ấy đi. Cậu đang yêu. Diễn vai của mình đi. Hay là cần tôi phải hướng dẫn cậu làm thế nào?"

Anh đảo mắt với Reggie, nhưng cũng cười toét đến mang tai. Và anh cảnh cáo Danny, "Chúng ta sắp sửa bị nhấn chìm. Nhớ là, không nói chuyện khi em có thể tránh được. 'Đúng,' 'Không,' 'Rất vui được gặp ngài,' 'Tạm biệt.' Chừng đó là đủ. Gật đầu thật nhiều vào, tỏ vẻ chú ý tới cuộc đối thoại."

Anh không nói đùa về việc bị nhấn chìm. Chỉ cần hai người mà lòng hiếu kì không cho phép họ chờ đợi thêm nữa trước khi đến gần cô và anh, và tiếp theo là hai mươi người ngay sau đó. Regina thêm một lần nữa chứng tỏ sự xuất chúng của cô. Cô đón và đáp lại tất cả các câu hỏi, trình bày về tình trạng mất giọng và mắt cá chân bị treo cô đã dựng lên, và giữ Danny không phải làm gì ngoại trừ mỉm cười và chìa tay trong sự chào mừng, ít nhất là trong phần lớn thời gian. Vài người ngoan cố đã kiếm được một hai từ từ Danny, nhưng đối với họ nó có vẻ như là một cuộc đua, để họ có thể sau đó nói lại với bạn bè, "À, cô ấy nói như trong sách ý!"

Cô không cố gắng ghi nhớ bất kì một cái tên nào được nghe trong những lần giới thiệu, không định gặp lại bất kì ai trong số những người đó lần nữa. Cô đang diễn vai một cô gái trẻ vừa mới rời khỏi trường học, người vừa tình cờ lọt vào mắt Jeremt Malory và đang khiến anh nghiêm túc cân nhắc chuyện từ bỏ cuộc sống độc thân. Cô là Danielle Langton, với những nhắc đi nhắc lại rằng cô có họ hàng xa với gia đình Kelsey.

Dĩ nhiên điều đó cũng trở thành chủ đề bàn luận khi nó gọi nhớ đến nàng Kelsey bước ra từ Tấn Bi Kịch. Có vẻ như mẹ cô ấy đã bắn cha cô vì món nợ bài bạc của ông, rồi tự tử, cả hai đều là một tai nạn. Bà đã không có ý định bắn ông và sau đó ngã xuống khỏi cửa sổ, nhưng đó chính là lý do nó được gọi là Tấn Bi Kịch.

Chẳng có gì được bắt nguồn từ sự thật, nhưng giới thượng lưu bắt đầu phỏng đoán rằng Danny là một Langton thuộc gia đình Kelsey, rằng cô đã đính hôn với Jeremy, rằng cô thuộc về tầng lớp họ. Vài Quý ông lớn tuổi hơn thề cô trông rất quen, Regina giải thích nó như một hiện tượng, "nếu họ nghe đủ nhiều, họ tin và bắt đầu nghĩ rằng họ đã luôn luôn biết."

Jeremy cũng đã thư giãn và thôi không phàn nàn nữa, sau khi chứng kiến Regina giải quyết những câu hỏi một cách êm thấm. Tuy nhiên một chàng thanh niên trẻ đẹp trai quay lại và chắc đã phải bỏ lỡ câu chuyện về cái mắt cá chân bị treo. Danny chắc chắn rằng cô đã được giới thiệu với anh ta, nhưng không thể nhớ được tên anh ta.

Anh ta gửi tới nàng nụ cười tươi hấp dẫn, "Tôi định sẽ tự bắn mình nếu nàng không đồng ý nhảy bán đầu tiên với tôi, tiểu thư Danielle."

Jeremy không cho cô lấy một cơ hội để đáp lại một lời tuyển bố gây kinh ngạc như thế. "Anh sẽ không phải làm vậy đâu, Fawler," anh nói với anh ta. "Tôi sẽ rất vui mừng được giúp anh việc đó. Cô ấy sẽ không nhảy với ai ngoài tôi. Giờ thì biến đi."

Biểu hiện trên khuôn mặt Jeremy đáng sợ đến mức anh chàng đó nói thêm một lời, anh ta đơn giản rút lui nhanh chóng.

Ngay cả đến khi người cuối cùng rời đi và cô rớt cuộc đứng đó một mình với Jeremy, cả căn phòng vẫn đang rì rầm về cô. Tuy nhiên cô đã diễn tốt vai của mình, và giờ đây cảm thấy hơi đắc thắng về việc đó.

"Em có muốn thử khiêu vũ không?" anh hỏi cô khi họ có vài phút không có ai ở gần.

"Và phá hủy một buổi diễn tốt đẹp?"

"Tôi không bỏ ra cả tiếng đồng hồ xoay em quanh phòng khách của Reggie để em không ít nhất thử một lần khi vẫn còn ở đây. Nếu em trượt chân một hai lần, cái mắt cá chân bị treo của em sẽ là thủ phạm. Em biết nó không khó khăn mà. Chỉ cần theo sự dẫn dắt của tôi."

Cô có muốn thử. Việc đó nhìn thật thú vị. Vì vậy cô gật đầu và để anh dẫn ra sàn nhảy. Và trong một chốc, cô quên mất mình đang ở đâu và tất cả những người đang nhìn ngắm cô.

Vòng tay anh mạnh mẽ, lòng bàn tay anh ấm áp, làn da hơi thô ráp. Phải chăng tất cả những phần da còn lại của anh đều thế? cô tự hỏi. Bàn tay cô gần như đau đớn muốn khám phá. Và hình ảnh đó lại xuất hiện trong đầu cô. về hai người họ xoay tròn trên sàn nhảy, chân cô quẩn quanh hông anh, cả hai đều trần truồng, âm nhạc lấp đầy cô, anh lấp đầy cô, ôi, Chúa ơi...

"Có chuyện gì vậy?" Jeremy hỏi, nghe thấy tiếng thở hổn hển của cô.

"Không có gì." Danny nói dối, và tuyệt vọng dứt tâm trí ra khỏi việc làm tình, cô hỏi, "Anh chàng đó không nghiêm túc đấy chứ, về việc tự bắn mình ý?"

"Dĩ nhiên là không. Tôi chắc anh ta nói thế với tất cả những cô gái trẻ khác. Sự tăng bốc kiểu đó đôi khi cũng được việc, tôi thì thích theo đúng sự thật hơn, nên những gì tôi có thể nói sẽ là, nếu em không sớm làm tình với tôi, tôi sẽ tự bắn mình."

Cô chớp mắt với anh, rồi phá ra cười. "Anh gọi đó là sự thật?"

"Ừ thì, có hơi cường điệu một chút, nhưng về mặt cảm xúc thì hoàn toàn có thể. Tôi đang trở nên tuyệt vọng, cô gái thân yêu."

Cô nín thở. Nó ở đó trong mắt anh, không phải tuyệt vọng, mà là đam mê nóng bỏng đủ để bốc cháy.

Cô nhìn ra chỗ khác, tuyệt vọng chống đỡ ngọn lửa đó của anh trước khi cô đầu hàng chúng.

Để hướng anh nghĩ đến chuyện khác, cô hỏi. "Ai đã dạy anh khiêu vũ?"

"Cánh tay phải của cha tôi."

Cô nhìn lại anh trong kinh ngạc. "Ông ấy có cánh tay phải là một người phụ nữ?"

"Không, tên thân mật của ông ấy có thể là Connie, nhưng Conrad Sharpe là một người Scot tóc đỏ cao sáu feet, và nếu em có thể chứng kiến ông ấy vào vai phụ nữ trong vòng một giờ để dạy tôi cách dẫn dắt một điệu nhảy, em sẽ cười đến ngã lăn ra."

Cô khúc khích. "Tôi có thể hình dung ra."

"Nhưng tôi biết ông ấy không có nhiều sự thú vị khi dạy tôi khiêu vũ như khi tôi dạy em."

Cô đỏ mặt. "Cư xử cho đàng hoàng, Jeremy."

"Không bao giờ!" Anh thì thầm vào tai cô.

Anh tiếp tục trêu cô và làm cô cười. Anh là một tay khiêu vũ cừ khôi, và anh rất đẹp trai tối nay - dĩ nhiên, anh vẫn luôn đẹp trai tối nay trong bộ lễ phục màu đen, đẹp trai khác thường. Anh khiến cô cảm thấy mình đặc biệt, khiêu vũ với anh, khiến cô cảm thấy như thể họ thực sự thuộc về nơi này. Cô không thể nhớ ra đã từng có khoảng thời gian tuyệt vời thế này. Và cô không thể phủ nhận được nữa. Jeremy có thể giả vờ yêu cô tối nay, nhưng cô bắt đầu ngờ rằng về phần mình, cô không giả vờ chút nào.

Chương XXIX

Jeremy có thể thư giãn đủ để diễn trọn vai khi buổi tối dần trôi đi, nhưng anh vẫn không thích chút nào. Điều duy nhất có thể chấp nhận được về buổi tối này là Danny có vẻ đang có một khoảng thời gian rất tuyệt. Anh không ghen tị với cô. Anh chỉ đơn giản ghét phải chia sẻ cô.

Cô là của anh, đó là cách anh nhìn sự việc, và bất cứ khi nào có người đàn ông nào khác đến gần cô, anh cảm thấy một sự thôi thúc nguyên sơ phải bảo vệ những gì thuộc về mình. Điều này thật điên rồ. Cô không phải là của anh, cô là cố hầu của anh! Anh thích cô là cái gì đó hơn thế nữa, nhưng cô lại chẳng hợp tác chút nào.

Anh đang đi lấy cho Regina và Danny một ít champagne. Họ đã phải thúc ép anh. Anh không muốn để Danny lại một mình dù chỉ trong vài phút. Không may thay, ánh mắt anh bắt gặp Emily trên đường và nhận thấy cô ta đang chiếu ánh mắt buồn bã vào anh. Chúa Nhân từ, cô ta lại còn định đóng vai cô người yêu bị tổn thương hay sao? Và vẫn khẳng khẳng anh đã lên giường với cô ta khi mà anh đã không?

"Ta đã tin rằng mi sẵn sàng trốn trong nhà," giọng nói anh biết quá rõ vang lên sau lưng.

Jeremy lùi lại. Cha anh. Anh đã không để ý thấy James đến, hầu như không để ý đến cái gì khác đêm nay ngoài Danny.

"Con biết."

"Mi đang nghĩ cái quái gì thế, mang con bé đến đây?"

"Đây không phải ý của con. Cha nghĩ con muốn chia sẻ cô ấy với cả đám quý tộc và để tất cả những con hươu đực dâm dăng đó lượn lơ liếc mắt đưa tình với cô ấy à? Không đời nào."

"Vậy của ai? Hay thậm chí ta còn cần phải hỏi?"

"Cha không cần. Reggie, dĩ nhiên rồi."

"Cô cháu gái thân yêu của ta đã từng nghĩ ra những mảnh khoe rất kì quặc trong sự nghiệp chen-vào-tất-cả-những-việc-nhỏ-nhất của nó, nhưng ta không thể đoán ra lý do cho việc này."

"Có lẽ vì chỉ phụ nữ mới có thể nghĩ ra nó. Chị ấy cho rằng cách duy nhất khiến Emily rút lui là cho cô ta thấy con có hứng thú với một cô gái khác, và chị ấy không thể nghĩ được ai có thể rực rỡ hơn Emily khác hơn là-"

"Ta hiểu rồi, nhưng chẳng nhẽ một câu 'Biến đi, cô em' không đủ với tiểu thư trẻ rắc rối này à?"

"Reggie không nghĩ thế, không nghĩ bất cứ điều gì có thể khiến Emily đổi sang mục tiêu khác. Nhưng vở hài kịch này chủ yếu là để đối phó với những tin đồn, vì Emily đang lan truyền câu

chuyện rằng con đã lên giường với cô ta."

"Chết tiệt!"

"Chính xác. Nhưng giờ mọi người sẽ nhìn thấy điều ngược lại. Tại sao con lại đi tán tỉnh một bông hoa cúc dại tầm thường trong khi con đang theo đuổi một bông hồng trắng hiếm có?"

"Theo đuổi?"

"Chỉ để tăng hiệu quả thôi," Jeremy trấn an. "Và bọn con sẽ không phải diễn lại vở kịch này lần nữa. Danny đã gây được ấn tượng mạnh mẽ, giới thượng lưu sẽ không nói về chuyện gì khác trong hàng tuần nữa. Giờ thì, cha làm gì ở đây thế? Con có thể thề là cha nói cha đã có sẵn những cái cớ để tránh khỏi bị kéo đến những sự kiện như thế này đấy?"

"Ta đổi ý. Muốn xem thử cô ả quỷ quyết đang nhắm nhe mang mi tới trước bàn thờ. Mà, cô ta là cô nào?"

Jeremy nhìn về chỗ anh lần cuối nhìn thấy Emily. Cô ta không có ở đó. Rồi anh liếc lại phía sau để thấy mẹ kế của anh, George, đang chiếm lấy sự chú ý của Regina, việc khiến Danny không còn trong sự trông chừng của ai cả, và hồi chuông cảnh báo rung lên khi anh nhìn thấy ai là người đang lợi dụng tình thế đó.

"Chúa ơi, Emily đang thách thức Danny."

James nhướng một bên chân mày khi nhìn về hướng đó. "Hứa hẹn thú vị đây. Không nghĩ ta đã từng nhìn thấy hai người phụ nữ quần nhau bằng năm đấm, và suy xét từ nơi mà Danny của mi xuất thân, việc này rất có khả năng đấy."

Mức độ báo động của Danny tăng lên khi cô tiểu thư nhéo vào cánh tay cô lôi kéo sự gây chú ý. Cô ta rất đẹp. Mái tóc vàng được sắp đặt một cách cầu kì thành một búi hoàn hảo, chiếc váy dạ hội trắng muốt, màu có vẻ được ưa chuộng bởi rất nhiều những cô gái mới ra mắt, được trang trí bằng những hạt lấp lánh màu xanh da trời cho phù hợp với đôi mắt trong vắt của cô ta. Tuy nhiên đôi mắt đó giờ đang nheo lại trong một cái cau mày đáng ác. Trên thực tế, sự thù hằn toát ra từ đôi mắt đó lớn đến nỗi trong chốc lát khiến Danny sững sờ.

"Tôi không biết cô là ai, nhưng nếu cô định cướp anh ấy tay tôi, cô đang sai lầm nghiêm trọng đấy." cô gái trẻ bảo cô.

Nó lóe lên trong đầu Danny, cô ta là ai. Đáng lẽ Regina nên chỉ ra cho Danny biết trước để cảnh báo cô. Không phải vì cô có thể lẫn tránh, cô đã không nhìn thấy quý cô này đến gần. Sau cái nhéo không cần thiết trước đó, cô không tung ra cú đấm nào khi đáp, "A, cô hẳn phải là Emily đối trá."

"Xin lỗi?"

"Cô đang tự biến mình thành đũa ngọc đấy, tiểu thư. Anh ấy biết tẩy cô, gia đình anh ấy biết tẩy cô, và sau đêm nay, cả thành phố này sẽ biết tẩy cô. Những lời nói dối của cô sẽ chỉ khiến cô tự chôn mình trong nhục nhã mà thôi."

Emily há miệng hớn hển, một mảng đỏ sậm nổi trên gò má trắng ngà của cô ta. "Tôi không nghĩ cô thực sự hiểu. Anh ấy sẽ kết hôn với tôi. Cha tôi sẽ giải quyết chuyện đó."

Danny nhướng một bên chân mày. "Dựa trên một lời nói láo?"

"Tôi thấy là cô đã nhận được những thông tin không chính xác. Tôi không phải người nói dối. Anh ấy mới nói dối, nếu anh ấy phủ nhận đã vui chơi một chút với tôi."

"Đó có phải là cách cô gọi một vài lời đối thoại?" Danny hỏi một cách ngây th.

"Có phải đó là những gì anh ấy xác nhận?" Emily trông hết sức ngờ vực, và không có vẻ gì là có tính toán trước. Và rồi cô ta thêm vào với một cái thở dài, "Tôi đáng nhẽ nên biết anh ấy không thể thành thật với những hứa hẹn của anh ấy. Sau cùng thì cha anh ấy cũng là kẻ phóng đảng khét tiếng nhất mà thành phố này từng chứng kiến, ông chú Anthony của anh ấy thì chiếm vị trí thứ hai, và hiển nhiên Jeremy đang nỗ lực tiếp bước hai người đó."

Về chuyện đó Danny không có nhận xét gì. Cô sẽ không ngạc nhiên chút nào nếu có một chút trong số đó là thật. Cô biết Jeremy không hề có ý định kết hôn, đã nghe anh nói vậy. Và hiển nhiên anh hưởng thụ sự vui thú bất cứ chỗ nào anh tìm thấy. Việc anh cố gắng chui vào trong váy cô là một bằng chứng. Tuy nhiên cô không nghĩ anh nhấn tâm đến mức hứa hẹn mà không có ý định giữ lời. Anh có thể đã quyến rũ Quý cô này, có, nhưng Danny nghi ngờ anh làm thế với cái gì nhiều hơn một sự hứng thú nhất thời.

Danny cũng không ngờ cô gái lại tỏ ra thành thật như thế này. Cô ta tương đối tự tin. Hoặc là cô ta nói dối giỏi, rất giỏi, hoặc là cô ta đang nói sự thật.

Danny chỉ ra điều đó. "Nếu anh ấy đáng khinh như cô nói, tại sao cô vẫn còn muốn anh ấy?"

"Tôi không còn nữa," Emily nhấn mạnh. "Nhưng giờ tôi không còn lựa chọn nào nữa." Rồi cô ta thì thảo giải thích, "Tôi nghi mình đang có thai."

"Làm thế nào cô biết được? Anh ấy mới chỉ gặp cô tuần trước!"

"Tôi nói nghi ngờ," Emily rít lên trong bức tức. "Tôi sẽ không biết chắc trong một đến hai tuần nữa. Và tôi hi vọng tôi đã sai, thật sự đấy, nhưng không may là, tôi nghi ngờ điều đó. Vậy giờ cô đã có thể thấy tại sao cô đang phí thời gian và đang hướng đến không gì khác ngoài sự thất vọng."

Danny lắc đầu. "Không, cái tôi thấy là cô đang tự lừa dối chính mình. Rút lui và chấp nhận thất bại của cô đi. Kéo cha cô vào chỉ khiến cô thêm nhục nhã thôi. Và vì cái gì? Anh ấy vẫn sẽ không kết hôn với cô."

"Cô đúng là đồ đần độn! Cô không biết những chuyện thế này được xử lý như thế nào. Khi người thừa kế một gia tài có liên quan, sự việc nằm ngoài sở thích cá nhân. Tin tôi đi, Jeremy sẽ không có tiếng nói nào nặng kí hơn tôi trong vụ này đâu. Nó sẽ hoàn toàn ngoài tầm tay chúng tôi."

Danny thậm chí không biết cô tiểu thư này và bắt đầu thấy thực sự không ưa cô ta. "Biến đi, cô gái. Cô làm tôi nhức đầu đấy."

Emily hỗn hển trong giận dữ. "Tốt, không bao giờ!"

Danny gật đầu tán đồng. "Có lẽ đó là sự thật đầu tiên thốt ra từ miệng cô."

Emily mở miệng chuẩn bị đập lại, nhưng đổi ý và vội vàng đi mất. Danny hiểu ra tại sao khi Jeremy lên tiếng từ sau lưng cô, "Em ổn chứ?"

Cô quay lại để tặng anh một cái nhìn chua cay. "Công việc này thật khó nhằn, anh bạn, giữ tất cả những 'u' và 's' cho đúng khi phải nói nhiều thế này. Làm cho tôi nhức đầu như quý, cô ta ý."

"Đây, cái này sẽ giúp một chút," anh nói, đưa cho cô một trong những ly champagne anh đang cầm. "phải đối phó với chuyện đó. Tôi ngạc nhiên là cô ta có gan tiếp cận em. Cô ta đầy thù hằn, phải không?"

"Cô ta rất tin tưởng vào bản thân."

"Sự xuất hiện của em với tôi bên cạnh không làm cô ta đổi ý chút nào à?"

"Không chút nào. Tôi cá việc này sẽ gây áp lực cho cô ta. Cô ta có thể sẽ đẩy lịch trình của cô ta nhanh hơn."

"Chết tiệt!"

"Lạc quan lên, anh bạn," Danny nói một cách xác xược. "Anh luôn có thể chuyển đến Châu Phi mà."

Anh phá ra cười, rồi hạ giọng đủ để nói, "Tôi thích ở đây hơn. Và ít nhất kế hoạch của Reggie cũng đã thành công một nửa. Những tin đồn nhảm giờ sẽ đi theo các hướng khác nhau. Chúng ta có nên theo kế hoạch và khiêu vũ thêm chút nữa không? Tiện đây hưởng thụ phần còn lại của buổi tối trong khi chúng ta vẫn còn ở đây."

Cô hừ một tiếng, tuy đang cười toe toét với anh. "Tôi đi guốc trong bụng anh, anh bạn. Anh chỉ đang kiểm lý do để lại đặt tay lên người tôi thôi."

"Chưa bao giờ nghĩ vậy," anh phản đối, nhưng nụ cười nham nhở của anh nói, Chính xác! Cô có thể gọi ra ý tưởng, hoặc anh vốn đã nghĩ đến chuyện đó, họ không lưu lại lâu trên sàn nhảy. Một vài vòng quay và anh đang hướng cô về một phía của căn phòng nơi những cây và chậu cảnh đã được sắp xếp cho giống một khu vườn nhỏ.

Anh đang thể hiện thái độ cố gắng thận trọng, nhưng anh đơn giản là không thể kìm nén sự ngưỡng mộ lâu hơn nữa. Những tán lá chỉ che chắn họ khỏi một nửa căn phòng. Nửa còn lại được thưởng thức toàn cảnh sự thiếu thận trọng nhất của Jeremy.

"Thế này là được rồi," anh nói, ngay trước khi hôn cô.

Danny bị nhấn chìm trong kinh ngạc. Một người đàn ông và một người phụ nữ không hôn nhau ở nơi công cộng trừ khi ngày cưới đã được công bố, và thậm chí ngay cả khi đó nó cũng không được coi là hành động có thể chấp nhận. Chỉ một tên phóng đảng như Jeremy mới phớt lờ những quy tắc. Câu nói của anh ám chỉ rằng đây là một phần của kế hoạch và cô nên tuân theo. Danny đáng ra có thể tranh luận với anh, nhưng cô đã không có cơ hội và hơn nữa, cô đã ở quá gần Jeremy suốt cả buổi tối, đã cảm nhận bàn tay trên người cô, đã bị cám dỗ bởi những lạc thú hứa hẹn trong đôi mắt anh.

Chỉ vài phút thôi, cô nói với bản thân chỉ vài... Ôi, Chúa ơi, cô không muốn nụ hôn này kết thúc. Hơi nóng lan tỏa theo các dây thần kinh khắp cơ thể cô, đọng lại ở giữa họ, nếu cô cố đang đeo kính thì chúng sẽ hoàn toàn bị hơi nước phủ mờ. Cơn chấn động trong bụng cô lan rộng, thấp dần xuống tới điểm nối giữa hai đùi, nơi nó đập rộn ràng một cách tuyệt diệu.

Cô đang ở cái điểm muốn giật phăng chiếc áo sơ mi của anh ra và áp môi vào bộ ngực cơ bắp ấm áp của anh, muốn mở cúc quần anh và cảm nhận da thịt anh, nhưng cô vẫn còn phần ý thức nhỏ nhất. Nếu cô không dừng anh lại bây giờ, cô sẽ không bao giờ nữa.

Cô thở hổn hển, "Dừng lại!"

"Có bắt buộc không?"

Anh nói hết sức đơn giản. Cô đang run rẩy vì đam mê trong khi anh có vẻ chẳng bị ảnh hưởng chút xíu nào bởi những vừa xảy ra giữa họ. Nhưng rồi cô gặp đôi mắt anh, và nó ở đó, lời hứa hẹn của những gì có thể đã, và có thể, nếu cô để nó xảy ra.

Chương XXX

Buổi tối hôm nay trở thành khoảng thời gian tuyệt nhất mà Danny từng có trong đời. Cô chưa từng nghĩ rằng mình có thể tham gia một buổi vũ hội, đừng nói đến vũ hội hoành tráng nhất có thể tưởng tượng ra. Cô vẫn còn đang lâng lâng trong hạnh phúc và rượu champagne trên đường về nhà. Cô biết cô đã uống quá nhiều. Cô đã cảm thấy đầu nhẹ hẫng sau hai ly, nhưng rồi vẫn tiếp tục với hai ly nữa. Nó không giống chút nào loại rượu ngon cô được nếm lần trước. Nó trôi xuống quá dễ dàng và ảnh hưởng của nó đang bao trùm cô.

Nhưng không sao. Cô sắp lên giường và làm một giấc thật đã. Và cô chắc trạng thái say sưa đã không gây ra sai lầm nào trong buổi trình diễn của cô tối nay. Jeremy sẽ nói điều gì đó nếu có, và sau cuộc viếng thăm của Emily Bascomb anh đã không rời khỏi cô suốt phần còn lại của buổi tối. À, anh có để cô nhảy một lần với một quý ông khác, tuy cô ước gì anh đã không làm thế. Anh đã tổng cổ tất cả những người đàn ông khác đi, nhưng người này thì anh không thể.

Cô đã không thích thú gì việc khiêu vũ với James Malory. Người đàn ông này vẫn làm cô sợ đến tận cả quần (scare the pants off her), tuy ông ta cũng đã cố khiến cô thoải mái bằng vài trò hề với chủ ý làm cô cười. Ông ta đã không thành công. Cô cảm thấy tiếc cho vợ ông ta, Georgina, người cô đã có cuộc gặp ngắn ngủi. Họ gọi cô ấy là Geogre, một quý cô người Mỹ tử tế, và rất xinh đẹp.

Jeremy giúp cô bước ra khỏi xe ngựa. Bàn tay anh nấn ná trên eo cô khi anh dẫn cô vào nhà. Cô không nghĩ gì về hành động đó. Cô vẫn còn đang trôi nổi trong mẩn nguyện, vẫn đang thưởng thức sự vui vẻ thú vị của buổi tối. Cô ngờ ngợ nhận ra mình đang đi lên cầu thang. Ồn thôi, cô làm việc trên này. Không, thực ra là...

Cô đứng lại trên hàng lang trên gác. "Tôi đang nghĩ là mình đã rẽ nhầm chỗ rồi."

"Không chút nào," anh phản đối, chỉ ra, "Em sẽ cần người giúp em cởi bộ váy đó ra. Nó được buộc khá chặt phía sau lưng em."

Điều này cũng đúng. Cô nhớ lại Regina đã nói cô cần một người hầu để giúp cô cởi nó ra. Nhưng giờ này tất cả bọn họ đều đã ngủ rồi.

"Vậy anh sẽ giúp tôi một tay chứ, anh bạn?"

"Chắc chắn rồi, ngay sau khi tôi thắp đèn lên để có thể nhìn thấy cần phải làm những gì. Em cũng sẽ cần một chiếc ghế về phòng em nữa."

"Một chiếc gì?"

"Đèn, em yêu. Có vẻ như không có chiếc nào còn thắp dưới nhà trừ ngoài chiếu nghỉ."

Danny gật đầu. Jeremy dẫn cô vào phòng anh. Cô đợi trong khi anh thắp đèn, rồi quay lưng lại phía anh để anh giúp cô nới lỏng chiếc váy để cô có thể cởi nó ra. Cô thở dài mơ màng khi anh

làm việc và rùng mình đáp lại khi những ngón tay anh lướt trên da thịt cô.

"Vậy là em thích buổi tối nay chứ?"

"nhiều, tôi đang nghĩ," cô thừa nhận với nụ cười toe toét. "Tôi thích khiêu vũ."

"Tôi cũng vậy - với em."

Cô cười rúc rích. "Đừng có áp dụng những trò dụ dỗ đó với tôi, anh bạn. Nhớ rằng, tôi đi guốc trong bụng anh đấy."

"Đó không phải trò, Danny. Tôi không thể nhớ ra đã từng thích khiêu vũ đến vậy như trong tối nay."

Cô ước gì mình có thể tin anh. Tuy nhiên nó vẫn khiến cô ảm áp khi nghe anh nói thế.

Liếc nhìn anh qua vai, cô nói chân thành, "Cám ơn vì đã dạy tôi."

"Đó là vinh dự của tôi, nhưng bài học hôm nay vẫn chưa kết thúc đâu."

Chiếc váy đã được nói lỏng ra. Anh giúp cô bước ra khỏi nó trong khi họ nói chuyện, để cô không nhận ra là cô không nên để cởi nó ra trong phòng anh, mà là trong phòng cô. Cô đơn giản là gặp vấn đề trong việc tập trung vào hai thứ cùng lúc, ba, trên thực tế. Anh vẫn liên tục chạm vào cô trong lúc cởi chiếc áo ra khỏi người cô, và cô đã cảm nhận được tất cả những đụng chạm của ngón tay anh trên làn da trần của cô.

Nhưng cô không nên liếc nhìn anh. Cô đã ổn cho đến khi gặp đôi mắt anh và lạc mất trong màu xanh thăm thẳm thuần khiết của chúng. Và trong đôi mắt đó là những biểu hiện của anh, tất cả những cảm xúc của anh, niềm đam mê nóng bỏng đến mức cô cảm thấy hơi nóng đó đang bao trùm toàn bộ cô. Hay đó là sức nóng từ chính cô đang nhanh chóng dâng lên? Anh quay người cô lại với anh. Anh đặt một bàn tay lên cổ cô, ngón trỏ nâng cằm cô lên. Khoảnh khắc nín thở đó kết thúc trong một nụ hôn dịu dàng tinh tế. Một nụ hôn. Nó sẽ làm đau ai chứ? Và cảm giác của nó thật tuyệt.

Cô không nhận thấy bàn tay còn lại của anh trên lưng cô cho đến khi nó ấn cô sát vào anh hơn, và sát hơn nữa, đến khi cô hầu như không thể thở nổi. Cả điều này cũng thật tuyệt. Đánh lạc hướng, nụ hôn êm ái đó. Anh không cần áp đảo cô bằng đam mê của anh khi chính đam mê của cô đang làm việc đó.

Nhưng giờ anh lại đang hôn cô. Với sự chậm rãi nụ hôn này trở nên gợi tình hơn rất nhiều, lưỡi anh luồn sâu trong miệng cô, kiểm tìm lưỡi cô, bắt giữ nó, mút nó tới trước cho đến khi cô rên lên trong miệng anh. Cô phải bám lấy vai anh, đầu gối cô trở nên mềm nhũn. Và tay anh di chuyển, một luồn qua những lọn tóc để ôm lấy gáy cô, giữ miệng cô trong tầm kiểm soát của anh, trong khi tay kia trượt xuống lưng cô để vuốt ve mông cô. Rồi đột ngột cả hai tay anh đều ở trên mông cô và nâng cô lên hông anh.

Ôi, Chúa ơi, việc này không thể dừng lại được nữa. Quá nhiều hơi nóng đang dâng lên giữa họ. Và Danny đã mệt mỏi vì đấu tranh với nó. Những gì anh đang khiến cô cảm thấy là quá tuyệt, cô không thể nhớ ra tại sao mình không nên hưởng thụ chúng.

Bằng cách nào đó anh mang họ lại giường mà không cắt đứt nụ hôn. Danny càng trở nên

choáng váng hơn khi nằm xuống, nhưng chỉ sau một lúc, cô không còn nhận biết được nữa. Tuy nhiên cô nhận thấy tay của Jeremy trên ngực cô, bóp nhẹ chúng, trêu đùa trên hai núm vú đã cứng lại dưới sự tác động của anh. Cô chưa từng dành nhiều sự chú ý cho bộ ngực hơn việc hối tiếc là chúng đã trở nên quá đầy đặn, khiến việc là giữ chúng phẳng lì trở nên khó khăn hơn. Cô không hề biết chúng có thể râm ran một cách sung sướng khi được chạm vào hay tạo ra những cảm giác mê hoặc đến thế. Và những nụ hôn chưa bao giờ ngừng lại. Chúng trở nên nóng bỏng đến mức chắc hẳn căn phòng phải đầy khói.

Danny đã đạt tới trạng thái bị kích thích đến mức không thể quay lại và cô cũng không còn quan tâm nữa. Cô mất chiếc áo và váy lót. Cô có cảm giác mơ hồ khi chúng trượt khỏi người cô xuống sàn nhà ngay sau khi Jeremy bắt đầu hôn cô, có lẽ vì anh đã nói lỏng chúng cùng với chiếc váy. Vài thứ mà cô đã không nhận ra. Hay việc anh đã cởi áo choàng và áo sơ mi của anh ra. Cô đơn giản không biết anh đã làm việc đó như thế nào và vào lúc nào, nhưng cô ngay lập tức nhận ra khi anh ôm cô sát vào một chỗ và bị thiêu đốt bởi sức nóng của làn da trần của anh trên da cô.

Giờ đây anh đang cởi chiếc quần lót trong của cô, một cách chậm rãi và đau đớn. Phải chăng anh sợ cô sẽ ngăn anh lại? Không đời nào, khi cô có một sự thôi thúc đáng kinh ngạc được cảm nhận cơ thể trần truồng của anh áp vào cô. Nhưng việc gỡ bỏ này là một sự vuốt ve kéo dài, bàn tay anh trên đùi cô, trên bắp chân cô khi anh gấp đầu gối cô lại, trên mắt cá chân cô, chiếc quần lót chỉ còn treo trên cổ tay anh khi khám phá cặp chân dài của cô.

Cô không biết phải làm gì với hai bàn tay của mình khác hơn là giữ níu lấy tóc anh, bởi vì cô thực sự không muốn anh dừng những nụ hôn lại. Vấn đề là, cô không biết cô muốn gì, những cô muốn nó ngay bây giờ.

Jeremy chắc chắn là biết. Anh không để nỗi đau đớn của cô kéo dài hơn nữa với những thôi thúc nguyên sơ đã chiếm lĩnh cô ngay từ đầu.

Anh đặt tay cô vòng quanh cổ anh và bảo cô, "Ôm anh chặt vào, cưng, chặt nữa vào."

Cô làm như thế, ôm anh với tất cả những gì cô có khi anh bao trùm cô hoàn toàn bằng thân thể anh đúng như cô đã muốn anh làm thế đến chết đi được. Và rồi cô cảm thấy cơn đau sắc nhọn nhất.

Danny thét lên, kéo tóc anh cho đến khi anh ngẩng đầu lên. "Cái chết tiệt gì khiến anh làm vậy?"

Jeremy đang nhìn chăm chăm xuống cô như thể cô đã mất trí, nhưng rồi anh mỉm cười dịu dàng. "Danny... cưng," anh bắt đầu giải thích, nhưng ngừng lại và hôn cô thay vào đó, thật sâu, với cùng một sự đam mê mà anh đã dành cho cô trước đó.

Phải chăng anh nghĩ việc đó sẽ xoa dịu cô? Ừ thì, đúng là nó khiến cô phân tâm.

"Đó không phải là một phần của việc làm tình, mà chỉ xảy ra vào lần đầu tiên thôi," anh nói tiếp. "Một sự khởi đầu. Nhưng nó sẽ không làm em đau lần nữa đâu. Thật đấy." Và rồi anh bình tĩnh lại và hỏi, "Và làm thế nào mà em vẫn còn là một trinh nữ?"

"Vậy tôi phải là gì, khi tôi đã là một thằng nhóc suốt chừng ấy năm?"

"À, anh đã nghĩ - đừng để ý." Biểu hiện của anh trở nên tuyệt đối dịu dàng. "Anh rất vui là em đã là như thế."

"Đang," cô chữa lại.

"Đã," anh nhấn mạnh với sự nhún nhường nhẹ nhàng, như thể trông đợi sự phản đối tiếp theo.

Và cô thực sự đã bùng nổ, đôi mắt mở to. "Anh là đồ con hoang khốn kiếp, anh vừa biến tôi thành một con điếm!"

"Chúa ơi, em lấy cái khái niệm lỗ bịch ấy ở đâu ra vậy? Em không thể là gái điếm nếu em chỉ làm tình với một người đàn ông. Đó là điếm xa nhất tới nghề bán thân mà em có thể đạt tới - ừ thì, ngoài việc vẫn còn là trinh nữ, việc đang được nói đến bây giờ."

"Vậy thì tôi là gì?"

"Em yêu, em là tạo vật ngọt ngào nhất." Anh cúi xuống để liếm núm vú cô. "Đẹp không gì so sánh được," anh thêm vào trước khi tiếp tục liếm và mút núm vú kia của cô. "Và điều duy nhất mà em nên quan tâm là chúng ta có thể làm việc này thường xuyên thế nào."

Anh ngẩng lên và lại cười toe toét với cô. Danny phải hít một hơi dài, chống chọi lại sự thôi thúc kéo anh lại trên ngực cô. Anh không hiểu những gì anh vừa làm với cô. Anh coi đó là chuyện nhỏ, sự khởi đầu như cách anh gọi. Đó là đối với anh. Đối với cô nó hoàn toàn là một việc long trời lở đất.

"Anh chẳng hiểu gì cả, nhưng em cũng không mong chờ anh hiểu. Giờ để em dậy."

Anh không có chuyển động nào khác hơn là vuốt ve má cô bằng những ngón tay. "Em biết là em đã yêu tất cả những thứ chúng ta vừa làm. Tại sao em cứ muốn từ chối bản thân những khoái lạc đó. Nó sẽ tốt hơn mà, em biết đấy. Em có thể tin như thế."

"Em không nghi ngờ chút nào," cô đáp với một tiếng thở dài. "Nhưng có lẽ em sẽ cứu vãn được nó nếu em không biết nó sẽ tốt hơn đến thế nào."

"Em chắc phải đang đùa. Thiệt hại đã xảy ra, Danny. Hãy để anh chứng minh cho em thấy nó còn hơn là xứng đáng. Em có thể đã sai, em biết đấy. Bất cứ điều gì mà em đang nghĩ, em có thể hoàn toàn sai. Và rồi em sẽ bỏ lỡ việc này."

Anh chuyển động bên trong cô, chỉ cho cô thấy "việc này" là gì. Ôi, Chúa ơi, hơi nóng quay trở lại quá mạnh mẽ đến mức chúng lan đến tận đầu ngón chân cô. Không dấu vết của sự đau đớn nào còn lưu lại, chỉ những khoái cảm sâu thẳm nhất, tuyệt diệu nhất. Anh tiếp tục chuyển động trong cô, chắc phải nghĩ cô chưa hiểu điều anh nói. Cô nên dừng anh lại, chỉ một chút nữa thôi. Nhưng trước khi cô nhận ra cô đã đang chuyển động cùng anh, và rồi quá muộn. Nó đến với cô đột ngột, nổ tung ra, khiến cô bám chặt lấy anh như thể mạng sống của cô hoàn toàn phụ thuộc vào việc đó, và rồi, ôi, Chúa ơi, cảm giác siêu phàm hùng vĩ nhất vỡ ra và lan rộng, nấn ná một cách tuyệt diệu khi anh tiếp tục những cú đẩy vào để mang anh về nhà.

Cô không muốn buông anh ra. Ngay cả khi có vẻ như anh đã đạt được cực khoái của chính anh, cô không muốn mất đi dù chỉ là mảnh nhỏ nhất sự tiếp xúc với anh. Anh trả lời ước muốn của cô theo cách của anh, rời xuống khỏi người cô, nhưng kéo cô trở lại trong vòng tay anh.

Một cách khôn ngoan, anh không nói gì, không hứa hê rằng anh đã đúng, không làm gì khác ngoài giữ cô thật chặt và dịu dàng vuốt ve lưng cô. Anh có thở dài trong thỏa mãn. Cô không

thể không nhận ra điều đó. Rồi anh ngủ thiếp đi.

Cô ước cô cũng có thể làm thế. Cô ước anh đã không đúng. Nhưng hơn thế, cô ước cô cũng đã không đ

Chương XXXI

Danny thức dậy một cách chậm chạp, sự xa xỉ cô đã lâu không được hưởng. Cô có lẽ đã bị muộn làm. Tự hỏi liệu Claire có đang đi tìm cô khi không nhận được sự hồi đáp nào từ phòng cô. Liệu tất cả những người làm khác có biết cô đã ở đâu đêm qua? Có lẽ không. Có lẽ họ cho rằng cô ngủ lại ngủ ở nhà Regina Eden, họ vẫn chưa nhìn thấy cô từ khi cô rời khỏi với Regina.

Cô đang giữ đầu óc mình tránh xa khỏi những cảm xúc tồi qua. Việc này không dễ dàng chút nào khi cô vẫn còn đang trong giường của Jeremy. Nhiều khả năng anh sẽ ngủ hết buổi sáng. Anh thường làm thế. Sẽ không khó nếu cô muốn chuồn ra khỏi đó mà không làm anh thức dậy.

Nhưng cô chưa cử động. Cô cảm thấy thanh thản hơn bao giờ hết, với cảm giác mãn nguyện kì lạ nhất mà cô muốn hưởng thụ thêm chút nữa. Điều này thật điên rồ. Thế giới của cô vừa mới bị đảo lộn hoàn toàn. Đáng nhẽ cô phải phát cuồng lên, ít nhất cũng giận dữ. Nhưng cô không hề có cảm giác nào như thế.

Cô không thể đổ lỗi cho Jeremy về những gì đã xảy ra. Anh đã cố gắng mang cô vào giường anh từ cái ngày mà cô bắt đầu làm việc cho anh. Anh đã không hề giả vờ về chuyện đó. Cô cũng không thể đổ tại rượu champagne, khi cơn đau mà anh đến cho cô đã nhanh chóng giúp cô tỉnh táo. Cô chỉ có thể đổ lỗi cho bản thân mình, nhưng về cái gì? Muốn anh nhiều đến mức cô không còn muốn chống lại nó chút nào nữa?

Và, ôi, Chúa ơi, làm tình với anh đã quá tốt đẹp, thậm chí tốt đẹp hơn cô đã tưởng tượng. Cô lo ngại nó sẽ thêm vào danh sách ít ỏi những thứ cô khao khát. Cô đã hoàn toàn đúng. Giờ đây nó sẽ trở thành một sự khao khát không thể từ chối - với anh.

À, tốt thôi. Cô không phải là người sẽ khóc lóc cho sự mất mát hoặc than khóc khôn nguôi cho những lỗi lầm của mình. Tuy nhiên cô sẽ cần phải kiếm một công việc khác. Giờ thì Jeremy chỉ cần liếc nhìn cô là cô nhiều khả năng sẽ dẫn anh đến chiếc giường gần nhất mất.

"Em không đang giả vờ ngủ đấy chứ, khi mà anh biết em không phải đang ngủ?"

Danny mở mắt ra để nhìn thấy anh đang nằm nghiêng bên cạnh cô, khuỷu tay gấp lại, đầu gối trên bàn tay, cười toe toét với cô. Cô đã không cảm thấy anh chuyển sang tư thế đó và nhận ra anh chắc vẫn đang quan sát cô từ trước khi cô thức dậy.

Cô ước gì mình đã nghĩ đến việc đó. Nhìn ngắm anh trong lúc rảnh rỗi chắc sẽ rất thú vị. Giờ chỉ nhìn anh thôi cũng khiến cô rùng mình, để ý rằng anh vẫn còn trần truồng và chỉ đắp chăn đến eo. Cô đã biết làn da êm ái anh của anh bao bọc sát sao những cơ bắp mạnh mẽ của anh thế nào. Mái tóc anh rối bù - Chúa ơi, anh trông gợi tình một cách chết tiệt với mái tóc như thế. Một lọn tóc đã rơi xuống ngang trên mắt anh khiến cô muốn vén nó lên.

"Hơi sớm với anh để mở mắt, phải không anh bạn?"

"Khi anh biết, ít nhất hi vọng, rằng em sẽ vẫn còn ở đây? Hầu như chỉ ngủ bằng một mắt."

Cô cười. Cô yhài hước của anh. Và không lí do gì để kiểm chế tính hài hước của cô nữa. Tuy vậy, anh có vẻ ngạc nhiên, bởi tâm trạng dễ chịu của cô.

Nụ cười của anh càng toe toét. Anh thậm chí còn nói, "Chả trách em có thể giữ cái vỏ bọc con trai lâu thế. Em ngáy!"

Cô nháy mắt với anh và rồi khụt khịt. "Thật là một điều thối tha để nói ra."

"Em nghĩ vậy à? Anh đã nghĩ nó còn tốt hơn là kể ra anh yêu việc làm tình với em đến thế nào. Có chắc là em chỉ muốn nghe điều đó thôi không?"

"Em không," cô đồng ý, rồi thêm vào nhẹ nhàng, "Em nên đập anh một trận."

"Ừ, anh nghĩ là em nên." Anh thở dài. "Anh đã lại lừa em, nếu em cảm thấy nhất quyết như thế."

"Lừa em?" cô hỏi một cách ngờ vực khi ngồi dậy.

Anh lại cười toe toét, nhưng cô có cảm giác anh không đùa chút nào. Và cái nhìn của anh chuyển xuống ngực cô khi cô ngồi dậy. Nó không làm cô đỏ mặt, nhưng nhắc nhở cô rằng cô nên mặc quần áo vào và rời khỏi đây.

Với ý nghĩ đó trong đầu, cô xuống khỏi giường. Anh không cố ngăn cô lại, có lẽ bởi còn quá bận ngắm nhìn cơ thể cô. Cô tìm thấy quần áo lót của mình nơi anh đã thả chúng xuống và bắt đầu mặc vào, rồi đến chiếc váy dạ hội xinh đẹp. Cô không định để anh cài lại giúp cô, khi cô sẽ lại cần một người khác để giúp cởi nó ra khi đã xuống dưới nhà. Vì vậy cô đi sang phòng thay đồ của anh và vớ lấy một trong những chiếc áo khoác của anh.

"Em sẽ mượn cái này đủ lâu để về đến phòng em," cô nói khi quay trở ra, nhét hai tay vào ống tay áo.

Kinh ngạc thấy chiếc áo rộng đến thế nào trên người cô. Jeremy trông không to đến thế, nhưng anh rõ ràng là như thế. Và giờ liếc nhìn anh, với bộ ngực trần phía trên tấm chăn, cô có thể nhìn thấy vai anh thật sự rộng hơn khi anh mặc quần áo. Điều đó lẽ ra không nên làm cô ngạc nhiên. Cô cũng đã quên với những việc quần áo che dấu đi hình thể của mình.

Anh cũng đang trông tự mãn một cách quý quái. Mà, sao không nhỉ? Anh đã đạt được cái mà anh theo đuổi. Và việc đó cũng chẳng làm thay đổi cuộc sống của anh chút nào. Có vẻ như cuối cùng người phụ nữ luôn phải nắm phần lưỡi dao, trong vấn đề của "lần đầu tiên". Chẳng công bằng chút nào, cô nghĩ.

Đó là lý do cô tặng anh một cái nhìn chua chát khi hỏi, "Có phải anh khiến tôi uống say tối qua để có thể lên giường với tôi không?"

"Không, em đã tự nguyện, nếu em nhớ lại. Tuy nhiên nếu anh có nghĩ đến việc đó, có lẽ anh sẽ làm. Tiện đây, em không cần phải làm việc nữa. Em có thể ở lại đây, làm bất cứ việc gì em thích, sử dụng thời gian của em như em muốn - miễn là em dành một chút trong đó cho anh. Hay nếu em thích có một căn nhà riêng thì cũng được. Nơi nào đó gần đây mà anh có thể đến."

"Và anh sẽ trả tiền cho nó?"

"Dĩ nhiên rồi."

"Anh thích thế nào hơn?"

"Anh thích em không bao giờ rời khỏi chiếc giường này."

Cô có một cảm giác là anh nói nghiêm túc. Và anh đang đề cập đến việc biến cô thành nhân tình. Cô nên vui mừng. Lucy sẽ nhảy ngay vào một như thế này và tôn thờ người đã đề nghị nó. Cô ấy sẽ sững run lên khi chỉ phải đặc biệt phục vụ một người đàn ông mà thôi. Nhưng Dann không nhìn sự việc theo cách đó, cảm thấy nó cũng đáng kinh tởm như việc ra ngoài kia và bán thân thể mình để kiếm tiền ngoài phố.

Cô không nói điều đó với Jeremy. Cô thậm chí cũng sẽ không nói với anh chuyện cô định ra đi. Chỉ cần gói ghém đồ đạc, vớ lấy con thú cảnh, và ra đi là cách làm tốt nhất. Cô không muốn phải giải thích tại sao hay đánh liều với cơ hội rằng anh sẽ thuyết phục cô ở lại. Cô không thực sự muốn đi, sau cùng, khi giờ đây cô khao khát anh. Cô sẽ khổ sở khi phải làm việc ở nơi khác.

Cô di chuyển đến bên chiếc giường, thúc đầu gối vào nó. "Không bao giờ rời khỏi cái này là viễn vông, anh bạn."

"Không chút nào!" anh phản đối, rồi cau mày nghi hoặc khi anh chỉ ra, "Em đang bình tình một cách kinh hoàng về chuyện này, sau những vụ nhặng xị mà em đã gây ra trước đây. Nhận ra là những phản đối trước đó của em đều là ngớ ngẩn rồi à?"

"Không phải ngớ ngẩn. Nhưng em hiểu tại sao anh đã không thấy thế."

"Vậy tại sao em không giải thích cho anh?"

"Em không nên thì hơn. Anh sẽ không hiểu đâu, và anh cũng sẽ không hiểu tại sao anh vừa biến em thành một đứa con gái lang chạ."

Anh thở dài. "Lại là cái từ đó. Anh có cần kiếm cho em một cuốn từ điển không?"

"Thứ mà tôi không thể đọc á? Chắc chắn rồi, nó sẽ rất có ích đấy."

Anh cười nhả nhỏ trước lời mỉa mai của cô. "Sao anh cứ có cảm giác em đánh đồng việc bán thân với làm điếm thế nhỉ? Mà không có trường hợp nào đúng với em cả. Chúng ta đã làm tình. Đó là trải nghiệm phi thường nhất trong đời anh, anh không ngại nói cho em biết đâu. Một người lang chạ quăng mình vào mọi người, chủ yếu, là vì cô ta thích sự đa dạng."

"Kiểu như anh á?"

Anh ho. "Nếu em cứ khẳng khẳng, tuy có một từ khác dành cho đàn ông. Nhưng trong cả hai trường hợp, đều không phải đồng tiền trao tay. Giờ thì đến đây." Anh vồ vồ lên chỗ giường bên cạnh anh. "Hãy chào đón buổi sáng cho tử tế nào."

Cô suýt nữa phá ra cười. Phải huy động đến gam lý trí cuối cùng cô mới không cuộn lại trên giường với anh, mà để lắc đầu thay vào đó.

"Tại sao không?" anh hỏi giản dị.

Tại sao không? Bởi vì làm thế là dâng hiến hoàn toàn và không giữ lại chút lý trí nào cho cô. Nhưng cô không định sẽ thú nhận rằng cô khao khát anh nhiều đến thế nào. Với anh nằm đó trông gọi tình đến mức đáng nguyên rủa, cô muốn đang hôn anh, không phải đang tranh cãi với anh. Cô thích anh quá nhiều đến mức đó là rắc rối của cô. Nhưng thiệt hại đã xảy ra, tại sao cô lại không thể hưởng thụ anh thêm một chút nữa? Không lâu, chỉ một vài tuần, có thể một tháng, ít nhất cho đến khi anh mất đi hứng thú với cô.

"Em chuẩn bị ra đi," cô bảo với anh. "Em vẫn nên. Đùa với sự cám dỗ một lần đã là quá nhiều rồi. Nhưng trước mắt em sẽ ở lại. Chỉ cần đừng có gắng cám dỗ em mỗi khi em thấy anh. Và em sẽ tiếp tục công việc của em,. Không làm gì đồng nghĩa với việc anh trả công cho em để ngủ với anh. Đừng cố phủ nhận điều đó. Em không trả công anh để làm thế và cũng đừng trả công em. Hiểu chứ, anh bạn?"

Trên đường ra cửa, cô nhận ra Jeremy đã không thuyết phục cô ở lại. Cô đã tự mình quyết việc đó.

Chương XXXII

Danny đang lau dọn phòng khách khi Jason Malory, Hầu tước Haverston và là người đứng đầu dòng họ Malory đến vào cuối tuần đó. Cô đáng ra không nên ở đó để chạm mặt ông. Người nên có mặt ở đó là một cô hầu ở dưới nhà người rất cuộc cũng được thuê hôm qua. Nhưng cô gái đó đã bị xúc phạm bởi Henry, người quản gia mới và đã thôi việc trong cơn giận dữ chỉ bốn tiếng sau khi bắt đầu công việc.

Henry thực ra là một trong hai người quản gia mới trong ngôi nhà. Một người Pháp cổ nói tiếng Anh, ông ta thực ra khá thú vị. Nhưng cô hầu mới đã không nghĩ vậy. Ông ta đã thề là chỉ đang cố gắng khen ngợi cô ta. Cô ta chắc hẳn đã không thể hiểu tiếng Anh giọng Pháp.

Henry đã xuất hiện trước, rồi ngày hôm sau, bạn ông ta Artie đã đến để đảm nhiệm chức vụ quản gia. Họ thực sự định sẽ chia sẻ công việc, có lẽ cũng đã làm thế trong nhiều năm tại nhà của James Malory. Họ hai là hai tên chó biển già đã từng là thủy thủ dưới quyền James khi anh còn làm thuyền trưởng một con tàu riêng. Khi anh từ bỏ việc đi biển, họ tình nguyện ở lại với anh. Nhưng vì James không có đủ việc cho cả hai, họ đồng ý cùng chia sẻ công việc quản gia.

Những gì họ đã làm thực ra là học để làm quản gia cho tử tế. Họ cho rằng thế là ổn rồi, nhưng Claire đã và đang phàn nàn về sự thô lỗ của họ, và ngay cả bà Robertson cũng bị bắt gặp đang lăm bằm trong miệng về cách làm việc không chính thống của họ.

Danny không phiền về sự ra đi của cô hầu mới. Cô thực sự vẫn không có đủ việc làm để bận rộn cả ngày. Ngay cả với tầng dưới thêm vào danh sách dọn dẹp của cô, cô vẫn hoàn thành công việc rất lâu trước bữa tối. Và với Drew chuyển sang ở bên nhà em gái anh cho đến hết chuyển thăm, cả tầng trên ngoại trừ một phòng không có người ở, và cũng có nghĩa là phần việc của Danny ở đây ít đi.

Rồi đến Jeremy. Nếu anh làm theo cách của anh, cô sẽ dành phần lớn thời gian của mỗi ngày trên giường anh. Và nếu cô được lựa chọn, cô cũng sẽ làm thế. Nhưng cô phải đặt một ranh giới đâu đó, và lười nhác cả ngày trên giường anh không giúp cô hoàn thành công việc của mình. Và thế là, nếu anh thấy cô trên gác khi anh thức dậy, anh thường làm theo cách của anh. Cô hoàn toàn vô vọng khi đối mặt với cách thuyết phục của anh. Chất giọng khêu gợi của anh thấp xuống thành một âm sắc trầm khi anh bị kích thích, và biểu hiện của anh hứa hẹn những khoái cảm tội lỗi. Chết tiệt, chỉ nhìn anh thôi đã là tất cả sự thuyết phục mà cô cần, anh đẹp trai khủng khiếp. Vậy nên mặc dù cô đã quyết tâm làm tình với anh hàng ngày, cô đang làm đúng như thế, và mỗi ngày một nhiều hơn.

Anh cũng muốn cô ngủ lại với anh mỗi đêm, nhưng cô đã thành công trong việc vét đủ sức mạng ý chí để tìm ra chiếc giường của mình mỗi đêm. Thực ra, nó đúng hơn là chạy trốn về giường của cô trước khi lại chạy đến với anh lần nữa. Và thậm chí cả khi đó, anh xuống giường cô một tối và dành cả đêm ở đó. Cô đã không có chút ước muốn nào để đá anh ra. Nhưng cô phải nài nỉ anh đừng làm thế nữa. Và trên sự giận dữ tuyệt vọng của cô, anh không chịu.

Cô đã phải suy nghĩ rất nghiêm túc về chuyện ở lại. Làm vậy có nghĩa là cô phải tạm thời đặt những mục tiêu của cô sang một bên. Điều này sẽ không dễ dàng chút nào, vì cô rất muốn

chúng. Nhưng cô đã lý luận rằng một tháng sẽ không phải một sự trì hoãn quá dài, và trong thời gian đó cô sẽ dành dụm tiền công, để đến khi cô ra đi, cô có đủ tiền cho một căn hộ trong khi tìm một công việc mới.

Khi cô ra đi - Chúa ơi, việc này sẽ rất khó khăn cho mà xem. Không bao giờ gặp lại Jeremy nữa? Giờ ý nghĩ đó đã gần như khiến cô bật khóc, sau đây một tháng nó sẽ còn tệ đến thế nào nữa? Nhưng nếu anh yêu cô trong vòng một tháng đó? Việc đó không phải là không thể. Cô có thể hòa nhập vào thế giới của anh, cô đã chứng tỏ điều đó vào đêm vũ hội. Rồi anh có thể phớt lờ những quy tắc để cưới cô. Và đó là yếu tố quyết định đã thuyết phục cô ở lại lúc này. Một tia hi vọng mong manh, rằng Jeremy có thể không chỉ là một sự chệch hướng tạm thời, rằng anh có thể là người đàn ông dành cho cô.

Jason Malory không đến một mình. Cha của Jeremy đi với ông. Hai anh em họ trông rất giống nhau. Người lớn tuổi cao hơn khoảng vài inch, nhưng cả hai đều là những người đàn ông to lớn, tóc vàng, và đẹp trai. Jason hơi gầy hơn một chút, trong khi cánh tay và ngực James vạm vỡ hơn, gọi Danny nhớ đến vài tên vũ phu cô đã nhìn thấy trong những trận ẩu đả trên đường phố.

James Malory vẫn còn khiến cô khiếp sợ, nhiều hơn bất cứ người đàn ông nào trước đó, và không bởi lí do chính đáng nào mà cô có thể nghĩ ra. Cảm giác chung khi có mặt James là ông ta sẽ giết bạn ngay khi nói chuyện với bạn. Đó là lí do cô quay lưng lại cả hai người bọn họ chỉ sau một cái liếc mắt.

May mắn thay, cô đã học được việc trở nên "vô hình" với những tên nhà giàu. Bà Robertson đã cố gắng giải thích điều đó với cô một tối. Tầng lớp thượng lưu, sống trong những ngôi nhà đầy người hầu, có xu hướng tiếp tục cuộc sống mà không "nhìn thấy" những người ở tầng lớp dưới làm việc quanh họ cả ngày, mọi ngày. Trừ khi, dĩ nhiên, khi một trong những người giàu có muốn gì đó, thì tất cả những người hầu trong nhà sẽ lại trở thành hữu hình đối với họ.

Hai người Malory này cũng vậy - cô hi vọng. Và có vẻ đúng như thế khi cô nghe người lớn tuổi hỏi khi họ bước vào phòng khách, "Nhân đây, ai là người họ hàng với Kelsey mà tôi đã được nghe rất nhiều từ khi đến thành phố vậy? Không nghĩ con bé có người họ hàng nào mà tôi không biết. Có thật là Jeremy đang theo đuổi cô ta không?"

Danny hít vào một hơi dài. Nhận ra cô là chủ đề của cuộc đối thoại. Giờ thì cô sẽ không bao giờ ra khỏi đó mà không bị chú ý. Và Ngài Hầu tước Haverston sẽ không bao giờ coi nhẹ mưu đồ mà họ đã dựng lên. Có lẽ ông ta sẽ tức giận với tất cả bọn họ vì đã bịp bợm giới quý tộc như thế. James cũng không tránh né câu trả lời.

"Không, cô gái đó chỉ là một trong những phát minh của Regan, dựng lên để đối phó với những tin đồn của cô gái Bascomb."

"Mẹ kiếp, James, cậu có nhất thiết-"

"Kệ chuyện đó đi, ông già," James chen vào khô khan. "Chỉ là một thói quen chết tiệt thôi, gọi con bé như thế. Anh cũng chẳng hại gì khi chấp nhận thực tế con bé là Regina, Reggie và Regan mà."

"Cậu đã quên mất Eden rồi"

"Cố tình đấy, em đảm bảo với anh."

Jason thở dài. "Và đây là một chuyện nữa. Đã đến lúc cậu và Tony để Nick yên được rồi. Nó đã là một người chồng mẫu mực cho con bé rồi còn gì."

"Dĩ nhiên thằng nhóc phải thế. Nếu không bọn em sẽ giết hẳn."

Máu của Danny đột nhiên lạnh ngắt, nhưng Jason có vẻ sẽ lờ đi sự nhấn mạnh đó và hỏi tiếp, "Vậy là không có người họ hàng như vậy à?"

"Không," James đáp. "Chỉ là một con nhóc mà cháu gái của chúng ta thấy là đẹp hơn con bé Bascomb. Nó đã không phải tìm kiếm ở đâu xa."

"Đẹp hơn? Tôi được bảo rằng Emily Bascomb đẹp mê hồn. Đó là cái có tôi được nghe về việc tại sao Jeremy không thể giữ bàn tay nó khỏi người cô ta."

"Con trai em có mắt chọn phụ nữ, cũng là tại sao anh đã không nghe thêm vụ scandal nào về nó kể từ khi nó ra trường. Em đã bảo anh là nó không động vào cô ta. Anh không cần phải nghe từ chính nó."

Danny nín thở, tuy có vẻ như họ vẫn chưa nhận ra cô. Nhưng ít nhất James cũng chưa để lộ ra rằng "con nhóc" mà họ đã tìm được chỉ là một cô hầu. Giờ nếu cô chỉ cần từ từ đi ra cửa và biến mất. Cô bắt đầu nhích dần theo hướng đó, vẫn quay lưng về phía họ.

"Vậy là cha cô ta thực sự đã đi cả quãng đường đến Haverston để làm một cuộc thăm viếng anh?" James hỏi tiếp sau.

"Đúng, và tôi không ngại nói với cậu, đó là một cuộc nói chuyện rất đáng hổ thẹn, nhất là khi tôi không hề được cảnh báo trước về những những tin đồn gây chấn động đang lan khắp nơi."

"Những tin đồn đều do cô tiểu thư đó lan truyền, và tất cả đều là nói láo," James cam đoan.

"Có thể là như vậy, cậu biết quá rõ những thiệt hại mà những tin đồn có thể gây ra, nói láo hay không, Danh tiếng của cô gái giờ đây đã hoàn toàn bị hủy hoại."

James thực sự đã phá ra cười trước luận điểm đó. "Khi cô ta hủy hoại nó, và cố tình, ý anh là thế chứ gì? Từ khi nào chúng ta lôi người lạ lên khỏi cái lỗ mà họ tự đào cho mình vậy? Đây là vấn đề của cha cô ta, không phải của em, và đương nhiên không phải của Jeremy, thằng bé gần như mới chỉ nói với cô ta hai từ."

"Nó trở thành vấn đề của chúng ta khi nó đơn giản là lời nói của cô ta chống lại thằng bé."

"Vậy tại sao anh không để em giải quyết" James gợi ý nhẹ nhàng.

"Như thế nào? Bằng cách bắn ông ta hả?"

"Anh muốn đem em xếp xó, phải không?"

"Tôi xin lỗi. Tôi không có ý đó."

James gật đầu, chấp nhận lời xin lỗi. Danny liếc thấy khi cô dịch chuyển thêm vài inch nữa về

phía cửa ra vào. Nhưng rồi Jeremy lao vào phòng, được gọi bởi Henry. Anh không khó khăn gì nhận thấy cô đầu tiên và thậm chí còn tặng cô một nụ cười mà cô hi vọng những người họ hàng của anh không để ý.

Nhưng rồi anh nói, "Chết tiệt. Cháu hi vọng cuộc viếng thăm này không phải như cháu nhìn thấy, bác Jason."

Jason Maloru hắng giọng, "Albert Bascomb đã đến Haverston hôm qua."

Jeremy rên lên và rút phịch xuống chiếc sofa gần nhất. "Bất kể ông ta nói gì với bác, tất cả đều là nói láo."

"Cha cháu cũng đã thông báo với ta như vậy," Jason đáp.

James thêm vào để giúp Jeremy, "Cô gái đó đã chơi lá bài cuối cùng và vẽ ra một bức tranh thối tha nhất về mi, nhóc, rằng mi dụ dỗ nó, hứa hẹn kết hôn với nó, rồi quăng nó sang một bên ngay khi mi có được cái mi muốn từ nó - và rằng giờ nó mang thai đứa con của mi."

"Con đã biết cô ta đang nhăm nhe chuyện đó. Nhưng nếu cô ta có thai, nó không phải của con. Con chưa bao giờ chạm vào cô ta, thậm chí chưa từng nghĩ đến việc chạm vào cô ta. Nhưng chuyện đó không quan trọng, một khi cô ta đã thuyết phục được cha cô ta."

"Ta thấy cháu đã hiểu được mức độ nghiêm trọng của tình huống," Jason đáp. "Và để làm vấn đề tệ hơn, Albert Bascomb là bạn cùng phòng với ta ở trường. Không được ưa thích lắm. Quá tự phụ, nếu cháu hiểu ý ta. Tuy nhiên hẳn đã có một cuộc hôn nhân đáng nhớ. Theo đuổi một người đẹp ở gần nhà hẳn trước khi cô ấy có lấy một mùa lễ hội ở London và khiến cô ấy cười hẳn. Họ chỉ có một đứa con."

"Và đầu độc cô ta đến thối rữa ra. Cháu đã biết đa số những chuyện đó. Reggie rất giỏi khám phá ra những thông tin như thế và truyền đạt chúng lại."

"Tốt, điều cháu có thể không biết là Bascomb, thông qua vợ hẳn, có được một vài mối liên hệ rất ở cấp rất cao."

"Vậy là bác đang nói rằng cháu sẽ phải cưới cô ả đó?" Jeremy nói.

"Như một giải pháp tạm thời. Sau khi đã chứng minh được cô ta không có thai, chúng ta có thể hủy bỏ việc kết hôn, dĩ nhiên. Vì vậy cháu phải 'tiếp tục' giữ tay cháu tránh xa khỏi cô ta."

Xem xét hướng biến chuyển của câu chuyện, Danny không thể dừng được việc quay lại và nhìn chăm chăm vào Jeremy. Anh trông thất vọng, như thể vừa chấp nhận số mệnh của mình. Cô cũng trông thất vọng, tuy cô không biết điều đó. Một Jeremy đã kết hôn là Jeremy nằm ngoài tầm với của cô, và cô vẫn chưa có anh đủ để thỏa mãn sự khao khát của cô. Liệu đó có chỉ là cuộc hôn nhân trên danh nghĩa hay không, nó vẫn có nghĩa anh ở ngoài giới hạn đối với . Và cô cũng không định sẽ quanh quẩn và đối phó với vợ anh.

James Malory trông không hề thất vọng, anh trông như thể địa ngục bị nung nóng. "Anh thực sự nên nói rằng đây là ý nghĩ của anh trước khi chúng ta đến đây, Jason. biết rất rõ là em không đồng ý để con trai em bị ném vào giữa bầy sói, như trong trường hợp này. Ngay từ đầu Bascomb đã không nên đến chỗ anh. Anh không phải cha thằng bé."

"Hắn có thể đến chỗ tôi vì mối quan hệ trước đây của chúng tôi. Và hắn biết danh tiếng của cậu. Nói thẳng ra, ý kiến mang chuyện này đến nói với cậu đã đủ để khiến hắn sợ chết khiếp."

James khụt khịt. Jeremy thở dài và nói, "Vấn đề là Ngài Bascomb rõ ràng đã bị thuyết phục rằng ở đây cháu là thằng khốn nạn. Và ông ta bị thuyết phục bởi vì ông ta tin cô con gái. Điều này cũng dễ hiểu thôi. Rốt cuộc thì, tại sao không?"

Dann tranh thủ sự im lặng theo sau lời nói đó để buột ra, "Vậy thì ông ta chỉ cần không bị thuyết phục nữa, phải vậy không?"

"Như thế nào?" Jeremy hỏi cô, không gặp vấn đề nào bao gồm cô vào trong cuộc nói chuyện như thế cô đã tham gia ngay từ đầu. "Anh vừa mới tranh luận về nó đấy thôi. Việc đó giúp ích nhiều lắm."

"Cô tiểu thư đã dàn dựng mọi thứ dựa trên những lời nói láo, thế thì tại sao anh không đối phó lại bằng vài lời nói dối của mình, hả?" Danny gợi ý một cách logic.

Như thế anh đã biết cô ở đây từ lâu. James trả lời, "Chúng sẽ giúp được gì? Đó vẫn là lời nói của cô ta chống lại Jeremy."

Danny thậm chí càng căng thẳng, phải trực tiếp nói với James, nhất là khi anh vẫn còn đang cau mày. Nhưng vì Jeremy, cô tiến tới, "Không nghĩ đến việc Jeremy phải ra mặt đối phó. Không, làm thế sẽ chẳng được gì cả. Sau cùng, đó là sự dối trá của cô ta chống lại sự thật của anh ấy. Nhưng nếu đó là lời nói dối của cô ta chống lại hai người khác - hmmm, không, ba người đi thì tốt hơn."

"Cô ta đang nói về cái quái gì thế?" Jason hỏi không nhắm vào ai cụ thể.

Danny không gặp rắc rối gì với việc trả lời người Malory lớn tuổi hơn này. "À, bây giờ là chuyện về đứa bé, đúng không? Cô ta nói nó là của anh ấy. Các người biết rằng không phải. Nhưng tôi đoán không có đứa trẻ nào cả. Tuy nhiên không có cách nào để chứng minh chuyện đó, ít nhất cho đến tháng thứ tư hoặc thứ năm của thai kỳ, và cô ta sẽ không chờ lâu thế đến đám cưới, phải không? Và cô ấy luôn có thể nói dối lần nữa sau này và nói rằng cô ta đã mất đứa trẻ - sau khi cô ta đã cưới Jeremy, dĩ nhiên."

"Vậy đâu là đất diễn của 'ba' người khác?" Jason hỏi.

"Ba người đàn ông khác thừa nhận họ đã ngủ với cô ta. Cô ta sẽ phủ nhận, nhưng ngay cả cô ta cũng thấy ba chọi một không phải một tỷ lệ tốt. Anh có thể nghĩ ra ba người nào thế nói dối cho anh không, anh bạn?" cô hỏi thẳng Jeremy.

"Chắc rồi, nhưng - chết tiệt tôi đi, thế là ổn rồi," anh nói với nụ cười toe toét đến tận mang tai.

James bắt đầu cười khùng khục. "Thật vậy, nhóc yêu, đặc biệt là khi cả ba đối mặt với cô ta cùng lúc, với cha cô ta có mặt ở đó để chứng kiến. Giải pháp tuyệt hảo, thật đấy. Ngạc nhiên là ta đã không tự nghĩ ra nó."

"Tôi tin rằng tôi không nên nghe bất cứ chuyện gì như thế này," Jason nói với cái nhìn nghiêm nghị rồi tặng cho em trai một cái gật đầu tán đồng có thể nhận thấy được và thêm vào, "Tôi giao nó vào đôi tay có khả năng của cậu, James."

"Đã nghĩ là anh nên mà." James cười nhăn nhở.

Jason chuẩn bị rời đi, nhưng dừng lại cạnh Danny trên đường ra. Ông xem xét khuôn mặt cô một lúc, cặp lông mày từ từ nhíu lại.

Ông không thể không nhận ra cây phất trần trên tay cô, nhưng nói với cô, "Ta trông cô quen quen, tuy ta không rõ tại sao. Chúng ta đã từng gặp mặt chưa?"

"Chưa theo như tôi nhớ, thưa Ngài."

"Đã từng làm việc tại nhà Edward, phải không? Hay chỗ Reggie? Có phải ta đã gặp cô ở đó?"

"Không, đây là lần đầu tiên tôi nhận công việc hầu gái, ở bất cứ đâu."

"Kì lạ. Giờ nó sẽ làm phiền ta cho đến khi nào ta nhớ ra đã gặp cô ở đâu."

Danny bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Cô hi vọng cô chưa bao giờ ăn trộm của người đàn ông này, nhưng việc đó là có khả năng. Tuy nhiên, cô nghi ngờ. Khi cô vẫn còn làm nghề móc túi, cô hiếm khi chọn đối tượng với tầm vóc như ông ta, người sẽ dễ dàng đuổi kịp cô nếu cô phải chạy trốn. Và ông ta có một phong thái cô khó mà quên được.

James chắc hẳn cũng nghĩ như vậy bởi vì ngay khi Jason rời khỏi, anh nói với cô, với kiểu nói xúc phạm nhất. "Làm ví tiền của anh ấy nhẹ đi trong sự nghiệp trước đây, phải không?"

Cô đỏ mặt. Tuy vậy Jeremy nhanh chóng bảo vệ cô. "Đừng bắt đầu với cô ấy. Cô ấy vừa cứu con khỏi một vụ kết hôn đến từ địa ngục. Con hoàn toàn vui sướng với cô ấy trong lúc này."

James đảo mắt lên trần nhà. "Mi đã vui sướng với con bé ngay từ khi mi tìm thấy nó. Cứ để thế đi, sự đóng góp của nó để cứu bộ móng mi xứng đáng vài sự khen ngợi, nhưng mi vẫn chưa an toàn đâu. Vậy nên quơ lấy ba tên nói dối của mi và mang đến cho ta. Ta sẽ huấn luyện chúng những điều phải nói, và điều gì sẽ xảy ra khi chúng làm hỏng chuyện." Và sau đó trên đường ra cửa: "Nhưng vì Chúa, đừng nhặt Percy là một trong số chúng."

Danny có thể thư giãn ngay lập tức sau khi James đã rời khỏi, thậm chí còn cười toe toét với Jeremy. "Cả gia đình anh đều không tin tưởng anh bạn Percy của anh à?"

"Không chút nào. Họ yêu Percy, thật đấy, họ chỉ biết rõ anh chàng thôi. Anh không nghi ngờ gì nếu có mặt tại vũ hội tuần trước, anh chàng sẽ thốt lên, 'Chúa nhân từ, Jeremy, cô hầu của cậu làm gì ở đây thế!'"

Cô cười khúc khích. "Anh ta sẽ không làm thế."

"Ôi, anh ta sẽ, em có thể tin. Thế nên chúng ta may mắn một cách quý quái là anh chàng đã ở Cornwall vài ngày để mua mấy con ngựa và lỡ buổi vũ hội."

"Không phải vì màn trình diễn của chúng ta tối đó đã có ích," cô nhắc nhở anh với một tiếng thở dài.

Anh nhún vai, nhưng anh cũng cười nhăn nhở. "Đừng lo lắng về chuyện đó, cưng. Chúng ta có

thể đã không hoàn thành mục tiêu ban đầu, nhưng chúng ta đã rất vui vẻ để diễn thử."

Và vui vẻ hơn rất nhiều sau đó, nhưng cô không chỉ ra điều đó và anh đã trông như anh đang có một vài sự vui vẻ đó trong đầu, khi anh chỉ nên nghĩ đến kiếm vài người bạn sẵn sàng nói dối cho anh. Cô hi vọng đề nghị của cô sẽ được việc, thật lòng hi vọng. Nếu không Jeremy sẽ kết thúc phải kết hôn. Và cô sẽ trên đường tìm kiếm một việc làm mới.

Chương XXXIII

Danny chờ đợi một cách lo âu muốn biết việc tìm kiếm của Jeremy tiến triển thế nào. Khi anh về nhà hôm đó, anh trông không chán nản, nhưng anh đã không gặp may trong việc gom được ba người bạn, ít nhất, không phải trong sự khích động của tình thế. Và anh chỉ có một điều duy nhất để nói về những tên phóng đảng trẻ tuổi sống trong thành phố mà anh và Percy đã từng học cùng.

"Không thể tin một ai trong chúng sẽ giữ mồm giữ miệng về chuyện này sau khi nó đã được giải quyết."

Và việc đó có thể phá hủy tất cả sự sắp xếp nếu Ngài Bascomb nghe được về mà kịch sau này. Đó là lý do Danny đề nghị, "Vậy thì có lẽ anh không nên nhờ bạn bè, mà tìm ai đó nói dối để kiếm sống ý."

"Anh hi vọng em không đề cập đến một loại tội phạm đấy chứ?"

Cô tặng anh một cái nhìn kinh tởm rằng anh nghĩ đến "tội phạm" trước tất cả các thứ khác, "Không, ý em là diễn viên, dĩ nhiên rồi. Công việc của họ là diễn vai diễn cho thật thuyết phục, phải không? Vậy nên họ nói dối giỏi - à, nghĩa là, diễn kịch giỏi."

"Chết tiệt anh đi, đúng vậy. Có lẽ anh sẽ làm một chuyến đến khu nhà hát. Và chúng ta sẽ ăn mừng tối nay, có thể là một đêm trong thành phố. Anh nợ em tất cả những ý tưởng thiên tài mà em đã nghĩ ra, cùng à, thật đấy."

"Em không biết," cô đáp đầy phân vân nhưng anh đã quay trở ra cửa, nên cô không chắc anh có nghe cô hay không nữa.

Một đêm trong thành phố? Cô không biết chút nào chính xác thì nó bao gồm những gì, nhưng cô biết chắc cô không có áo quần tử tế để đi ra ngoài với một người giàu có. Chiếc váy dạ hội đã được hoàn trả lại cho Regina, chỉ để được gửi lại cho cô vì nó không còn vừa với Quý cô nhỏ nhắn nữa. Nhưng rồi, đó là bộ trang phục chỉ dành riêng cho những sự kiện lớn, không phải cho một đêm lang thang quang London.

Hôm nay cô hoàn thành công việc sớm. Sự căng thẳng vì chuyện của Jeremy giúp cô làm việc nhanh hơn. Không có việc gì nữa để làm, cô đề nghị giúp đỡ Claire công việc trong bếp. Cô hi vọng việc này sẽ cải thiện thái độ của cô ta, vì Claire gần đây đã trở nên hoàn toàn lạnh nhạt với cô. Không phải vì cô ta đã từng thân thiện với cô, mà là có một sự khác biệt rõ rệt. Nó không giúp ích gì được, tuy cuối cùng cô cũng tìm ra nguyên nhân tại sao Claire lại thể hiện sự không ưa cô rõ ràng đến vậy.

Ngay khi bà Appleton rời bếp để tạm nghỉ sau khi bắt đầu nấu bữa tối, Claire rít lên với Danny, "Cô thật là một người hư hỏng. Tôi biết là thế nào cuối cùng cô cũng kết thúc trên giường anh ta mà. Cô quá xinh đẹp."

Danny bị làm cho đông cứng lại, nhưng chỉ trong chốc lát. Cô quá xinh đẹp? Cô quăng cho Claire một cái nhìn phê phán và cuối cùng đáp lại, "Cô không phải một người luộm thuộm, Claire. À, có, nhưng tôi nghĩ cô cố tình. Tại sao thế?"

Không ngạc nhiên chút nào, Claire phòng thủ và đập con dao cô ta đang dùng để chuẩn bị khoai tây xuống. "Chẳng việc quái gì đến cô cả."

Danny nhún vai và tiếp tục cắt phần khoai tây của cô. "Tất nhiên là không rồi, nhưng tôi làm gì cũng không phải việc của cô, vậy tại sao cô tỏ thái độ với chúng, hả?"

"Những gì cô đang làm là tội lỗi."

Danny cười phá lên, "Theo ý kiến của ai? Vậy là tôi đang vui vẻ một chút với tên nhà giàu. Theo ý kiến của tôi, nó chẳng có gì là tội lỗi khi nào tôi vẫn chỉ với mình anh ấy. Tôi có thể đã mất một thời gian mới nhận ra điều đó, nhưng rốt cuộc tôi cũng hiểu. Và chỉ có ý kiến của tôi mới đáng kể. Hơn nữa, anh ấy chưa kết hôn. Vậy chuyện đó làm hại ai nào?"

"Cô," Claire nói đơn giản.

Câu nói thức tỉnh Danny rất nhanh. Bản thân cô cũng đã nhận ra điều đó. Rồi anh sẽ chán cô. Cô hi vọng lúc đó cô cũng đã chán anh, nhưng cách mà cô cảm nhận về anh, cô rất nghi ngờ cô sẽ. Nhưng cô sắp ra đi trong vài tháng nữa, để tiếp tục cuộc sống của cô và để tìm kiếm một người đàn ông sẽ muốn cưới cô, không phải một người không hề muốn kết hôn.

Với tiếng thở dài, cô nói, "Có lẽ thế. Nhưng đó là việc của tôi, không phải cô."

"Của cô," Claire chữa lại.

Danny cứng người lại. Hôm nay trong phòng khách cô đã mắc rất nhiều lỗi nói năng đến nỗi nhắc đến nó sẽ khiến cô trở thành trò cười. "Có phải ai trong cái nhà này giờ cũng chuẩn bị để sửa chữa tôi không?"

Claire lại quay lại trạng thái phòng thủ. "Tôi nghĩ cô muốn học cho tử tế?"

"Tôi muốn. Nhưng nó không dễ chút nào, phải nghĩ đến từng từ trong đầu, cô biết đấy."

"Đó là lý do tại sao những sự nhắc nhở lại cần thiết, để nó trở thành thói quen, không phải một nhiệm vụ."

Cái logic đó quá chính xác để tranh cãi. Danny thậm chí còn ngờ ngợ nhớ lại Lucy cũng đã từng dùng cách đó khi dạy cô nói sao cho giống cô ấy trong suốt những năm trước. Danny chỉ ước cô đừng lẫn lộn lung tung lên khi cô bối rối hoặc căng thẳng, nhưng Lucy đã làm tốt công việc tổng khứ "kiểu nói dễ thương", như cô ấy gọi, ra khỏi trí óc cô.

"Tôi xin lỗi," Claire nói thêm. "Tôi không định thay đổi chủ đề."

Danny không thể không cười, xét đến cái chủ đề đã bị thay đổi là cái mà Claire gọi là những hành động "tội lỗi" của Danny. "Cô cũng nên thử cư xử tội lỗi như thế. Nó thay đổi tâm tính rất tốt đấy."

Cô đang nói đùa, để chỉ ra rằng cô không cảm thấy khó chịu, những Claire làm cô sống sờ sờ khi đáp, "Tôi đã."

"Và?"

Tiếp theo mà sự im lặng kéo dài, Danny đã chắc chắn là Claire sẽ không giải thích. Nhưng rồi cô ta nói, "Tôi đã có quan hệ rất tốt với người chủ cũ, quá tốt. Nó dẫn đến tai họa tệ nhất cô có thể hình dung ra."

Danny không chắc nên nói gì. Tai họa tệ nhất có thể hình dung ra là một cách kì quặc để miêu tả một trái tim tan, vậy thì có thể...

"Anh ta đã chết à?" cô hỏi lưỡng lự.

Claire khụt khịt. "Tôi ước vậy."

Danny cau mày. "Vậy là giờ cô ghét anh ta?"

"Không, không thể nói rằng tôi thực sự ghét. Tôi thậm chí không ngạc nhiên về những gì anh ta đã làm. Nếu tôi muốn trở nên hoàn toàn không ích kỉ thì tôi không thậm chí không thể nói rằng tôi lấy làm tiếc cho những gì anh ta đã làm."

"Kì cục, anh ta đã làm gì?"

Một khoảng lặng dài nữa. Claire có vẻ như đang đấu tranh với bản thân về việc có nên nói thêm nữa hay không. Và chủ đề này rõ ràng là khiến cô ta đau đớn. Mắt cô ta đã bắt đầu rung rung.

Danny sắp nói rằng quên chuyện này đi thì Claire nói, "Chỉ một lần thôi. Một sai lầm. Nó đã không nên xảy ra. Thậm chí tôi đã không hề thích - ừ, không một chút nào. Và đáng nhẽ tôi cũng không nên có đứa bé chỉ sau một lần, nhưng tôi đã có."

Lạy Chúa, cô ta có một đứa con và nó đã chết. Chả trách cô ấy coi nó là một tai họa.

"Claire, cô không cần phải -"

"Tôi đã rất vui mừng về đứa bé," Claire tiếp tục, nghe thể Danny chưa hề nói gì. "Tôi đã không nghĩ mình sẽ vui mừng, nhưng cuộc đời tôi đã là một vòng lẩn quẩn của những làm việc và ngủ, chưa từng có gì khác biệt diễn ra. Đứa bé có thể sẽ thay đổi chuyện đó, có thể đã, nếu- nếu-"

Giờ thì Claire thực sự đang khóc, tuy lặng lẽ, những giọt nước mắt lớn lăn trên má cô ta. Danny không biết có nên thử ôm cô ta, khi mà họ không hề thân thiết, hay mặc kệ Claire để cô ta tự trấn tĩnh lại. Sự thôi thúc trong cô bảo rằng nên ôm cô ta khi những đau khổ đang tuôn trào như thế. Danny bắt đầu làm thế, nhưng rồi suy nghĩ kĩ hơn. Họ thực sự không gần gũi, và Claire có thể hiểu nhầm, có thể sẽ hoàn toàn có phản ứng phòng thủ khi Danny thể hiện sự cảm thông. Sau rốt, cô gái này đã đưa ra tất cả những biểu hiện của việc không ưa Danny ngay từ đầu.

Thay vào đó, cô lựa chọn việc tiếp tục thúc giục, nghĩ rằng Claire sẽ có thể cảm thấy dễ chịu hơn khi nói về chuyện đó. Có lẽ cô ta đã chưa từng có ai để an ủi cô ta trước đó, để giúp chia sẻ mất mát của cô ta. Nó thực sự có vẻ như cô ta đã giữ tất cả những đau buồn ấy ở trong lòng.

"Đứa bé chết như thế nào?" cuối cùng Danny hỏi.

Claire nhấp nháy mắt rồi nhìn chăm chăm vào cô, hai chân mày nhíu lại. "Chết? Thằng bé không chết? Họ cướp nó đi khỏi tôi."

Giờ đến lượt Danny trợn mắt. "Hả?"

"Lúc đầu Đức Ngài đã không tin đứa bé là con Ngài. Ngài phỉ báng và nói một số thứ rất tồi tệ mà tóm lại có nghĩa là 'một lần không thể tạo ra đứa bé'. Đó cũng là những gì tôi đã nghĩ, nhưng tôi đã ngay lập tức nhận thấy sự khác biệt. Nhưng tôi không cố thuyết phục Ngài. Tôi không muốn Ngài thừa nhận đứa bé hay bất cứ điều gì như thế cả. Phần lớn tôi lo sợ rằng tôi sẽ vì thế mà mất việc. Và những người làm còn lại đã khinh bỉ tôi vì có con mà không có chồng."

"Vậy nên cô ra đi?"

"Không, ước gì tôi đã. Nhưng dì tôi vẫn còn ở đó. Bà ấy đã kiếm cho tôi chỗ làm đó, cũng như ở đây."

"Ở đây?"

"Cô không biết à?" Claire hỏi. "Bà Appleton, bà ấy là dì tôi."

Danny không biết, và hai người đó chả có điểm gì giống nhau cả, vậy nên cô cũng không thể đoán ra. Nhưng cô quan tâm đến câu chuyện của cô ta hơn và hỏi, "Điều gì đã xảy ra sau khi đứa bé ra đời?"

"Các chị của Đức Ngài đến để nhìn đứa bé. Ngài đã nhắc đến với họ, cô thấy đấy, rằng tôi đã cố gắng giả vờ nó là của Ngài. Tôi không hiểu tại sao Ngài lại kể với họ."

"Có thể ông ta nghĩ cô sẽ đến kể với họ và muốn cảnh báo họ đừng tin cô."

"Có thể, tuy tôi sẽ không làm thế. Họ không phải là những Quý bà tốt bụng, không ai cả, nên đến kể với họ về bất cứ điều gì đều là vô nghĩa. Họ là hai bà cô già không chồng chưa chát. Tôi tránh mặt họ bất cứ khi nào họ đến thăm."

"Nhưng họ đã đến để nhìn con trai cô?"

"Ôi, đúng vậy, và khẳng khẳng rằng thằng bé là hình ảnh của em trai họ hồi còn nhỏ. Đức Ngài là em trai của họ, cô thấy đấy, trẻ hơn rất nhiều, nên họ đều ở đó khi Ngài được sinh ra."

"Vậy là họ thừa nhận thằng bé vào gia đình?"

"Đúng vậy."

"Nhưng đó không phải là việc tốt, đúng không?"

"Quý thật, không. Họ khẳng khẳng rằng tôi phải giao con trai tôi cho họ nuôi dưỡng. Cô thấy đấy, em trai họ đã qua tuổi trung tuần và chưa bao giờ sinh được một người thừa kế. Họ đã lo sợ rằng Ngài sẽ không bao giờ làm được. Nhưng tôi đã sinh được người thừa kế. Họ đã có thể

thôi lo lắng và rầy la Ngài về chuyện ấy."

"Vậy là cô giao đứa trẻ cho họ?"

Nước mắt lại bắt đầu rơi. "Họ không cho tôi sự lựa chọn nào cả. Họ sẽ buộc tội tôi đã phạm đủ loại tội ác và tống tôi vào tù nếu tôi không giao thằng bé cho họ và đồng ý sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa."

"Họ có thể thật sự làm thế sao?"

"Ồ, có, rất dễ dàng. Sau cùng thì ai đi tin một cô hầu bếp chống lại hai Quý Bà và một Quý ông quý tộc cơ chứ?"

"Nhưng tại sao họ phải khẳng định rằng cô sẽ không gặp thằng bé nữa? Cô là mẹ nó cơ mà?"

"Bởi vì họ không muốn thằng bé biết chuyện đó. Nó là người thừa kế của họ. Họ sẽ nuôi dạy nó trở thành một thành viên được chấp nhận trong giới quý tộc."

"Mà không có mẹ? Họ lấy thằng bé từ trong không khí à?"

"Ồ, Đức Ngài có một người vợ. Tôi đã không biết, hoặc là không bao giờ nên biết - thì, cô biết đấy. Nhưng tôi không phải người duy nhất không biết. Không nghĩ phần lớn những người hầu khác cũng biết, bà ấy đã chuyển ra ngoài từ trước đó rất lâu rồi. Tôi đoán rằng họ không hợp nhau lắm nên bà ấy đã từ chối sống cùng Ngài. Những người chị có nhắc đến chuyện bà ấy khóc lóc chạy trở về nhà cha mẹ đẻ."

"Tại sao bà ấy không ly hôn cho xong?"

"Nhưng người quý tộc không làm thế."

"Nhưng họ định sẽ tuyên bố đứa bé là con bà ấy? Bà ấy đồng ý à?"

"Những người chị có thể trở nên rất thuyết phục." Và rồi Claire ngả về phía trước để thì thào, "họ sẽ nói với bà ấy rằng con trai của họ sẽ quay trở lại sống với bà ấy. Tôi cá là bà ấy sẽ đồng ý với bất cứ thứ gì để tránh khỏi việc đó."

"Họ nói với cô như thế à?" Danny hỏi một cách nghi ngờ.

"Không, nhưng họ bàn bạc ngay trước mặt tôi, họ chuẩn bị xử lý việc này như thế nào, như thế tôi không có ở đó và nghe hết mọi lời."

Lại hiệu ứng vô hình. Thật đáng kinh ngạc.

"Tôi hiểu là cô không đồng ý tiếp tục làm việc ở đó nữa, sau chuyện đó?"

Môi của Claire lại bắt đầu run run. "Không, tôi phải ra đi ngay ngày hôm đó và đồng thời phải thề rằng sẽ không bao giờ quay trở lại hoặc cố gắng gặp con tôi một lần nữa. Thằng bé sẽ có một cuộc sống tốt đẹp, đi học ở trường tốt nhất, những thứ tốt nhất mà tiền có thể mua được."

"Và từ những gì cô nói, cả một gia đình đáng khinh nữa."

Claire thở dài. "Không, thực ra là họ ngưỡng mộ thằng bé."

"Làm sao cô biết nếu cô chưa từng quay lại?"

"Dì tôi ở lại đó thêm một khoảng thời gian nữa, chỉ để xem họ đối xử với thằng bé thế nào. Họ không biết bà ấy là dì tôi nên bà ấy không phải ra đi cùng với tôi. Bà ấy nói rằng họ ngưỡng mộ thằng bé, rằng họ hoàn toàn khác khi họ ở cạnh nó, như những người tốt. Ngay cả đức ngài cũng là một người cha tốt."

Danny bắt đầu hiểu cái việc "không ích kỷ" mà Claire đã nhắc đến. "Vậy là cô nghĩ thằng bé ở với họ sẽ tốt hơn?"

"Tôi biết điều đó. Rốt cuộc tôi có thể mang lại cho nó điều gì ngoài vết nhơ là một đứa con hoang?"

Danny biết rằng vết nhơ đó không tệ đến thế, ít nhất khi một trong hai bố mẹ là quý tộc. Jeremy là một bằng chứng.

"Tình yêu?" Cô gợi ý.

"Thằng bé có rất nhiều. Không, sẽ tốt hơn nếu nó ở với họ. Tôi chỉ - chỉ nhớ nó thôi. Những người chị không xuất hiện cho đến tận gần hai tháng sau khi thằng bé được sinh ra. Tôi đã có nó trong chừng ấy thời gian và - và tôi ước nó tôi đã không có. Từ bỏ thằng bé sẽ dễ hơn rất nhiều nếu tôi chưa từng ôm nó, cho nó bú, hay -"

Những giọt nước mắt lại tiếp tục rơi. Danny cũng cảm thấy mình đã rung rung. Lần này cô ôm Claire. Và cô ta không đẩy ra.

Sau khi cảm xúc của họ đã lắng xuống một chút, Danny hỏi, "Cô đã bao giờ nghĩ đến thử một công việc khác hay chưa? Cô có vẻ không mấy vui vẻ với những nhiệm vụ ở trong bếp."

"Tôi không phiền lắm. Tôi chỉ luôn luôn nghĩ đến thằng bé của tôi."

"Vậy có bao giờ cô nghĩ đến việc có thêm những đứa con? Nó sẽ làm cho việc chịu đựng trở nên dễ dàng hơn."

"Ý cô là thêm những đứa con hoang ấy hả?"

"Không tôi đang nghĩ đến việc kết hôn trước đã."

Claire khụt khịt. "Và ai sẽ cưới tôi?"

Danny đảo tròn mắt. "Không ai cả nếu cô cứ trông và hành động như hiện nay. Nhưng cô có một khuôn mặt xinh xắn, Claire. Không cần phải giấu nó đi. Tôi có một tấm gương không được sử dụng nhiều lắm ở trong phòng. Tại sao chúng ta không vào đó và xem xem có thực là chúng ta không thể làm gì với mái tóc của cô không? Nó thực sự rất xấu cái cách mà cô búi nó lên và có vấn đề gì với cái lưng của cô không mà cô cứ rũ xuống như thế?"

Claire đỏ mặt và thì thào, "Không, tôi chỉ là có một bộ ngực quá lớn, thường thu hút những sự

chú ý sai trái."

Danny phá ra cười. "Tôi thấy rằng tôi không phải là người duy nhất cần được sửa chữa. Những sự chú ý đó không nhất thiết là sai trái nếu cô biết cách xử lý chúng cho đúng. Nếu mục tiêu của cô là có thêm những đứa trẻ, thì ưu tiên của cô trước hết sẽ là kiếm một ông chồng, vậy nên hãy sử dụng mình như một con mồi và tóm lấy một người."

"Tôi có thấy cô làm thế đâu."

"Tôi cần phải cải thiện bản thân mình trước khi bắt đầu tìm kiếm một người chồng đứng đắn. Tôi đang làm việc đó ở đây."

"Tôi sẽ không gọi đùa giỡn với Malory là một sự cải thiện đâu, đặc biệt nếu cô có ý định tìm cho mình một người chồng."

"Đúng thế, nhưng Malory là một ngoại lệ cho tất cả mọi thứ, nếu cô hiểu ý tôi. Anh ấy đẹp trai khủng khiếp đến mức nó đơn thuần là tội lỗi. Tôi đã cố từ chối anh ấy, thật đấy, nhưng giờ thì tôi không từ chối nữa, tôi rất vui vì đã làm thế. Anh ấy là loại đàn ông mà một cô gái chỉ cần hưởng thụ nếu có một cơ hội, loại người chỉ-đến-một-lần-trong-đời."

"Và cô không bận tâm rằng sẽ không có được gì từ mối quan hệ đó à?"

"Khi mà tôi cũng không trông đợi gì hơn một khoảng thời gian vui vẻ? Tôi sẽ tự chấm dứt trong một vài tháng nữa, nếu anh ấy không phải là người chấm dứt trước. Tôi sẽ rất tiếc khi nó kết thúc, chắc rồi, nhưng cho đến khi nào tôi biết là nó sẽ nhanh chóng kết thúc thì tôi sẽ không ngã ngựa ra vì kinh ngạc khi nó đến."

"Đó là một cách nhìn sự việc tương đối thoáng. Phần lớn phụ nữ sẽ không nhìn theo cách đó, cô biết đấy."

Danny cười. "Tôi chưa làm một người phụ nữ lâu đến thế, Claire, nên làm sao tôi biết được, hả?"

"Cô trẻ như thế sao?"

"Không, chỉ là tôi đã mặc quần trong suốt khoảng thời gian đó thôi!"

Chương XXXIV

Jeremy dĩ nhiên không đời nào chấp nhận sự ràng buộc của hôn nhân. Ngay hôm đó anh kiểm được bảy tay diễn viên và đem cả đám đến nhà cha anh. Và anh còn gặp một vận may trên trời rơi xuống. Trên đường đến đó, anh nhắc trông thấy một trong những người bạn học cũ đi qua trên một chiếc xe ngựa không mui và đuổi theo anh ta.

Andrew, hay Andy, theo cách bạn bè vẫn gọi, Whittleby, Tử tước Marlslow, thực ra đã từng chung phòng với Jeremy ở một trong những trường đại học anh đã theo học và đã từng là tòng phạm với anh trong những vụ um xùm mà Jeremy bị nghi ngờ một hay hai lần, và cuối cùng, bị tống cổ ra khỏi một trường đại học khác. Hồi đó Andy đã chứng tỏ anh ta là một người biết giữ mồm giữ miệng đáng tin cậy. Đây là lý do chính mà Jeremy đã trụ lại ở ngôi trường đó lâu hơn những chỗ khác. Andy đã thường xuyên che giấu cho anh. Anh ta là một người tốt, luôn luôn sẵn sàng giúp đỡ khi bạn bè gặp rắc rối.

Chiều cao trung bình, tóc vàng, mắt nâu, Andy có thể được cho là người gốc Hy Lạp nếu anh ta cao hơn chút nữa. Một anh chàng đẹp trai, vẫn còn độc thân. Anh ta rút lui về khu điền sản được thừa hưởng cùng với tước hiệu sau khi tốt nghiệp, vậy nên kể từ hồi đó Jeremy chưa gặp lại anh ta. Anh ta thích chuẩn bị cho việc quản lý gia sản của mình hơn, và yêu thích được ở ngoài trời, dựa vào làn da cháy nắng sẫm màu của anh ta. Và anh ta cũng sẽ được thừa kế rất nhiều tài sản cũng như tước hiệu nữa sau khi cha anh ta qua đời, nhưng việc đó cũng không còn xa nữa, nên anh ta đúng là một đám ưu tú. Quá tệ vì Emily đã không để mắt đến anh ta trước tiên.

Sau khi nghe Jeremy giải thích sự việc, Andrew đồng ý trở thành một trong những người nói dối, Jeremy đã không hề nghi ngờ điều đó ở một người có lòng tốt như anh ta. Anh ta thậm chí cũng đã gặp Emily vài tối trước đó và đã nghĩ đến việc theo đuổi cô ta cho đến khi nghe được tin đồn rằng Jeremy đang làm việc đó.

"Không nghĩ mình có lấy một cơ hội cạnh tranh với cậu, Jeremy. Thật vậy, cho nên mình dẹp bỏ ý tưởng đó. Tuy cũng đáng tiếc thật. Cô ta thật sự rất xinh đẹp."

"Cậu được chào mừng đến với cô ta, nếu cậu không nề hà rằng cô ta mưu mô, được nuông chiều quá mức và là một tay nói dối đại tài. người sẵn sàng chấp nhận mọi cách thức miễn là đạt được mục đích của mình. Cô ta quyết định mình sẽ trở thành chồng cô ta, và khi mình không thêm chú ý đến cô ta, cô ta bắt đầu một chiến dịch tung tin đồn nhảm, mới đầu thì không có gì nghiêm trọng, nhưng rồi đã tiến đến trò hề mới nhất là cô ta đang mang thai con của mình, khi mà mình hầu như còn không nói chuyện, nói gì đến chạm vào cô ta!"

Andrew tỏ ra thích thú và giải thích lý do, "Mẹ mình cũng đã từng làm thế - ừ thì, không hẳn như thế, những cũng đại loại. Bà ấy kể những câu chuyện hay ho nhất cho những người hàng xóm nghe, khiến họ kinh hãi, hoảng hốt như ngồi trên đồng gai, và ngồi đó cười vào tính cả tin khờ dại của họ. Và họ không bao giờ khám phá ra. Bà chỉ đơn giản là yêu thích việc bịa chuyện."

"Thế cũng không gây hại gì nhiều lắm, nhưng... mình cho rằng được cảnh báo trước tạo ra sự khác biệt hoàn toàn. Vậy là, cậu vẫn còn có hứng thú với Emily đấy chứ?"

"Ồ, chắc chắn rồi. Mình sẽ cưới cô ta nếu cô ta đồng ý nên mình nghĩ lời nói của mình sẽ có tính thuyết phục nhất về khía cạnh đó. Cậu có nghĩ rằng cha cô ta sẽ khẳng khái rằng cô ta cưới mình nếu mình khẳng khái rằng đứa bé cô ta đang mang là của mình không?"

"Ý nghĩ đó đáng giá đấy, vì đấy chính là kế hoạch mà cô ta dành cho mình. Nói với cha mình. Cha sẽ là người đạo diễn mà kịch đặc biệt này."

"Ồ, vậy là cuối cùng mình cũng được gặp cha cậu? Tuyệt! Mình đã luôn mong điều đó, cậu biết

đấy. Danh tiếng của cha cậu thật đáng kinh ngạc, không có đối thủ trên võ đài và cũng tương tự trên sân đấu súng, và cậu có biết..."

Jeremy tiếp tục nghe chỉ bằng một tai trên đường đến nhà cha anh. Không có điều gì anh đang nghe về cha anh là anh đã không biết, và phần thủ vị là, Andrew thậm chí còn không biết đến một nửa trong số đó.

Và sau đó anh lại vớ thêm một vận may trời cho nữa. Drew cũng xung phong trở thành một trong những người nói dối, và Drew đã sáng tác câu chuyện của riêng mình một cách sẵn sàng. Mỉa mai thay, đó cũng chẳng nhiều hơn cách anh vẫn sử dụng với những người phụ nữ khác, vậy nên đối với Drew, vấn đề chỉ là điền tên Emily vào câu chuyện. Vậy là James chỉ cần đơn giản chọn ra người thứ ba trong số những diễn viên Jeremy mang đến.

Jeremy rất trông đợi màn kịch sẽ diễn ra tại nhà Bascomb, nhưng khi anh nhắc đến liền bị James gạt phắt đi, "Mi sẽ không đi cùng, chó con. Sự có mặt của mi là không cần thiết và sẽ chỉ tạo ra thêm cơ hội cho con bé kiểm nghiệm khả năng diễn xuất của nó mà thôi. Ý tưởng ở đây là khiến con bé ngạc nhiên đến mức hớ hênh với chính câu chuyện của nó."

Jeremy bị buộc phải chấp nhận, nhưng quý tha ma bắt, sẽ chẳng dễ dàng gì khi phải ngồi trên cánh gà để chờ xem kế hoạch có thực hiện được trơn tru hay không. Nhưng ít nhất Danny có thể kéo tâm trí anh ra khỏi vấn đề đó. Trên thực tế, khi anh ở quanh cô, anh hầu như không thể nghĩ đến điều gì khác.

Sự thay đổi ở cô vẫn khiến anh bối rối. Cô thích làm tình, không nghi ngờ gì. Một khi đã vượt qua sự khó chịu ban đầu, cô như chưa từng chống lại việc đó. Điều khiến anh bận tâm là cách cô chấp nhận mối quan hệ của họ: không ràng buộc, không nghĩa vụ, chỉ đơn thuần là cùng nhau hưởng thụ. Cô cư xử gần như một người đàn ông.

Chết tiệt, nghĩ lại thì đấy chính là cách anh vẫn thường đối xử với những quý cô. Nhưng chỉ lần này, anh không muốn như thế. Anh thích cô dựa dẫm vào anh nhiều hơn cô muốn một chút - mà thực ra, nhiều hơn rất nhiều. Anh thích dành nhiều thời gian với cô mỗi ngày hơn là cô sẵn sàng dành cho anh, và không chỉ ở trên giường. Anh càng ngày càng bức dọc hơn vì không thể làm thế, vì phải giữ bí mật quan hệ của họ để những người làm khác của anh không xa lánh cô. Nếu cô là tình nhân của anh, anh có thể dành tất cả thời gian anh muốn với cô, có thể mua váy áo cho cô theo ý thích và đưa cô đến rất nhiều chỗ nơi những cô tình nhân được chấp nhận.

Nhưng cô không có chút hứng thú nào với ý tưởng đó, mặc cho sự thất vọng bức bối của anh. Nhưng ít nhất cô cũng ở đây, trong nhà anh, có thể với tới, tốt, phần lớn thôi vậy. Tuy nhiên cô không ở quanh khi anh về nhà. Và khi anh cuối cùng từ bỏ việc chờ đợi và đi xuống phòng cô, anh nghe tiếng cười của phụ nữ vọng ra từ bên trong, cho biết cô đang không ở một mình. Quý tha ma bắt. Quá nhiều cho cuộc ăn mừng tối nay của họ. Dĩ nhiên, ăn mừng thì có hơi sớm một chút, khi anh vẫn chưa thực sự thoát khỏi vũng bùn.

Chương XX

Ngôi nhà thành phố của gia đình Bascomb tương đối nhỏ, nhưng rất cuộc thì Ngài Bascomb và người vợ đáng yêu của ông ta cũng hiếm khi đến London, và nhiều người trong giới thượng lưu ngày nay đồng ý rằng giữ một ngôi nhà với đầy đủ người làm mà không ở rõ ràng là một sự phí phạm nhân lực. Dĩ nhiên họ sẽ không thừa nhận rằng đó là một sự phí phạm tiền bạc. Đó chỉ đơn thuần là thêm một ưu điểm khi không giữ lại ngôi nhà thành phố. Xu hướng mới nghiêng về việc thuê một căn hộ được trang bị nội thất đầy đủ nếu chuyển đi đến London yêu cầu, hoặc đơn giản là ở lại một những khách sạn sang trọng nếu chuyển đi chỉ trong thời gian ngắn. Bascomb có lợi tức kinh doanh tại thành phố, đó có lẽ là lý do khiến ông ta giữ lại ngôi nhà thành phố này. Và họ đang sử dụng nó rất tốt cho sự ra mắt của cô con gái. Và mặc dù căn nhà nhỏ, nó được trang bị rất sang trọng với vài món đồ nội thất và nghệ thuật có giá trị. Rất cuộc thì nhà Bascomb cũng tương đối giàu có, chỉ tiết kiệm một cách khôn ngoan mà thôi.

James Malory thực hiện chuyến viếng thăm vào buổi sáng hôm sau. Anh đã gửi thông báo từ hôm trước là anh sẽ đến, vậy nên anh thấy việc anh phải đợi, và tại một chiếc ghế nhỏ, tương đối thú vị - trong một chiếc.

Albert có ở nhà. Người quản gia đã cho James biết, sau khi thông báo với ông chủ của ông ta là James đã đến, rằng Albert đang rất bận, vậy nên James có thể sẽ muốn quay lại vào một thời điểm thích hợp hơn. James chỉ đơn giản gửi người quản gia trở lại với tin nhắn rằng anh sẽ không rời đi.

"Ông ta có vẻ mất lịch sự, ngài có nghĩ thế không?" Andrew hỏi khi hai mươi phút đã trôi qua. "Có lẽ chỉ đơn giản là một dấu hiệu rằng toàn bộ sự việc này khiến ông ta rối loạn," Drew gợi ý.

"Ta không nghi ngờ ông ta đang rối loạn," James đáp với một chút khó chịu. "Đủ để vội vã đi đến Haverston và đặt vấn đề trước mặt anh trai Jason của ta."

"Vậy thì có thể ông ta cho rằng sự việc đã được thu xếp và sẽ chỉ phí thời gian để bàn luận thêm." Andrew gợi ý. "Điều lại càng khiến ông ta bất lịch sự hơn. Ít ra ông ta cũng nên nói thế với chúng ta."

"Jason có thể cho ông ta cái ấn tượng rằng vấn đề đã được dàn xếp," James tán thành. "Nhưng ta rất nghi ngờ điều đó. Jason rất giỏi trong việc nói với người khác điều anh ta muốn nghe, nhưng thực tế lại không nói gì với anh ta cả."

Drew cười khùng khục. "Ước gì tôi biết cách làm được như thế."

"Với sự tinh tế, cậu bé thân mến, rất nhiều tinh tế," James đáp. "Và cậu cũng đã biết cách rồi mà, cậu vừa mới áp dụng một cách xuất sắc với phụ nữ đấy thôi."

"À, ra là kiểu tinh tế đó." Drew cười nhún nhử.

Năm phút sau, sự kiên nhẫn của James cạn dần và anh nói với ba chàng thanh niên, "Đi theo ta, nhưng đợi bên ngoài cho đến khi ta gọi."

Người quản gia, đứng gác ngoài cửa phòng làm việc của chủ nhân, nghĩ đến việc ngăn không cho James vào. Đó chỉ là một ý nghĩ ngăn ngại. Một khi đã nhìn James rõ ràng, ông ta quyết định mở cửa và t sự có mặt của anh.

Albert đang đọc một số tài liệu tại bàn, ông ta liếc lên và thở dài khi nhìn thấy James bước vào phòng. "Giờ thực sự không phải là thời điểm thích hợp."

"Tôi cũng đã được thông báo như vậy, tuy rằng tôi nghi ngờ rằng có bất cứ lúc nào là thuận tiện cho việc này, một chủ đề khó chịu. Nhưng xem xét việc anh đã mang việc này đến với thành viên không đứng trong nhà Malory, tôi sẽ dành thời gian để thảo luận, anh cũng sẽ thế chứ?"

Bất kể hiểu thế nào thì đây cũng không phải là một câu hỏi. Albert hiểu và để tập tài liệu sang một bên. James chưa gặp ông ta bao giờ trước đó. Ông ta trông khá nổi bật, mái tóc nâu sẫm với những mảng sáng màu hai bên thái dương gợi ý rằng chúng sẽ sớm ngả xám. James ngạc nhiên rằng tóc ông ta vẫn chưa bạc với một cô con gái như Emily.

"Không có gì để thảo luận thêm ở đây cả, ngoài ngày tổ chức hôn lễ," Albert khẳng định. "Có

phải anh đến để cho chúng tôi thời điểm cụ thể?" James không trả lời. Anh kéo một trong những chiếc ghế quanh bàn của Albert sang một bên để có tầm nhìn tốt khi vở kịch bắt đầu. Đó là một chiếc ghế thoải mái, một điều tốt. Anh có cảm giác chuyến thăm này sẽ không kết thúc sớm.

Sự im lặng làm người đàn ông lớn tuổi không yên, đủ để khiến ông ta buột miệng, "Giờ nhìn này, tôi biết danh tiếng của ngài và tôi từ chối để bị bắt nạt."

James nhướn một bên chân mày. "Nào, ông bạn. Anh lấy đâu ra cái ý tưởng là tôi sẽ bắt nạt? Tôi sẽ không làm ngơ hoặc tôi - tốt, việc đó sẽ không xảy ra, tôi cam đoan."

Hai má Albert đỏ rần. "Vậy thì đi vào việc chính đi, Malory. Ngài làm gì ở đây?"

"À, vì một điều kỳ lạ về những lời đồn đại. Chúng có xu hướng là gây cười, gây kinh ngạc, gây giận dữ, tùy thuộc vào cách nhìn nhận và mức độ liên quan của mỗi người."

"Tôi thừa nhận có những tin đồn rất đáng xấu hổ. Kể nào lan truyền những tin đồn đó nên bị bắt bỏ. Nhưng thật không may là chúng lại là sự thật."

"Tôi xin lỗi phải nói khác đi. Thật may mắn rằng chúng không thật một chút nào."

"Vậy là con trai ngài định thoái thác trách nhiệm của cậu ta? Thế là hèn nhát-"

"Anh sẽ rút lại lời phỉ báng đó, Bascomb," James cắt ngang, "Tôi có xu hướng coi đó là sự xúc phạm đến cá nhân mình."

Câu đó dù được nói với giọng nhẹ nhàng nhất cũng khiến Bascomb xanh mặt, nhưng rồi lại chuyển thành đỏ. "Chúng ta đang nói đến cháu của ngài, cũng như của tôi vậy."

"Nếu đó là cháu tôi, anh có thể chắc chắn là sẽ không có cuộc nói chuyện này."

"Sự thật tự nó sẽ phơi bày ra trước ánh sáng," Albert nói một cách tự tin.

"Thực tế sẽ đúng như vậy, nhưng đó sẽ không phải là sự thật mà anh mong đợi, và nó sẽ không hiện ra trước khi quá muộn. Vậy nên tôi mang đến cho anh một vài sự thật khác để mà nhắm nháp."

"Đây có phải là điểm mà ngài dọa dẫm và hứa hẹn là sẽ giết tôi không?" Albert hỏi.

James phá ra cười, không phải vì câu hỏi mà vì nó được thốt ra một cách đầy phần nộ. "Tôi không biết anh đã nghe được những gì về t, nhưng chắc chắn chúng chỉ đúng có một nửa thôi. Tôi cam đoan điều đó với anh. Anh biết đấy, tin đồn thổi phồng sự thật mà."

"Tôi nghi ngờ," Albert lầm bầm.

"Phù hợp với anh. Nhưng như tôi đang nói lúc trước, vì những lời đồn hiện tại đang lan truyền, một trong số chúng về việc Jeremy sẽ kết hôn với con gái anh, căn nhà của tôi trong tuần này đã bị vây hãm bởi hai kẻ trắng trợn trong số những con thiêu thân ngưỡng mộ con gái ông. Họ không biết Jeremy giờ đã có nhà riêng, nghĩ rằng sẽ tìm được thằng bé ở chỗ tôi. Và có một người thứ ba, nhưng anh ta đang sống cùng tôi, thật không may. Họ hàng nhà vợ tôi. Thật khó để rũ bỏ."

Có một tiếng ho phía ngoài cánh cửa nhưng, nhưng Albert có vẻ như không nhận thấy. "Và?" ông ta hỏi với một cái nhíu mày.

"À, thử tưởng tượng sự ngạc nhiên của tôi khi họ lần lượt khẳng định rằng họ có đầy đủ quyền để kết hôn với con gái anh hơn Jeremy, vì họ có được con bé trước."

"Có được con bé? Anh đang ám chỉ điều gì vậy?"

James lại nhướn một bên mày. "Tôi có còn phải sử dụng đến những từ ngữ thông tục không, Bascomb?"

Người đàn ông nóng mặt vì giận dữ, đứng dậy, và ngã người tới trước, hai bàn tay nắm chặt đến trắng bệch. "Nếu ngài nghĩ ngài có thể đưa ra những lời nói bóng gió mà không có bằng chứng, Ngài Malory-"

"Và bằng chứng của anh đâu?"

Albert lại đỏ mặt, nhưng lần này bởi vì James đã chọc trúng trọng điểm. James dành một khoảng thời gian để sự thật ngấm vào Albert, rằng tất cả những gì ông ta biết được đều là qua câu chuyện mà con gái ông ta đã lan truyền.

Rồi James nói, "Tôi gợi ý anh nên gọi con gái anh xuống đây và xem cô ta có gì để tự biện hộ cho mình. Thật sự là, tôi nài nỉ đấy."

"Ngài nài nỉ? Nói về chủ đề này với một cô gái ở tuổi của nó là không thể nghĩ đến-"

"Vớ vẩn. Chủ đề là cô ta, được sáng tạo ra bởi sự hờ hênh có chủ đích của cô ta. Chẳng nhẽ anh thực sự nghĩ có thể bắt ép con trai tôi kết hôn với cô ta mà không nghe câu chuyện từ chính

miệng cô ta sao? Tôi có mang theo bằng chứng đây, tất cả ba quý ông khẳng định đã biết con gái ông - rất tường tận."

"Và ngài không mang con trai ngài đi cùng? Tại sao không? Nếu Emily bị bắt buộc trở thành chủ đề cho sự xấu hổ này thì tôi cũng sẽ muốn nghe những gì con trai ngài nói."

"Nó sẽ chỉ đơn giản nói với anh rằng nó hầu như không hề biết con bé. Vậy nghe nó nói thế có ích gì? Anh là người đưa ra yêu cầu, Bascomb, không phải gia đình tôi. Anh nên nhớ lấy điều đó."

Một cách cứng nhắc, Albert bước đến cánh cửa để ra lệnh cho người hầu đi gọi Emily. Khi nhìn thấy ba người lạ ở đó, ông ta nói cụt ngắn, "Vào đi, tôi sẽ nghe những gì các anh sẽ nói trước khi con gái tôi xuống đây."

Bộ ba tuôn vào trong phòng. Chỉ mình Drew là yên vị thoải mái trên chiếc ghế còn lại bên cạnh chiếc bàn. Andrew đứng yên lặng ở một bên, trong khi người thứ ba di chuyển đến bên một trong những khung cửa sổ để có nhiều ánh sáng hơn. Diễn viên luôn luôn lo lắng về vấn đề ánh sáng.

Andrew không tỏ ra căng thẳng, chỉ hơi bồn chồn. James đã ngạc nhiên khi biết cậu ta vẫn muốn cô gái cho mình. Anh đáng nhẽ nên chúc cậu ta may mắn, nhưng nếu cậu ta không có được con bé nói láo như thần đó thì mới là may mắn.

Người diễn viên, William Shakes - James luôn cảm thấy thú vị mỗi khi nhắc đến cái nghề danh này - đang háo hức được diễn xuất. Anh ta coi đây như một dịp để kiểm nghiệm khả năng diễn xuất ở một cấp độ cá nhân hơn. Tuy nhiên người nhà Bascomb có thể đã xem anh ta diễn kịch và nhận ra anh ta là một diễn viên. Đó là lý do tại sao anh ta không định nói dối về nhân thân của mình.

Với việc sử dụng anh chàng diễn viên này, chuyện này đã bị đẩy đến giới hạn. Một tiểu thư quý tộc như Emily Bascomb mà giao du với hạng người dưới giai cấp của cô ta thì thật là xuống cấp. Nhưng rồi chính Emily Bascomb đã tự bôi nhọ danh tiếng của cô ta đến mức không thể cứu vãn nổi, vậy thì một vết nhơ nữa cũng có đáng gì.

Chương XXXVI

"Trước khi hai quý ngài trẻ đây kể câu chuyện của họ, ngài Bascomb," Andrew mở màn vở diễn, "cho phép tôi cam đoan với ngài rằng tôi ngưỡng mộ Emily và rất vui mừng được kết hôn với cô ấy với sự ủng hộ của ngài."

"Và ngài là ai?" Albert hỏi.

Andrew liệt kê ra một danh sách những tước hiệu và mối quan hệ. Albert bị ấn tượng. Ngay cả James cũng ấn tượng vì ngay chính anh cũng chưa từng nghe hết.

Albert thừa nhận khi Andrew đã nói xong, "Tôi biết cha cậu. Một người tốt."

"Nào nào," William bắt đầu vai diễn của mình với một giọng điệu bất mãn. "Tất cả những tước hiệu đó không thay đổi sự thật rằng đứa bé có thể là của tôi. Ngài có thể không thấy tôi phù hợp với con gái ngài, thưa ngài, nhưng tôi cam đoan với ngài là cô ấy thấy tôi hoàn toàn phù hợp."

"Và anh là ai?"

"William Shake, rất hân hạnh được phục vụ ngài. Tôi là một diễn viên, thưa ngài, và là một diễn viên rất cừ. Một trong những vở diễn vừa qua của tôi đã thành công rực rỡ đến mức, trên thực tế, tôi đã được mời tới dự một buổi vũ hội vài tuần trước đây, và đó là nơi tôi gặp Emily. Chúng tôi đã vô cùng ăn ý, tôi không ngại nói ra điều đó. Và chúng tôi đã tìm được một căn phòng trống ở trên gác để, tôi chắc là tôi không cần phải đi vào chi tiết nữa."

Giờ thì Albert không chỉ xấu hổ, ông ta giận dữ một cách hoàn toàn dễ hiểu. "Con gái tôi giao du với một diễn viên? Hoàn toàn vô lý!"

William phớt lờ cơn giận dữ, chỉ khẽ nhún vai và nhấn mạnh, "Lúc đó, trong mắt cô ấy, tôi là tất cả. Cô ấy quyết tâm làm quen với tôi và khiến ngày hôm đó của tôi trở nên rất tuyệt vời, cho phép tôi nói thêm," anh ta nói với một cái nháy mắt xỏ lá. "thậm chí tôi sẽ cưới cô ấy, nếu như đứa bé là của tôi. Nếu không phải thế thì tôi cũng chưa hề muốn kết hôn. Dĩ nhiên thật là ngạo mạn khi cho rằng ngài sẽ chấp nhận tôi vào gia đình ngài. Tôi biết có một vài quý ngài sẽ cho rằng tôi hoàn toàn không xứng đáng."

"Ít nhất anh cũng hiểu tại sao anh thậm chí không nên có mặt ở đây," Andrew nói, trừng mắt với William. "Cô ấy sẽ không bao giờ đồng ý kết hôn với anh. Cha cô ấy sẽ từ cô ấy nếu cô ấy chỉ mới nghĩ đến việc đó."

"Nhưng nếu đứa trẻ là con tôi," William cãi lại. "Anh không thể chỉ đơn giản lờ đi sự thật đó."

"Ai trong chúng ta là cha của đứa trẻ đều không liên quan ở đây, vì sự thật có thể không bao giờ được phơi bày," Andrew nhất quyết.

"Sao lại thế?"

"Đứa bé có thể hoàn toàn giống mẹ. Nhưng tôi sẵn sàng cưới cô ấy và nuôi đứa trẻ, bất kể nó có phải là con tôi hay không."

"Thật là quá cao thượng, ngay cả đối với một quý ngài cao thượng," William mỉa mai.

"Không chút nào," Andrew phản đối. "Tôi chỉ đơn giản muốn có cô ấy làm vợ."

Tuyên bố của Andrew có tác dụng xoa dịu đối với Albert. Người đàn ông lớn tuổi đã lấy lại được phần nào sự điềm tĩnh, khi giờ đây những lựa chọn nghe không còn hoàn toàn đáng ghê tởm nữa. Nhưng rồi ông ta liếc thấy Drew, ngồi đó hoàn toàn thư giãn và thậm chí đang cười nhún nhún, và ông ta lại cứng người lại.

"Ngài thấy tất cả những chuyện ngày thật thú vị phải không?" Albert hỏi Drew.

"Tất cả những chuyện này?" Drew nói, lắc đầu. "Không hoàn toàn. Kể từ khi hai anh bạn đây nhảy vào hòng nhau vì họ phát hiện ra Emily đã yêu thích cả hai, đúng là tôi có thấy đôi chút hài hước trong đó."

"Và còn anh là ai?"

"Drew Anderson. Tôi không nghĩ rằng Emily nhận ra tôi là một thành viên trong gia đình

Jeremy khi cô ấy hướng đôi mắt đẹp nhường ấy về phía tôi. Không nhiều người biết rằng em gái tôi kết hôn với cha của Jeremy. Rốt cuộc thì chúng tôi là người Mỹ, và là thuyền trưởng, các anh em trai của tôi và tôi, nên chúng tôi không thường xuyên đến London. Tôi mới chỉ cập cảng vài ngày trước khi gặp Emily, vì vậy tôi đã chưa được nghe những lời đồn, rằng cô ấy và Jeremy-

"Đi thẳng vào vấn đề đi, chàng trai."

"Dĩ nhiên rồi. Tôi đi rất nhiều, và tôi không phải loại người từ chối một cô nàng xinh đẹp khi chủ ý của cô ấy đã quá rõ ràng. Tôi hưởng thụ niềm vui nơi nào tôi có thể tìm được, ngài hiểu cho. Đã, đang và có thể luôn luôn sẽ."

"Tôi cho rằng anh cũng đang chuẩn bị thừa nhận đứa trẻ?" Albert hỏi

"Quý sứ, không!"

Albert cau mày. "Vậy thì anh đang làm gì ở đây?"

"Tôi ở đây bởi vì tuy rằng tôi chưa thực sự làm tình với cô gái nhưng cũng chỉ thiếu chút xíu nữa thôi. Chúng tôi đã đi dạo trong vườn tại một buổi tiệc mà em gái tôi lôi tôi đến và đã tìm được một chỗ rất kín đáo. Thêm một vài phút nữa thôi là tôi sẽ bị buộc phải thừa nhận đứa trẻ có thể là của mình. Nhưng chúng tôi bị cắt ngang ngay khi tôi đang sắp... dù sao đi nữa, chúng tôi mặc quần áo thật nhanh và quay lại bữa tiệc. Cô ấy hứa là sẽ gặp tôi sau để kết thúc những gì chúng tôi đã bắt đầu. Tôi có mặt tại chỗ hẹn, nhưng Emily thì không, tôi đợi ở đó cả tiếng đồng hồ," Drew thêm vào với một chút bất mãn. "Đúng ra thì cô ấy cũng đáng thời gian chờ đợi đấy. Và ngày hôm sau tôi nghe rằng cô ấy đang mang đứa con của Jeremy. Tôi ghét phải nói điều này, Bascomb, nhưng tôi không nghi ngờ việc cô ấy có thai, với cái cách mà cô ấy quăng mình vào những người đàn ông xung quanh."

Khuôn mặt Albert lại đã đỏ bừng vì giận dữ khi Drew kết thúc. James cũng không thể trách ông ta. Anh sẽ không bao giờ nói thẳng toẹt ra như thế, bất kể đó có phải là sự thật hay không. Thẳng thừng đến mức thô lỗ như vậy đúng là đặc trưng của người Mỹ.

Và đó là khi Emily Bascomb bước vào phòng. Cô ta bước vào với một nụ cười, cho rằng chỉ có bố mình ở đó. Thật là một cô gái đặc biệt xinh đẹp. Thật quá tệ vì cô ta đã bị nuông chiều tới mức tin rằng có thể có được bất cứ thứ gì mình muốn - bằng mọi giá.

Nụ cười biến mất khi cô ta nhìn thấy cơn giận dữ của cha mình. Nhưng khi nhận thấy James đang ở đó, một ánh cảnh giác ngăn ngủ lóe lên trong mắt cô ta trước khi cô ta lấy lại được cái nhìn bí hiểm. James thầm thở dài. Việc này có thể sẽ không dễ dàng như anh đã nghĩ, nếu cô ta có thể che giấu cảm xúc dễ dàng như vậy.

"Con đã không biết là chúng ta có khách, thưa cha."

"Chúng ta không. Dù thế nào thì ta cũng sẽ không gọi những quý ông đây là khách."

Nhận xét đó khiến Andrew đỏ mặt, và Emily nhìn thấy. Cô ta hẳn phải đã quyết định đóng vai tiểu thư thanh lịch trong lúc đó, bởi vì cô ta nói với cậu ta, "Ngài Whittleby, rất vui được gặp lại ngài."

"Tôi mới là người được hân hạnh, tiểu thư thân mến," Andrew đáp lại với một cái nhìn ngưỡng mộ và trịnh trọng cúi đầu, khiến cô gái tặng cậu ta một nụ cười rạng rỡ.

"Vậy là con biết anh ta?" Albert hỏi.

Emily cau mày vì giọng nói gay gắt của cha cô ta. "Vâng, dĩ nhiên rồi. Chúng con được giới thiệu với nhau tuần trước tại một buổi dạ hội, và một lần nữa cách đây vài tối. Con không dám chắc là anh ấy còn nhớ con," cô ta thêm vào một cách e thẹn.

"Ồ anh ta có nhớ con," Albert nói với giọng điệu xúc phạm. "Và muốn cưới con, cảm ơn Chúa."

"Con rất lấy làm sững sốt," cô ta bắt đầu, sau đó trở nên hết sức im lặng khi phần còn lại câu nói của cha cô ta ngấm dần. "Cha có ý gì khi nói 'Cảm ơn Chúa'?"

Andrew là người nhanh miệng trả lời trước, "Dù ở đây xảy ra bất cứ chuyện gì, Emily, xin tiểu thư hãy tin chắc rằng được cưới tiểu thư là niềm vinh dự của tôi."

"Một lần nữa tôi rất lấy làm sững sốt, thưa ngài, nhưng-"

"Còn có quá nhiều 'nhưng' đấy, Emily," cha cô ta xen vào gay gắt. "Jeremy không muốn kết hôn với con và thậm chí còn phủ nhận đã từng chạm vào con."

Cô ta thở dài. Hơi quá cường điệu một chút, theo ý kiến của James. Vẻ chán nản quá lộ liễu.

"Con đã nói với cha là anh ta sẽ phủ nhận mà. Anh ta là một tên trác táng." Và rồi cô ta quay sang James với một cái nhìn như cú vọ, cứ như cô ta vừa mới nhận ra anh ở đó, "Ồi, cháu xin

lỗi, Ngài Malory. Nhưng mà tất cả mọi người đều biết Jeremy thừa hưởng những thói quen đó từ đâu."

Lời nhận xét làm James phá ra cười. Cô ta đã bắt đầu ở thế phòng thủ rồi đây. Cô ta phải là đồ đàn độn mới không nhận thấy có gì đó không ng với kế hoạch của mình, dựa vào sự giận dữ rõ ràng của người cha.

"Đúng vậy, ta rất tự hào về thằng bé, đặc biệt về việc nó không nói láo."

"Đối với ngài, có thể," cô ta mỉa mai. "Nhưng anh ta nói dối về chuyện của chúng tôi-"

"Đủ rồi, Emily," Albert cắt ngang. "Con có biết những quý ông đang có mặt ở đây hay không?"

Lưng cô ta lại cứng lại. James có cảm giác cô ta không quen với việc phải hứng chịu cơn giận dữ của người cha, và điều đó làm cô ta bất an nhiều nhất. Cô ta hầu như không biết phải xử lý tình huống như thế nào, ít nhất, với sự hiện diện của những người khác.

Cô ta liếc nhìn quanh, thừa nhận, "Con biết hầu hết bọn họ, vâng."

"Cả người Mỹ này nữa?", cha cô ta muốn xác nhận chắc chắn.

"À, vâng, con có nhớ là đã gặp anh ta. Thật khó để quên một người cao như thế."

"Và đẹp trai," Drew thêm vào với một nụ cười xỏ lá và nháy mắt với cô ta.

"Thật là xấu hổ, thưa ngài, đừng quá tự mãn về bản thân như vậy," cô ta đáp lại đúng kiểu ve vãn tán tỉnh.

"Và người này?" Albert hỏi, chỉ vào William.

"Không, con không tin đã từng gặp anh ta trước đây," Emily nói nhẹ nhàng.

William làm bộ tịch giận dữ. "Hay ho nhỉ," anh ta nói một cách ghê tởm. "Thật tốt đẹp và hợp thời trang khi ve vãn tôi, miễn là cha cô không biết chút nào, đúng không? Và giờ thì cô sắp sửa phủ nhận mọi chuyện?"

"Phủ nhận cái gì? Tôi không biết anh? Còn có điều gì khác nữa để phủ nhận?"

"Chúa tôi, cô thật là không nhớ chút nào sao? Cô có hơi say một chút ở buổi dã hội đó, nhưng tôi cũng chưa bao giờ nghe rằng một người phụ nữ có thể chẳng nhớ chút nào về một việc như chúng ta đã làm. Hay là cô đã ngủ với quá nhiều người đến nỗi không thể nhớ hết?"

Emily thở hào hển vì giận dữ, mặt cô ta đỏ bừng. William đã làm hơi quá. Những từ ngữ thô tục chắc chắn gây ra sự xúc phạm, bất kể đó có phải là sự thật hay không, vì thế phản ứng của Emily không thể phán đoán chỉ dựa trên sự ám chỉ trong lời tuyên bố vừa rồi.

Và cô ta chuyển hướng sự giận dữ vì bị xúc phạm sang người cha. "Đây có phải là lí do khiến cha bực tức? Một người xa lạ đến đây và nói với cha những lời nói dối báng bổ nhất và cha tin anh ta! Và con chưa từng say rượu bao giờ - à, có một lần vào sinh nhật của mẹ hồi năm ngoái, và cha cũng đã biết là lần đấy không có người đàn ông nào ở đó."

"Thói quen uống rượu của em không phải là chủ đề ở đây, em yêu," Drew đổ thêm dầu vào lửa.

"Tôi không ở đây để thừa nhận đứa trẻ em đang mang là của mình, tuy rằng em sẽ phải đồng ý rằng chỉ còn thiếu chút xíu nữa thôi."

Cô ta quay phắt người lại với một hơi thở hào hển nữa về phía Drew. "Lạy Chúa, cả anh nữa sao? Chuyện gì thế này, một âm mưu được dựng nên bởi những người nhà Malory chẳng?" Và rồi cô ta quay lại phía người cha, thái độ như sắp nổ tung. "Cha, con xin thề là họ nói dối!"

"Cả ba người bọn họ?" Alber nói giọng mệt mỏi khi ông ta ngồi xuống phía sau chiếc bàn. "Nếu là một, hoặc người thì ta có thể nghi ngờ, nhưng cả ba?"

Emily liếc về phía Andrew, gửi cho anh ta một cái nhìn đau đớn. "Chắc chắn không phải cả anh nữa chứ?"

Andrew nao núng trước sự thất vọng lộ liễu của cô ta. Rất có thể anh ta sẽ chịu thua và thú nhận tất cả. Sau cùng thì anh vẫn thực lòng muốn cưới Emily. Và vì cô ta biết anh đang nói dối, anh sẽ phải đi qua địa ngục để làm hòa với cô nếu anh được toại nguyện và nếu Albert đồng ý giao Emily cho anh. Tuy nhiên, anh phải nhớ rằng màn kịch nhỏ nhỏ này chính là những gì cô ta đã sắp đặt dành cho Jeremy, rằng họ chỉ đơn giản mang trả lại cô ta những lời nói dối do chính cô ta bắt đầu, cho nên cô ta không có quyền gì để thù hận anh cả.

"Mối quan tâm chính của tôi là đứa trẻ," Andrew nói với cô ta. "Nó có thể là người thừa kế của tôi."

"Chúng ta đều biết nó không phải của anh!" cô ta gắt gỏng. "Vậy nên hãy chấm dứt trò vô nghĩa này đi."

"Chúng ta không biết gì về điều đó cả. Tôi hiểu tiểu thư cần phải phủ nhận. Nhưng đừng quên

rằng tôi vẫn muốn cưới tiểu thư. Tôi sẵn sàng nuôi đứa trẻ, bất kể đó có phải con tôi hay không, và sẵn sàng bỏ qua cho-" anh ta ngừng lại để liếc về phía những người khác- "những hành động vô ý khác của tiểu thư."

Một lần nữa mặt Emily đỏ bừng, nhưng không chút xấu hổ nào còn lưu lại, chỉ còn sự giận dữ đơn thuần, và cô ta hướng nó về phía người cha. "Cha đã bắt con chịu đựng những sự buộc tội kinh khủng này, không cái nào trong số chúng có một chút sự thật nào cả. Chẳng nhẽ cha không thấy họ đang làm gì ở đây à? Đây hoàn toàn là một vở kịch, một âm mưu được dàn dựng bởi Ngài Malory đây, con không nghi ngờ, chỉ để giải thoát cho con trai ông ta khỏi-"

"Đủ rồi!" Albert quát. "Đừng bắt ta phải thêm xấu hổ vì cô, tiểu thư, hơn những gì ta đang cảm thấy nữa."

Đó chắc chắn là một đòn đau. Cô ta thật sự đã phải hít vào thật sâu trước khi nói, "Vậy là cha sẽ tin bọn họ thay vì tin con?"

Cô ta ép ra được vài giọt nước mắt lăn xuống và trông hoàn toàn thất bại. Thái độ của Drew dao động. Anh có rất ít kinh nghiệm với nước mắt phụ nữ. Andrew quay mặt đi để giảm bớt sự ảnh hưởng. William đảo mắt, nhận ra một người bạn diễn.

May thay, Albert hiểu con gái ông ta rất rõ và cả những thủ đoạn của cô ta. "Ta biết con có khả năng nói dối, Emily. Đó là một thói quen xấu con học được khi lớn lên. Và ta biết con rất giỏi trong việc đó. Ta chỉ không bao giờ dám mơ con có thể nói dối về những việc sẽ mang lại hậu quả khôn lường như thế này."

Cô ta cứng người. Con giận dữ quay trở lại nhanh đến mức rõ ràng nó chưa hề mất đi, mà chỉ đơn giản được giấu đi để dành cho khoảnh khắc đóng vai bi kịch của cô ta. Lần này Emily chọn hướng sự giận dữ vào James, quyết định rằng anh là người chịu trách nhiệm phá hoại kế hoạch của cô ta.

"Tôi biết ngài là chủ mưu, ngài Malory. Nhưng ngài đã không suy nghĩ kỹ, phải không?" cô ta nói một cách cay độc. "Tôi không thể hình dung làm thế nào ngài có thể biện hộ, nếu tôi có thể chứng minh tất cả bọn họ đều nói dối."

James nhướn một bên mày đầy nhạo báng. "Và cô sẽ làm thế nào, tiểu thư thân mến, nếu chỉ là lời nói của cô chống lại họ, ba chọi một - không, bốn chọi một mới đúng, vì Jeremy cũng công nhận cô là kẻ nói dối?"

"Jeremy đáng bị nguyên rủa, tôi có thể chứng minh bởi vì tôi vẫn còn là một-"

Cô ta nhận ra mình vừa định nói gì và im bật, nhưng James nhảy ngay vào sự khởi đầu cô ta vừa đưa ra. "Một trinh nữ?"

James đứng dậy. Emily lùi lại một bước, nhận ra một cách muộn màng cô ta vừa mới đấu khẩu với ai. Nhưng James không còn hứng thú với cô gái nữa. Cô ta đã làm chính xác những gì anh hy vọng ở cô ta.

"Lời xin lỗi của tôi, ngài Bascomb, rằng cuộc viếng thăm này là cần thiết," James nói.

Albert gật đầu cứng nhắc với thái độ tự thanh minh. Ông ta cảm thấy hổ thẹn về toàn bộ sự việc, khi giờ đây ông ta nhận ra con gái mình đã đi xa đến thế nào để gài bẫy một người chồng.

"Tiện đây," James nói thêm, "trong trường hợp anh vẫn chưa nhận ra, con gái anh là người sáng tác ra những tin đồn và lan truyền chúng. Tôi sẽ không yêu cầu anh bán cô ta, nhưng tôi yêu cầu một vài sự dạy dỗ quản lý. Cô ta không thể đi loanh quanh và quyết định tương lai của người khác theo ý thích được. Gia đình tôi không còn liên quan đến gia đình anh nữa. Hay quan tâm để việc đó được duy trì. Các cậu đi trước," anh nói với những người đồng hành.

Drew và William lập tức ra khỏi phòng. Andrew không nhúc nhích. "Xin ngài cứ đi trước. Tôi tin là ngài Bascomb và tôi vẫn còn nhiều thứ cần thảo luận. Sau rốt thì danh tiếng của Emily cũng cần được cứu vãn."

"Tôi sẽ tự cứu vãn danh dự của mình, cảm ơn ngài rất nhiều," Emily gằn giọng, và đi ra khỏi căn phòng.

James nhướn một bên mày với Andrew. Nụ cười anh nhận lại nói rằng Andrew sẽ vẫn ở lại. Cậu chàng hẳn phải đang yêu mới vẫn còn muốn cô gái sau khi chứng kiến màn kịch dối trá và tính khí của cô ta.

Chương XXXVII

Trong ngôi nhà thành phố của Jeremy, sáng đó Danny đang lau dọn trên gác lúc những tiếng la hét và quát tháo bắt đầu. Ban đầu cô nghĩ đó là một trận ẩu đả xảy ra ngoài phố, dựa trên những âm thanh - người thì la hét cổ vũ, người thì la hét sợ hãi. Khi nhận ra những tiếng ồn đó vọng lên từ ngay phía dưới, cô vội vàng tuôn xuống nhà xem chuyện gì đang diễn ra.

Tiếng động từ vụ giằng co vang ra từ nhà bếp. Claire đang ở đó và đang cầm lăm lăm trên tay một cái bình, như thể đó là vũ khí của cô ta vậy. Carlton đang ở đó, một cây chổi giơ cao quá vai. Danny đã có thể đoán rằng hai người bọn họ đang có một vụ xích mích tương đối nghiêm trọng, ngoại trừ việc bọn họ không đứng đối mặt nhau. Bà Appleton cũng đang ở đó, nhưng chỉ đang nêm nếm vài loại gia vị thêm vào món hầm bà đang chuẩn bị cho bữa trưa, lơ đi sự ồn ào náo động đang diễn ra.

Carlton đang cúi gập người, nhòm vào trong gầm tủ đựng thức ăn. Đôi mắt của Claire đảo điên cuồng khả tìm kiếm cái gì đó.

"Có chuyện gì vậy?" Danny hỏi, tự hỏi liệu mình cũng có nên kiểm lấy một thứ vũ khí.

"Một con chuột cống lọt vào trong này," Claire nói. "Tôi bắt gặp nó trong phòng chứa đồ. Nó chạy vào đây."

"Một con chuột cống? Trong khu này á?" Danny nói đầy nghi hoặc.

"Không phải là chưa từng xảy ra đâu, cháu yêu," bà Appleton nói với một cái liếc qua vai. "Chúng đến chỗ nào có thức ăn, và chúng ta có một căn nhà đầy thực phẩm."

"Và mùi từ món ăn bà đang nấu sẽ dụ dỗ cả những con chuột ngoài bến cảng," Artie, người quản gia, nói vui vẻ khi ông ta đi đến phía sau Danny.

Lời nhận xét làm bà bếp đỏ mặt. Danny còn đang mãi kinh ngạc về hành động đó thì Claire lại hét lên, "Kia kìa! Nó ở dưới cái chậu rửa kìa."

Carlton nhảy về phía đó và thọc cây chổi và gầm cái chậu rửa để lừa con chuột ra. Hành động đó có hiệu quả. Con vật gặm nhấm lao đến chỗ trú ẩn gần nhất, cái bếp gang lớn mà bà Appleton đang đứng phía trước. Bà ta vẫn không nhúc nhích, chỉ tiếp tục quấy món hầm, việc khiến Carlton gặp khó khăn, nhưng không đến nỗi không thể, thọc cây chổi vào gầm bếp.

"Dừng lại," Danny nói, nhưng lúc này không ai nghe cô cả.

Claire đang la hét và cảnh cáo Carlton không được trượt lần nữa - anh ta đã đánh trượt một cú khi con vật gặm nhấm lao vào gầm bếp. Artie đang cười tương đối ồn ào vì sự lóng ngóng của anh hầu.

Danny bắt đầu cảnh báo lần nữa, nhưng cái găm bếp không nằm sát mặt đất đủ để con vật găm nhắm cảm thấy an toàn trong đó, nhất là khi một cây chổi đang quất vùn vút về phía đó. Lần này nó chạy ra ngoài. Carlton đứng thẳng lên và giơ cây chổi quá đầu cho một cú vụt ra trò, và Danny lao thẳng vào Carlton, khiến cả hai ngã vật xuống sàn.

"Cô hệt con chuột rồi, Danny," Artie cười hình hích.

"Không nhắm vào nó," Danny càu nhàu, ngồi trên ngực Carlton, giữ anh ta nằm đủ yên để nghe cô nói.

"Nó là con thú cảnh của tôi," cô nói với người hầu đang làm bộ mặt nghi hoặc. "Thử giết nó một lần nữa xem và tôi sẽ đuổi theo anh với cây chổi này cho mà xem. Tôi nói là làm đấy."

Anh ta nhìn lên cô với đôi mắt mở to hết cỡ, kinh ngạc vì cô đang ngồi trên ngực anh ta nhiều hơn là vì cô nuôi một con chuột làm cảnh. "Không biết nó là của cô," Carlton biện hộ.

Cô gật đầu, chấp nhận lý do đó, chuẩn bị xuống khỏi người anh ta khi Jeremy bước vào, chắc hẳn cũng bị những tiếng ồn thu hút sự chú ý, và nói, "Anh bị sa thải, Carlton."

Danny liếc về phía khung cửa để nhìn thấy Jeremy đang không cười. Trên thực tế, thái độ của anh thể hiện anh đang hết sức nghiêm túc. "Vì sao anh ta bị sa thải?"

"Vì xâm phạm chủ quyền."

Đó là một cách dùng từ lạ lùng, nhưng cô hiểu anh đang muốn ám chỉ điều gì. Carlton cũng hiểu, vì anh ta gục đầu trở lại xuống sàn nhà với một tiếng rên.

Danny tặc lưỡi với Jeremy. "Anh ta không. Tôi xô anh ta ngã ngửa vì anh ta đang có giết con vật nuôi của tôi."

"Vậy thì anh ta cũng bị sa thải vì lý do đó n" Jeremy nói.

Carlton lại rên lên. "Anh không bị sa thải đâu, anh bạn, vậy nên đừng có rên rĩ nữa," Danny quát khi đứng dậy. Cô cũng không quên lườm Artie một cái, người đang cười đến lăn lộn.

"Cô thật sự nuôi một con chuột cống làm cảnh hả, Danny?" Claire cuối cùng cũng đến gần để hỏi.

Và giờ thì Jeremy nói, "Ôi, Chúa ơi, một con chuột cống hả? Carlton, anh không bị sa thải nữa."

Từ "chuột cống" làm cho Danny phát cáu, "Nó không phải chuột cống, mà là chuột nhà."

"Danny, con này to khổng lồ!" Claire phản đối, "Nó không thể là chuột nhà được."

"Nó chỉ hơi mập mập một chút thôi. Tất cả chỉ vì tôi đã cho nó ăn hơi quá tay. Nhưng nó không phải chuột cống."

"Thế cô có biết sự khác nhau giữa chuột nhà và chuột cống không?" Claire hỏi.

Sau một lúc suy nghĩ Danny buộc phải thừa nhận, "Có lẽ là không. Nhưng nó vẫn là con vật nuôi của tôi, dù là chuột gì đi nữa." Cô cúi xuống để cái túi to trên chiếc tạp dề mở ra sát mặt sàn.

"Lại đây, Twitch."

Cô đã không nhìn thấy lần này con chuột trốn ở đâu nên phải một lúc sau mới nhìn thấy nó thò đầu ra từ dưới một thùng bột nhào. Cô không cần phải gọi một lần nữa. Ngay khi thấy cô đang nhìn thẳng vào mình, con chuột nháo nhào bằng qua sàn nhà và chui thẳng vào trong túi.

"Chết tiệt tôi đi," Artie nói. "Đúng, nó rõ ràng là vật nuôi của cô ấy."

"Tôi không biết chuột cống cũng có thể bị thuần hóa đấy," Claire thêm vào một cách kinh ngạc.

"Chuột nhà," Danny lẩm bẩm.

Claire cười khúc khích. Đó là một âm thanh thật phong phú mà hầu như tất cả bọn họ đều chưa từng được nghe trước đó.

Giờ thì cả ba người đàn ông đều đang nhìn chăm chăm vào Claire. Jeremy nhướn một bên chân mày dò hỏi. "Cô đã làm gì với bản thân thế, cô gái? Cô trông - mềm mại hơn."

"Giờ cô ấy trông như một mỹ nhân ý, phải không?" Carlton thêm vào. Anh ta có thể đã thật sự nghĩ vậy, hoặc cũng có thể đó chỉ đơn giản là một nỗ lực nhằm xoa dịu cơn ghen của Jeremy.

Tuy nhiên Claire không hề đỏ mặt, có lẽ vì cô ta không hề tin lời anh ta. Nhưng cô ta toét miệng và bảo Carlton, "Đừng có nhồi vào đầu tôi những lời nói bóng bẩy vô nghĩa."

Sự thay đổi ở Claire quả thật sững sờ, nhưng rồi sự tự tin bản thân nó vốn chính là một điều đáng kinh ngạc. Đối với Claire, nó làm diu đi tất cả những góc cạnh thô ráp, cho phép cô ta tán tỉnh và trêu ghẹo mà không coi những điều đó là nghiêm trọng. Cô ta cũng không còn lom khom nữa, và cô ta quả thật có bộ ngực đánh nể, chỗ đầu tiên mà Carlton để mắt đến sáng nay khi anh ta nhìn thấy một Claire "mới". Mái tóc không còn lò xo che hết khuôn mặt, mặc một trong những bộ áo váy đẹp nhất vốn bị chôn vùi tận dưới đáy tủ quần áo, chỉ những thay đổi đơn giản đó cũng đủ làm bề ngoài của cô ta thay đổi hẳn, đến mức hầu như không thể nhận ra.

Nhưng sự tự tin mới là điểm đánh dấu cho cuộc lột xác này. Nó mang lại nụ cười mỉm, tiếng cười giòn tan, hai thứ làm thay đổi toàn bộ ấn tượng về Claire và thể hiện ra những nét xinh đẹp của cô ta. Claire dĩ nhiên không thể được coi là mỹ nhân, có hơi mũm mĩm một chút, nhưng dù thế, giờ đây cô ta vẫn là một cô gái đáng yêu và chắc chắn sẽ không gặp khó khăn gì trong việc hấp dẫn đàn ông.

Danny chính là người đã mở được cái vỏ cứng của Claire, và rất tự hào về chiến công đó. Tối qua họ đã dành hàng tiếng đồng hồ trong phòng cô, rồi phòng Claire, nói chuyện và cười đùa trong khi làm việc để thay đổi vẻ ngoài của Claire. Giữa hai người họ đã hình thành một mối ràng buộc. Danny cảm thấy giờ đây mình đã có một người bạn thân và nhận ra mình đã thiếu thốn sự bầu bạn đến thế nào kể từ khi rời nhà. Một người nào đó để bàn luận những vấn đề quan trọng. Một người nào đó để chia sẻ thành công và thất bại.

"Hai đứa trẻ các cô nên trở lại với công việc đi thôi," bà Appleton nói, ý thức được rằng người chủ nhà vẫn đang ở đó. "Các cô có thể chơi đùa với con vật nuôi chủ Danny vào lúc khác."

Danny đảo mắt và đi về phòng mình để đặt Twitch lại trong chiếc hộp của nó. Nó hẳn đã làm quen với khung cảnh mới nên mới đi khám phá xa hơn khỏi căn phòng của cô, nó vốn là một con vật nhút nhát.

Cô không ngờ đến việc Jeremy sẽ đi theo khi tất cả mọi người đều đang nhìn. Cô đã định sẽ nói chuyện sau với anh về cơn ghen bột phát vừa rồi. Anh thật tệ khi khiến cho mọi người đều nhận thấy rõ ràng anh là người yêu của cô. Không phải vì tất cả mọi người đều chưa đoán ra - à, có thể bà Appleton thì không - nhưng anh gần như đã nói thẳng với Carlton, "Bỏ tay ra khỏi cô ấy, cô ấy là của tôi."

Lúc đó nó đã khiến cô cảm thấy bức bối, nhưng nhớ lại, cô cảm thấy sung sướng nhiều hơn vì sự chiếm hữu mà Jeremy đã thể hiện. Có thể anh quan tâm đến cô nhiều hơn những gì ẩn chứa bên dưới bản tính yêu thích nhục dục thường ngày của anh. Nhưng rồi, có thể anh ghen vì tất cả những người đàn bà của anh.

Thật không may, khả năng thứ hai có lẽ là cao hơn. Phần lớn đàn ông đều nổi nóng khi một người đàn ông khác tán tỉnh công khai người đàn bà mà anh ta hiện đang mang lên giường. Cô sẽ là con ngốc khi suy diễn một hành động nhiều hơn bản chất thật sự của nó, đó chỉ đơn thuần là một bản năng đàn ông.

"Em không có thêm con thú cưng nào trong này đấy chứ? Rắn? Nhện? Vài con chuột cống nữa?"

Danny xoay người lại để thấy Jeremy đang đứng dựa vào khung cửa để mở cửa phòng cô, tay khoanh trước ngực, chân vắt chéo. Vậy là anh đã đi theo cô. Và thế thì thật quá tệ.

Để trả lời câu hỏi của anh, cô khịt mũi. "Nó không phải chuột cống, chỉ là một con chuột nhà rất béo thôi."

"Nếu em nói thế, em yêu."

"Và nó là một tên chết nhát."

"Anh tin rằng mọi con chuột cống đều chết nhát khi những thứ to gấp trăm lần chúng huơ cán chổi về phía chúng."

Cô cười toét miệng. "Có lẽ anh đúng."

Anh rời khỏi cánh cửa. Danny thở hổn hển. Tư thế thư giãn vừa rồi của anh là để đánh lạc hướng. Giờ cô nhìn thấy sức nóng trong mắt anh, sự mãnh liệt. Cô có vẫn chưa phục hồi lại từ cơn ghen vừa bùng nổ. Và lực ép khi hai bàn tay ôm lấy đầu cô ngay trước khi anh hôn cô cung cấp thêm bằng chứng cho suy đoán đó.

Anh không làm đau cô, không chút nào. Những suy nghĩ của cô bị sự đam mê của anh bao trùm, lưỡi anh quét mạnh bạo trong miệng cô, tay anh di chuyển xuống dưới, nâng cô lên để cô có thể cảm thấy sự kích thích căng cứng của anh. Sự tấn công của anh gần như làm cô sợ, nhưng cũng làm cô sung sướng, biết rằng anh muốn cô nhiều đến thế. Nó làm bùng lên trong cô một sự bạo dạn không kém, khiến cô đặt một bàn tay ôm chặt sau mái tóc đen của anh trong khi tay kia trượt xuống lưng, vừa vịn chạm tới đường cong trên mông anh để ép anh vào sát hơn.

Với một tiếng rên đầy khoái cảm, anh lật vác cô lên, và bằng cách nào đó luôn tay được vào trong quần lót, uốn theo đường cong của cô cho đến khi chạm tới sự ấm áp ẩm ướt của cô. Ôi, Chúa ơi, những ngón tay của anh ấn vào trong cô, lần nữa, lần nữa, ra và vào, cổ tay anh nép sát trong khe giữa hai mông cô, phần bị kích thích căng cứng của anh ép chặt vào cô từ phía trước. Những luồng khoái cảm bao trùm Danny đến mức cô kêu lên và đạt cực khoái chỉ sau đó vài

giây. Nếu Jeremy không đang ôm giữ cô thật sát vào anh thì cô đã ngã sụp xuống chân anh rồi.

Miệng anh trượt qua má đến tai cô, lưỡi anh luồn vào trong đó trước khi anh nói, "Anh muốn mớm pho mát cho em trên giường. Chú chuột của em cũng được mời luôn. Anh muốn tưới champagne trên ngực trần của em và liếm cho đến khi một trong hai chúng ta say. Anh muốn bọc em trong những loại lụa thượng hạng và đồ nữ trang xinh đẹp. Anh muốn ở bên em nhiều hơn nữa, Danny." Anh ngửa người ra sau, và sự sở hữu ở đó trong mắt anh. "Hãy làm tình nhân của anh. Anh hứa em sẽ không phải hối hận đâu."

Trong giây phút đó cô không thể suy nghĩ gì được nên không định trả lời anh về một vấn đề quan trọng đến thế. Nhưng cô cũng không định yêu cầu anh rời đi, mặc cho mọi người đều biết anh đã theo cô vào đây. Bản thân cô cũng đang bị thiêu đốt...

"Có lẽ anh sẽ muốn đóng cửa lại," cô gợi ý với giọng khàn khàn.

Anh quay người làm theo lời cô, chỉ để thấy Artie vừa xuất hiện. "Bố cậu đang ở đây, và cả chú cậu. Không biết liệu họ có mang tin tốt lành cho cậu không nữa. Họ đang nhảy vào hòng nhau như mọi khi nên khó mà nói được họ mang đến tin tốt hay tin xấu."

Jeremy thở dài, không phải vì nhận xét của Artie mà bởi vì anh đã không đóng cửa đủ nhanh trước những kẻ xâm nhập. Tiếng thở dài của Danny thậm chí còn nghe rõ hơn. Cô cần phải ngồi xuống. Cô cần một bồn tắm đầy nước lạnh.

Jeremy không để ý đến những cảm xúc đó của cô khi anh nói, "Đi với anh, Danny. Em có thể trực tiếp nghe kết quả kế hoạch của em."

Chương XXXVIII

"Và làm thế nào mà cậu đã có thể giúp đỡ?" James đang hỏi em trai khi Jeremy và Danny bước vào phòng khách. "Cậu là người đã kết hôn, hay là cậu đã ở trong cái chố lâu đến mức quên mất thực tế đó rồi?"

"Đấy không phải ổ chó," Anthony đáp lại. "Và em chưa bao giờ quên là em đã kết hôn với người phụ nữ đẹp nhất từng tồn tại."

"Không thể đồng ý được, cậu em già," James bình phẩm. "George xinh đẹp hơn nhiều."

"George là người Mỹ," Anthony trả đũa, như thể điều đó không được tính đến.

James thở dài. "Cậu biết chứ, có một vài thứ nên được bỏ qua."

"Hơn nữa," - Anthony quay trở lại với chủ đề mà họ đang cãi vã - "anh đã bỏ qua cái điểm chính yếu chết tiệt như anh vẫn thường làm. Anh cố tình hả?"

"Tôi á? Cố ý làm phiền cậu á? Cậu lấy cái ý tưởng ấy ở đâu ra thế hả?"

Anthony huýt sáo đầy chế nhạo. "Như em đang nói, em không gợi ý tham gia vào vở diễn, vì, như anh đã thật thông minh chỉ ra rằng, việc đó sẽ chẳng giúp được gì. Điều mà em muốn nói là em đã có thể được hỏi ý kiến trước khi buổi diễn khai màn."

"Tại sao?"

"Bởi vì thằng nhóc là cháu em. Bởi vì em được biết đến với những khoảng khắc tỏa sáng của thiên tài và đã có thể có những ý kiến đóng góp xuất sắc để giải quyết vấn đề."

James đảo mắt. "Nếu bọn tôi vẫn còn đang lúng túng chưa biết nên hành động thế nào, cậu có lẽ sẽ được hỏi ý kiến - có thể. Nhưng bọn tôi đã có một kế hoạch tuyệt hảo, vậy nên chẳng cần phải tham khảo thêm những ý kiến khác làm gì nữa. Và thiên tài cái mông ý," James thêm vào, ăn miếng trả miếng.

Jeremy quyết định đây là cơ hội tốt để xem vào giữa cuộc cãi vã diễn hình giữa hai người họ: "Thất bại một cách tuyệt hảo, con hy vọng thế."

James liếc nhìn con trai và thậm chí còn mỉm cười. "Thực ra thì, nhóc. Cực kì êm thấm."

"Bất chấp sự thật rằng ta không được hỏi ý kiến," Anthony lẩm bẩm.

"Vậy là Emily thú nhận cô ta đã nói dối ngay từ đầu?" Jeremy hỏi cha anh.

"Còn hơn thế ý chứ, cô ta thú nhận cô ta vẫn còn là trinh nữ. Lỡ lời thôi, nhưng dĩ nhiên đấy

cũng chính là điều chúng ta hi vọng. Nhưng mọi việc cũng suýt nữa thì hỏng bét vì cô ta cũng buộc tội chúng ta vào hùa với nhau chống lại cô ta để giúp gỡ mi ra. Cô ta biết chính xác đây là sự thật, nhưng ít ra cha cô ta thì không, và chúng ta đã gieo thành công cái mầm nghi ngờ trong đầu ông ta về sự thiếu đạo đức của cô ta trước khi cô ta có mặt để phủ nhận. Chúng ta còn có thêm lợi thế rằng ông bố vốn đã nhận thức được xu hướng nói dối của cô con gái, vì cô ta đã làm thế ngay từ nhỏ."

"Con không thể tin rằng mọi chuyện lại suôn sẻ thế," Jeremy mỉm cười nhẹ nhõm.

"Có thể đã không được như vậy," James buộc phải thừa nhận. "Ta nghĩ thằng bạn Andy của mi chính là yếu tố quyết định."

"Như thế nào?"

"Nếu thằng nhóc không bảo đảm với cha cô gái ngay từ đầu rằng nó vẫn muốn cưới cô ta thì Bascomb có thể đã không dễ dàng quay sang nghi ngờ cô ta. Và nếu cha cô ta đứng về phía cô ta, Emily có thể đã không mất bình tĩnh mà lỡ lời."

gay cả khi đã là ba chọi một."

"Thậm chí có thể là mười chọi một. Ngay khi cô ta quảng con bài "vào hùa" lên bàn, màn kịch đã đứng trước một bước ngoặt mới. Nhưng sự chênh lệch đã được tính đến, và đó là khi sự việc tuột khỏi tầm tay cô ta. Vậy nên ba chọi một là đủ. Và chúng ta biết là nên cảm ơn ai rồi đây."

Danny bắt đầu đỏ mặt ngay lập tức khi ba cặp mắt cùng hướng về phía cô. Cô vẫn đang rộn lên sung sướng vì ý kiến của mình đã có hiệu quả, vì Jeremy không phải kết hôn với người anh không muốn. Sự thật thì cô vui mừng vì như vậy anh vẫn còn là một người đàn ông độc thân mà cô có thể hưởng thụ thêm một thời gian nữa. Nhưng cô ghét bị trở thành trung tâm của sự chú ý như thế này, nó làm cô phát ngượng.

"Chẳng có gì to tát mà," cô lẩm bẩm.

"Không," Jeremy thì thào bên tai cô.

Cô dẫm lên chân anh. "Thì không."

Jeremy nói với cha anh. "Thực ra con định mua tặng cô ấy một con mèo con để thể hiện lòng biết ơn."

"Mi gọi đó là một món quà tử tế à?" Anthony huýt sáo chế giễu, quay sang phía anh trai anh để nói thêm, "Anh đã dạy thằng nhóc cái gì vậy?"

"Thật sự thì" - Jeremy cau mày suy ngẫm, thay đổi chủ ý - "mèo không ưa chuột phải không? Con nghĩ là một con cún con thì hơn."

Danny lại dẫm lên chân anh, lần này mạnh hơn nhiều, rất nhiều. "Sao anh dám kể với họ về con thú cưng của em?" cô rit lên với anh.

Nhưng James muốn biết, "Chuột thì liên quan gì ở đây? Và lần này thì thằng em trai ta đúng đấy. Một món đồ trang sức xinh đẹp sẽ là một món quà cảm ơn thích đáng hơn, phải vậy

không? Với ta thì điều đó luôn luôn đúng."

"Em không nghe nhầm đấy chứ?" Anthony nhảy ngay vào câu nhận xét của James. "Anh vừa bảo là em đúng á?"

"Chỉ phân nửa thôi," James lẩm nhẩm.

Nhưng Jeremy giải thích, sau khi đã dịch ra xa khỏi Danny để bảo vệ hai bàn chân, "Cô ấy sẽ ném trả lại con đồ nữ trang. Cô nàng sẽ không nhận quà đâu."

"Ra là thế." James nói, nhìn Danny chăm chú. Rồi anh nói với Jeremy, "Đó cũng là lý do con bé vẫn còn mặc tạp dề, đúng không?"

Sự xấu hổ đâm vào Danny như những mũi kim trước lời nhận xét đó và cô đáp lại một cách kích động, "Sự lựa chọn là do tôi. Đừng cố gán cho tôi cái mắc nhân tình. Tôi đang và sẽ không bao giờ chấp nhận. Tôi không mắc nợ ai cả và tôi hưởng thụ niềm vui với những điều kiện của riêng mình."

"Đấy, đấy!" Anthony reo lên. "Chúa nhân từ, tôi mong có nhiều phụ nữ nghĩ được như thế. Họ không, cô biết đấy. Nghĩ lại thì, chỉ có đàn ông mới có những suy nghĩ đó."

Màu đỏ quay lại rõ rệt trên má, Danny giơ hai tay lên trời trong sự phẫn nộ và tuôn ra khỏi phòng, gầm gừ, "Những tên nhà giàu khốn kiếp."

"Chết tiệt tôi đi, không định xúc phạm cô bé," Anthony nói.

"Chú không đâu," Jeremy đáp. "Cô ấy chỉ không thích bị nhắc nhở rằng mình đã dành mười lăm năm qua sống và nghĩ như một thằng con trai."

"Vậy là lần này James đã không chơi xỏ ta?" Anthony hỏi đầy hiếu kì. "Con bé thực sự đã trà trộn như một thằng nhóc gần suốt cuộc đời?"

"Đó là sự lựa chọn của cô ấy. Nó giúp cô ấy tránh khỏi số phận làm gái điếm, con đoán thế."

"À, ra là thế." Anthony gật gù. "Một cô bé khôn ngoan. Nhưng đối phó với con bé sẽ khó khăn như quỷ, nếu nó có cách nghĩ giống mi."

Jeremy phá ra cười. "Chú không biết đến một nửa đâu, chú Tony."

Chương XXXIX

Trêu chọc Danny thỉnh thoảng cũng có hại cho sức khỏe của anh nên Jeremy quyết định chờ đến chiều trước khi tiếp cận cô lần nữa. Hơn nữa, nó cho anh thời gian để kiếm một món quà mà cô sẽ khó mà từ chối được. Anh cũng lên kế hoạch để họ được ở một mình cùng nhau, và khoảng thời gian trong ngày cũng đóng một vai trò trong đó.

Thế nên tới tận muộn ngày hôm đó anh mới đi kiếm và tìm thấy cô đang thay vải trải giường trong một trong những phòng ngủ dành cho khách. Lạ chúa, ở gần cô với một chiếc giường ở ngay trong tầm với thật là khó khăn, thật sự vô cùng khó khăn. Lần chết tiệt nào cũng vậy, anh đều bị nổi ham muốn nóng bỏng chảy bắn xuyên qua người. Dĩ nhiên, chiếc giường có ở đó trong tầm với hay không không thành vấn đề. Danny đơn giản là luôn ảnh hưởng đến anh theo cách đó bất kể là họ đang ở đâu.

Anh đứng nơi ngưỡng cửa và hắng giọng để thu hút sự chú ý của cô. Cô liếc lên nhìn anh và cau mày. Rõ ràng là cô vẫn còn bực mình với anh vì đã đem mối quan hệ của họ ra bàn tán trước mặt những người họ hàng của anh, có thể đã chuẩn bị sẵn một màn la rầy trách mắng dành cho anh, nhưng bất kể điều gì cô định nói cũng đều bị lãng quên khi ánh mắt cô bắt gặp vật anh đang cầm trên tay - mỗi tay.

"Ôi, anh đã không," cô nói khi cô tiến đến anh và nhắc chú mèo con trắng-như-tuyết khỏi bàn tay trái của anh.

"Em sẽ không giữ nó đâu," cô nói khi đưa chú mèo con lên má dụi dụi.

"Không nghĩ em sẽ" là tất cả những gì Jeremy nói, và cố gắng để không cười.

Với ánh mắt nơi chú chó con trên tay phải anh, cô tiếp tục, "Em cũng sẽ không giữ nó đâu," trong khi đưa tay ra lấy chú cún khỏi tay anh.

"Dĩ nhiên là không," Jeremy tán thành.

Cô đi lại chiếc giường để đặt cả hai con vật xuống đó. Chúng hít ngửi nhau một lúc, rồi chú cún con cuộn tròn thành một quả bóng và ngủ, trong khi chú mèo con ngồi cạnh đó và bắt đầu liếm láp một chiếc móng vuốt. Chúng gần như bằng nhau về kích cỡ, có lẽ không quá vài tuần tuổi.

"Anh nghe nói chúng sẽ sống rất hòa thuận nếu lớn lên cùng nhau," Jeremy nói, đến đứng phía sau cô để quan sát hai sinh vật nhỏ xíu.

"Anh nghĩ vậy à?"

"Cả với chuột cũng vậy."

Cô rên lên và than phiền, "Anh là một kẻ xấu xa, Jeremy Malory."

"Cám ơn em. Anh đã rất nỗ lực đấy."

Cô liếc ngược lại anh. "Sao anh không thể chỉ nói rằng anh đã mua chính mình?"

"Nhưng anh đã làm thế mà!"

"Rất tốt, vậy thì anh không phiền nếu em giúp anh chăm sóc chúng chứ?"

"Không phiền chút nào đâu, cưng ới."

Cô mỉm cười với anh và ngồi xuống giường để kéo chú mèo con vào lòng và vỗ về nó. "Chúng thật đáng yêu, phải không."

Những ngày gần đây, điều duy nhất anh thấy đáng yêu là cô. Nhắc đến chuyện đó, anh thậm chí đã không liếc mắt nhìn bất kì người phụ nữ nào khác kể từ khi anh để mắt đến Danny. Nhưng để duy trì không khí nhẹ nhàng, vì anh vẫn còn một kế hoạch khác để trình bày với cô, nên anh chỉ đơn giản gật đầu.

"Mặc dù anh rất thích được để em phục sức lộng lẫy cho một đêm trong thành phố," anh đề cập một cách bình thường, "anh nhận thấy là chúng ta cần một người đi kèm, mà việc này không nằm trong kế hoạch. Vậy nên anh đã quyết định làm một chuyến picnic."

"Giờ đã quá giờ ăn trưa rồi, nếu anh không để ý."

"Nhưng vẫn chưa quá giờ ăn tối mà, đúng không? Và ai bảo là picnic chỉ dành cho bữa trưa? Anh đang nghĩ đến một bữa tối sớm ngoài trời bên cạnh một chiếc hồ rất đẹp với hương hoa tràn ngập trong không khí. Giờ thì hãy nói với anh đó không phải là một cái tuyệt hảo để ăn mừng xem nào? Và em đúng là còn nợ anh một cuộc ăn mừng đấy. Em đã một-tay lôi anh lên từ đáy địa ngục đen tối. Vậy thì tại sao em lại không coi đó là một lý do để ăn mừng, anh thì có đấy, và anh hoàn toàn muốn được làm việc đó với em. Thế nên chuyến picnic nghe thế nào?"

"Nghe rất tuyệt, thật đấy. Em chưa bao giờ đi picnic cả. Có một cái hồ trong thành phố à?"

"Anh đang nghĩ đến một địa điểm riêng tư hơn một chút, nơi chúng ta sẽ không bị làm phiền bởi những người sẽ nhận ra anh. Và anh biết một chỗ khá tuyệt ngay bên ngoài London, không xa chút nào. Anh đã yêu cầu xe ngựa sẵn sàng rồi, và bà Appleton đã đồng ý để mắt đến "lũ trẻ" ở trong bếp cho đến khi em trở về. Bà ấy cũng đã chuẩn bị một giỏ đồ ăn rồi. Vậy nên lấy áo khoác của em đi và chúng ta sẽ lên đường."

Anh rời căn phòng trước khi cô kịp nghĩ ra một vài lý do tại sao cô không nên đi cùng anh. Và ba mươi phút sau họ đã bỏ lại London phía sau. Anh chỉ nói dối một chút vì quãng đường mà họ sẽ đi. Chiếc hồ mà anh nghĩ đến nằm gần một quán trọ cách London hơn một giờ đi xe. Cha anh thường nghỉ đêm ở đó trên đường trở về từ Haverston nếu James khởi hành muộn. Và có một quán trọ gần đó là điểm then chốt trong kế hoạch của Jeremy, vì anh hi vọng sẽ dành cả đêm ở đó với cô.

Nhưng cô không thực sự chú ý đến quãng thời gian họ dành để đi đến đó, vì cô chưa bao giờ ngồi ở chỗ bên cạnh người lái xe trước đây nên đang mãi ngắm nhìn khung cảnh không bị giới hạn. Anh cũng duy trì mạch đối thoại nhẹ nhàng, kể cho cô nghe anh đã phải xuống tận địa ngục và quay trở lại thế nào để kiếm cho cô hai con thú cảnh, khi mà trên thực tế con mèo con

là từ một thùng rác trong nhà Reggie, và con chó con là từ một thùng rác trong nhà Kelsey, hai người đã đề cập đến chúng với anh khi họ cùng đi mua sắm

Chiếc hồ thực sự là một quang cảnh ngoạn mục vào thời gian này trong năm, những bông hoa với vô vàn màu sắc khác nhau điểm trang cho cảnh vật quanh hồ, vài chú vịt trời nổi trên mặt nước, một trong số đó với một đàn ba chú vịt con theo sau. Và bà Appleton đã thể hiện vượt trội khả năng với khoảng thời gian được báo trước ít ỏi: đồ ăn phong phú và ngon tuyệt, còn có cả vài chai rượu vang nữa.

Họ ăn, họ cười, họ thậm chí còn có vài cuộc đối thoại có ý nghĩa. Bất chấp ý muốn duy trì tâm trạng thoải mái nhẹ nhõm của Jeremy, mục tiêu bằng cách nào đó đã được nhắc đến, và Danny trở nên nghiêm túc khi cô thừa nhận, "Em đã có một mục tiêu nhiều năm trước đây, tuy rằng thật ra thì nó là không thực tế, vì em đã không có cách nào có thể đạt được mục tiêu đó."

"Cái gì vậy?"

Cô đang nằm trên tấm vải họ đã trải ở bờ hồ, đầu cô gối trên đùi anh. Trong một bàn tay là một cành hoa cúc dại mà cô đang mân mê một cách lười nhác, ly rượu vang trong tay còn lại.

"Em muốn đưa những đứa nhỏ đến một môi trường sống ổn định hơn."

"Những đứa trẻ sống cùng em hả?" anh hỏi, những ngón tay anh lơ đãng chải qua những lọn tóc cô.

"Vâng. Em đã cảm nhận một cách chua chát sự thiếu giáo dục của mình, vậy nên em nghĩ những đứa trẻ khác cũng cảm thấy thế. Em muốn mang lại điều đó cho chúng, cho chúng một nguồn cung cấp thực phẩm ổn định nữa, để chúng không còn phải đi ăn cắp nữa."

"Nghe như em muốn xây dựng một trại mồ côi đích thực cho chúng."

Những ngón tay anh di chuyển xuống má cô, và rồi đến trái tai và đến cổ, những động chạm của anh vẫn còn nhẹ nhàng lơ đãng. Tuy vậy, anh nhận thấy cô rùng mình và đánh rơi cành hoa cúc dại mà không biết. Và phải mất một lúc cô mới trả lời anh được.

"À, lúc đó em còn quá nhỏ để nhận ra điều đó. Đó chỉ là một mục tiêu mà em có trong một hay hai năm gì đó," cô kết thúc với một cái nhún vai.

Jeremy hơi lưỡng lự khi đưa ra lời đề nghị, nhưng vẫn làm. "Liệu em có để anh hoàn thành mục tiêu đó cho em không?"

Cô nhíu mày. "Ý anh là anh sẽ tài trợ hả?"

"Cũng tương tự thế."

"Đó sẽ là một món quà, đúng không? Với một yếu tố "hàm ơn" thật là to. Không, đó không phải mục tiêu của anh. Nó là của em, nhưng ngay cả bây giờ, em vẫn chưa biết làm thế nào em có thể hoàn thành nó, không phải với đồng lương của một cô hầu."

Anh ho và nói, "Anh có thể tăng lương cho em."

Cô cười trước luận điệu của anh. "Không nếu anh không định tăng lương cho tất cả mọi người, anh sẽ không làm thế đâu. Anh đã luôn được một món quà cho em rồi. Em sẽ cho qua lần này, nhưng đừng làm vậy lần nữa đấy."

Anh vội lấy bàn tay để không của cô, nâng lên miệng để anh có thể nhắm những ngón tay cô.

"Em làm cho mọi việc khó khăn như quý ý, cưng ạ. Em thấy đấy, anh có một sự thôi thúc bao trùm là phải tặng đồ cho em." Anh đưa một ngón tay cô vào miệng và mút nó trong một lúc. "Anh không biết tại sao. Chưa bao giờ bị một kéo vự thôi thúc nào như thế trước đây." Anh cắn chặt vào ngón tay thứ hai của cô "Và nó có hơi làm anh nản lòng - không, nghĩ lại thì, rất là nản lòng."

Giờ cô đang nhìn lên anh, nói có chút hụt hơi, "Anh làm gì có loại cảm giác đó."

"Và làm sao em biết được, khi có lẽ em chưa bao giờ từng cảm nhận sự thôi thúc như thế trước đây?"

"Thực tế là có," cô thú nhận. "Bất cứ khi nào em nhìn thấy thứ gì mà em thích, em luôn nghĩ, có lẽ Lucy cũng sẽ thích nó. Dĩ nhiên, đấy là vì em quan tâm đến chị ấy. Chị ấy đã như một người mẹ, một người chị, và là người bạn thân nhất của em. Vậy thì điều mà anh đang cố nói với em theo cái cách kì cục của những người giàu có các anh là anh quan tâm đến em phải không?"

"Ôi, Chúa nhân từ, nếu đến giờ mà em vẫn chưa nhận ra, anh nghĩ anh sẽ bóp cổ em mất. Hay tốt hơn là..."

Anh kéo cô dậy cho đến khi cô nằm trên cánh tay anh và hạ thấp miệng anh xuống với cô, nếm cô thật sâu, thật tường tận, với một sự thôi thúc đầy đam mê mà anh không thể kiểm soát được. Anh yêu được nếm nấp cô, yêu được chạm vào cô, cảm thấy cô run rẩy trong tay anh như lúc này đây. Anh bắt đầu cởi cúc chiếc áo sơ mi của cô, nhưng sự khéo léo và kiên nhẫn đã rời bỏ anh, và thay vào đó anh khum tay ôm lấy bộ ngực cô qua lần vải. Cô đưa tay lên ôm lấy cổ anh. Hành động đó thiêu đốt anh nhiều hơn, nhưng tiếng rên của cô...

Sử dụng đến tất cả ý chí mà anh có, Jeremy dứt miệng anh ra khỏi miệng cô. "Mẹ kiếp! Nếu không có sự hứa hẹn của một chiếc giường thoải mái trong quán trọ gần đây thì anh đã làm tình với em ngay tại đây trên bãi cỏ rồi. Anh nghĩ đã đến lúc chúng ta rời khỏi đây rồi, cưng, thực sự đấy."

Chương XL

Trời đã gần tối hẳn khi họ thu dọn xong những gì còn lại của buổi picnic và quay trở lại chỗ chiếc xe ngựa của Jeremy. Những gì ít ỏi còn sót lại của vầng dương bị che khuất phía sau một vầng mây dày và những thân cây hai bên đường. Nếu không nhờ những thân cây đứng như một kiểu hàng rào đó, có lẽ họ đã không thể ở trên đúng con đường, vì cỗ xe không được thiết kế cho những chuyến đi về vùng quê, ít nhất không phải vào ban đêm.

Tuy vậy ngôi quán trọ sáng đèn cũng hoạt động như một loại đèn hiệu từ tận phía xa, và khi họ tới nơi, Jeremy đã lại có thể thư giãn. Anh không đề cập đến những gì có thể xảy ra trên đường, nơi những tên cướp đường vẫn thường lảng vảng trong đêm, nơi chỉ một sự chệch hướng nhỏ nhất của cỗ xe cũng có thể khiến họ kết thúc trong một cái mương. Qua đêm trong một cỗ xe không mui bên đường sẽ là một cách nát bét để kết thúc một ngày thú vị nhất.

Khoác tay nhau, họ đi vào lên cầu thang tới phòng mình. Danny đã không hề hỏi tại sao họ lại qua đêm trong quán trọ thay vì trở lại London cũng như không thắc mắc tại sao anh chỉ yêu cầu một phòng cho cả hai người. Cô có lẽ hiểu được những nguy hiểm rình rập trên đường, căn phòng đơn, hoặc là cô cũng háo hức trước cuộc làm tình giống như anh, hoặc là cô cho rằng việc đó không thành vấn đề ở đây, nơi không ai biết họ.

Trường hợp này không hoàn toàn chính xác như vậy. Người chủ quán trọ nhận ra Jeremy và gọi anh bằng tên. Anh đã là khách ở đây trong nhiều năm đủ để ông chủ nhớ anh. Một trong những người khách trong phòng sinh hoạt chung cũng nhận ra anh, hay có vẻ như thế. Thực ra thì anh chàng đó đang mãi ngẩn nhìn Danny, và với một sắc thái biểu cảm cho thấy anh ta đang nhìn thấy một thiên thần - hoặc một con ma.

Nhưng cặp đôi không để ý đến những điều đó, và một lần nữa, sự khéo léo tinh tế của Jeremy đã bị bỏ lại ngoài cánh cửa ngay khi anh đóng nó phía sau lưng họ. Việc thắp đèn có thể đợi. Cởi quần áo hoàn toàn có thể đợi. Jeremy gần như là ném Danny lên giường và hôn cô thật sâu đến mức cô đã không thể thốt ra một từ phản đối. Nhưng cô cũng không hề có chút ý muốn phản đối. Trên thực tế, anh cũng không chắc ai trong số họ đang là người bị khao khát thiêu đốt nhiều hơn.

Danny thấy sự thiếu kiểm soát của Jeremy đặc biệt gợi tình. Anh giật chiếc áo khoác ra và quăng đi. Cô đã mang chiếc áo của mình theo và giờ đây thả rơi nó khi anh ném cô lên giường. Anh xé toạc cổ tay chiếc áo sơ mi và đơn giản là kéo nó qua đầu. Cô nhanh chóng cởi áo sơ mi của mình, sợ rằng nếu không đó là thứ tiếp theo sẽ bị anh xé toạc. Áo lót trong của cô anh chỉ đơn giản kéo xuống rồi giữ chặt hai bầu ngực cô trong hai bàn tay và vùi đầu mình vào giữa chúng với một tiếng rên, mút một bên cho đến khi cô kêu lên cầu xin sự nhân nhượng của anh. Miệng anh, thật nóng, vẽ một đường lên tới cổ cô và hôn và cũng mút ở đó. Rồi anh chuyển đến tai cô, nơi anh thở ra hỗn hển, "Chạm vào anh đi. Anh yêu cảm giác khi em chạm vào anh."

Anh lăn người lại và đặt cô ngồi trên háng anh để cô có thể tiếp cận anh dễ dàng hơn. Đôi bàn tay cô di chuyển qua ngực anh, nhẹ nhàng dứt dứt hai núm vú. Anh rên lên khi cô cúi xuống để liếm một bên và trở nên bị kích thích đến mức suýt nữa khiến cô ngã xuống. Kéo váy của cô lên cho khỏi vướng, anh trượt một bàn tay và trong váy lót và tóm lấy mông cô, ép sát háng cô và

háng anh. Nhưng như thế đối với cô là chưa đủ, đó chỉ đơn thuần là một sự đùa bỡn. Cô muốn anh ở trong cô, cứng rắn và nóng bỏng và chôn thật sâu. Cô không thể đợi lâu hơn được nữa.

Những tiếng rên rỉ của cô đã nói lên điều đó. Bàn tay anh giữ lấy tóc cô, hướng dẫn miệng cô trở lại với miệng anh khi anh lăn người trở lại, cùng lúc anh dùng tay kia để cởi váy lót của cô. Và rồi cô có cái mà cô muốn, anh ở trong cô, với sức nóng hùng hực, đâm mạnh vào nơi sâu thẳm của cô, và cô nổ tung xung quanh anh, hút anh vào thậm chí sâu hơn, những tiếng hét vì khoái lạc của cô mất hút dưới đôi môi anh, tiếp tục khi anh ấn vào lần nữa và lần nữa, đến khi tiếng hét của chính anh cắt ngang qua căn phòng.

Trái tim Jeremy vẫn còn đang đập thành thịch. Không chút nghi ngờ, đó chính là lần đạt cực khoái ngoạn mục nhất trong đời anh. Thì ra đó là điều sẽ xảy ra khi sự hưởng ứng bị đè nén từ giờ này qua giờ khác?

Không, anh chưa có kinh nghiệm với sự hưởng ứng trước đây. Nó chưa bao giờ như thế này. Đó chính là Danny. Với một vài lí do, cô đang ảnh hưởng đến anh theo cách mà chưa một phụ nữ nào trước đây từng làm được. Và không phải chỉ riêng chuyện làm tình. Nỗi mong muốn được ở cùng cô, mỗi phút trong ngày, trong khi anh biết rõ là mình không thể, là một sự bức bối thấm thía, và anh không chắc phải đối phó với nó thế nào.

Jeremy ghét phải rời khỏi cô thậm chí chỉ trong chốc lát, nhưng cuối cùng anh cũng hoàn tất việc cởi quần áo. Anh thậm chí còn dập và tắt vài ngọn đèn vì thời gian vẫn còn sớm và anh chưa hề mệt chút nào.

"Chúng ta không mang theo chút đồ ngủ nào." Danny chỉ ra khi anh trở lại với cô trên giường.

"Có, chúng ta có," anh nói, lại kéo cô vào sát vào anh. "Anh không biết em thế nào, nhưng anh ngủ trong vòng tay em. Em được chào đón để thử ngủ trong vòng tay anh."

"Nếu anh nghĩ việc đó ổn thì em cho rằng em sẽ tin vào sự đánh giá của anh." Cô cuộn tròn lại trong lòng anh để được thoải mái.

"Cảm giác thật là, khi em ở trong một quán trọ mà không phải để ăn cắp của khách trọ."

Anh cười lúc cú. "Anh không cần phải khóa em lại đấy chứ hả? Em không thể kiềm chế bản thân được một lúc sao?"

"Em đang cân nhắc chuyện đó. Khách trọ thường trở nên ồn ào khi họ phát hiện ra mình đã bị trộm. Không nghĩ em muốn bị một vụ ồn ào làm cho thức giấc."

Cô không nói gì nữa. Anh đợi gần một phút trước khi nhắc đầu lên để xem cô có đang cười nhạo không. Cô không, thậm chí không cả nhếch môi.

"Em đang đùa đấy chứ, phải không?"

"Dĩ nhiên rồi, anh bạn," cô trấn an anh. "Nhưng trong khi chúng ta đang ở chủ đề về kiềm chế, anh cần thêm một chút thực hành cho bản thân mình đấy."

"Cẩn lười em đi. Em giữ khoảng cách với anh nhiều nhất có thể. Thêm một chút nữa thôi là anh sẽ phát điên rồi."

Cô khụt khịt, "Không, anh sẽ không, và em không nói đến kiểu kiềm chế đó. Em nói đến sự ghen tuông của anh cơ."

"Ghen tuông!" anh kêu lên, rồi thêm vào với vẻ khó chịu, "Anh chưa bao giờ ghen cả."

"Vậy thì sáng nay anh đuổi việc Carlton vì cái gì, hả?"

"À, cái đó," anh nói với một cái nhún vai. "Đó là - ừ thì, đó thì, hmmm, anh không chắc đó là cái quái quỷ gì nhưng chắc chắn không phải là-"

"Nó đúng là. Và như thế thật là ngu ngốc. Anh thậm chí đã không dừng lại để tìm hiểu tại sao em lại đang ngồi trên người anh ta trước khi đuổi việc anh chàng tội nghiệp. Anh cũng nên tin tưởng vào em, Jeremy, bởi vì cách duy nhất để chuyện này ổn thỏa là để nó chỉ giữa hai chúng ta thôi. Anh hiểu chưa?"

"Không một tẹo nào."

Cô thở ra một hơi dài thượt. "Anh là một ngoại lệ đối với em. Nếu em bắt đầu làm tình với tất cả Tom, Dick và Harry mà em thì rồi em sẽ trở thành một con điếm mà em đã thề sẽ không bao giờ là. Vậy nên sẽ không có người đàn ông nào khác. Khi chúng ta kết thúc, em sẽ đợi để kết hôn với một ai đó, nhưng em sẽ không ném thừ trước đầu, nếu a hiểu ý em."

Anh kéo cô vào sát hơn. "Danny, cưng, anh nghiêm túc nghi ngờ rằng "chúng ta có bao giờ kết thúc'."

Cô không trả lời ngay. Anh nhận thấy mình đang nín thở cho đến khi cô nói, "Trừ khi em được đề nghị một công việc tốt hơn."

Anh ngồi dậy. Cô ấn anh nằm xuống trở lại. "Em đang đùa mà. Dĩ nhiên rồi, anh thấy sự khác nhau chưa?"

Anh nhíu mày. "Anh tin rằng anh biết sự khác nhau, và em đang không đùa chút nào. Công việc gì có thể quyến rũ em khỏi anh thế?"

Lần nữa, cô không có vẻ gì là sẽ trả lời anh, nhưng cuối cùng cô thở dài và nói, "Làm vợ và làm mẹ. Em đã xác định rõ ràng về chuyện đó rồi. Em muốn gia đình riêng của em. anh đã có gia đình, một gia đình lớn, thế nên anh không có cái khao khát với một gia đình mới nữa. Nhưng cuối cùng em cũng sẽ tiếp tục cho đến khi đạt được những mục tiêu của mình."

Anh ôm cô vào lòng, chặt hơn cần thiết. Anh không thích bị nhắc nhở đến những mục tiêu của cô, nhưng cái "cuối cùng" của cô có thể là nhiều năm sau nữa, thậm chí có thể không bao giờ đến, vậy nên anh sẽ không phải lo lắng về chuyện đó bây giờ, trong khi cuộc tình của họ đang tiến triển rất thuận lợi.

Một lúc sau anh thú nhận, "Anh không chắc làm thế nào có thể lưu giữ niềm hạnh phúc mà anh đang cảm thấy ngay lúc này đây."

Danny đang dần thiếp đi, nhưng nghe anh nói thế chắc chắn đã khiến cô tỉnh hẳn. Cô ngửa đầu ra sau để nhìn anh chăm chú.

"Anh hạnh phúc thật chứ?"

"Nếu không anh đã không nói thế. Nhưng anh thực sự mong em bắt đầu chia sẻ chiếc giường với anh ở nhà. Không phải cứ như thế mọi người vẫn chưa biết anh đã đánh dấu quyền sở hữu thế nào. Anh đã thể hiện rất rõ ràng sáng nay, đúng không?"

Đôi mắt cô nhìn anh hẹp lại. "Nếu anh nói với em cái trò ngu ngốc sáng nay là cố ý, em sẽ nhéo anh - thật mạnh."

"À, không, hoàn toàn không phải cố ý." Và rồi anh cười nhả nhỏ. "Nhưng nó hóa ra lại rất có tác dụng, em có nghĩ thế không?"

"Em nghĩ chúng ta tốt hơn để mặc mọi chuyện như chúng vẫn thế. Anh vẫn đang cố gắng biến em thành một cô nhân tình. Dừng lại đi. Em vừa nói với anh quan điểm của em rồi. Bình đẳng cho cả hai phía."

"Đúng, nhưng việc đó liên quan gì đến chuyện ngủ cùng nhau hàng đêm? Ngủ, Danny. Anh thực sự yêu việc chỉ ôm em trong vòng tay."

Cô mỉm cười với anh và rúc xuống trở lại. "Có vẻ tuyệt đấy nhỉ? Em sẽ phải nghĩ đấy." Và rồi khi cô chìm dần vào giấc ngủ một lúc sau đó, cô lẩm bẩm, "Anh là một chiếc áo ngủ rất tốt, thật đấy."

Chương XLI

Quán trọ không phải là một nơi lý tưởng để làm việc này. Tyrus rút ra kết luận đó khi nửa đêm đã trôi qua mà đèn trong phòng cô gái vẫn sáng. Hắn vẫn không thể tin mình đã lại lần nữa tìm thấy cô ta, khi mà hắn đã mất hết hi vọng. Hắn đã rất tự tin, sau chuyến viếng thăm tên nhà giàu, lần này hắn sẽ hoàn thành công việc. Để rồi phát hiện ra cô ta không còn ở chỗ mà hắn vẫn nghĩ, nơi hắn nhìn thấy cô ta đến vào ngày hắn theo dõi cô ta. Cô ta đã bị đá ra ngoài và bọn chúng không biết cô ta đã đi đâu. Và London quá rộng ngay cả chỉ để hy vọng hắn sẽ tình cờ gặp lại cô ta, vậy nên hắn bỏ cuộc.

Tuy nhiên hắn chưa trở lại để kể với quý ngài kia, không muốn thừa nhận rằng hắn lại lần nữa thất bại. Nhưng giờ hắn đã tìm thấy cô ta! Và lần này hắn không định để cô ta xổng mất, hắn sẽ kết thúc công việc tối nay.

Hắn nghĩ rằng sẽ phải đợi vài tiếng đồng hồ nên vợ một chai rượu rum trong kho của người chủ quán mang lên phòng mình. Hắn đã không biết rằng đôi trai gái đến đây không phải để ngủ. Đáng nhẽ hắn nên nghĩ ra. Con bé đã trở thành một món đồ sáng giá, giống như mẹ cô ta. Và tên quý tộc đi cùng không thể rời tay khỏi cô ta.

Nhưng rồi, lúc nào đấy chúng cũng phải ngủ chứ. Hắn nghi ngờ việc chúng sẽ trở lại nơi mà chúng đã đến từ đó giữa đêm thế này. Vậy nên hắn đợi, và đợi. Cứ khoảng mười phút hắn lại mở cửa phòng mình chỉ vừa đủ để xem liệu ánh sáng còn hắt ra từ dưới khe cửa phòng cô ta.

Con bé đi cùng Malory, thật là một điều tệ hại. Cái gia đình đó quá khét tiếng, thậm chí ngay cả hắn cũng biết tiếng họ. Việc họ đều thuộc tầng lớp quý tộc chết dẫm không phải là vấn đề, mà họ đều không phải là những người đàn ông có thể qua mặt. Những tay súng cừ khôi, hắn đã nghe thấy thế, bậc thầy đấu kiếm, bậc thầy trên võ đài - bậc thầy tại những hoạt động ban đêm. Vậy nên hắn sẽ cố gắng không làm tổn thương thẳng thóc, chỉ tấn nó đủ để nó bất tỉnh thôi.

Với vận may thối nát của mình, rất có thể hắn cũng sẽ giết cả Malory. Nhưng không nếu hắn chưa giết được cô gái trước. Ngay khi con bé chết, vận may của hắn sẽ quay trở lại.

Đêm đó Danny mơ một giấc mơ tồi tệ. Cô đáng nhẽ không nên có giấc mơ đó. Nó vốn chỉ ám ảnh cô mỗi khi cô căng thẳng về chuyện gì đó, sợ hãi, hay cảm thấy bất an, không thứ gì xuất hiện đêm nay. Nhưng nó khiến cô tỉnh giấc, khi chiếc chùy vung lên về phía đầu cô.

Sau một cái rùng mình để rũ bỏ giấc mơ, cô quay người dịch gần hơn vào Jeremy. Lần này, cô đã có ai đó để tìm kiếm sự an ủi. Cô không nghĩ đến việc đánh thức anh. Chỉ ở gần anh, chạm vào anh đã đủ để chịu rồi.

Nhưng giờ cô đã đủ tỉnh táo để không gặp khó khăn trong việc nghe thấy những tiếng gõ nhẹ trên cánh cửa và tiếng một người phụ nữ hỏi, "Jeremy, cậu có ở trong đó không?"

Danny cứng người lại. Một loạt ý nghĩ lướt qua trí óc cô, không thứ gì tốt đẹp. Và cô không hề dè dặt chút nào trong việc lay Jeremy dậy để nghe những điều đó.

"Cái gì vậy?" Anh ngồi dậy ngay lập tức.

"Có một cô ả ngoài cửa đang gọi anh," Danny gần như là gầm gừ.

"Có quý ngoài đó á. Em đang ngủ mơ à?"

Và lần nữa ngoài cửa: "Jeremy, chị nghe thấy cậu trong đó. Cậu có đủ tử tế để tôi vào không?"

"Ôi, Lay Chúa," giờ anh nói trong sự ngạc nhiên. "Amy? Vậy là anh có biết cô ta, hả?"

Giọng Danny đủ giận dữ để anh có thể đoán ra, "Không phải như em nghĩ đâu. Đây là chị họ anh."

"Chắc rồi," Danny nói khi cô đặt cả hai chân lên lưng anh và đá anh ra khỏi chiếc giường.

"Quý tha ma bắt," anh nói, lấy lại thăng bằng trước khi chạm đất. "Đây là sự thật."

Anh đánh một que diêm để thắp ngọn đèn cạnh giường. Tiếng thở hổn hển của Danny kéo ánh mắt anh trở lại với cô, và rồi tới người đàn ông cô đang nhìn chăm chăm. Hắn trông vào khoảng trung niên, mặc dù có mái tóc dài và bạc trắng, vương vãi những sợi rơm. Rơm? Hắn cao, gầy, và ăn mặc như một kẻ ăn xin, quần áo hắn mòn vẹt và đầy những lỗ rách.

Tên đàn ông đã đóng băng tại nơi hắn đang đứng khi que diêm lóe sáng, cách góc giường nơi Danny nằm chỉ vài foot, trông ngỡ ngàng y như hai người họ. Hắn cầm một cây gậy trên một tay và một cái gối trên tay kia, thứ có lẽ hắn định dùng để nhét đồ đạc của họ. Từ hắn bốc lên mùi rượu, một bằng chứng cho thấy hắn đang không suy nghĩ một cách mạch lạc.

"Amy!" Jeremy gọi vọng ra. "Lùi ra khỏi cánh cửa, vì em sắp sửa ném vài thứ qua đó - trừ khi chị có một khẩu súng, trong trường đó chị có thể vào đây và dùng nó."

"Chị không mang súng," người phụ nữ gọi lại. "Nhưng Warren có. Anh ấy đang mang ngựa của bọn chị vào chuồng. Anh ấy sẽ lên đây ngay thôi."

Jeremy đã đang trên đường vòng quanh chân giường về phía kẻ đột nhập. Nghe đến súng đã làm vài nét hoảng loạn xuất hiện trong mắt hắn và khiến hắn luồn qua chiếc giường về phía cánh cửa và ra bên ngoài. Danny tóm được một bàn chân của hắn khi hắn bắn xẹt qua cô. Nhưng cô bị tuột tay vì đà lao đi của hắn. Nó khiến hắn ngã đập đầu xuống sàn nhà bên kia chiếc giường, nhưng hắn không ở yên đó. Nhanh nhẹn so với tuổi tác, hắn bò dậy trên đôi chân và lao ra khỏi phòng.

Jeremy đuổi theo hắn, không buồn nghĩ đến tình trạng trần truồng của mình. Danny nhanh chóng mặc váy áo vào để cô có thể đuổi theo. Cánh cửa vẫn đang mở rộng. Người phụ nữ ngoài hành lang không có gắng nhòm qua. Nếu cô ấy đúng là chị họ Jeremy, hắn là cô ấy đang đứng ngoài đó, quay lưng lại.

Jeremy quay lại ngay khi Danny vừa mặc quần áo xong. Anh trông hoàn toàn cú kính, và điều đó khiến cô bắt đầu cười.

"Em cười cái quái quỷ gì thế?" anh hỏi, giọng anh cũng khó chịu như biểu hiện của anh.

Đây quả là một vở hài kịch của những sự sai sót, từ phía tất cả mọi người, cô không thể nhịn nổi và nói, "Anh vừa mới đuổi theo tên trộm xuống sảnh hoàn toàn trần truồng."

"Và khiến tôi bị tai tiếng!" Amy gọi vói vào từ ngoài hành lang với giọng ghê tởm.

"Hắn sẽ chuồn mất nếu anh nhặt chiếc quần lên trước," Jeremy chỉ ra một cách hợp lý.

"Vậy đuổi theo hắn trần truồng có ích à?" Danny nói. "Anh tóm được hắn rồi à?"

"Không," Jeremy lẩm bẩm. "Hắn lao thẳng xuống nhà, hất ngã rất nhiều người, và chết tiệt nếu hắn không đứng dậy được ngay và tiếp tục chạy. Anh sẽ tạo ra một c nế trần truồng phi qua vùng nông thôn, cảm ơn rất nhiều, nhất là khi không mang bốt."

"Đừng quan tâm đến bốt. Cậu đã mặc quần vào chưa đấy?" Amy hỏi.

Jeremy đảo mắt và vói lấy chiếc quần Danny đang giơ ra cho anh. Lát sau anh nói vói ra ngoài cửa, "Mang cái mông chị vào đây, mèo con, và kể với em chị nghĩ chị đang làm cái quái quỷ gì vậy, đập cửa phòng em vào giữa đêm?"

Amy thò đầu vào qua cánh cửa mở, và nhìn thấy ít nhất anh cũng tử tế được một nửa với chiếc quần ở đúng vị trí, cô đi vào và nói một cách giằng dỗi, "Chị không đập cửa. Chị đã làm việc đó rất lặng lẽ, chị sẽ cho cậu thấy."

"Cô ấy đúng đấy," Danny thêm vào, giờ đây đã chắc chắn người phụ nữ là chị họ anh.

Chính giọng điệu của anh và cách anh gọi cô ấy đã thuyết phục Danny. Nhưng giờ đây khi nhìn người phụ nữ, tất cả nghi ngờ của cô đều tan biến. Cô ấy cũng sở hữu mái tóc đen như màn đêm như Jeremy, cũng đôi mắt màu cobalt sẫm với những tia gợi tình ánh lên trong đó. Cô ấy cũng đẹp mê hồn. Phải chăng cả gia đình họ đều như vậy?"

"Chị làm gì ở đây vậy, Amy?" Jeremy muốn biết. "Tien thế, chị và Warren trở lại Anh từ lúc nào thế?"

"Chúng tôi vào cảng trưa nay, hay đúng hơn, trưa hôm qua. Và chị có linh cảm-"

"Lạy Chúa, đừng để ý," Jeremy cắt ngang với một tiếng rên. "Quên là em đã hỏi đi. Em không muốn nghe về nó đâu."

"Ôi, yên nào," Amy nói và yên vị trên một trong những chiếc ghế đệm mà căn phòng cung cấp.

Jeremy nhìn quanh phòng tìm kiếm chiếc áo sơ mi vì anh đã quăng nó đi lúc cởi ra. Anh đang cố gắng hết sức để lờ đi bà chị họ. Danny ngồi xuống giường, linh cảm tối nay cô sẽ không thể quay trở lại với giấc ngủ sớm được.

"Bọn chị cập cảng trưa nay, hay đúng hơn, bọn chị xếp hàng. Tàu của Warren có lẽ vẫn còn đang đợi giấy phép cập cảng. Nhưng ngay khi chân chị chạm bến cảng, chị có một linh cảm kì lạ là cậu đang gặp rắc rối. Vậy nên bọn chị đi thẳng đến nhà chú James, chỉ để tìm ra là cậu đã dọn

ra ở riêng trong khi bọn chị không có nhà, vậy là cậu không có ở đó. Nhân tiện, chuyện ra ở riêng của cậu thế nào?"

"Tuyệt, cảm ơn. Chị không kể với cha em về linh cảm của chị đấy chứ?"

"Không không, chị đã kiềm chế được. Nhưng rồi bọn chị nghĩ rằng sẽ tìm thấy cậu tại nhà mới của cậu. Đã khá khó chịu khi được báo rằng cậu đi vắng cả ngày. Nhưng ít nhất cậu cũng còn đủ tỉnh táo để nói cho người quản gia của cậu nơi cậu sẽ đến, phòng khi có ai cần tìm cậu."

"Loại rắc rối gì thế, Amy?"

"Không có gì nghiêm trọng cả, và thực ra, nó nghiêng về phía nguy hiểm nhiều hơn là rắc rối. Cậu không định dính dáng vào bất cứ thứ gì như thế đấy chứ?"

"Thứ gì nguy hiểm á? Không, không có thứ gì như thế trong lịch trình tuần này cả."

Amy quăng cho anh một cái nhìn bực bội cho câu trả lời khô khan. "Đừng có đùa cợt nữa. Cậu biết linh cảm của chị không bao giờ sai mà. Chị sẽ không lôi Warren ra ngoài ngay khi bọn chị vừa trở về nhà nếu đó chỉ là một cảm giác thoáng qua-"

"Dĩ nhiên chị nên chứ."

Amy tắc lưỡi trước sự cắt ngang của anh và tiếp tục, "Nhưng đó là một linh cảm rất mạnh. Cô ấy đang không có kế hoạch giết cậu hay làm gì tương tự như thế đấy chứ?"

Danny chớp mắt, vì người phụ nữ nhìn thẳng vào cô khi nói vậy, và nhìn tương đối hồ nghi. Jeremy phá ra cười.

"Cô ấy giết em bằng sự sung sướng, nhưng ngoài ra thì, không," anh nói giữa những tiếng cười lục cục. "Đây là - bạn em, Danny, Danny, gặp người chị họ quý quái của anh, Amy."

"Ngày nay người ta gọi nó theo cách đó à?" Amy nói, đảo tròn đôi mắt.

"Em không vẽ vờ để che đây đâu," Jeremy khẳng định. "Cô ấy từ chối không chịu làm tình nhân của em, cũng không chịu làm người yêu của em nữa. Cô ấy sẽ chỉ là bạn em. À, và người hầu của em nữa. Cô ấy khẳng định tự mình kiếm sống."

Amy cười với Danny, "Thật là mới mẻ. Một gia nhân không mà không hề chớp lấy cơ hội để được ăn không ngồi rồi. Rất vui được gặp cô, Danny."

Danny gật đầu cắt ngắn. Cô không thích bị trở thành chủ đề bàn tán một cách huých toẹt như thế. Và đây là lần đầu tiên cô nghe thấy rằng Jeremy coi cô như "bạn bè". Cô không thực sự gọi anh như vậy, nhưng rồi, cô nên gọi anh là gì khi anh đối với cô còn hơn một người chủ rất nhiều? Bạn tình? Đồng bọn trong vui thú? Thậm chí liệu có tồn tại một cái tên cho mối quan hệ đặc biệt của họ?

"Không có gì không ổn cả, mèo con, ngoài việc chị đến đúng lúc để phá ngang việc bọn em sắp bị trộm," Jeremy tiếp tục để trấn an chị họ anh.

"Vậy thì chuyện đó là về cái gì?"

"Vâng. Không chính xác là một tình huống nguy hiểm, vì gã đó chỉ mang theo một cây gậy. Nhưng chị thực sự đã phá ngang việc đó, vậy nên em đánh cuộc đó chính là nguyên nhân cho linh cảm của chị."

Amy có vẻ hoài nghi trong chốc lát, nhưng rồi bị thuyết phục, "Chị cho rằng hẳn có thể đã đánh thức cậu, có thể sẽ có một cuộc vật lộn và khiến cậu bị thương. Đúng, tôi cho rằng có lẽ chính là chuyện này."

"Liệu thế có nghĩa là giờ chúng ta có thể được ngủ một chút?" Warren nói khi anh đi qua ngưỡng cửa.

"Mừng anh về nhà, ông già," Jeremy nói, tặng cho người anh rể họ một nụ cười vui vẻ. Và với Danny, anh giải thích, "Đây là người nhà Anderson thứ hai đã kết hôn vào gia đình, người đầu tiên là em gái của anh ấy, George-"

"Georgina," Warren đính chính theo thói quen.

"Người đã kết hôn với cha anh," Jeremy tiếp tục. "Warren từng là người đàn ông cay đắng nhất còn sống, giờ đây anh ấy là một trong những người hạnh phúc nhất, nhờ vào bà chị họ của anh đây."

Amy đứng dậy và cúi chào một cách rất hoa mỹ. "Tôi thật sự xứng đáng với lời khen tặng mà."

Warren cao một cách khác thường. Danny không thấy nhiều lắm hình bóng người em Drew của anh trong anh, ngoại trừ chiều cao và mái tóc vàng nâu mà hai người cùng có. Đôi mắt Warren có màu xanh vỏ chanh và tràn đầy sự ấm áp khi anh nhìn về phía vợ mình

"Đây là bạn em, Danny." Jeremy giới thiệu lần nữa.

"Lại một cái tên đàn ông nữa?" Warren đáp với một cái lắc đầu. "Có chuyện gì với nhà Malory các cậu và cái thiên hướng đặt cho những người phụ nữ của các cậu những cái tên thân mật của đàn ông vậy?"

"Lần này không phải do em." Jeremy cười toe toét. "Đó là tên thật của cô ấy, tuy rằng em nghĩ nó là viết tắt của Danielle."

"Không phải," Danny lầm bầm

"Và làm thế nào em biết được khi mà thậm chí em không thể nhớ ra?" Jeremy đáp lại.

"Em biết thế." Danny khẳng khái.

Giọng điệu cụt ngủn của cô thúc giục Warren nói, "Tôi tin tất cả chúng ta nên ngủ lấy một chút."

"Anh đã lấy phòng cho chúng ta chưa?" Amy hỏi

"Bên kia hành lang."

"Tuyệt," Amy nói, và với Jeremy: " Vậy bọn chị sẽ gặp lại cậu sáng mai. Chúng ta có thể cùng nhau quay trở lại thành phố. Và chị muốn nghe tất cả những gì đã xảy ra trong khi chị đi vắng."

Warren kéo vợ anh ra khỏi cửa trước khi cô có thể nghĩ ra thêm bất kỳ thứ gì để nói và đóng cánh cửa lại sau lưng họ. Jeremy quay trở lại giường với Danny.

"Em ổn chứ?" anh hỏi thận trọng.

"Tại sao lại không?"

"À, anh chắc rằng em không quen ở về phía bên này của một vụ trộm. Không vui vẻ chút nào, phải không?"

"Đừng có chỉ trích em về những gì em đã bị buộc phải làm suốt những năm qua. Em chưa bao giờ thích việc trộm cắp. Em ghét nó."

"Nhưng đằng nào thì em cũng đã làm."

"Em đến từ khu ổ chuột. Anh có nhận ra một phụ nữ không biết đọc và viết, thậm chí không thể nói năng tử tế có ít cơ hội đến thế nào không?"

"Anh hiểu tại sao em lại có sự ác cảm với 'từ đó' đến vậy," anh đáp lại, cẩn thận không nói nó ra.

"Đúng, rằng đa số bọn họ đều kết thúc bằng việc làm điểm hoặc trộm cắp."

Anh quàng tay quanh vai cô. "Đó không phải lý do làm em bức bối lúc này. Thừa nhận đi. Trở thành nạn nhân khiến em nhận ra cảm giác mà tất cả những nạn nhân của em hẳn phải có."

Cô đảo mắt với anh. "Thậm chí còn không gần đúng nữa, anh bạn. Và chúng ta không bị cướp, hay là sẽ. Lúc đó em đã thức dậy rồi. Đáng nhẽ em đã nghe được tiếng tên trộm rón rén đi ngang qua phòng nếu em không nghe thấy tiếng gõ cửa trước, hay em cũng đã có thể ngủ thấy hắt. Hắt bốc mùi rượu rum nồng nặc, nếu anh đã không nhận ra. Số hắt là phải chịu thất bại. Một tên trộm lão luyện biết nhiều hơn là hành động lúc hắt đang say."

"Rất tốt, anh không đoán nữa." Anh thở dài. "Cái gì khiến em trở nên chua chát thế?"

"Em không chua chát. Em chỉ vừa mới nhận ra, sau khi nghe anh nói, rằng không có một khái niệm nào cho chúng ta cả, anh và em. Anh gọi em là bạn của anh, nhưng anh đã ngập ngừng trước khi nói. Anh không thực sự nghĩ về em theo cách đó, đúng không?"

"Ồ, nếu em xét đến nghĩa của từ đó thì đúng, anh có. Bạn bè là gì nếu không phải một người em cảm thấy rất gần gũi, một người em cùng, một người em có thể giải bày và cùng chia sẻ niềm vui." Anh cười đầy quyến rũ. "Dĩ nhiên không phải loại niềm vui mà chúng ta chia sẻ, nhưng cũng thấy được điểm chính yếu rồi đấy. Hiện chúng ta không phải bạn tốt nhất của nhau - chưa. Nhưng rồi sẽ đến."

Cô bị anh làm cho kinh ngạc, hỏi, "Anh không đang đùa với em đấy chứ?"

Anh đẩy cô xuống giường trở lại để có thể cúi xuống cô. "Anh sẽ không bao giờ đùa về chúng

mình, Danny. Giờ thì, anh vẫn chưa là được mấy trong việc giải bày nhiều hơn những gì em cũng có thể nghe được từ bất kỳ người nào. Vậy nên đây là một chút dành cho em. Amy là người bạn thân nhất của anh, và em sẽ thấy thêm nhiều thứ nữa về cô ấy, vì cô ấy thường xuyên ghé qua - khi Warren không lôi cô ấy đến Mĩ. Anh muốn em hiểu cô ấy rõ hơn. Em sẽ thích cô ấy. Thực sự thì em không thể không thích cô ấy. Cô ấy rất ngọt ngào. Chỉ cần đừng bao giờ đánh cuộc với cô ấy, lấy bất cứ thứ gì."

"Tại sao?"

"Bởi vì cô ấy chưa bao giờ thua."

"Cô ấy may mắn đến vậy sao?"

"Không, cô ấy được trời phú. Đó là những "linh cảm" mà cô ấy có. Chúng chưa bao giờ sai. Chỉ cần đừng bao giờ đánh cuộc với cô ấy. Vậy là coi như em đã được cảnh báo trước rồi nhé. Nếu cô ấy muốn đánh cuộc với em về điều gì, hãy chạy theo hướng khác."

Chương XLII

Jeremy đã đứng về Amy Anderson. Không thể không thích cô ấy. Cô ấy hoạt bát, thẳng thắn đến lạ lùng, vui nhộn, và có khả năng duy trì một mạch tán gẫu không ngừng. Danny ngồi cạnh Amy trong xe trong khi Jeremy đánh xe đưa họ trở lại London, và Warren cưỡi ngựa đi bên cạnh. Bằng cách nào đó, Amy đã tìm hiểu được toàn bộ cuộc đời Danny từ chính cô, tất cả những gì cô có thể nhớ được, bao gồm cả những mục tiêu của cô. Và Amy đã không hề ngạc nhiên chút nào, chỉ đơn thuần là thấy thú vị. Amy đúng là có liếc nhìn tấm lưng của Jeremy mấy lần, và Danny phải tự hỏi liệu anh có đang nghe họ. Nhưng anh chưa bao giờ tham gia và câu chuyện, nên cô nghi ngờ điều đó.

Anh đang tiến đến gần vùng ngoại ô London khi Amy đột nhiên nói, "Chúng ta đang bị theo dõi."

Jeremy ngay lập tức dừng xe, chứng tỏ anh vẫn đang lắng nghe từ trước đến giờ, mặc dù Danny đã không nói gì mà anh chưa từng biết.

"Ai?" Jeremy hỏi chị họ anh, nhưng rồi nhận ra cô không thể nào biết được điều đó nên thay vào đó anh hỏi, "Họ có định làm hại chúng ta không?"

Danny đang định chỉ ra rằng Amy cũng không thể biết cả điều đó nữa khi Amy trả lời, "Chắc rồi."

Danny một cách bản năng trở nên bất an về điểm đó, khi Warren cưỡi ngựa quanh một vòng để xem anh có thể phát hiện ra ai đó đang theo sau họ hoặc ẩn nấp dọc hai bên đường. Cô cũng có một cảm giác tương tự rằng có ai đó đang bám theo họ, nhưng cô coi nó là nghiêm trọng, vì cô đã cảm thấy thế không chỉ một lần kể từ khi chuyển đến chỗ Jeremy, và chưa có gì xảy ra cả. Nhưng vì Amy cũng có cảm giác tương tự, và vì gia đình cô ấy chưa bao giờ nghi ngờ, Danny băn khoăn liệu cô có nên nói ra rằng đây không phải là lần đầu tiên.

Cô quyết định giữ mồm giữ miệng. Chúng đơn giản không thể có liên hệ với nhau. Hai lần cô cảm thấy mình bị theo dõi trong thành phố không nghi ngờ gì xuất phát từ cái gã Lucy đã kể, người đã cố gắng tìm cô. Người đang theo họ bây giờ, bất kể là ai đi chẳng nữa, chắc chắn không có liên quan gì đến cô, rất có thể chỉ là một tên cướp đường trước đó đã bỏ lỡ cơ hội chặn đường họ trước khi họ vào quá gần đến thành phố.

Rõ ràng là thế, Warren quay trở lại, lắc đầu. Anh không thấy ai cả. Và Amy thư giãn trở lại, tuyên bố. "Nguy hiểm đã trôi qua rồi. Em chắc là anh đã khiến chúng chạy mất dạng, Warren, bất kể chúng là ai."

Họ tiếp tục lên đường như thể chưa từng có gì bất thường xảy ra. Danny thấy thú vị. Hai người đàn ông coi lời tuyên bố của Amy như lời Chúa phán. Cô ấy nói họ không còn trong vòng nguy hiểm nữa và họ không suy nghĩ thêm về nó nữa.

Jeremy chỉ đơn giản là thả Danny ở nhà trước khi đưa Amy về nhà. Anh có đề cập đến việc có

thể sẽ về muộn. Căn nhà đã không tích tụ thêm nhiều bụi trong khi cô vắng mặt nên cô hoàn thành công việc của mình trước bữa tối. Jeremy trở về vào khoảng lúc đó và cắt ngang bữa tối của cô với một yêu cầu cô đến phòng ăn nơi anh đang dùng bữa tối của anh.

"Ngồi đi, cưng. Em đã ăn chưa?"

"Em đang ăn."

"Đi lấy đĩa của em đi và đến đây ăn với anh."

Cô ngồi xuống cạnh anh. Cô sẽ không để mình bị áp đảo. "Anh biết như thế là không đúng phép tắc mà."

Anh thở dài. "Vậy thì anh sẽ không giữ em lại đây nữa. Chỉ muốn báo cho em biết cuối tuần này anh sẽ đi vắng."

Giờ đến lượt cô thở dài. "Anh biết là anh không phải cập nhật với em về lịch trình của anh mà."

"Tại sao em lại dựng trở lại bức tường giữa hai chúng ta? Anh nghĩ chúng ta đã nhất trí rằng mình là bạn bè. Và bạn bè có nói với nhau về những gì họ định làm."

Cô nhìn xuống để tránh ánh mắt chăm chú của anh. Có phải cô đang làm thế không? Cố gắng nói rộng thêm khoảng cách giữa họ để chuẩn bị cho sự ra đi của cô? Rất có thể. Sẽ không dễ dàng chút nào để rời xa Jeremy Malory. Nhưng việc đó càng xảy ra sớm, cô càng ít bị tổn thương.

Để chấm dứt dòng tư tưởng không vui đó, cô nói, "Vậy anh đang định làm gì vậy, anh bạn?"

"Bên cạnh bữa tiệc ở nhà Crandle, anh định làm bất cứ thứ gì em nghĩ trong đầu."

"Crandle? Đó chẳng phải là chỗ Percy bị lột sạch hay sao?"

Jeremy không trả lời. Anh đứng dậy, đi vòng đến sau lưng ghế cô và kéo cô đứng dậy. Và trước khi cô biết được anh định làm gì, anh đã đang hôn cô thật sâu đến mức những nhón chân cô cong lại. Cô không biết an làm thế bao lâu. Mọi ý nghĩ của cô đều kéo nhau ra khỏi đầu giống như những lần khác khi cô được nếm anh.

Cô vòng tay quanh cổ anh và hôn trả lại. Và rồi anh kéo cô ra khỏi anh, và cô không cần phải đoán rằng anh đang giận dữ đã không cảm thấy điều đó trong nụ hôn của anh. Nhưng nó ở đó, hiển hiện trên nét mặt cũng như giọng nói của anh khi anh cảnh cáo, "Đó là điều sẽ xảy ra bất cứ khi nào em chơi trò tình bơ với anh. Đừng có làm thế lần nữa. Anh không thích chút nào cả."

Cô đã không giả vờ tỉnh bơ trước kế hoạch của anh cho dịp cuối tuần, cô đang cố gắng đến tuyệt vọng lơ đi cảm giác mà anh gây ra cho cô mỗi khi cô ở gần anh. Đó gần như một việc làm vô nghĩa. Đáng lẽ đến giờ cô đã phải nhận ra rồi mới phải.

Bực bội với chính mình và với anh, vì cái cách mà anh chọn để thể hiện ý kiến của anh, cô chọc một ngón tay vào ngực anh. "Em không giả vờ gì cả. Em đang cố để không nhảy bổ vào anh và kéo anh về phòng ngủ của anh đây. Em nghĩ anh sẽ muốn kết thúc bữa tối của anh trước."

Mắt anh nhìn cô nhấp nháy, rồi anh phá ra cười. "Chúa ơi, không, em có thể nhảy bổ vào anh

bất cứ khi nào em muốn, cô gái thân yêu."

Cô khụt khịt. "Ngồi xuống, anh bạn. Sự bông bột đã trôi qua mất rồi. Và anh có thể nói với em tại sao anh lại định đến bữa tiệc nơi Ngài Hedding có thể sẽ có mặt."

Anh tặc lưỡi, nhưng ngồi xuống trở lại. "Bởi vì ông ta có thể có mặt ở đó, dĩ nhiên rồi."

Cô nhú mày. "Anh định cố gắng bắt quả tang ông ta ăn trộm phải không?"

"Chắc chắn rồi. Bên cạnh những gì ông ta đã làm với Percy, hẳn cũng đã trộm của gia đình anh. Nếu anh không tự tay tóm được hắn, cha anh sẽ nhảy vào và giết hắn. Cuối cùng, anh nghĩ Hedding sẽ thích sự tiếp cận của anh hơn."

Cô đảo mắt với anh, hy vọng anh chỉ đang ngoa ngôn về cha anh. "Liệu anh có từng nghĩ rằng ông ta không hành động một mình? Rằng ông ta có thể thuê người khác để ăn trộm cho ông ta?"

"Em đang nghĩ như một tên trộm đấy, em yêu. Thay vào đó hãy nghĩ như một quý ông-"

"Chính xác. Liệu một quý ông có thực sự liêu lĩnh tự mình làm công việc bẩn thỉu khi ông ta có thể thuê người khác làm nó và chỉ ngồi phía sau và thu chiến lợi phẩm? Ý em là, ông ta thuê một người hầu đi lại trong nhà với khẩu súng trên tay giữa đêm hôm. Điều nó có nói với anh thứ gì chứ."

"Việc đó thật là quái lạ, đúng không?"

"Giống kiểu quản gia chuyên ngăn chặn những kẻ xấu xa xuất hiện vào bất cứ lúc nào trong đêm thì đúng hơn - ngoại trừ chúng ta, dĩ nhiên," cô nghĩ và thêm vào một cách khôn ngoan.

"Tất nhiên rồi. Nhưng anh hy vọng là không. Anh thích bắt quả tang hắn hơn. Thỏa mãn hơn nhiều."

Cô thở dài. "Anh sẽ cẩn thận chứ?"

"Aha!" anh nhảy vào ngay lập tức. "Cuối cùng cũng sắp thừa nhận là em quan tâm đến anh rồi phải không?"

"Không đời nào, anh bạn," cô cầu nhàu. "Em chỉ lo lắng đến tiền lương của em thôi." Rồi cô trêu, "Hay là anh có thể trả cho em trước khi anh đi đến bữa tiệc cuối tuần."

"Không, nhưng anh sẽ trả cho em vì sự lưu ý đó."

Anh làm thế, hết sức vui vẻ

Chương XLIII

Danny đã để ngọn đèn nhỏ trong phòng cho lũ thú nuôi. Cô mang chúng lên giường với cô, nhưng không trông đợi chúng sẽ ngủ suốt cả đêm nên đã muốn chúng có một chút ánh sáng nếu chúng muốn chơi một chút trước khi ngủ lại.

Chính cái đuôi của chú mèo con, quét qua má cô, khiến cô tỉnh dậy khỏi giấc mơ, tuy vẫn không kịp lúc. Cô lại trải qua chuyện đó một lần nữa, cái gậy vung về phía đầu cô, và cơn đau nổ tung. Đau. Cô chưa bao giờ cảm thấy đau trong các giấc mơ trước đây, chỉ là kí ức về nó... ôi, Lạy Chúa, cô không đang mơ.

Hắn ta vung cây gậy một lần nữa. Cô nhìn thấy hắn rất rõ ràng, một gã trung niên tóc xám rối bù, và rồi cô nhìn thấy một hình ảnh khác của hắn, trẻ hơn, tóc đen, với cùng đôi mắt tối tràn đầy chủ ý chết chóc. Hắn là người đã làm cô đau trước đây, kẻ đã phá hoại cuộc sống của cô và cướp đi kí ức của cô. Cô đã không nhận ra hắn trong quán trọ, nhưng giờ cô đã thấy rõ ràng hắn là người đàn ông từ trong quá khứ của cô bước ra. Và hắn vẫn đang cố giết cô...

Cô không thể dịch chuyển ra xa vì vướng cái chăn, nhưng cô tránh khỏi tầm vung lần thứ hai của cây gậy, nghe thấy nó đập xuống gối cạnh giường. Cô chiến đấu với cái chăn để giả thoát đôi chân, không nghĩ cô có thể tránh khỏi cú đập tiếp theo trừ khi lăn ra khỏi giường. Nhưng cô sợ rằng mình sẽ còn bị cuốn chặt hơn trong cái chăn, không người giúp đỡ, và cơ hội thật sự duy nhất của cô là chống trả hắn và giật cây gậy ra khỏi tay hắn.

Cô quay lại để cố gắng ngăn chặn cú vung gậy tiếp theo, nhưng đột ngột Jeremy đã ở đó và đẩy hắn ngã xuống sàn nhà. Anh nắm hắn, lần nữa và lần nữa. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Jeremy như thế này. Anh có vẻ như quyết tâm giết người đàn ông bằng hai nắm tay trần.

"Em không nghĩ hắn còn cảm thấy gì nữa đâu," cô nói

Jeremy liếc về phía cô. Anh đang nhắc gã đàn ông khỏi sàn nhà bằng cổ áo của hắn để mỗi cú nắm nện hoàn toàn vào mặt hắn. Anh thả hắn xuống và đến bên cô. Anh nâng khuôn mặt cô lên, kiểm tra một cách chăm chú.

Giọng anh ẩn chứa một nỗi đau điên dại khi anh hỏi, "Hắn đánh em vào chỗ nào?"

"Đầu em, nhưng em nghĩ em đã làm chệch hướng cú đánh bằng cánh tay khi em giơ tay lên để nhắc con mèo ra khỏi má em."

Giờ anh kiểm tra đầu cô, tìm thấy khối sưng nhỏ đang hình thành. Cô nhắm mắt khi anh chạm vào nó, nhưng không nói gì. Nó bắt đầu giật giật vì đau, tuy không đến nỗi quá tệ. Thực sự thì cánh tay cô đang đau nhiều hơn.

"Da không bị rách," anh bảo cô. "Nhưng có lẽ em sẽ bị đau đầu trong khoảng hai đến ba ngày. Chúng ta có một ít đá trong nhà để đắp lên chỗ này. Anh sẽ bảo Artie đi lấy sau khi ông ấy giải quyết đồng rác này."

Anh đi ra cửa để hét gọi người quản gia, nhưng quay trở lại giường ngay và cuối cùng ngồi xuống cạnh cô để có thể kéo cô vào vòng tay.

"Anh không thể tin những gì vừa xảy ra," anh nói. "Nhưng em ổn chứ, phải không? Nói với anh là em ổn đi."

"Em ổn mà. Nhưng làm thế nào anh biết hắn đang ở đây?"

"Anh không biết. Vài tiếng động đánh thức anh, có lẽ lúc hắn đang khoắng đồ trên gác. Nhưng ngay khi anh tỉnh dậy, anh nghĩ đến em đang rất ấm áp và dễ chịu trên giường em và quyết định là giường của anh có hơi lạnh lẽo. Amy chắc đã đúng, hắn theo chúng ta từ quán trọ về đây."

"Hắn ta theo em," Danny chữa lại. "Nếu hắn ở trên lâu, thì là để tìm em. Hắn là người đàn ông đã cố giết em khi em còn nhỏ, người đã giết cha mẹ em."

Anh nhìn cô chăm chăm ngờ vực, "Em đã không biết điều đó khi em nhìn thấy hắn trong quán trọ?"

"Không, lúc đó em không hề nhận ra hắn, không cho đến khi em nhìn thấy hắn với cây gậy vung qua đầu tối nay. Đáng nhẽ em nên biết rằng hắn ở đó không phải để ăn trộm của chúng ta. Gần đây em đã có cảm giác mình đang bị theo dõi, kể từ khi em chuyển đến đây, nhưng em đã cắt đuôi được hắn."

"Cho đến khi hắn tìm được em lần nữa tại quán trọ và theo chúng ta trở về?"

"Có vẻ như thế."

"Em nghĩ hắn chỉ làm nốt công việc còn đang dở dang, bởi vì hắn biết em có thể nhận ra hắn?"

"Nhưng em đã không thể. Em không thể nhớ được hắn cho đến tận tối nay."

"Nhưng hắn không biết điều đó, đúng không?"

"Không, cẩn thận!" Cô thét lên khi gã đàn ông lù lù hiện ra sau lưng Jeremy.

Jeremy quay phắt lại, nhưng sự cảnh báo của cô hắn đã làm thay đổi chủ ý tấn công anh của hắn, bởi vì thay vào đó hắn lao ra phía cánh cửa - và đâm sầm vào Artie, căn cứ vào tiếng cảm rầm của người quản gia. Jeremy nhanh chóng chạy ra cửa, bảo Artie tóm lấy hắn, rồi quay trở lại với Danny.

Anh không định để cô lại một mình với một thằng điên ở trong nhà. "Artie sẽ tóm được hắn. Ông ấy có thể trở nên rất tàn nhẫn khi cần thiết."

Danny cảm thấy sự tự tin của Jeremy hơi bị đặt nhầm chỗ cho đến khi người quản gia trở lại và thông báo, "Hắn ta chết rồi."

"Mẹ kiếp, Artie," Jeremy phàn nàn, "Tôi muốn tra hỏi hắn, không phải chôn hắn."

"Tôi không giết hắn," Artie nói với cái nhún vai, "Hắn nhảy ra qua cái cửa sổ hắn đã đập vỡ để vào trong và hạ cánh trên một mảnh thủy tinh nhọn."

Danny bắt đầu khóc. Cô không gây ra âm thanh nào và quay đầu sang một bên để những người đàn ông không để ý, và may mắn thay, Jeremy rời đi cùng với Artie để xem cái xác và gọi nhà chức trách, nên cô có thời gian để kiểm soát lại cảm xúc của mình. Nhưng cô không thể làm được, nước mắt cứ tiếp tục tuôn ra, bởi vì cô nhận ra quá muộn rằng gã đàn ông đó có thể nói cho cô biết cô thực sự là ai. Nhưng giờ hắn ta đã không thể.

Chương XLIV

"Em sẽ đi cùng anh, chấm hết," Jeremy nói.

"Anh trở nên ngu ngốc khi lo lắng đấy, anh bạn," Danny "Gã đó là một tên ăn mảnh. Sẽ không có ai đột nhập vào đây và cố gắng giết em nữa đâu."

"Em không thể biết chắc được, hay là em nhớ thêm được điều gì?"

Họ đang ở trong phòng ngủ của anh, Jeremy đang chuẩn bị cho chuyến đi cuối tuần đến buổi tiệc nhà Crandle. Sáng nay suýt nữa anh đã bỏ ý định đó, anh vẫn còn lo lắng về cô. Nhưng anh có nhắc đến việc Crandle không phải là người nổi tiếng với việc tổ chức tiệc tùng thường xuyên, chỉ vài lần trong một mùa, nên có thể sẽ là một khoảng thời gian dài nữa trước khi anh lại có một cơ hội lý tưởng để tiếp cận Heddings và hy vọng tóm được hản đang phạm tội. Danny phải lần nữa thuyết phục Jeremy rằng cô ổn, rằng anh không nên thay đổi kế hoạch vì cô.

Cô đã nghĩ mình thành công. Anh đã đồng ý. Nhưng có vẻ như không hoàn toàn, vì anh vừa gọi cô đến phòng anh để thông báo rằng cô sẽ đi cùng anh.

"Em vẫn không nhớ thêm được gì," cô nói, trả lời câu hỏi của anh.

Nhưng cô vẫn khá ngạc nhiên là cô đã nhớ ra tên mình, không phải tất cả, chỉ là tên gọi. Nó đã đến với cô chỉ sáng nay ngay khi họ vừa thức dậy trong vòng tay nhau, và cô buột ra, "Tên của em là Danette," và rồi, cô cười. "Khác một trời một vực với Danielle phải không? Và đừng có gọi em như thế. Nó nghe lạ lẫm quá, và em không thích thế."

"Anh nghĩ nó đẹp đấy chứ."

"Quá tệ. Đó là tên em và em chọn quên nó đi lần nữa."

Nhưng cô không quên, và giờ cô hi vọng sẽ có thêm những kí ức khác nữa quay trở lại. Bởi vì cô đã nhận một cú đánh khác vào đầu? Hay bởi vì cô đã phải mặt đối mặt với cơn ác mộng kinh khủng nhất của mình? Cho dù lí do là gì, giờ đây cô có niềm tin là cô sẽ nhớ lại được thêm nữa.

"Em vẫn sẽ đi với anh," anh khẳng định. "Hay là em thích lau nhà hơn đi dự tiệc?"

Cô khịt mũi trước logic của anh. "Em thích là người thực tế, nếu anh không phiền. Em không thuộc về những bữa tiệc như thế và anh biết điều đó. Nhìn xem anh đã nặng xì lên vì em đến dự bữa tiệc lần trước xem."

"Nhưng em thể hiện tuyệt hảo ở đó."

"Thì sao? Việc đó liên quan gì đến một buổi tiệc khác? Và em cũng không có quần áo cho nó

nữa. Em chỉ có một bộ váy dạ hội-"

"Thế là ổn rồi."

"Cho cả hai ngày? Đám quý tộc các anh sẽ chết nếu bị bắt gặp mặc cùng một bộ quần áo hai ngày liên tiếp đấy anh bạn."

"Nó sẽ phải ở trong chiếc riêng duy nhất được vớt khi tất cả chúng đều bị rơi xuống sông. Rất hợp lý."

Cô nhìn anh chăm chăm rồi phá ra cười. "Và ai sẽ tin chuyện nhảm nhí đó?"

"Bất cứ người nào mà anh kể. Em không nghĩ những người quý tộc cũng phải chịu đựng chuyện hành lý bị tuột ra khỏi dây buộc và lăn xuống đồi và rơi xuống sông à? Anh cam đoan với em, những chuyện rủi ro làm những người dân thường điều đứng cũng hành hạ cả tầng lớp trên nữa."

Anh thắng, tên xấu xa. Bất chất tất cả sự phản đối của cô, anh vẫn cố nói quanh co, phỉnh phờ, trêu chọc, và mặt khác bắt nạt cô theo cái cách quý tộc của a

Lời cảnh cáo cuối cùng của cô là, "Anh biết đấy, anh bạn, nếu anh không ngừng bắt em giả vờ là một quý cô, em có thể thích nó và tiếp tục bằng việc kiếm một ông chồng quý tộc, hơn là chỉ một người chồng tử tế."

Nhưng cả việc đó cũng không có tác dụng, chỉ khiến được anh đáp trả bằng một giọng hờ hững, "Gần đây anh chưa bắn ai cả. Anh cho rằng như thế là hơi quá hạn rồi."

Nó nhanh chóng khiến cô im bật. Anh đang đùa, dĩ nhiên, nhưng cô vẫn không thích nghe điều đó, nó nhắc nhở cô quá rõ ràng đến cha anh. Anh là con trai của James Malory, sau rốt, và mặc dù anh thường xuyên là một tên xấu xa đáng yêu như chị họ anh đã gọi, có thể vẫn có một mặt nào đó trong Jeremy mà anh không cho phép cô nhìn thấy.

"Chị chưa bao giờ nghĩ chị thấy được một ngày, Jeremy," Amy nói, "khi cậu yêu."

Amy và Warren đã đi cùng Jeremy và Danny tới buổi tiệc của Ngài Crandle. Chuyện này được quyết định khi Jeremy ghé qua để mượn cỗ xe của họ và được nhắc nhở rằng "Danielle" nên có một người đi kèm.

"Cẩn lười chị đi, bà chị họ," Jeremy đáp. "Chị vẫn chưa thấy ngày đó đâu."

Amy nhướn một bên chân mày với anh. "Đừng nói với chị cậu sẽ là người cuối cùng biết đấy nhé."

Rồi cô bắt đầu cười, khiến anh nghiêng rặng trèo treo. Họ đang khiêu vũ, dịp đầu tiên họ có thể nói chuyện riêng với nhau kể từ khi cô trở lại Anh. Một ban nhạc tam tấu đã bắt đầu chơi sau bữa tối, và với Warren giữ Danny bận bịu khi dạy cô chơi bài, Jeremy đã để Amy lôi anh ra sàn nhảy.

Ngài Heddings vẫn chưa xuất hiện, và ông ta có thể không xuất hiện luôn. Amy đã đồng ý đóng

vài "con mồi", đeo vài món trong số những đồ trang sức đẹp nhất của cô trong suốt thời gian diễn ra buổi tiệc. Một món hời nếu tên trộm không buồn xuất hiện.

"Xem kìa, cậu không thể thôi nhìn cô ấy trong hai phút," Amy nói đắc thắng, như thể cô vừa bắn trúng đích.

Jeremy khịt mũi. "Cô ấy đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Dĩ nhiên em sẽ ngắm cô ấy bất cứ cơ hội nào em có. Em họa phải mù mới không muốn làm thế."

"Yêu cô ấy cũng có sao đâu, cậu biết đấy. Cô ấy xuất thân từ một gia đình tử tế."

"Nếu em định yêu cô ấy, em cần phải quan tâm cái cớ gì đến việc cô ấy xuất thân từ đâu, và làm thế quái nào chị biết về gia đình cô ấy? Thôi, đừng bận tâm, quên là em đã hỏi đi."

"Đừng lo, đấy không phải là một trong những 'linh cảm' của chị đâu. Cậu chỉ cần nhìn cô ấy, nghe cô ấy nói để biết được nguồn gốc tử tế của cô ấy."

Anh cười phá ra và nói, "Chị sẽ không nói thế đâu, mèo con, nếu chị được nghe cô ấy nói chỉ vài tuần trước thôi. Cô ấy nói như một tên đầu đường xó chợ, và tiện thể, đã là như thế."

"Chính xác," Amy nói đắc thắng. "Cậu không thực sự nghĩ một người như thế có thể học cách nói nghiêm chỉnh tốt thế chỉ trong vòng vài tuần đấy chứ? Trừ khi đấy là cách cô ấy đã từng nói. Cô ấy bảo rằng, cô bạn Lucy của cô ấy đã dạy cô ấy ăn nói như một tên đầu đường xó chẳng nhẽ cậu chưa bao giờ tự hỏi cô ấy đến từ đâu trước khi được những người đó nhận nuôi."

"Dĩ nhiên là có. Nhưng đấy là tất cả những gì em có thể làm, khi mà cô ấy thậm chí còn không thể nhớ được tên đầy đủ của mình. Và cô ấy chắc chắn rằng cha mẹ cô ấy đã bị giết bởi tên con hoang đã cố gắng giết cô ấy. Nếu không họ đã phải tìm cô ấy khắp nơi. Vậy nên ngay cả khi trí nhớ của cô ấy trở lại, cô ấy cũng không có ai để trở về."

"Đừng có vẽ hy vọng thế," Amy gắt. "Cô ấy có thể còn những người họ hàng khác với những người cậu đã vẽ ra. Và ngay cả nếu không cũng không có nghĩa là cậu sẽ giữ cô ấy làm người hầu mãi mãi. Cô gái ấy có những mục tiêu, Jeremy, nếu cậu đã không biết, và cậu chỉ mới hoàn thành một trong số chúng bằng cách cho cô ấy một chỗ làm."

"Em biết về những mục tiêu chết tiệt của cô ấy," anh càu nhàu. "Quý sứ, cô ấy đã kể tất cả chuyện đời cho chị nghe trên đường về London đấy à?"

Amy cười toét miệng với anh. "Cậu biết chị có cách làm người khác cởi mở mà. Chẳng có gì phải quanh co khi cậu ở cạnh chị cả."

"Còn hơn cả đáng tiếc ý chứ."

"Chị không hiểu tại sao cậu cứ chống đối lại sự thật rành rành, nhóc con. Và cậu cũng có thể hoàn thành hai mục tiêu còn lại của cô ấy, tuy rằng nhắc đến đó, chị không nghĩ cậu được liệt vào danh mục những người tử tế, phải thế không?"

Amy làm giả một tiếng thở dài. "Quên việc chị đã nhắc đến nó đi."

Jeremy cau mày. Anh ghét mỗi khi Amy trong tâm trạng muốn trêu chọc. Như hai người chú khét tiếng của cô ấy, cô ấy dai như đũa.

May mắn thay, người mang đến sự thay đổi về chủ đề vừa bước vào cửa. "A, cuối cùng thì ông ta cũng đến,"

Amy nhìn theo ánh mắt anh. "Ngài Heddings?"

"Đúng, và tại sao chị không đến giới thiệu mình đi nhỉ, mèo con, và để ông ta ngắm kĩ những viên ngọc mắt mèo chị đang đeo. Chị và Warren được sắp đặt một phòng riêng đúng không? Em nghĩ ngờ khả năng ông ta sẽ lên vào một căn phòng được chia sẻ bởi nhiều người."

"Ừ, bọn chị có phòng riêng. Crandle có một thỏa thuận tam thời với hai người hàng xóm gần nhất để hỗ trợ trong trường hợp ông ấy hết phòng. May là chúng ta đã đến sớm, nếu không có lẽ đã phải ngủ ở chỗ khác rồi. Chị đoán cậu cũng phải ngủ chung phòng phải không?"

"Tất nhiên, với nửa tá những tên độc thân khác, theo lần đếm cuối cùng. Và Danny được sắp xếp cùng với những tiểu thư trẻ khác. Không tính đến chuyện đấy khi em lôi cô ấy theo," anh thêm vào với một cái cau mày.

"Đừng lo, cô ấy sẽ xoay xở ổn thỏa mà."

Lúc này anh đang liếc nhìn quanh phòng, nhận thấy Danny không còn ở chỗ anh đã để cô lại với Warren tại bàn đánh bài nữa, không chỗ nào trong tầm mắt của anh cả. Tuy nhiên Heddings đang hướng đến chỗ mấy bàn đánh bài.

"Chặn ông ta lại trước khi ông ta yên vị ở một trong mấy cái bàn đi. Ông ta nổi tiếng là dành cả đêm đánh bạc. Em sẽ đi xem Danny đã đi đâu rồi."

Cô đã đi theo Warren. Sớm thế này ư? Cô đã nhắc đến một cơn đau đầu, điều khiến Jeremy cảm thấy mình là kẻ tội tệ nhất vì đã quên mất cú đánh vào đầu mà cô đã phải chịu. Cô bảo là cô ổn, nhưng cô nàng hẳn là nói dối thiện nghệ cũng như ăn trộm.

Anh lao lên lên tầng trên để kiểm tra cô. Vào giờ sớm thế này, cô có lẽ đang ở một mình trong căn phòng cô chia sẻ với những người khác. Anh gõ cửa. Cô mở cửa, vẫn còn đang mặc áo dạ hội, và có lẽ cũng vừa lên đến đây.

"Tạo sao em không nói với anh đầu em vẫn còn đau?" anh quở trách khá gay gắt.

"Bởi vì nó không đau. Cơn đau đầu chỉ là vì em cố gắng tập trung vào những lá bài."

Anh nhíu mày đầy nghi hoặc với cô. "Em không nói dối với anh đấy chứ?"

"Dĩ nhiên là có. Những tên trộm làm việc đó rất giỏi, anh biết đấy."

Anh càng cau có hơn. Cô cười khúc khích. "Em chỉ đùa thôi. Vì dạo này anh hay hờn dỗi quá."

Anh thở dài và dựa vào khung cửa. "Anh được bảo là Crandle có một khu vườn rất đẹp. Anh định lát nữa sẽ đưa em đi xem."

Cô nương một bên lông mày với anh. "Việc đó hợp với ban ngày hơn chứ nhỉ, phải không? Để em có thể thực sự nhìn thấy những gì anh muốn chỉ cho em?"

"Tốt, không, em không phải nhìn cái gì cả."

Anh vừa nói vừa vươn tay ra kéo cô vào sát anh, và miệng anh trùm lên miệng cô. Anh muốn ngấu nghiến cô, nhưng kiềm chế bản thân, vừa kịp lúc. Nụ hôn đầy nhục cảm, Chúa ơi, anh yêu hương vị của cô. Cô hôn với cả thân thể cô, không chỉ với cái miệng, áp sát vào anh. Anh dứt ra đột ngột trước khi anh đánh mất toàn bộ lý trí và mang cô lên giường, chiếc giường sẽ không của riêng họ trong thời gian dài. Anh bước lùi lại. Anh đang thực sự run rẩy!

"Anh xin lỗi," anh nói. "Đáng ra anh không nên làm thế."

"Không, anh không nên," cô đáp lại hụt hơi.

Anh rên thầm trong bụng, chút nữa đã tóm cô lại. Thay vì thế anh nhét hai tay vào túi khá là vội vàng và lái chủ đề ra khỏi những nụ hôn và anh muốn làm tình với cô ngay bây giờ nhiều như thể nào.

"Cuối cùng Heddings cũng đã xuất hiện," anh nói

"Tốt, tình huống xoay ra khá ổn đấy chứ?"

"Tại sao vậy?"

"Nếu ông ta không biết em ở đây, ông ta sẽ không biết phải đi tìm em vào buổi sáng. Ông ta sẽ phải đi đếm từng người trước khi đột nhập vào bất cứ căn phòng nào ở đây. Nếu ông ta định làm thế."

"Em vẫn nghĩ ông ta sẽ không hành động?"

"Em nghĩ ông ta quá ranh mãnh để tự mình ra tay trộm cắp," cô lý luận.

"Anh không đồng ý. Anh không nghĩ ông ta có thể từ chối sự mời mọc."

"Nhưng nhìn xem ông ta sẽ đánh lừa những gì nếu bị bắt."

"Chính xác. Một vài người sẽ thấy sự nguy hiểm đó thú vị. Nhưng anh đồng ý rằng cả hai chúng ta đều có thể đúng. Ông ta có thể không thường xuyên lừa lỉnh. Tuy nhiên, với những món đồ trang sức của Amy làm mồi nhử, nhiều khả năng ông ta sẽ thử. Những ngày này cô ấy đi xa quá nhiều, cưới một thuyền trưởng. Vậy nên nếu ông ta muốn những viên ngọc ấy, ông ta phải tóm lấy chúng ngay khi có cơ hội."

"Nhưng làm thế nào mà ông ta biết cô ấy không thường xuyên ở Anh?"

"Bởi vì cô ấy sẽ nói với ông ta, em thân yêu. Amy cũng gần gũi như Reggie trong việc dựng chuyện. Cô ấy sẽ nói rằng mặc dù mình và Warren vừa mới trở về nhà, họ sẽ lại chuẩn bị ra đi trong vòng vài ngày tới. Cô ấy thậm chí còn ám chỉ rằng lần này có thể họ sẽ không trở lại nữa, rằng Warren sẽ theo một lộ trình giao thương khác không đi qua Anh. Và cô ấy định sẽ để những viên ngọc lại trong phòng cô ấy ngày mai. Vậy nên sẽ là bây giờ hoặc không bao giờ."

Danny nhún vai, thừa nhận, "Ừ thì, nếu ông ta ngu ngốc đến thế, như em đã nói, thật tốt là em đã lên đây trước khi ông ta để ý thấy. Em sẽ đơn giản là ở lại trên này vào buổi sáng và đóng tai lên nghe ngóng động tĩnh của ông ta. Nếu ông ta định hành động, đấy là sau khi đã đảm bảo tất cả những người khách đều yên vị dưới nhà."

Anh lắc đầu với cô. "Em sẽ không phải là người bắt trộm ở đây, em yêu. Anh sẽ làm. Nếu và khi nào ông ta lên đây vào buổi sáng. Anh sẽ cho ông ta vài phút rồi theo sau."

"Và để mất ông ta trong phòng Amy nếu ông ta nhanh chân? Bắt được ông ta dưới sảnh hay trong phòng ông ta không chứng minh được điều chết tiệt nào cả, đúng chứ? Anh sẽ phải canh thời gian một cách hoàn hảo."

"Việc đồ trang sức của cô ấy bị mất cũng đủ làm bằng chứng rồi."

"Không nếu ông ta giấu chúng đâu đó trên này. Ông ta thậm chí có thể quăng chúng ra ngoài cái cửa sổ chỗ cuối hành lang kia cho một trong những tên tông phạm đang chờ phía dưới. Sau cùng, cô ấy sẽ nhớ chúng, có nghĩa là một cuộc tìm kiếm là chắc chắn. Vậy nên ông ta sẽ không tự mình giữ chúng."

"Mẹ kiếp, em đưa ra quá nhiều khả năng. Em có bắt buộc phải nghĩ như một tên trộm thế không?"

Cô cười toe toét với anh. "Anh có thể bắt trộm như kế hoạch. Em sẽ chỉ ở trên này để chỉ cho anh đi theo đúng hướng."

"Và bỏ lỡ phần còn lại của buổi tiệc?"

"Ngay từ đầu em đã không muốn ở đây, anh bạn. Nhưng, không. Nếu ông ta không hành động trước buổi trưa, em sẽ xuống nhà ăn trưa. Em không định bỏ đói mình để bắt tên trộm của anh đâu."

Chương XLV

Danny có lẽ đã hối hận về quyết định mai phục tên trộm ở trên gác buổi sáng hôm sau, vì cô cảm thấy đói bụng không lâu sau khi thức dậy. Nhưng cô đã đi ngủ sớm, nên thức giấc trước tất cả những tiểu thư trẻ ở cùng phòng, và có lẽ trước cả những người khách khác nữa. Thế nên cô tranh thủ cơ hội chuồn đến nhà bếp kiểm chút gì đó để ăn và quay trở lại phòng mà không chạm trán một ai ngoài những người hầu.

Cô sử dụng lại cơn đau đầu làm lý do lưu lại trong phòng khi những cô tiểu thư khác bắt đầu đánh thức nhau để xuống nhà ăn sáng. Họ không mang theo người hầu, có vẻ đã quen thuộc với việc giúp đỡ nhau mặc quần áo tại những bữa tiệc cuối tuần như thế này. Và tất cả bọn họ đều ngưỡng mộ Danny, được nghe đồn rằng Jeremy Malory đang theo đuổi cô, và nghĩ rằng tin đồn được xác nhận khi cô đến cùng anh và những người họ hàng của anh.

Cô phải nghe từng người bọn họ thổ lộ rằng anh đẹp trai biết bao, rằng anh là người đàn ông độc thân phù hợp để lấy làm chồng nhất nước Anh. Cô đã cố để không phá ra cười. Độc thân, đúng. Phù hợp để lấy làm chồng, không đời nào.

Khi còn lại một mình, cô tìm một vị trí thoải mái gần cửa ra vào để có thể nghe thấy tiếng người qua lại trên hành lang khi những người khách còn lại đi xuống nhà. Cô không định nằm bẹp xuống sàn nhà để quan sát những bàn chân đi qua như cô đã làm ở nhà Heddings, vì một trong những cô tiểu thư trẻ có thể trở lại để lấy món đồ nào đó và động cánh cửa vào đầu cô. Nhưng cô cảm thấy an toàn khi để cánh cửa khép hờ, chừa ra một khe hẹp. Với phòng của Amy chỉ ở ngay bên kia hành lang, khe hở cho cô một tầm nhìn rõ ràng đến căn phòng duy nhất trong tầm quan tâm.

Và cô đã không phải đợi lâu. Một quý ông ăn trung niên mái chải chuốt xuất hiện trong tầm nhìn của cô. Cao ráo, nổi bật, với mái tóc đen điểm bạc bên thái dương. Ông ta dừng lại trước cửa phòng Amy, liếc nhìn cả hai phía hành lang, rồi vặn thử tay nắm cửa. Thấy cửa không khóa, ông ta nhanh chóng lén vào trong.

Danny ngạc nhiên đến sửng sốt. Cô đã không thực sự nghĩ ông ta lại ngu ngốc đến thế, nhưng Jeremy đã đúng. Trừ khi đây không phải là Ngài Heddings. Nhưng còn có thể là ai được nữa? Cô đã gặp hầu hết khách khứa trong bữa tối hôm qua, và người đàn ông này không có trong số đó. Ông ta cũng ăn mặc quá đẹp để là một người hầu. Và sự cảnh giác trước khi xâm nhập căn phòng nói lên rõ ràng rằng ông ta không có ý đồ tốt đẹp gì.

Cô căng tai ra nghe tiếng chân Jeremy bước lên cầu thang, nhưng không một âm thanh nào vọng lại trừ hành lang. Cô hy vọng anh không để cho Heddings có quá nhiều thời gian. Cô không chắc mình nên làm gì nếu ông ta rời phòng Amy trước khi Jeremy đến. Và nếu anh thậm chí còn không nhìn thấy ông ta đi lên gác? Heddings sẽ thoát mất nếu Jeremy không nhanh lên. Cô có thể buộc tội ông ta. Sau rốt, cô đã chứng kiến ông ta lén vào phòng của Amy. Nhưng sẽ được tích sự gì chứ nếu ông ta tẩu tán đồ trang sức trước?

Cánh cửa căn phòng đối diện mở ra yên lặng đến mức cô đã không nghe thấy một tiếng động nào. Ông ta cũng không rời đi ngay lập tức, ông ta đang nhìn về cuối hành lang, rồi thò đầu ra

để nhìn về phía còn lại. Khi không thấy ai, ông ta gần như chạy ra khỏi phòng và đóng cánh cửa lại y như trạng thái ban đầu, rồi vội vàng đi về phía cuối hành lang, ra khỏi tầm nhìn của Danny.

Danny chỉ có vài giây để quyết định hành động. Có thể cô chỉ cần cầm chân ông ta đủ lâu để đợi Jeremy đến.

Cô bước ra hành lang và gọi, "Đợi đã, Ngài Heddings."

Ông ta quay lại đối diện với cô. Cô đang quan sát xem liệu trên hành lang có thứ gì ông ta có thể tạm thời bỏ đồng trang sức vào hay không. Không có gì, thậm chí là một chiếc bình hoa. Và cánh cửa sổ cuối hành lang còn cách rất xa nên ông ta hẳn vẫn mang đồng trang sức bên mình.

Nhưng rồi cô nhận ra ông ta đang nhìn chăm chăm vào cô một cách ngờ vực, Vậy ra ông ta đang sắp sửa đóng vai người vô tội, phải không nhỉ? Cô khịt mũi với chính mình. Ông ta nên đợi đến khi cô thực sự đưa ra lời buộc tội đã chứ.

Giờ cô làm đúng như thế, cảnh cáo ông ta, "Bỏ cuộc đi, thưa Ngài. Tôi biết việc ngài đã làm đấy."

"Vậy là hẳn lại thất bại trong việc loại bỏ mi một lần nữa?" Heddings đáp, giọng đầy phẫn nộ. "Vẫn là tên vô dụng như mười lăm năm trước đây hay sao? Nhưng dù hẳn đã nói với mi những gì, mi cũng không có gì để chứng minh."

Danny cảm thấy như vừa bị một cái rìu đánh vào đầu. Cô không thể thở. Ông ta không nói về vụ trộm cắp vừa rồi. Ông ta đang nói về người đàn ông đã cố giết cô, hai lần, và sự liên quan của chính ông ta trong đó.

Và rồi cô thực sự không thể thở được, bởi vì hai bàn tay ông ta đột nhiên ở quanh cổ cô, siết chặt, và cô nghe ông ta gầm gừ, "Ta sẽ tự tay kết liễu mi."

Cô chiến đấu với những ngón tay của ông ta, cố gắng nói chúng lỏng ra, nhưng những ngón tay của cô trở nên tê dại một cách quá nhanh, sức lực cạn kiệt dần. Một màn sương bao phủ đôi mắt cô. Thứ cuối cùng cô nhìn thấy là sự căm ghét trong...

Jeremy vòng qua góc hành lang phía trên cầu thang. Anh thở dài với bản thân khi nhìn thấy Danny đứng đó đối diện với Heddings trên hành lang, quay lưng lại phía anh. Anh đã cảnh cáo cô tránh xa việc này. Mọi việc sẽ tốt hơn, tốt hơn rất nhiều nếu cô thỉnh thoảng chịu nghe lời anh.

Anh gần đến được chỗ họ khi Danny đổ sụp xuống sàn nhà dưới chân Heddings. "Chuyện quái quỷ gì thế này?"

"Cô ấy bị ngất," Ngài Heddings bảo anh. "Có nhắc đến rằng cô ấy hầu như chưa ăn gì hôm nay và rất ít ngày hôm qua. Tôi sẽ đi kiểm một ít muối người."

Jeremy quỳ xuống để bế Danny lên và mang cô về giường, nhưng anh không thể không nhìn thấy mảng màu đỏ bao quanh cổ cô với cái cổ áo được cắt thấp. Quá nhiều cảm xúc dâng lên trong ngực đến mức anh không thể thở trong một lúc, rồi chúng thoát ra trong một tiếng thét buốt tạt. Anh ôm cơ thể đã lịm đi của cô vào ngực. Anh dùng đưa với cô. Đau đớn đang xé anh ra thành từng mảnh. Anh chưa từng cảm thấy sự mất mát như thế này từ ngày mẹ anh qua đời.

"Jeremy?" Warren gọi ngập ngừng, đặt một bàn tay lên vai anh.

Jeremy nhìn lên. Anh không thể nhìn rõ Warren qua màn nước trong mắt. "Hắn giết cô ấy," anh nói đơn giản, giọng nấc nghẹn.

Warren cúi xuống, cố gắng nhắc Danny lên khỏi anh, nhưng Jeremy không buông cô ra, tiếp tục dùng đưa cô trên hai cánh tay. Warren lại ngập ngừng nói, "Jeremy, tôi không nghĩ cô ấy đã chết. Cô ấy vẫn còn ấm."

Jeremy sững lại. Anh nhìn xuống ngực cô, nhưng không có chuyển động nào. Anh áp tai lên miệng cô, nghe thấy những âm thanh mảnh nhất của hơi thở.

"Ôi, Chúa ơi." Anh kêu lên, và ôm cô vào chặt hơn trong sự nhẹ nhõm.

Lần này Warren không còn ngập ngừng chút nào, nói dứt khoát. "Vì Chúa, Jeremy, cậu đang không cho cô ấy thở đấy, buông cô ấy ra."

Lời nhắc nhở khiến Jeremy tỉnh táo ra. Và một cảm xúc mới dấy lên, một cảm xúc rất nguyên sơ đến mức nó bao trùm lên tất cả.

"Chăm sóc cô ấy cho em," anh nói, đưa Danny cho Warren. "Em sẽ xử lý hắn."

"Cậu đã bắt quả tang ông ta, và không chỉ tội ăn trộm. Hãy để các nhà chức trách giải quyết."

Warren chẳng buồn nói hết câu vì Jeremy đã không còn ở đó để nghe nữa. Anh chạy dọc hành lang đến căn phòng duy nhất để cửa mở. Heddings đang trèo qua cửa sổ. Jeremy đuổi theo ông ta, kéo người đàn ông trở lại bên trong mạnh đến mức quăng ông ta ngang qua căn phòng. Thay vì đứng dậy ngay, Heddings bò trên hai đầu gối để lôi khẩu súng, thứ mà ông ta đã lấy từ trong một trong những cái túi của ông, ra khỏi túi áo, lý do ông ta đã không chạy trốn ngay tức khắc.

Jeremy nhận thấy khẩu súng, anh đang bận bịu tiến gần Heddings lần nữa. Anh nghe tiếng súng nổ bay qua. Không thể không nghe thấy. Nhưng anh mặc kệ, sự thôi thúc nguyên sơ kia vẫn đang kiểm soát anh.

Anh tiếp cận ông ta, đá văng khẩu súng khỏi tay ông ta, và bắt đầu đấm. Anh muốn làm ông ta đau đớn, không phải đánh gục ông ta, không phải giết ông ta, tuy trong lúc này anh không quan tâm nếu đấy là kết quả. Tên đàn ông này phải trả giá vì đã làm đau Danny, đó là thứ duy nhất trong tâm trí Jeremy.

Anh đã phải bị kéo ra khỏi ông ta, Warren có lẽ là người duy nhất ở đó có thể làm việc đấy, khi Jeremy vẫn còn trong cuồng nộ như thế. Những người khác cũng có mặt ở đó, bị tiếng súng thu hút. Và anh đã không giết chết Heddings. Tuy nhiên đã làm gãy không ít xương và phá hủy khuôn mặt ông ta đến mức nó sẽ không bao giờ được như cũ nữa.

Jeremy để Warren ở lại đó giải thích cho mọi người về những gì đã xảy ra và đi tìm Danny. Warren đã đặt cô trong phòng anh ấy. Amy đang ở đó, ngồi cạnh Danny trên giường. Và Danny đang ngồi dậy, xoa xoa cổ. Giờ đã chắc chắn là cô sẽ ổn, anh hướng một phần sự giận dữ vẫn đang gào thét trong anh vào cô.

"Em đã buộc tội ông ta, đúng không?" anh nói giận dữ.

"À, đúng, nhưng ông ta nghĩ em đang buộc tội ông ta vì một việc khác."

"Ý em là gì?"

Trước khi cô có thể trả lời, Amy đứng dậy và xô Jeremy lùi lại. "Giờ không phải lúc để thẩm vấn cô ấy. Đồng tai lên mà nghe, Jeremy. Cậu không thấy giọng cô ấy yếu ớt và vụn vỡ thế nào à?"

Anh nhìn Danny chăm chăm. Màu đỏ trên cổ cô đang mờ dần, nhưng những vết bầm tím sẽ xuất hiện ở đó trong vài giờ nữa. Ngay lập tức anh cảm thấy hối lỗi, quỳ xuống bên cạnh cô, cầm lấy tay cô đưa lên môi anh.

"Anh xin lỗi. Amy nói đúng. Cổ họng của em cần được nghỉ ngơi. Tạm thời đừng nói chuyện."

"Em sẽ nói nếu em muốn, anh bạn."

Jeremy giờ tay tuyệt vọng trước câu nói bướng bỉnh đó. Nhưng Amy nói một cách lý lẽ, "Chúng ta nên để cô ấy một mình để nghỉ ngơi."

Jeremy không muốn để cô lại một mình dù chỉ là một giây, muốn mang cô về nhà nơi anh có thể tự mình chăm sóc cô. Nhưng anh gật đầu với người chị họ. Và anh cũng còn phải đích thân nói chuyện với người quan tòa, để bảo đảm Heddings bị buộc tội không chỉ với tội trộm cắp.

Nhưng Danny cũng có quá nhiều câu hỏi của bản thân cô để có thể nhìn họ rời đi mà không có câu trả lời. "Đợi một chút. Chuyện gì đã xảy ra với Heddings?"

Jeremy kể tổng quát lại sự việc một cách gọn gàng, hay cố gắng làm thế, để cô không phải hỏi thêm câu nào nữa. "Hiện giờ hấn đang bất tỉnh. Và hấn sẽ không cố gắng chạy trốn qua cửa sổ một lần nữa. Anh tin rằng hấn bị gãy ít nhất là một bàn tay trong khi cố gắng đỡ một trong những cú đâm của anh."

"Anh đánh gục ông ta à?"

"Đại khái thế. Quan tòa đã được yêu cầu tới đây. Có lẽ ông ta cũng muốn hỏi cả em nữa, nhưng sẽ chắc chắn là nó sẽ ngắn gọn thôi."

"Ông ta định giết em," Danny thì thầm. "Và không phải vì em bắt quả tang ông ta ăn trộm. Nhưng ông ta biết em là ai. Ông ta cũng biết người đàn ông đã tấn công em. Em nghĩ ông ta là người đứng sau chuyện đó."

"Vậy là em nhận ra hấn?"

"Không, không chút nào. Không có gì ở ông ta quen thuộc với em cả. Nhưng ông ta nhận ra em ngay khi nhìn thấy em. Ông ta có thể nói cho em biết em là ai."

"Nếu hấn sẽ. Anh nghi ngờ việc hấn sẽ rất hợp tác trong hoàn cảnh này đấy, cưng à."

Chương XLVI

Theo yêu cầu của Danny, Jeremy đổi chất với Heddings trước khi hắn bị giải đi. Sau khi viên quan tòa tại địa phương đã chúc mừng Jeremy, ông ta đã thừa nhận với Jeremy là họ đã theo dõi Ngài Heddings tương đối lâu, nhưng chưa lần nào tìm được bằng chứng chống lại hắn. Hắn có hợp tác cùng với những tên khác, như Danny đã phỏng đoán. Có vẻ như hắn nhắm những món đồ trang sức tại các buổi tiệc, tìm hiểu địa chỉ của người sở hữu, rồi sai người đến lấy trộm. Hắn không thường xuyên cố gắng tự mình hành sự. Hắn nằm trong vòng nghi vấn vì không chỉ hám tiền. Phần lớn đồ trang sức trộm được hắn đem bán, nhưng những món đồ của một vài người giàu có tiếng tăm, hắn đợi một vài tháng, rồi tiếp cận người chủ sở hữu của những viên đá quý, hắn nói hắn có nghe tin về sự mất mát của họ và tình cờ nhìn thấy những món đồ trông giống như thế ở một trong những hiệu cầm đồ, nên hắn mua với cơ hội đó có thể chính là chúng. Những món đó hắn trả lại mà không đòi hỏi gì, coi như một sự trao đổi để lấy lòng, điều sẽ chẳng giúp gì được cho hắn bây giờ.

Đồ trang sức của Amy được lấy ra từ túi của Heddings trước khi hắn tỉnh lại, và với đầy đủ nhân chứng để Quý Ngài không thể thoát tội được. Hắn đã bị bắt tận tay dầy tận mặt, và tức giận điên cuồng vì chuyện đó khi tỉnh lại. Con giận dữ đã giúp hắn khỏi phải cảm nhận nỗi tội tệ của những vết thương. Đồng thời cũng giữ miệng hắn ngậm chặt trước chủ đề liên quan đến Danny.

"Mày cố giết cô ấy, tại sao?"

"Vậy ra nó chưa chết, quá tệ."

Lần nữa Jeremy lại phải bị kéo lại, đang chằm bị giáng nắm đấm vào mặt gã đàn ông một lần nữa. Heddings cười vào mặt anh, tự tin rằng ảnh vệ đang chờ để áp giải hắn sẽ giữ không xông vào hắn.

"Tại sao mày lại căm thù cô ấy?" Jeremy hỏi

"Tao không căm thù nó. Tao thậm chí còn không biết nó."

"Vậy ra mày chỉ thử giết những cô gái trẻ xinh đẹp để đùa vui?"

Heddings khụt khịt. "Con nhóc là ai, Malory, đó mới là vấn đề."

"Vậy cô ấy là ai?"

Hắn có vẻ kinh ngạc. "Nó không nói với mày?"

"Cô ấy không biết."

Heddings lại bắt đầu cười sặc sụa. "Vụ này hay đấy. Chỉ nội việc biết điều đó thôi cũng đã đáng

mọi việc rồi."

"Cô ấy là ai?"

"Nếu tao biết, mày thực sự nghĩ tao sẽ nói với mày à?" Heddings mĩa mai. "Không đời nào. Mẩu thông tin này sẽ đi theo tao xuống mồ nếu tao biết, như một sự đền bù."

"Mày nói láo."

"Không, tao xong việc với mày rồi." Và với mấy viên cảnh vệ, Hedding nói, "Đưa tôi ra khỏi đây, hoặc là hắt ra khỏi đây. Tôi không quan tâm là ai đâu."

Jeremy cân nhắc điều đình để có thêm vài phút riêng tư với Heddings, nhưng anh không nghĩ nó sẽ có tác dụng khi việc đã đến mức này. Và hơn nữa, anh dám chắc bất kể anh nói hay làm gì với Heddings, hắn cũng sẽ không hợp tác.

Anh buộc phải mang tin xấu đến cho Danny. Cô đã được ra lệnh phải nằm nghỉ trên giường cho đến hết ngày. Một trong những vị khách là bác sĩ. Ông ta đã cuốn quanh cổ cô bằng vải lạnh và đưa cho cô một loại dầu xoa để làm dịu cổ họng. Một cô hầu gái ở đó để thay tấm vải mỗi khi nó nóng lên. Jeremy đuổi cô gái ra khỏi phòng, đóng cửa lại sau lưng cô ta.

Danny ngồi dậy, hỏi đầy hi vọng, "Ông ta nói gì?"

Jeremy ngồi cạnh cô trên giường, ôm má cô trong lòng bàn tay. "Việc em là ai có thật sự quan trọng không, cưng? Em đã tồn tại đến bây giờ mà không biết đến điều đó."

Cô đổ sụp lại xuống gối. "Anh nói đúng, nó không quan trọng."

"Anh không nói thế-"

"Không, thật đấy. Anh đúng. Em không có gia đình hay người thân nào để đợi em về nhà. Nếu có, họ chắc đã phải đi tìm em rồi, đúng không? Hoặc cô Jane đã phải từng đề cập đến việc đưa em và nhà, nhưng cô ấy chưa bao giờ nói gì đến việc quay trở lại, mình chứng rằng chẳng có gì để quay lại cả. Vậy là ông ta đã không nói với anh em là ai?"

"Không."

"Nhưng ông ta biết! Em biết là ông ta biết. Em nhìn thấy điều đó trong mắt ông ta, trong biểu hiện của ông ta. Nó gần như làm ông ngã ngựa khi nhìn thấy em đứng đó trên hành lang."

"Anh không nghi ngờ rằng hắn biết, nhưng hắn quyết định đó là một sự trả thù cân bằng khi giữ thông tin đó cho riêng mình. Sau rốt, cá nhân hai chúng ta hoàn toàn chịu trách nhiệm cho sự sa ngã của hắn. Hắn chuẩn bị vào tù vì chúng ta."

"Sẽ ra sao nếu anh hứa sẽ xóa bỏ tội danh cho hắn?"

Jeremy mỉm cười dịu dàng. "Quá muộn rồi. Ở đây có cả một nhà đầy nhân chứng đã chứng kiến hắn cố gắng giết em, vài trong số họ đã đã từng bị trộm tròng quá khứ và giờ chắc chắn hắn phải chịu trách nhiệm, sau khi Amy được tìm thấy trên người hắn. Hơn nữa, hắn vốn cũng đã nằm trong vòng nghi vấn, đến giờ cũng nhiều năm rồi. Chỉ là trước đây chưa từng có chứng cứ

để buộc tội hắn. Chúng ta là người cung cấp bằng chứng."

Tất nhiên Jeremy có thể thử một lần nữa, anh chỉ không muốn Danny hi vọng, đề phòng trường hợp anh thất bại. Nhưng anh sẽ cho Heddings một vài tuần để nhận ra hắn đang ngấp trong rắc rối sâu đến đâu, rồi treo lơ lửng đề nghị giảm án để đổi lấy thông tin mà anh muốn.

Cô thở dài. "À. Ít ra anh cũng hoàn thành mục tiêu của anh khi đến đây."

"Và suýt nữa khiến em bị giết."

Cô nhăn mặt trước giọng điệu quở trách của anh. "Em chỉ định cầm chân ông ta, Anh mất quá nhiều thời gian để leo lên đến đây," cô ngay lập tức phản pháo. "Ông ta có thể đã thủ tiêu mớ trang sức, và rồi anh sẽ ở đâu?"

"Anh sẽ xoay sở được. Và em sẽ không có những vết bầm tím kia quanh cổ."

Cô cau mày với anh. "Làm sao mà em biết ông ta sẽ nhận ra em và tấn công vì lí do chẳng liên quan chút nào đến mớ trang sức ông ta vừa trộm chứ? Em sai chỗ nào chứ hả?"

Anh cười nhăn nhở. "Không chỗ nào anh dám cược cả. Giờ thì nghỉ ngơi đi. Sáng mai chúng ta sẽ về nhà."

"Em thà về ngay bây giờ còn hơn. Em khỏe. Nghe không giống thế à? Chỉ là vài vết bầm tím để chứng minh sự điên rồ của em thôi. Em thà quay trở lại làm việc còn hơn nằm đây mà nhai đi nhai lại những gì em đã có thể khám phá ra ngày hôm nay."

Nếu như thế, anh chỉ còn cách đồng ý.

Chương XLVII

Danny đợi thêm bốn ngày nữa, đủ lâu để dư âm cuối cùng của những tổn thương trên cổ biển mất hẳn. Cô không muốn bị bất cứ sự bất tiện nào làm cho chậm lại. Cô cũng đợi dịp Jeremy ra khỏi nhà lâu hơn vài tiếng đồng hồ, và Percy là người mang đến cho cô cơ hội. Tuần đó anh chàng ghé qua rủ Jeremy đến vài cuộc đua ngựa diễn ra cách xa London hơn một tiếng đi xe. Cô không thực sự nghĩ anh sẽ cố gắng ngăn cản cô ra đi, nhưng cô không muốn mạo hiểm. Đó là lý do không muốn anh biết ý định của mình cho đến khi cô đã đi xa.

Sáng hôm đó ngay khi Jeremy rời khỏi nhà đến cuộc đua ngựa, Danny vào phòng gói gém đồ đạc. Việc này không mất nhiều thời gian. Lẽ ra cô sẽ để lại chiếc áo dạ hội vì nó quá vướng víu để lôi đi quanh London trong một thời gian dài, nhưng cửa hàng may đo của bà Robertson không xa lắm và cô nghĩ rằng cô có thể kiếm thêm vài đồng bạc từ chiếc áo, thậm chí vài pound. Một xu cũng là cần thiết cho đến khi cô kiếm được một công việc mới.

Tuy nhiên cô không nghĩ lần này kiếm một việc làm sẽ mất nhiều thời gian. Giờ cô đã có kinh nghiệm, và cách cô nói năng đã cải thiện rất nhiều, thậm chí ngay cả khi căng thẳng cô cũng không lỡ lời nữa. Cô rất có thể sẽ kiếm được một chân người hầu ngay trong khu này, nhưng thể có nghĩa là ở quá gần Jeremy. Khu trung lưu của thành phố cũng đủ tốt cho cô rồi và cũng là một nơi dễ dàng hơn để kiếm một người chồng, thậm chí có khi là một quý ông ấy chứ, ít nhất một người đàn ông không quá cao quý đến nỗi không thể cưới một người hầu.

Cô ước có thể viết cho Jeremy vài dòng. Cô không đi mà không để lại cho anh một lời giải thích. Thế là cô sẽ có thêm một mục tiêu mới. Ngay khi cô có đủ khả năng, cô sẽ tìm ngay cho mình một người gia sư để ít nhất dạy cô đọc và viết. Thay cho phương án đầu tiên, cô kéo Claire vào phòng vài phút để nhắn vài lời qua cô ta.

"Đã đến lúc mình phải tiếp tục rồi," cô nói với cô bạn. "Mình sẽ ở lại tại nhà cũ vài đêm, nếu họ để mình ở lại, trong khi tìm một chỗ làm mới. Hoặc mình sẽ thuê một căn phòng."

"Tại sao cậu lại phải đi?" Claire phàn nàn. "Chúng ta mới chỉ vừa kết bạn."

"Tình bạn đó sẽ không kết thúc khi mình ra đi. Mình sẽ giữ liên lạc. Mình còn có thể thỉnh thoảng đến thăm cậu." Danny không muốn, không thể liều lĩnh gặp lại Jeremy lần nữa sau khi đã ra đi. "Hay tốt hơn, cậu có thể đến thăm mình. Mình sẽ cho cậu biết địa chỉ khi mình đã ổn định."

Claire thở dài, nhưng rồi hỏi đầy nghi hoặc, "Cậu không đang có thai đấy chứ?"

Danny lắc đầu. "Không, trong chuyện này mình đã may mắn. Nhưng cũng sẽ trở thành vấn đề nếu mình ở lại lâu hơn nữa. Và mặc dù mình không nghĩ anh ấy sẽ cố gắng lấy đứa bé của mình đi mất, với nỗ lực sống của mình cũng sẽ trở nên khó khăn hơn nhiều."

"Vậy tại sao lại ra đi?"

"Bởi vì mình đã yêu anh ấy mất rồi, Claire, và anh ấy đang dụ dỗ mình vì anh ấy mà bỏ lại những mục tiêu của mình đằng sau."

"Anh ta không biết cậu sẽ đi, đúng không?"

"Dĩ nhiên là không. Anh ấy sẽ thuyết phục mình ở lại dễ dàng. Anh ấy làm việc đó rất giỏi, nói quanh co với mình để đạt được điều anh ấy muốn. Vậy nên đừng nói với anh ấy nơi mình sẽ đến. Nhưng mình muốn nhắc lại cho anh ấy, nếu cậu không phiền."

"Dĩ nhiên không."

"Nói với anh ấy mình cảm ơn vì đã giúp mình cải thiện bản thân, rằng giờ mình đã tự tin hơn rất nhiều khi giờ đây những mục tiêu của mình sẽ thành hiện thực."

Claire nhướn mày. "Cậu thật sự nghĩ anh ta sẽ muốn nghe những điều này ư? Hay anh ta không hề biết những mục tiêu của cậu là gì?"

"Cậu nói đúng, bỏ phần sau đi. Thay vào đó nói với anh ấy mình sẽ nhớ anh ấy, nhưng mình phải tiếp tục với cuộc sống của mình. Và nói với anh ấy-" Cô phải ngừng lại, cảm thấy cổ họng như nghẹn lại. "Nói với anh ấy mình không hối tiếc là bạn anh ấy."

"Hả?"

"Anh ấy sẽ hiểu. Giờ mình phải đi đây. Trông nom mấy con thú hộ mình được không?"

"Cậu không mang chúng theo à?"

"Chỉ Twitch thôi. Hai con còn lại, đáng nhẽ anh ấy không nên đưa chúng cho mình ngay từ đầu." Danny ôm Claire. "Mình sẽ nhớ cậu. Mình sẽ nhớ tất cả mọi người."

"Chết tiệt, mình nghĩ mình sắp khóc. Đi đi, nếu cậu phải đi. Và chúc may mắn."

Danny chạy lên gác lần cuối trước khi rời khỏi hạm vào giường anh, gối của anh. Những giọt nước mắt bắt đầu rơi. Không muốn ra đi. Cô đã nói thế với Claire, nhưng đây là lần đầu tiên cô nói ra thành lời. Cô yêu Jeremy Malory. Việc này đáng nhẽ không được xảy ra. Cô đã nghĩ cô có thể ra đi trước khi nó đến. Nhưng đã quá muộn. Cô muốn dành cả quãng đời còn lại với Jeremy. Anh có thể hoàn thành tất cả những ước mơ của cô - nếu anh muốn.

Và, Ôi Chúa ơi, nếu anh muốn thì sao? Làm sao cô có thể ra đi mà không được biết?

Điều đó có nghĩa là đối mặt với anh và lôi hết gan ruột của mình ra, và đánh liều với nỗi sợ hãi rằng anh sẽ thuyết phục cô ở lại. Anh không thể. Cô đã quyết tâm rồi. Nhưng nếu anh thử, cô sẽ tan nát mất, sự việc sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều...

Danny đợi, quần quai đau đơn để đi đến quyết định. Nhưng cuối cùng, với hi vọng vô cùng mong manh rằng Jeremy cũng yêu cô, đủ để vượt qua quy tắc và cưới cô, giữ cô lại cho đến khi anh về nhà.

Cô báo cho Claire rằng cô ta sẽ không cần nhắc gì lại với Jeremy nữa, và tại sao. "Cậu đừng cảm ơn mình rất nhiều nếu mình ở vào tình thế tương tự," Claire nói. "Chúc may mắn, Danny."

Cô không cần may mắn, cô cần hy vọng mong manh của mình thành hiện thực.

Jeremy về nhà vừa đúng giờ ăn trưa. Percy đi cùng anh. Họ đang cười khi bước vào nhà. Danny tận hưởng hình ảnh của anh từ nơi cô đang đứng trên ngưỡng cửa phòng khách. Cô không cầm theo chiếc túi đựng đồ; nó ở ngay trên sàn nhà cạnh phía trong cửa ra vào nơi cô có thể nhanh chóng tóm lấy.

Chắc hẳn nét mặt của cô đã khiến thái độ của Jeremy trở nên nghiêm túc và bảo Percy, "Chạy vào bếp vào bảo với họ cậu đói bụng, bạn già. Tớ sẽ vào ngay." Sau đó anh tiến lại chỗ Danny, đặt tay lên má cô. "Có chuyện gì thế, cưng?"

Cô bước ra xa khỏi anh, di chuyển lại vào trong phòng khách. Cô sẽ không thể nói điều cô muốn nói nếu anh chạm vào cô. Anh theo sau cô vào phòng. Anh chuẩn bị với lấy cô lần nữa. Cô giơ một tay ra ngăn anh lại.

"Em đi đây, Jeremy."

"Anh vừa mới về nhà. Em đi đâu vậy?"

Cô nhận ra anh đã uống rượu, vì anh đã hiểu nhầm ý cô. Nhưng anh không say. Jeremy Malory không thể uống say.

"Em không đi mua đồ. Em đi luôn."

"Em không đi chỗ quái nào cả. Còn quá sớm."

"Thực ra thì, em đã không nên lưu lại lâu đến thế. Nhưng đừng hiểu lầm. Em không hối tiếc khoảng thời gian ở đây với anh, không chút nào. Em - Em sẽ nhớ anh." Cô phải ngừng lại, cảm thấy cô họng như nghẹn lại. "Nhưng em phải sống tiếp cuộc đời của mình."

"Đừng làm thế, Danny."

"Vậy hãy cho em một lý do để ở lại! Sống mà chỉ được chia sẻ một nửa cuộc sống của anh không phải là điều em muốn. Em muốn một gia đình thực sự, và những đứa con không phải con hoang. Em sẽ không có được bất cứ thứ gì trong đó ở đây trừ khi anh cưới em."

Đấy, cô đã làm được, đặt trái tim cô lên bàn.

Và anh không nói gì.

Ngay cả gương mặt anh cũng trở nên bí hiểm trong một lúc. Với một người đàn ông với đôi mắt biết nói như anh? Đó là của anh. Anh sẽ không nhắc lại với cô rằng hôn nhân không phải là thứ dành cho anh. Anh đang tránh cho cô phải nghe điều đó. Chúa ơi, cô đúng là một con ngốc, tóm lấy và bám víu vào một hy vọng mong manh như thế!

Cô cũng không chắc làm thế nào đã ra khỏi đó mà không bật khóc trước mặt anh. Nhưng ngay khi cô ra khỏi căn nhà nước mắt bắt đầu rơi như mưa. Nghĩ về việc ra đi không hề giống chút nào với việc bước ra khỏi cửa và nhận ra cô sẽ không bao giờ gặp lại Jeremy Malory.

Chương XLVIII

Danny chỉ mất thêm vài giờ để tìm ra nơi Dagger đã chuyển cả băng đến. Cô biết hỏi đúng người. Trở lại nơi ở trước đây, thật đáng kinh ngạc khi có bao nhiêu người đầu tiên đã không nhận ra cô. Một vài người thì cô và sủng sốt đến chết lặng, nhưng phần lớn không hề nhận ra cô, phải được nhắc mới nhớ ra, và cô đã biết những người đó gần như cả cuộc đời!

Cô đã thay đổi nhiều đến thế ư? Có thể. Và đó không phải chỉ là bộ váy áo phụ nữ. Cô đã dàng hoàng mạnh bạo bước vào khu vực tội lỗi nhất thành phố, tự tin rằng mình có thể đối phó với mọi bất trắc xảy đến. Dagger đang ở nhà. Và cả Lucy nữa, người rú lên mừng rỡ khi nhìn thấy Danny bước qua ngưỡng cửa. Tất cả đám trẻ cũng ở đó và đòi hỏi sự chú ý tương đương của cô. Phải mất mười phút trước khi cô nghĩ đến việc nhìn Dagger để phán đoán phản ứng của anh ta.

Anh ta chưa nói gì. Và anh cũng đang nhìn cô chăm chăm, như thể hoàn toàn không nhận ra cô. Nhưng giờ đây anh ta biết cô là phụ nữ, có lẽ anh ta đang cố gắng để hiểu tại sao mình đã bỏ lỡ sự thật đó suốt những năm qua.

Cuối cùng anh ta nói bằng giọng thô lỗ, "Mày không thể ở lại đây. Có một gã nguy hiểm đang tìm kiếm mày quanh khu này. Hắn muốn làm hại mày."

"Ừ, tôi biết," Danny đến ngồi cùng anh ta tại chiếc bàn ăn cũ kỹ quen thuộc anh ta vẫn thường ngồi. Chiếc bàn đã luôn đi theo anh ta. Và giờ cô nhận ra anh ta coi đó là văn phòng của mình, hay ngai vàng. Tại đây anh ta đưa ra tất cả các mệnh lệnh, lập ra các luật lệ. Anh ta nên có một văn phòng, một văn phòng đúng nghĩa.

Cô nói điều đó ra. "Anh nên có một văn phòng, Dagger. Tại sao anh không bao giờ dùng một trong những phòng ngủ?"

Anh ta khụt khịt. "Cứ như chúng ta có bao giờ có thừa phòng ngủ vậy. Và đừng có thay đổi chủ đề."

Cô nhận thấy mũi anh ta hơi lệch chút xíu và gật đầu về phía đó. "Nó có đau lắm không?"

"Đau như quỷ ý. Chính thằng đang tìm mày đã làm gãy nó."

"Ừ, Lucy có kể với tôi rồi."

Dagger lườm Lucy một cái, người chỉ nhún vai khi cũng ngồi xuống bàn với họ. "Vây là tôi biết chỗ cô ấy làm việc. Điều tốt là anh đã không biết, nếu không anh đã phun ra hết với tên kia rồi."

"Việc đó không có gì quan trọng đâu," Danny cắt ngang. "Đằng nào hắn cũng tìm thấy em. Tuy nhiên, hắn chết rồi, vậy nên mọi người không cần phải lo lắng về hắn nữa đâu."

"Mà hắn à?"

Danny lắc đầu, giải thích, "Hắn tự giết mình khi bị bắt khi cố giết tôi và bỏ chạy. Và cả quý ông thuê hắn nữa, cũng đã phải vào tù, vậy nên ông ta cũng không thể thuê thêm ai nữa."

"Một quý ông?" Dagger kêu lên. "Mày vướng vào cái quái quỷ gì thế, Danny?"

"Không gì cả. Đây là quá khứ của tôi đã đuổi kịp tôi. Quý ông đó, ông ta biết tôi là ai. Tuy nhiên ông ta không chịu nói, đồ khốn kiếp, và tôi vẫn không thể nhớ ra. Nhưng tôi nghĩ ông ta là người đã giết gia đình tôi. Đáng nhẽ tôi cũng đã chết cùng với họ, nhưng người vú nuôi đã bảo vệ tôi và mang tôi chạy trốn. Rồi Lucy tìm thấy tôi."

Dagger quay sang nhìn Lucy một cách kinh ngạc. "Cô mang về nhà một tên quý tộc!"

"Tôi không nghĩ mình là một trong số họ," Danny nhanh chóng phủ nhận.

"Quý ông đó, ông ta cũng là một kẻ lừa đảo, một tên trộm. Nếu gia đình tôi trước đây giao du với ông ta, có thể bản thân họ cũng chẳng đáng hoàng gì. Sau rốt ông ta cũng muốn tất cả bọn tôi chết. Quét sạch cả một gia đình dù nhìn thế nào đi chăng nữa cũng giống một vụ trả đũa."

Giờ đến lượt Lucy khịt mũi. "Cô ấy là một quý tộc. Ăn mặc thế này, ăn nói thế này. Và những quý tộc giết vẫn luôn giết lẫn nhau chỉ vì những lý do hết sức ngớ ngẩn mà chúng ta ở chỗ này không thèm bận tâm đến."

Danny đảo mắt, định nhắc nhở rằng không chỉ quý tộc mới nói năng như thế, mà ngay cả những người hầu của họ cũng thế, thì Dagger hỏi Lucy, "Vậy tại sao cô mang nó về nhà, hả? Cô đáng lẽ phải khôn ngoan hơn mới phải chứ."

"Bởi vì cô ấy không có ai cả, và mất trí nhớ, và mới chỉ vừa 5 năm tuổi. Nếu anh nghĩ tôi là người máu lạnh đến mức bỏ cô bé bơ vơ tự chống chọi một mình thì tôi nghĩ anh đang bị gãy mũi lần nữa."

"Nhưng cô giấu không những việc nó là người thuộc giới thượng lưu mà cả việc nó thuộc phái nữ nữa. Tại sao cô làm thế?"

"Bởi vì anh đang ở trong một trong những giai-đoạn-cần-tiền-đến-tuyệt-vọng của anh và sắp sửa bắt tôi làm điểm để kiếm tiền. Tôi đang giận anh đến phát điên lên, Dagger, vì chuyện đó. Và tôi không muốn nhìn thấy điều tương tự xảy đến với Danny. Tôi muốn con bé được quyền lựa chọn, và nam giới có nhiều lựa chọn hơn."

Anh ta đang đỏ mặt khi Lucy kết thúc. "Tôi phải xin lỗi về chuyện đó bao nhiêu lần nữa hả?"

"Ôi, ngậm miệng lại, Dagger. Tôi làm tốt công việc của mình khi nó đến. Nhưng tôi đang nghĩ đến việc giải nghệ. Tôi vừa gặp một người đàn ông chỉ muốn giữ tôi cho riêng mình."

Danny cười nhạo và đoán, "Người đánh xe ngựa cho thuê?"

Lucy cười khúc khích. "Đúng rồi, anh ấy rất ngọt ngào với chị, thật đấy. Anh ấy còn muốn kết hôn nữa! Ai mà nghĩ được đến chuyện ấy chứ, hả?"

"Vậy là tôi sắp sửa mất luôn cả cô nữa?" Dagger nói, trông suy sụp.

Danny nghĩ có thể đã đến lúc cô nói ra một trong những mơ ước ngày xưa của mình. "Dagger, đã bao giờ anh nghĩ đến chuyện dựng một trại mồ côi thật sự chưa? Chúng ta có thể kicông việc thực sự để trang trải cho nó, thuê một giáo viên cho lũ trẻ, cho chúng những chiếc giường thực sự. Có thể Lucy cũng sẽ giúp chúng ta nữa."

Anh ta nhìn cô chăm chăm như thể cô mất trí vậy. "Mày có biết mày đang nói đến bao nhiêu tiền để duy trì một trại mồ côi không hả? Giáo viên không hề rẻ, đất như quý ý mới đúng. Và giường nữa chứ!"

"Chúng ta có thể làm được mà, Dagger. Nghĩ thử xem."

"Bah, Tao có thể tìm một công việc thực sự ở đâu chứ hả? Mày cũng không mà, phải không?"

"Có," cô nói, giọng đề phòng.

"Vậy thì mày làm gì ở đây?" anh ta hỏi. "Vừa bị đuổi việc hả?"

"Không, tôi tự bỏ việc. Đó là một công việc tốt, tôi thực sự thích nó. Nhưng tôi bị hấp dẫn quá nhiều bởi ông chủ của mình nên nghĩ rằng ra đi là tốt nhất."

Nước mắt lại bắt đầu rung rung trên khóe mắt, cô đứng dậy, quay đi khỏi chiếc bàn. Lucy bất ngờ đã ở cạnh cô, vòng tay ôm lấy vai cô trong khi liếc xéo Dagger.

"Tôi không định ở lại đây, Dagger," Danny nói tiếp khi đã lấy lại sự kiềm chế. "Tôi chỉ ghé qua để để lại đồ đạc chỗ Lucy vài ngày trong khi kiếm một việc làm mới. Và tôi nhớ tất cả mọi người, và lũ trẻ. Tôi biết anh bảo tôi không được quay lại, nhưng-"

"Yên nào, bé yêu," Lucy cắt ngang. "Em có thể ở đây bao lâu tùy thích. Đúng chứ Dagger?"

Câu đó được nói với giọng đe dọa đến nỗi Dagger chỉ dám lẩm bẩm gì đó trong miệng, tóm lấy cái mũ và rời đi, chắc tìm đến quán rượu gần nhất. Nhưng ngay khi anh ta đi khuất, Lucy kéo Danny đối diện với mình, quan sát đôi mắt đỏ-ngầu-nước-mắt của cô một lúc, rồi ôm cô vào người.

"Bé con tội nghiệp, em có thai rồi đúng không?"

"Không, ít ra em cũng không nghĩ thế."

"Vậy là em để trái tim tan vỡ rồi hả?"

"Không có cách nào ngăn cản được việc đó. Em đã nghĩ nếu ra đi sớm thì nó sẽ không quá tệ, nhưng em - em không biết nó sẽ đau đớn đến thế này."

"Không có cơ hội nào cho hai đứa à?"

"Không, em nói với anh ấy là em sẽ ra đi và tại sao. Anh ấy đã không cố ngăn em lại."

"Bởi vì hắn thuộc tầng lớp thượng lưu à?"

Danny lắc đầu. "Anh ấy có thể có một gia đình vĩ đại với đầy những tước hiệu cao quý, nhưng có những thành viên trong họ đã vượt qua những quy tắc, trong đó có cả cha anh ấy nữa. Nhưng anh ấy không muốn kết hôn. Anh ấy là một trong những kẻ phóng đảng kiên quyết độc thân đến cùng. Tất cả những gì anh ấy muốn là biến em thành nhân tình trong một thời gian."

"Chị hiểu là em không hề muốn thế."

"Không hề."

"Ngay cả khi có những người đàn ông giữ nhân tình của họ trong suốt cuộc hôn nhân."

Danny khịt mũi. "Anh ấy không phải loại đó. Lucy, em thề là anh ấy đẹp trai đến nỗi có thể khiến bơ tan chảy chỉ với một nụ cười. Anh ấy cố cả đồng phụ nữ tìm đủ mọi cách để dụ dỗ anh ấy đến trước bàn thờ, trong khi anh ấy sẽ làm tất cả mọi thứ để né tránh. Nhưng chuyện đó không quan trọng một gia đình của riêng em. Jeremy Malory không thể cho em điều đó."

Chương XLIX

"Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả," Anthony đang nói khi chiếc xe ngựa chạt vật lên qua dòng xe cộ chiều muộn ngày hôm sau. "Nhìn ra ngay từ khung người cô bé."

Jame khịt mũi với em trai. "Cậu chẳng nhìn thấy cái quái gì cả."

"Xin lỗi anh đi, ông già. Chỉ vì anh không nhìn thấy không có nghĩa là ai đó với đôi mắt tinh tường hơn sẽ không. Có lẽ anh cần một cặp kính cho tuổi già đang đến rồi chẳng?"

"Có lẽ cậu cần một lời mời đến Kingston sau khi chúng ta giải quyết đồng lộn xộn này chẳng?"

Anthony cười lục cục. Sảnh Kingston là một địa điểm tập thể thao đặc biệt là các môn bạo lực. Cả hai anh em đều được biết đến là đã dành nhiều giờ ở đó để trau dồi đến hoàn hảo kĩ năng của họ.

"Rất vui được tiếp anh bất cứ lúc nào," Anthony đáp. "Nhưng chấp nhận đi. Anh chỉ đang khó chịu vì đã không nhìn thấy việc này sẽ xảy ra từ trước."

"Vậy thì ở đâu ra cái khả năng gần như là không thể khi Jason có thể nhớ ra một cuộc gặp gỡ thoáng qua cách đây hơn hai mươi năm? Anh ấy chỉ gặp cô gái có một lần."

Anthony cười. "Bởi vì nó làm anh ấy khó chịu. Anh ấy cảm thấy mình nên biết cô gái, vậy nên anh ấy chắc chắn như quý là đã không ngừng nghĩ ngợi cho đến khi nhớ ra tại sao cô ấy trong quen thuộc như vậy với anh ấy. Em không hề ngạc nhiên khi anh ấy đích thân lên tận London để lấp đầy tai anh về chuyện ấy."

"Anh ấy không định hành hạ lỗi tại tôi. Anh ấy đi thẳng đến nhà Jeremy, nhưng thằng bé của tôi không có ở nhà. Và vì ông anh của chúng ta vốn thiếu kiên nhẫn, tôi trở thành mục tiêu thứ hai."

"Em không ngưỡng mộ anh đâu. Không muốn phải nói với con trai em rằng nó phải từ bỏ một món hời."

James khịt khịt. "Cậu không có con trai. Và tôi sẽ không nói với con trai tôi như vậy. Thằng bé đã là một người đàn ông trưởng thành, nó có thể tự quyết định sẽ làm gì trong trường hợp này. Hơn nữa, chỉ vì Jason đã nói thế á? Còn lâu nhé."

Anthony cười nhả nhỏ. "Gần đây phải nói là em may mắn như quý ý, có mặt để chứng kiến bài diễn văn của anh ấy. Em biết chắc chắn anh sẽ không bao giờ kể lại với em đâu mà."

"Dĩ nhiên là có rồi. Những người bất hạnh luôn yêu thích có bạn đồng hành, cậu không biết à?"

Họ cũng đã không tìm thấy Jeremy ở nhà, nhưng không giống Jason, James biết nên hỏi ai.

"Cậu ấy đi tìm con bé rồi," Artie thông báo cho James. "Con bé bỏ tàu."

"Chúng cãi nhau à?"

"Không nghĩ thế. Con nhỏ trong nhà bếp nói con bé bỏ đi kiếm việc mới."

"Ông chỉ thằng bé đi theo hướng nào?" James hỏi hòa nhã.

"Tôi không. Nhưng con bé trong nhà bếp thì có. Nó nói với cậu ấy con bé sẽ về nhà trước tiên, trước khi kiếm một việc làm mới."

"Và ô đang chỉ tôi theo hướng nào thế?"

"Không," Artie làm họ ngạc nhiên khi bướng bỉnh trả lời. "Trừ khi hai người mang tôi theo để trông chừng cho hai người."

"Dĩ nhiên rồi. Tôi sẽ không làm khác đi. Giờ thì thằng bé đi đâu để tìm cô gái?"

"Khu vực tồi tệ nhất trong thành phố các anh có thể hình dung ra. Ổ chuột của các ổ chuột."

"Anh đã bao giờ nghĩ đến một cô nhi viện chưa, Dagger?"

"Chưa," anh ta lẩm bẩm. "Mày đã suy nghĩ thấu suốt chưa đấy? Điều gì sẽ xảy ra nếu kế hoạch thất bại, hả? Mày cho những đứa trẻ hi vọng về một cuộc sống tốt đẹp hơn rồi tước đoạt đi hi vọng đó của chúng khi chúng ta không thể chi trả tất cả phí tổn. Rồi mày sẽ có trong tay một đám trẻ thất vọng và tồi tệ còn hơn cả trước kia. Ít nhất bây giờ chúng không mong ước điều tốt đẹp hơn nên chúng vui vẻ với những gì chúng có."

Vậy là anh ta đã từng nghĩ đến ý tưởng đó. Và cô đã không hề tính đến khả năng thất bại. Nhưng anh ta quá bi quan. Với thái độ đó, dĩ nhiên họ sẽ thất bại.

"Sáng nay tôi đã kiếm được một công việc khá, cũng là lần thử đầu tiên luôn nữa,"

"Ý mày là gì?"

"Trên phố họ trả lương cao hơn. Nếu anh cũng kiếm được một công việc trên khu đó, chúng ta có thể bắt đầu cô nhi viện ở đấy. Đó là một khu tương đối tốt, không quý tộc, chỉ chủ yếu là thương nhân."

"Quên nó đi," giờ anh ta đã trở nên giận dữ. "Tao chưa bao giờ giữ được một công việc tử tế đâu."

"Được mà. Anh là một người tổ chức, người quản lý, quản đốc, và là người điều hành tất cả những công việc anh đang làm ở đây trong nhiều năm rồi."

"Tao biết những gì tao biết và không cố gắng với tới những điều không thể. Không có gì để nói

nữa. Những mục tiêu của mày quá viễn vông với chỗ này. Cách duy nhất để lập một cô nhi viện là với sự hỗ trợ của chính phủ hoặc tư nhân."

"Nếu tôi kiếm được nguồn tài trợ tư nhân, anh có sẵn sàng điều hành cô nhi viện không?"

"Chắc chắn rồi, nếu mày thành lập được, tao sẽ điều hành cho mày." Nhưng rồi anh ta thêm vào với giọng mỉa mai, "Vậy là giờ mày có những người bạn giàu có rồi hả?"

Anh ta nói thế chỉ vì anh ta nghĩ cô đòi nào cô có cơ hội thành công. Và có lẽ cô không có. Nhưng đó không phải là điều cô sẽ dễ dàng từ bỏ.

"Thật ra thì, cô ấy có đấy."

Danny quay phắt lại và há hốc miệng khi nhìn thấy Jeremy đứng giữ khung cửa. Anh đang nhìn cô chăm chú như thể muốn tóm lấy và lắc cô - hoặc ôm cô. Trên thực tế, trong mắt anh có quá nhiều cảm xúc đến mức cô không thể quyết định chính xác anh đang cảm thấy gì. Nhưng cuối cùng ánh mắt anh dứt ra khỏi cô khi anh liếc về phía đám trẻ đang tụ tập sau lưng anh, trở mắt nhìn nhân vật nhà giàu xuất hiện trong khu vực này của chúng.

Anh quăng một đồng xu cho một đứa, nói, "Hãy là một đứa bé ngoan và trông hộ ta chiếc xe ngựa. Nếu nó vẫn còn ở đó khi ta ra ngoài, cậu sẽ có một đồng nữa. Nếu không, ta sẽ giúp cậu đào huyệt cho chính cậu trước khi đặt cậu vào đó."

Câu nói khiến Danny tỉnh hẳn khỏi cơn bàng hoàng. Cô chạy vội lại chỗ cánh cửa. "Anh ấy không có ý đó đâu," cô nói với cậu bé, người đang đứng đó với cái miệng há hốc. "Cứ ngồi trong xe và hét lên nếu có ai đó định cướp nó."

Rồi cô lại dịch chuyển ra xa khỏi Jeremy trước khi quay người lại để hỏi nhanh, "Làm thế nào anh tìm được em?"

"Anh đã phải đập tên chủ quán trọ khổng lồ bẹp dúm dưới đất rồi dọa sẽ vật đầu hắn trước khi hắn nói cho anh biết nơi ở của mấy tên đồng phạm của em."

"Anh đánh lộn với ông ta?"

"À, không, tuy nhiên nghe hay đấy chứ, phải không?" Jeremy nói với một nụ cười không biết xấu hổ.

Danny không thấy có gì thú vị cả nhưng Dagger dĩ nhiên là có. Anh ta phá lên cười, Jeremy tiếp tục, "Trên thực tế, tiền khiến lưỡi hắn dẻo ra chẳng khó khăn gì. Thật là một đám bạn trung thành em có quanh đây đấy," anh thêm vào tỉnh khô.

Tiếng cười của Dagger đã kéo Lucy ra khỏi phòng. Cô nhìn chăm chăm vào Jeremy, miệng há hốc, trước quay lại chiếu cái nhìn thậm chí còn sùng sốt hơn đến Danny. "Em bỏ anh ấy? Trời, Danny, em mất trí rồi hả?"

Danny bắt đầu đỏ mặt, nhưng Jeremy tặng Lucy một nụ cười và nói, "Chị chắc phải là Lucy, Tôi nợ chị một món nợ ân tình, thực đấy."

Lucy chớp mắt. "Thật á, vì cái gì?"

"Vì đã bảo vệ cô gái trong suốt những năm qua cho đến khi tôi có thể tìm thấy cô ấy. Cảm ơn. Và cả anh nữa," anh nói thêm với Dagger. "Vì đã đá cô ấy ra khỏi đây để cô ấy có thể đến tìm tôi."

Danny đảo mắt. Dagger ho, Lucy nói, "Dagger, hãy ra ngoài chiêm ngưỡng cỗ xe của anh chàng một lúc đi, ờ, và cho hai người họ một chút thời gian một mình."

"Một lúc thôi nhé," Danny nài nỉ, nhưng họ đã hướng ra phía cửa rồi. Cô liền lườm Jeremy. "Anh ở đây làm gì?"

"Anh đến vì chiếc mũ của anh, dĩ nhiên rồi. Cảnh cáo là em đừng có trộm nó rồi mà."

Đó không phải điều cô mong đợi được nghe, và ngay cả khi cô nhận ra anh đang trêu chọc cô, cô giận dữ đi vào phòng của Lucy, lôi chiếc mũ ra khỏi chiếc túi, và quay lại để ném nó vào anh. Anh nhặt nó lên, tiến đến gần cô và đưa nó lại cho cô.

"Đây. Giờ anh đưa nó cho em và lần này em có thể giữ nó," cùng lúc đó anh kéo cô vào vòng tay, thì thầm, "Nhưng anh sẽ giữ em. Chúa ơi, Danny, đừng bao giờ bắt anh đi qua địa ngục như thế này một lần nữa." Anh đang siết cô chặt đến nỗi cô không thể thở, nhưng trong một lúc, cô không quan tâm, chỉ hưởng thụ cảm giác lại được anh bao bọc. Nhưng rồi lý trí trở lại và cô đẩy anh ra xa. Anh buông ra, nhưng không để cô dịch chuyển ra xa đến mức không thể ngay lập tức tóm cô lại.

"Anh không nên đến đây," cô bảo anh.

"Anh đáng nhẽ không cần phải. Và đáng nhẽ đã đến sớm hơn, nhưng những người ở quanh đây cho rằng thật thú vị khi dẫn anh đi sai đường cả nửa ngày."

"Đằng nào thì anh cũng không nên ở đây. Em chỉ quay lại để lấy đồ và mang đến chỗ làm mớ"

"Em có thể quên đi bất cứ công việc mớ nào được rồi đây. Em về nhà với anh, nơi em thuộc về."

Danny rên thầm trong lòng. Cô chưa bao giờ nghe điều gì tốt đẹp thế. Nơi em thuộc về. Chúa nhân từ, lẽ ra cô phải biết nó sẽ khó khăn thế nào nếu anh cố gắng thuyết phục cô chứ.

Cô quay người lại, nói khó khăn, "Em không đổi ý đâu, Jeremy. Những gì em muốn cho bản thân mình nhiều hơn những gì anh sẵn sàng cho em."

"Nếu em đã không chạy trốn nhanh đến thế-"

Cô thở hổn hển, quay phắt người lại để ngắt lời, "Em không chạy trốn. Em đã nói với anh điều gì sẽ giữ em ở lại, nhưng anh đã lờ đi. Anh đã để em đi!"

Anh tặc lưỡi với cô. "Khiến anh ngạc nhiên đến nhả ngửa, em thân yêu, là điều em đã làm, cầu hôn theo kiểu đó. Em thật sự cần phải nhớ rằng em không còn mặc quần nữa. Anh đã bị sốc đến chết đứng, nếu em phải biết."

"Anh mà sốc cái quái quỷ gì. Anh biết việc đó rồi sẽ đến. Có phải là em đã không cảnh báo anh

trước về những mục tiêu của em và rằng em sẽ sớm rời đi để thực hiện chúng đâu."

"Nhưng "sớm" của em là nhiều năm nữa trong suy nghĩ của anh."

Cô khụt khịt. "Vậy thì có thể anh cần một cuốn từ điển."

"Có thể, nhưng tất cả những gì anh thực sự cần là em. Về nhà đi-"

"Đừng!" Cô ghen lời, nước mắt dâng lên ngập khóe mắt. "Anh đi đi, Jeremy. Anh không bỏ lỡ một cơ hội thuyết phục em ở lại đâu, nếu đây là mục đích anh đến đây. Nó đã không và sẽ không xảy ra đâu. Vậy nên hãy đi đi."

"Anh ở đây để xin lỗi và bàn chuyện hôn nhân."

"Với ai?"

"Với anh, dĩ nhiên rồi, cô gái gốc nghềch."

Cô vung tay vào anh, nhắm vào mắt. Cô giận điên lên. Nhưng anh tránh được, kêu lên, "Chết tiệt, em làm thế để làm gì?"

"Đây không phải chuyện để đem ra đùa, Jeremy Malory. Thế là tàn nhẫn, em không thể tin anh đã nói thế. Ra khỏi đây. Và đừng quay lại tìm em nữa."

Thay vì làm theo lời cô, anh kéo cô lại với anh, mạnh. Và đôi tay anh quấn quanh cô tròn vẹn để cô không thể vung tay làm gì được nữa, tên xấu xa. Anh cũng chả có chút gì là hối lỗi cả.

Anh nói bằng giọng tự mãn, "Đây có phải câu trả lời có không?"

Cô giãy dụa để nhắm tới mắt anh lần nữa. Anh cười khùng khục. "Chịu đựng anh đi, cưng. Anh vốn không hề định cầu hôn bất cứ ai, vậy nên dĩ nhiên anh sẽ phải làm nó lộn xộn hết cả lên. Nhưng em nên biết anh đủ rõ để biết đây là chủ đề anh sẽ không bao giờ đem ra đùa cợt."

Cô trở nên rất tĩnh lặng. Anh nói đúng, anh sẽ không bao giờ đùa cợt về chuyện đó. Nhưng cô vẫn không thể tin anh đang nghiêm túc, nên buộc phải hỏi, "Tại sao? Em biết anh không muốn kết hôn, không bao giờ. Anh đã nói rất rõ rồi. Vậy tại sao giờ anh lại cân nhắc việc đó?"

"Bởi vì em búng bỉnh. Bởi vì đây là điều em muốn và anh muốn làm em hạnh phúc. Bởi vì anh yêu em. Bởi vì ý nghĩ sống tiếp mà không có em xé anh ra thành từng mảnh và anh thà là không trải qua nó một lần cám ơn. Bởi vì anh muốn thức dậy cùng em hàng sáng, không phải chỉ khi nào anh may mắn. Bởi vì em là tất cả những gì anh có thể muốn ở một người phụ nữ, Danny, vậy thì tại sao anh lại không muốn cưới em? Đây cũng chính là điều anh đã tự hỏi mình, và giờ cả hai chúng ta đều có câu trả lời. Anh đã không biết anh yêu em cho đến khi anh nghĩ anh đã mất em. Chắc rồi thế nào anh cũng nhận ra, nhưng anh mừng vì đã nhận ra bây giờ hơn là sau này. Vậy nên em có vui lòng cưới anh và để anh trở thành gia đình của em không?"

Cô ngả người ra sau, nhìn anh chăm chú trong sự kinh ngạc. "Anh thật sự có ý đó chứ? Anh yêu em?"

"Nhiều hơn anh có thể thể hiện chỉ bằng từ ngữ."

Giọng Anthony cắt ngang họ khi anh cùng James bước qua khung cửa. "Họ bảo anh đừng có làm phiền chúng. Phải nghe mấy câu ủy mị thế này xấu hổ chết đi được."

Jeremy quay lại, cười nhảu nhở với cha và chú anh. "Chúc mừng con đi. Cô ấy bằng lòng lấy con rồi." Nhưng anh thì thầm với Danny. "Em sẽ đồng ý chứ, phải không?"

"Vâng," cô thì thầm lại, gần như nổ tung vì niềm hạnh phúc sâu thẳm nhất. "Chắc chắn rồi."

"Tốt, ta sẽ bị nguyên rửa mất," James nói. "Không hề nghĩ chút nào đến việc này khi chịu đựng bài diễn văn của Jason. Nhưng dù sao nó cũng giải quyết tình thế khó xử rồi."

"Tình thế khó xử nào?"

"Jason biết cô bé là ai, nhóc."

"Rằng cô ấy xuất thân từ đây?"

"Không, cô ấy thực sự là ai cơ."

Chương L

Hoa dại cuối hè trải đầy trên những cánh đồng dọc theo con đường qua Somerset. Nơi đây cách xa London, một ngày đi xe cộng thêm nửa buổi sáng hôm sau. Danny không để tâm đến phần lớn chuyến đi. Cô đang trong trạng thái mụ mị, những cảm xúc của cô bị xé rời ra khỏi nhau.

Đó là niềm hạnh phúc. Cô chưa bao giờ trải qua cái gì như thế. Jeremy yêu cô. Anh sắp cưới cô. Anh sắp hoàn thành mọi ước mơ của cô. Nó hầu như nhiều hơn cô có thể tiếp nhận, có lẽ thế, nếu không tính đến nỗi sợ hãi. Nhưng nỗi sợ đang lấn át tất cả các cảm xúc khác.

Cô sợ điều đó không phải sự thật, rằng Jason Malory đã nhầm. Cô sợ nếu điều đó đúng, rằng mẹ cô không còn sống nữa. Điều cuối cùng mọi người biết là khi bà đang sống ở Somerset trong dinh thự của bà cô. Nhưng không ai gặp bà kể từ khi bà rút vào ở ẩn ở đó mười lăm năm trước đây. Bà có thể đã chết, chuyến đi này của họ có thể chẳng vì cái gì. Nhưng Danny cũng sợ rằng nếu Quý bà Evelyn còn sống, bà cũng sẽ không nhìn nhận Danny là con gái. Không có gì làm bằng chứng ngoại trừ một vài sự giống nhau mơ hồ. Tại sao một Quý bà cao quý, con gái một Bá tước, quả phụ của một Nam tước, phải chấp nhận một con nhóc đường phố là máu thịt của mình cơ chứ?

James Malory đã đi cùng họ, khăng khăng với cậu con trai, on bé cần một người đi kèm, khi giờ đây mi đã biết cô ấy là ai."

Jeremy không thích nghe điều đó, và Danny đã khịt khịt nếu không đang trong trạng thái mụ mị về cảm xúc như thế. Họ vẫn chưa thể chắc chắn cô là ai, mới chỉ phỏng đoán. Chỉ vì tấn bị kịch xảy đến với Evelyn Hilary khớp với những gì xảy ra với cô không có ý nghĩa gì cả. Nó có thể chỉ đơn thuần là ngẫu nhiên.

"Phu nhân không có mặt ở đó khi chồng bà ấy, Robert, bị giết. Họ đã ở London trong một chuyến viếng thăm ngắn, nhưng bà ấy bị gọi trở lại Somerset. Bà của bà ấy đã bị đột quỵ, hay đại loại như thế. Vụ giết người xuất hiện trên mọi mặt báo, đã được cho rằng gây ra bởi một tên điên đã đột nhập vào ngôi nhà ở London của họ và nổi cơn giết người cuồng loạn. Chồng bà, Robert, và vài người hầu bị giết. Đứa con gái của họ và vú nuôi của cô bé không bao giờ được tìm thấy, nhưng vết máu lưu lại gợi ý rằng họ đều đã bị giết và bị lôi ra khỏi đó. Việc xác họ biến mất trong khi xác những người khác bị bỏ lại đã dẫn đến kết luận về một kẻ điên. Đơn giản là không có lý do hay manh mối nào cho vụ thảm sát đó cả."

"Tại sao cha đã không nhận ra cô ấy?" Jeremy hỏi cha anh. "Không phải lúc đó cha cũng đang ở London à?"

"À, thật sự thì nó cũng khá lãng mạn," James nói. "Ta nhớ đã thất vọng vì không bao giờ gặp được Quý Bà Evelyn. Nhưng trên thực tế, bà ấy có mùa lễ hội ngắn nhất trong lịch sử, tham gia duy nhất một buổi tiệc, nơi Jason đã gặp bà ấy. Rõ ràng là Robert Hilary đã quen bà ấy trước đó và theo bà ấy lên London để cầu hôn. Bà ấy nhận lời và quay trở về nhà ngay ngày hôm sau. Và họ định cư tại dinh thự ở nông thôn của ông ấy ở Hampshire, nơi họ có một đứa con gái. Thỉnh thoảng họ đến London, nhưng họ không thực sự tham gia cuộc sống xã hội khi ở trong thành

phố. Đó là lí do tại sao chỉ vài người nhớ được Quý bà Evelyn."

Danny nghe câu chuyện một cách lơ đãng. Nó thấm vào cô, nhưng không thể liên hệ nó với bản thân mình, chưa. Nỗi sợ hãi không cho phép cô.

Jeremy khiến cô thoải mái đơn thuần bởi sự hiện diện của anh, nhưng hơn nữa, anh giữ một cánh tay ôm quanh cô trong suốt chuyến đi. Nếu không, Danny chắc đã vỡ tan ra thành từng mảnh. Họ càng đến gần Somerset, nỗi sợ hãi càng bóp chặt lấy cô. Nếu cô đã có thể suy nghĩ sáng suốt, cô đã bỏ chạy theo hướng ngược lại.

Dinh thự họ cuối cùng cũng tới đúng là tráng lệ, tòa nhà chính cao ba tầng, với hai cánh tháp hơn hai bên, đá màu xám sẫm được bao phủ bởi dây trường xuân, trải ra tới bãi cỏ không tì vết tô điểm bởi những gốc sồi cổ thụ oai nghiêm. Khung cảnh đầy nỗi sợ trong Danny cao thêm cả chục cung bậc nữa. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một tòa nhà lớn đến thế này mà có người ở.

Họ sẽ không được cho vào bên trong. Danny đã vui mừng khi nghe điều đó, rằng Quý bà Evelyn không tiếp khách, với bất cứ lí do gì. Người quan gia đã khá cứng rắn. Cái tên Malory chẳng có ý nghĩa gì với ông ta cả.

Cánh cửa đang sắp sửa đóng sập vào mắt họ khi Jeremy bực mình và kéo Danny vòng quanh anh lên phía trước - cô đang trốn sau lưng anh. "Tôi tin rằng sẽ muốn gặp con gái của mình," anh bảo người đàn ông.

Người quản gia, một người đàn ông cứng nhắc, nhợt nhạt dần đi một cách chậm chạp khi ông ta nhìn chăm chăm vào Danny. Cuối cùng ông ta nói với giọng run rẩy.

"Mời vào. Phu nhân đang ở trong vườn sau nhà. Tôi sẽ dẫn đường-"

"Chỉ cần chỉ đường thôi," James nói, vẫn còn bực với ông ta.

Bà không ở ngoài vườn. Một trong những người làm ở đó chỉ họ tới một sân trượt băng chỉ ngay sau rặng cây, nơi rằng Phu nhân thường đi dạo ở đó.

Danny đang trì hoãn và phải bị nắm tay kéo đi. Cuối cùng cô ghì hai bàn chân lại. Jeremy dừng lại, nâng khuôn mặt cô lên, nhìn thấy cô nhợt nhạt thế nào, và ôm cô vào lòng.

"Em không thể làm được việc này. Mang em về nhà đi.," cô cầu xin anh.

"Em sợ điều gì vậy?"

"Bà ấy sẽ ghét em. Bà ấy sẽ không muốn một người như em làm con gái. Đã quá muộn để bà ấy và em trở thành một gia đình."

"Em biết điều đó không đúng mà, nhưng em sẽ không bao giờ thực sự biết nếu không gặp mặt bà ấy." Và anh nói thêm với giọng dịu dàng, "Và nếu điều đó là thật - em vẫn còn anh."

Cô tan chảy vào anh. Hạnh phúc của cô, vẫn ở đó nấn ná bên dưới nỗi sợ, lại trỗi dậy, bao bọc cô, giúp cô lấy lại một phần dũng khí.

Cô để anh dẫn đi qua lối hẹp giữa hai hàng cây sang bên kia, nơi James đã phải đứng lại đợi họ.

Jeremy cố gắng làm cô xao nhãng, hỏi, "Em có nhận ra dinh thự này không?"

"Không, không chút nào cả. Nó có vẻ quá rộng lớn để ở."

"Thực ra, nó khá nhỏ đấy."

"Nói dối."

"Thật đấy, đẹp và ấm cúng."

Cô khịt mũi với anh, nhưng rồi nín thở. Một cánh đồng hoa trải ra trước cái hồ, và trên cánh đồng, một Quý bà có mái tóc bạch kim đang dạo bước.

"Ôi, Lạy Chúa tôi, trong giấc mơ của em. Jeremy. Em đã ở đây - với bà ấy."

Anh lại phải kéo cô đi, hai chân cô đơn giản không thể tự di chuyển. James theo sát phía sau họ, không ai trong hai người định để cô tránh khỏi cuộc gặp gỡ này.

Quý bà đang bước đi chậm rãi giữa thảm hoa, quay lưng lại phía họ. Bà đang chìm sâu trong suy nghĩ đến mức không nghe thấy họ đến gần.

Câu nói đầu tiên của James khiến và giật mình, và quay lại. "Quý bà Evelyn, cho phép tôi được tự giới thiệu. James Malory, rất hân hạnh được gặp bà. Bà đã gặp anh trai Jason của tôi nhiều năm trước đây."

"Tôi không nhớ, nhưng quan trọng hơn, tôi không tiếp khách. Xin ngài đi đi cho. Ngài đang xâm phạm vào sự riêng tư của tôi đấy."

Bà quay đi và tiếp tục bước. Và hầu như chỉ liếc nhìn James, không liếc đến Jeremy chút nào, hay nhận thấy Danny đang trốn sau lưng anh. Bà rất nghiêm túc trong việc không tiếp khách và không tìm hiểu lí do họ ở đây và làm sao mà họ vượt qua được người quản gia của bà.

"Chúng ta rời khỏi đây được chưa?" Danny thì thầm với giọng run rẩy.

James nghe thấy cô. "Me kiếp," anh chửi thề nhỏ và gọi với theo người phụ nữ đang bước xa dần, "Chúng tôi không đi cả quãng đường từ đến đây để tổng khứ đi. Cứ lờ tôi đi nếu bà muốn, nhưng bà sẽ muốn nhìn con dâu tương lai của tôi một cái đấy. Cô ấy - giống bà một cách ngỡ ngàng."

Người phụ nữ lần nữa quay người lại. Bà không tỏ ra ngạc nhiên chút nào trước nhận xét của James. Thay vào đó, giờ bà có vẻ rất giận giữ.

"Đừng coi tôi là đồ ngốc, thưa ngài. Tôi cam đoan với ngài tôi không còn khờ dại như trước nữa. Ngài nghĩ rằng ngài là người đầu tiên đến đây và cố gắng ném một cô con gái vào tôi trong nỗ lực chạm được vào tài sản của chồng tôi à? Lần đầu tiên đã hủy hoại tôi, lần thứ hai tôi đã mệt mỏi, nhưng vẫn sẵn sàng tin rằng mình đã tìm thấy con gái. Sau nỗ lực thứ ba, tôi mất tất cả hi vọng. Ngài có biết thế nào là cảm giác khi mất tất cả hi vọng không?"

"Không thể nói tôi biết. Nhưng chúng tôi không ở đây để thuyết phục bà bất cứ điều gì cả. Không cần thiết phải làm thế. Cô bé sẽ sớm trở thành một thành viên trong gia đình tôi. Chúng

tôi chăm sóc trông nom người của chúng tôi, nên cô bé sẽ không cần thứ gì từ bà cả."

"Vậy ngài muốn gì?"

James nhún vai. "Tôi hình dung cô bé cần mẹ cô ấy. Tôi bắt đầu nghĩ sẽ tốt hơn nếu cô bé không có."

Vị phu nhân cứng người lại. Danny lườm James, "Đừng áp đặt suy nghĩ lên tôi, thưa ngài. Và cũng đừng xúc phạm bà ấy."

James nhướn một bên chân mày với cô, nói tỉnh khô, "Cuối cùng cũng hết sợ ta rồi hả?"

Danny đỏ mặt, rồi giấu mặt cô vào và lưng Jeremy trở lại. Câu "Chúng tôi chăm sóc trông nom người của chúng tôi" đã khiến James trở nên thân yêu với cô hơn hết thảy. Cô thực sự không còn sợ James nữa. Nhưng cô vẫn không dám đối diện với mẹ mình.

Tuy nhiên Evelyn đã nghe thấy cô, và mặc dù bà không thể nhìn thấy gì ở Danny nhiều hơn chiếc váy của cô thò ra sau đôi chân của Jeremy, bà chú ý hoàn toàn vào anh và hỏi, "Tại sao cô ấy lại trốn?"

"Bởi vì cô ấy kinh hoàng rằng bà sẽ không muốn cô ấy," Jeremy đáp. "Cô ấy mất trí nhớ về tất cả khoảng thời gian trước đây. Cô ấy mới chỉ nhớ lại được một ít."

"Xin lỗi," Evelyn nói giọng chế giễu. "Cả lý do đó cũng đã được sử dụng trước đây rồi."

Jeremy không đáp lại. Anh quay lại và nâng cằm Danny lên. "Em đang làm cho nó tệ hơn đấy, em biết không? Bà ấy sẽ hối hận về tất cả những câu nói đó."

"Hoặc bảo chúng ta biến đi."

"Nếu thế, chúng ta sẽ về nhà, kết hôn, bắt đầu tạo ra những đứa trẻ." Anh cười nhả nhỏ với cô. "Nếu đấy là những gì bà ấy sẽ nói, bé yêu, vậy hãy để nó xảy ra cho xong. Trì hoãn sẽ không làm nó thay đổi cách này hay cách khác đâu."

Danny rên lên. Anh nói đúng, dĩ nhiên. Cô chỉ đang kéo dài nỗi sợ của mình, và bụng dạ ngày càng trở nên cằn cào vì thế. Cô bước ra xa anh, nhìn thấy nét mặt giận dữ của mẹ cô. Cô cảm thấy như trái tim mình vừa rơi xuống đất.

Nhưng Evelyn đã dự đoán trước sự thất vọng một lần nữa, vẫn còn tức giận với tất cả bọn họ vì đã cố lừa bà. Phải mất một lúc bà mới nhìn Danny, thật sự nhìn vào cô, và rồi sốc đến nỗi không thể nói nên lời. Bà đang nhìn thấy chính mình hai mươi năm về trước, gần như giống hệt, và đứa con bà nghĩ sẽ không bao giờ được gặp lại.

Danny đã quay đi, nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của cô đã thành hiện thực. Cô ôm lấy Jeremy và vùi mặt vào ngực anh.

Cổ họng cô nghẹn đắng, khó khăn lắm mới thì thào được, "Mang em về nhà."

Cô sẽ không khóc. Cô từ chối khóc trước mặt Evelyn Hilary. Chút nữa-

"Danny!"

Cô nhìn lại. Mẹ cô đang giơ một bàn tay ra với cô. Cơn sốc của bà giờ đã rõ ràng. Bà nhợt nhạt như một bóng ma màu trắng.

"Ôi, Lạy Chúa, Danny, có thật là con không?"

Nước mắt bắt đầu lăn. Danny bước một bước về phía bà, rồi bước nữa, rồi chạy vài bước cuối cùng, lúc đó đã đang công khai thổn thức và còn thổn thức hơn khi vòng tay mẹ cô bao quanh cô, nhấn chìm cô trong cảm xúc của chính bà.

Cô nhận ra mùi, sự mềm mại, kí ức về chúng đang quay trở lại với cô, rằng cô đã được yêu thương nhiều thế nào nơi đây. Cô đã về đến nhà.

Chương LI

Căn phòng khách rộng, bài trí thực dụng, sạch sẽ, và ít được sử dụng. Mọi người ngồi trong phòng với Evelyn và Danny trên sofa, Jeremy trên chiếc ghế dựa đối diện, James đứng tránh sang một bên, cạnh chiếc lò sưởi trống không, đơn thuần quan sát và để ý khi cần thiết - hoặc không.

Evelyn nắm tay Danny. Bà chưa hề buông tay cô ra kể từ khi nắm lấy nó để dẫn họ trở lại ngôi nhà. Bà vẫn tiếp tục khóc, nín, rồi lại khóc mỗi lần nhìn Danny, nên bà cố gắng nhìn vào Jeremy thay vào đó. Danny cũng đang khóc rồi nín rồi lại khóc, và thật dễ dàng để cô rơi nước mắt. Cô lại có mẹ. Cô lại có nhân thân, có cuộc đời thực sự. Cô vẫn đang đợi mình sẽ gạt mình tỉnh lại, vẫn rất nghi ngờ rằng tất cả những gì cô từng hi vọng giờ đã thành hiện thực.

Cô đã kể xong những gì đã xảy đến với mình trên đường vào nhà. Evelyn đã hỏi gần như ngay lập tức, yêu cầu được nghe toàn bộ câu chuyện. Bà đã không có vẻ gì là ngạc nhiên khi nghe câu chuyện. Nó giải thích vì sao bà không bao giờ có thể tự mình tìm thấy Danny. Bà chưa bao giờ nghĩ đến việc tìm kiếm nơi dưới đáy của những khu ổ chuột.

"Mẹ nghĩ con đã chết," lúc này Evelyn đang nói. "Sau nhiều năm tìm kiếm, mẹ cuối cùng đã từ bỏ mọi hi vọng. Và rồi những kẻ lừa đảo đó bắt đầu xuất hiện. Chúng có đôi mắt giống con, cả ba người. Nhưng không có sự tương đồng nào khác hơn. Màu tóc có thể thay đổi theo tuổi, bề ngoài cũng có thể thay đổi, nhưng đôi mắt thì không. Chúng đã được dạy dỗ, tất nhiên, bởi ai đó biết rất rõ về gia đình chúng ta.

"Có bao nhiêu người đã đến đây?" Jeremy hỏi

"Ba. Cô bé đầu tiên mười tuổi, và là người đánh lừa được tôi trong thời gian dài nhất. Năm năm sau đến người thứ 2. Và rồi hai năm sau đó là người cuối cùng. Tôi cảm giác là người em họ của Robert đã tìm thấy những cô gái đó và huấn luyện họ phải nói những gì. Anh ta thêm muốn tài sản và tước hiệu của Robert. Sau khi anh ta cố gắng tuyên bố Danette đã chết nhưng thất bại, tôi nghĩ anh ta tìm cách tạo ra một Danny mới, một người anh ta có thể điều khiển được, hoặc dễ dàng sắp xếp để có bằng chứng rằng cô ta đã chết."

"Tôi đang thắc mắc về chuyện đó," Jeremy thừa nhận. "Sau mười lăm năm, Danny nên được tuyên bố chính thức là đã chết."

"Anh ta đã từng thử và tức điên lên khi kiến nghị của mình bị bác bỏ. Khi đó bà tôi vẫn còn sống, và bà là bạn rất thân với vị quan tòa."

"Người mà phu nhân nhắc đến là người họ hàng duy nhất của chồng phu nhân?" James hỏi.

"Đúng vậy. Tuy nhiên anh ta là em họ thứ ba và là con ngoài giá thú, đó là lí do tước hiệu sẽ được chuyển cho con của Danny trước khi đến lượt anh ta. Nhưng anh ta có thể nhận nó nếu Danny được tuyên bố chính thức là đã chết mà không có đứa con nào. Con có đứa nào không?" bà quay sang hỏi Danny.

Danny đỏ bừng mặt. "Không, chưa đưa nào?"

"Nhưng sẽ sớm thôi," Jeremy thêm vào với nụ cười ngoác đến mang tai.

Evelyn thở dài. "Tôi không cho rằng tôi không thể ngăn cản đám cưới này đúng không? Tôi vừa mới tìm thấy con bé và lại sắp sửa mất nó?"

"Không, nhưng phu nhân có thể đến London và sống cùng chúng con nếu phu nhân thích," Jeremy đề nghị.

"Anh thật rộng rãi," Evelyn đáp lời. "Nhưng tôi không thể làm phiền một cặp mới cưới được. Tuy nhiên tôi sẽ chuyển lại về London, nếu đây là nơi các con sẽ ổn định, để có thể gặp Danny thường xuyên hơn. Tôi đã để ngôi nhà cũ của chúng tôi ở London suy sụp mà không xây dựng lại. Những việc đã xảy ra ở đó-" Bà ngừng lại vì cơn rùng mình. "Nhưng giờ tôi có thể cho xây dựng lại. Tôi vẫn còn sở hữu khu đất đó."

"Con không nhớ chút gì về căn nhà đó cả," Danny nói.

"Điều đó không có gì là ngạc nhiên cả. Đó là chuyến đi đầu tiên đến London của con. Chúng ta chỉ ở đó có vài ngày, chủ yếu là đi mua sắm và đi dạo trong công viên, vú nuôi của con đưa con đến đó chơi. Vậy nên con không ở trong ngôi nhà đó nhiều trước cái đêm vụ giết người xảy ra. Nhẽ ra mẹ cũng đã phải chết trong đêm đó rồi, mẹ không mấy nghi ngờ, nếu bà của mẹ không bị gãy chân. Mẹ và bà đã rất gần gũi, và bà là tất cả những gì còn lại trong gia đình. Cha mẹ của mẹ đã mất khi mẹ còn rất nhỏ, và bà là người đã nuôi dạy mẹ. Vì vậy mẹ không thể yên tâm cho đến khi tận mắt nhìn thấy bà không sao."

"Vậy là phu nhân đang ở đây khi sự việc xảy ra?"

"Tôi vẫn chưa về đến đây, mẹ mới rời khỏi London lúc chiều. Nhưng tin tức đến với tôi ở đây. Tôi tan nát, gần như mất trí. Robert là tình yêu của đời tôi. Chúng tôi biết nhau từ khi còn nhỏ. Địa sản của gia đình anh ấy ở ngay gần đây. Tôi chỉ đến London tham dự một mùa lễ hội để buộc anh ấy phải cầu hôn. Chúng tôi vốn đã yêu nhau. Chỉ là anh ấy mất nhiều thời gian hơn để nhận ra thôi. Khả năng Danny có thể thoát khỏi vụ thảm sát là điều duy nhất nâng đỡ tôi trong khoảng thời gian đó. Nhưng việc không biết chuyện gì đã xảy ra với con bé cũng là một nỗi thống khổ vô cùng."

"Con chắc là cô Jane sẽ đưa con trở về với mẹ nếu cô ấy không chết," Danny nói.

"Ồ, mẹ biết cô ấy sẽ làm thế. Cô ấy là một phụ nữ rất tử tế. Vì thế rất khó để mẹ không hi vọng. Cuối cùng mẹ cũng nghĩ rằng có chuyện gì đó đã ngăn cản không cho cô ấy mang con về cho mẹ. Và con thì còn quá nhỏ để có thể tự về nhà. Mẹ chưa bao giờ mơ đến việc con bị mất trí toàn bộ trí nhớ."

"Chúng đang dần dần trở lại, kể từ khi con gặp Jeremy. Con nhớ công viên nơi con đã đến chơi. Con nhớ tên của con, tuy rằng con không thích nó lắm."

Evelyn cười. "Mẹ cũng không. Đó là tên bà của Robert nên chúng ta bắt buộc phải đặt tên con theo đó. Nhưng ngay cả cha con cũng không có hứng thú với cái tên đó và chính là người đầu tiên gọi con là Danny."

Danny mỉm cười, nhưng vẫn còn do dự, "Và con nhận ra gã đàn ông là thủ phạm vụ giết người đêm đó, khi hắn tìm thấy con và cố thủ giết con lần nữa."

Evelyn tái mặt. "Chuyện xảy ra bao giờ?"

"Mới đây thôi. Nhưng hắn chết trong khi cố giết con, nên bọn con không biết hắn là ai."

Evelyn thở dài, "Mẹ đã luôn nghi ngờ đó là em họ của Robert. Anh ta là người duy nhất được hưởng lợi từ cái chết của Robert. Và anh ta luôn luôn ghét Robert. Nhưng không có gì để chứng minh nghi ngờ đó cả. Và anh ta còn không có mặt ở London khi sự việc xảy ra."

"Ông ta không tình cờ tên là Ngài John Heddings đấy chứ?"

"John Heddings, đúng, nhưng không có Ngài gì cả. Làm sao con biết? Con chưa gặp anh ta bao giờ. Anh ta chưa bao giờ đến thăm chúng ta sau khi con ra đời, anh ta ghét Robert quá nhiều, và cha mẹ chưa bao giờ nhắc đến tên anh ta. Chính mẹ cũng mới chỉ gặp anh ta có vài lần, trước khi kết hôn với cha con. Con có thể nghĩ thấy sự thù địch của anh ta khi anh ta ở gần Robert, anh ta chưa bao giờ cố gắng để che dấu điều đó."

Jeremy giải thích. "Ông ta sống trong một ngôi nhà rất rộng rãi không xa London là mấy, và xuất hiện trước xã hội như một Ngài. Dĩ nhiên là không ai buồn kiểm tra lại lý lịch của ông ta. Nhưng ông ta đã làm một tay đánh bạc và ăn trộm trang sức trong nhiều năm rồi. Đó là cách để ông ta duy trì lối sống thời thượng."

"Và ông ta cũng cố thủ giết con nữa," Danny nói thêm. "Bọn con có kế hoạch bắt quả tang ông ta đang ăn trộm, bởi vì bọn con biết ông ta là một tên trộm. Nhưng khi nhìn thấy con, ông ta nhận ra con, hay đúng hơn, nhận ra mẹ ở trong con, nên ông ta biết con là ai. Ông ta có nhắc đến một người đàn ông khác, người đã thất bại trong việc loại bỏ con, rằng hắn ta cũng vẫn vô dụng như mười lăm năm về trước. Và ông ta nói sẽ tự mình hoàn thành nốt công việc, ngay trước khi cố giết con. Jeremy xuất hiện kịp thời để dừng ông ta lại. Lúc đấy con biết ông ta là người đã sai người đàn ông kia đến giết con nhiều năm về trước. Tuy nhiên bọn con đã không thể chứng minh điều đó, không biết rằng ông ta có động cơ cho việc

"Lạy Chúa, vậy là mẹ đã nghĩ đúng," Evelyn nói. "Mẹ sẽ kiện hắn!"

"Phu nhân sẽ phải xếp hàng đấy," James nhắc nhở. "Mấy đứa trẻ đã khiến hắn bị bắt vì tội trộm cắp và có chủ ý giết người."

"Vậy thì tôi sẽ đảm bảo lời buộc tội sẽ đổi thành giết người. Hắn sẽ không thoát tội lần này đâu, khi giờ tôi đã biết chắc hắn đã trả tiền thuê người giết Robert của tôi."

"Hãy tin rằng những ngày còn lại của hắn rất ít ỏi, Phu nhân Evelyn," James nói. "Gia đình tôi cũng rất có hứng thú với vụ này, vì Danny sẽ sớm trở thành một thành viên trong chúng tôi."

"A, đúng vậy, thêm một sự nhắc nhở nữa rằng tôi sẽ sớm mất con bé. Nhưng cho đến ngày cưới, con bé sẽ ở đây với tôi. Tôi không nghĩ gia đình ngài sẽ muốn hoãn đám cưới lại chứ?"

Jeremy đã đang rên rỉ trước việc "con bé sẽ ở với tôi". Anh nói với mẹ-vợ-tương-lai, "Không đời nào."

Evelyn chặc lưỡi với anh. Danny nhe răng cười với anh, trước khi nói với mẹ, "Con cũng đang

định nói không đời nào."

"Vậy là con yêu cậu ấy?" Evelyn hỏi dịu dàng.

"Ồ, vâng, với cả trái tim."

James đảo mắt, nói tỉnh khô, "Đừng suốt mướt trước bữa tối chứ, mấy nhóc. Và nhớ rằng từ giờ đến đám cưới sẽ là phòng ngủ riêng đấy. Ta phải thực hiện nhiệm vụ đi kèm này thật nghiêm túc."

Câu nói gây ra tiếng rên rĩ tương đối ồn ào từ Jeremy.

Chương LII

Họ kết hôn vào tháng tám. Buổi lễ ở nhà thờ được tổ chức ở chỗ Evelyn và ở cả London, khiến giới thượng lưu sững sờ. Có thể đã từng có tin đồn rằng Jeremy đang theo đuổi mỹ nhân nhà Langton, nhưng không ai từng nghĩ anh sẽ thực sự chịu bị khóa chân.

Danny được biết rằng Regina Eden là cứu cánh thường xuyên mỗi khi có những tình huống vô cùng khó xử xảy ra, và giải thích tại sao Danny đã được giới thiệu với giới thượng lưu như một người họ hàng của Kelsey Langton, mà giờ lại hóa ra là con gái của Evelyn Hilary, chắc chắn xếp vào hàng vô cùng khó xử. Nhưng Reggie êm ái cho mọi người biết rằng cô chỉ đơn giản quên mất không đề cập đến chuyện nhà Langton đã thu nhận và nuôi dạy Danny như con gái của chính họ vì vào lúc đó cô ấy có vẻ như không còn gia đình nào cả.

Đó là một đám cưới lộng lẫy tráng lệ. Sau nhiều năm nghĩ rằng bà sẽ không có cơ hội được chuẩn bị đám cưới cho con gái, giờ đây khi cơ hội trở lại, Evelyn đã nỗ lực hết sức.

Danny được đề nghị một chiếc váy cưới mới, bất cứ kiểu nào cô chọn, hay chiếc váy cưới mà Evelyn đã mặc. Chưa bao giờ suy nghĩ xa đến vậy, và thực sự nghĩ rằng cô không cần một chiếc váy cưới thật sự để kết hôn, vì tinh thần cưới xin của chức sự cao đến thế, Danny chọn chiếc áo cưới của mẹ cô. Chiếc váy quá đẹp để bị bỏ qua. Satin màu xanh thanh thiên nhợt và ren mềm mại hết như lụa. Và nó vừa với cô một cách hoàn hảo! Đã phải mất một lúc sau cuộc hội ngộ của họ cô mới nhận ra rằng mẹ cô có chiều cao chính xác bằng cô. Đó là một trong những lý do Evelyn đã không muốn tham dự một mùa lễ hội ở London, và tại sao bà đã rời đi ngay sau khi Robert đã cầu hôn. Bà đã luôn tự ti với chiều cao bất thường của mình. Thực sự thì Robert cũng không cao hơn, vậy nên Danny đã thừa hưởng toàn bộ chiều cao từ mẹ mình.

Mối quan hệ của họ đã tiến triển ở mức đến đáng ngạc nhiên trong những tuần trước đám cưới. Cứ như họ chưa từng xa cách vậy. Ở đó có sự ấm áp, có tình yêu, không có chút do dự nào khi trao đi tình yêu. Và Evelyn muốn biết tất cả mọi thứ trong những năm của cuộc đời Danny mà bà đã bị từ chối. Họ nói chuyện với nhau không ngừng, đôi khi đến tận sáng. Họ cười, họ khóc. Thêm nhiều và nhiều nữa những ký ức được gọi lại, về những năm đầu tiên Danny ở cùng cha mẹ mình. Chúa ơi, thật tốt biết bao khi lại có mẹ.

Trong khi Danny cảm thấy hạnh phúc đến mức muốn nổ tung, Jeremy thì không. Anh đã bị tống cổ về! Bị bảo anh chỉ làm vướng chân, rằng anh sẽ có Danny suốt quãng đời còn lại, rằng

anh có thể đợi vài tuần nữa, không, anh chẳng vui vẻ chút nào cả. Nhưng anh gửi thư cho cô hàng ngày, hoàn toàn quên mất rằng cô không thể đọc chúng. Thực tế thì, sau này cô sẽ được cho biết rằng cậu nhóc đưa bức thư đầu tiên đáng nhẽ phải nhấn rằng cô giữ lại những bức thư, rằng Jeremy sẽ đọc chúng cho cô sau khi họ đã kết hôn, nhưng thằng nhóc đã quá ngần ngại trước nụ cười của Danny đến nỗi quên mất lời nhấn. Vậy nên Danny để mẹ cô đọc những bức thư cho cô nghe hàng ngày, và nếu Evelyn liên tục đỏ mặt trong khi đọc, Danny đã quá chìm đắm và ngất ngây sung sướng trước niềm đam mê sâu sắc Jeremy dành cho cô để nhận ra.

Anh yêu cô, thực sự, thực sự yêu cô. Cô tự hỏi liệu mình có bao giờ hết bất ngờ trước điều đó. Và anh rất đau khổ khi phải xa cô dù chỉ trong một thời gian ngắn, nói rằng anh thậm chí còn say rượu lần đầu tiên trong đời. Thật ra thì, anh viết rằng anh nghi ngờ điều đó, nhưng cha anh, hai người bác, và cả Percy đều khẳng định đó chính xác là việc anh đã làm, vậy nên anh đã chấp nhận rằng việc đó có thể đã xảy ra.

Evelyn làm Danny ngạc nhiên khi mời Dagger và Lucy, cũng như tất cả bọn trẻ. Bà gửi ba cỗ xe đến để đón tất cả bọn họ và không định để họ trở lại London. Bà quyết định sẽ tiếp tục kế hoạch của Danny và tài trợ cho cô nhi viện. Robert có hai địa sản gần đó, cả hai giờ đây đều thuộc về Danny, và một trong số chúng cung cấp một môi trường hoàn hảo để nuôi dạy những đứa trẻ. Dagger sẽ điều hành, nhưng dưới sự giám sát của Evelyn.

Ban đầu hai người không mấy hợp nhau. Anh ta không thích thú với cái ý nghĩ làm việc với một phu nhân già. Evelyn phật lòng vì anh ta đã có được cơ hội nuôi dạy con gái bà. Họ đã cãi vã với nhau không ít, nhưng tình thế dẫu đi khá nhiều khi họ trở nên quen dần với nhau và đạt được thỏa thuận về những chi tiết.

Nhưng người làm trong nhà Jeremy cũng được mời tới dự đám cưới. Sau cùng, họ cũng là bạn của Danny. Danny đã quyết định đề nghị Claire một cơ hội để thay đổi công việc, nghĩ rằng cô ta có thể sẽ vui vẻ hơn khi làm việc với bọn trẻ.

Và cô đã đúng. Claire ngay lập tức tóm lấy cơ hội, và cô ta và Dagger đã đối đầu ngay lần gặp gỡ đầu tiên của họ. Thường thì người khác cần thời gian để làm quen với Dagger, nhưng giờ đây Claire đã quá tự tin để bị anh ta bắt nạt.

Dagger, trong bộ lễ phục dành cho đám cưới, đã trải qua một sự lột xác đáng kể. Anh ta đã cạo râu sạch sẽ cho dịp này và cảm thấy bị hạ nhục bằng vẻ ngoài của mình. Danny nhớ lại tại sao cô đã nghĩ về anh ta như "gia đình" trong rất nhiều năm. Cô đã tha thứ cho anh ta vì đã đá cô đi, đặc biệt vì nếu không cô có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại Jeremy. Và cô đã làm anh ta sửng sốt khi nhờ anh ta dẫn cô đi dọc theo lối đi trải hoa đến bàn thờ, đưa cô đi lấy chồng.

Lucy, cũng trong bộ váy áo xinh xắn, khóc như một nữ thần báo tử suốt buổi lễ. Evelyn cũng thế. Danny cũng rơi vài giọt lệ bên dưới tấm mạng che mặt đáng yêu, nhưng chỉ bởi vì cô như muốn vỡ ra vì hạnh phúc khi nói lời thề kết nối cô với Jeremy Malory. Cô có thể đã không tìm được một người chồng tử tế theo kế hoạch ban đầu, nhưng cô đã kết thúc với với một người hơn thế rất nhiều, người đàn ông được-sẵn-đón nhất trên toàn London, và giờ anh hoàn toàn là của cô.

Anh đã không có cơ hội gặp cô trước lễ cưới. Anh đến đêm trước đó, nhưng cô đã bị bắt lên giường sớm và đã bận rộn cả buổi sáng chuẩn bị cho lễ cưới. Lúc cô đến với anh bên bàn thờ là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trong suốt nhiều tuần nên không mấy ngạc nhiên khi nụ hôn anh trao cho cô sau khi họ được tuyên bố là vợ chồng đã kéo dài hơi quá lâu và phải bị cắt đứt với hàng loạt những tiếng ho không hiệu quả, và cuối cùng cha anh đập một bàn tay lên lưng anh để chúc mừng, suýt nữa khiến họ ngã lộn ra.

Tất cả mọi thành viên nhà Malory đều có mặt nên Danny đã được biết những người cô chưa gặp, bao gồm cả đám trẻ, vì cô đã yêu cầu tất cả chúng đều được đến dự. Nhà Malory thực sự lớn hơn cô đã nghĩ rất nhiều, và giờ cô là một thành viên của họ, vậy là một mơ ước nữa của cô đã thành hiện thực, có một gia đình thật lớn. Trên thực tế, với mẹ cô và Jeremy, tất cả những hi vọng và ước mơ của cô đều đã được hoàn thành trọn vẹn, với chỉ duy nhất một ngoại lệ mà cô đã đề c đến với Jeremy đêm đó khi họ nằm trên chiếc giường vĩ đại trong ngôi nhà của cô, ngôi nhà của tổ tiên cha cô, giờ đã thuộc về cô cho đến khi cô có một người con trai đủ lớn để thừa kế ngôi nhà và tước hiệu đi cùng nó, Nam tước.

Họ vừa dành vài tiếng để bù lại cho nỗi nhớ nhung. Tấm trải giường nhàu nhĩ. Cô nằm dựa vào ngực Jeremy, cánh tay anh quấn chặt quanh người cô. Cô không hề mệt mỏi chút nào. Anh cũng không.

"Chúng ta sẽ phải dọn dẹp lại chỗ này thêm chút nữa. Nó vẫn còn hơi bụi bặm," Jeremy đang nói.

Danny đồng ý. "Nó mới chỉ vừa được quét dọn thôi, và đã bị đóng cửa suốt những năm qua." Rồi cô nghĩ nên hỏi, "Anh có muốn sống ở đây không?"

"Không," anh trả lời, rồi hỏi sau một lúc im lặng, "Còn em?"

"Không, em thích nhà anh hơn. Ở đó dễ quét dọn hơn rất nhiều."

Anh đột ngột ngồi dậy và cau mày nhìn xuống cô. "Đừng có nghĩ đến việc quét dọn ngôi nhà đó nữa, Danny. Anh nói thật đấy. Những ngày cầm chổi của em đã qua rồi."

Cô cười khúc khích với anh, kéo anh nằm xuống lại để cô lại có thể nằm thoải mái. "Em chỉ đang đùa thôi. Em nhận thức khá rõ về địa vị mới được nâng cấp của mình mà."

Anh lầm bầm, "Rõ là một việc tốt khi anh không nhận thức được nó trước khi anh hỏi cưới em, nếu không anh có thể sẽ không hỏi."

Giờ đến lượt cô đột ngột ngồi dậy và hỏi, "Tại sao không?"

"Bởi vì, em yêu, mẹ em sẽ không để anh lượn lờ quanh em đâu, vậy thì anh sẽ không thể biết em, không yêu em, vẫn tiếp tục vui vẻ đi con đường hạnh phúc của mình mà không biết anh sẽ đau khổ thế nào nếu không có em."

Cô nghĩ về nó một lúc rồi cười. "Mẹ sẽ chào đón anh một khi mẹ đã biết anh rõ hơn."

"Đừng y lại vào chuyện đó, cưng. Mẹ sẽ cân đong đo đếm anh và quyết định một tên phóng đảng như anh không đủ tốt cho con gái mẹ. Em sẽ xứng đáng với một tước hiệu cao ngất ngưỡng, em biết đấy, và đó là cách những bà mẹ nghĩ."

"Em muốn được là một để tìm hiểu."

"Một cái gì?"

"Người mẹ." Rồi cô thì thầm, "Em muốn một đứa con, Jeremy, con của anh."

Anh rên lên, kéo cô trở lại trong vòng tay, nói với giọng khàn đặc trước khi anh hôn cô, "Sẽ là vinh dự tuyệt đối cho anh để hoàn thành ước nguyện đó, Danny, anh cam đoan với em."

"Vì đó cũng là vinh dự của em nữa, chúng ta có thể làm việc với nó thêm một chút tối nay không?"

"Tối nay, ngày mai, mọi ngày cho đến khi em tử thì thôi, em yêu."

"Em sẽ không bị ốm nghén. Mẹ em bảo mẹ đã không bị, bà cũng thế." (xrainee: chỗ này HL chơi chữ, Jeremy bảo 'until you puking your guts out', nghĩa đen là cho 'đến khi em nôn ra', nôn khan cũng là một triệu chứng khi bị ốm nghén nên ở đây cũng sẽ được hiểu là 'cho đến khi em có thai')

"'Không' (don't) di truyền, đúng không? Vậy thì, đây là một thứ anh sẽ cảm ơn mẹ em."

"'Không' (doesn't)," Danny nói.

"Hả?"

"'Không' (doesn't) di truyền." Cô cười mỉm với anh. "Ôi, giờ thật dễ chịu khi được đổi làm người chữa lỗi của anh."

Rồi cô nhại lại anh, "Chính xác là thế."

Jeremy phá ra cười.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>